

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Dâhice ve
tüyler ürpertici.”
Red Magazine

SOPHIE
HANNAH
Yanlış Anne

“Müthiş bir psikolojik gizem... Elinizden bırakamayacaksınız.”

Publisher's Weekly

Sally, bir akşam kocasıyla birlikte haberleri izlerken hiç beklemediği bir ismi duyar: Mark Bretherick. Mark, Sally'nin hiç tanımaması gereken bir adamdır. Bir yıl önce son anda iptal edilen bir iş gezisinin yerine rahatlamak, dinlenmek ve yorucu aile hayatından biraz uzaklaşmak için gizli bir tatile çıkmıştı. Tatilde Mark'la karşılaşmış, kısa süreli bir ilişki yaşadıktan sonra ikili bir daha görüşmemeye karar vermişti. Adam hakkındaki tüm detaylar aynıdır: işi, yaşadığı yer, eşi Geraldine ve kızı Lucy. Ancak haberlerdeki adamın fotoğrafı Sally'nin tanıdığı adam değildir ve karısı ile kızı öldürülmüştür.

“Hannah, okuyucuyu son sayfaya kadar tahminler yürütmek zorunda bırakan tüyler ürpertici senaryolar ve yanıltıcı karakterler yaratma konusunda uzman. Gerilim bir an için bile azalmıyor.”

Grazia

“Kitabı okurken ileride ne olacağını merak etmekten, sayfaları çevirip daha fazla okumaktan kendimi alamadım.”

www.vulpeslibris.com

“Hannah bu bağımlılık yaratıcı, dâhiyane gerilim kitabında heyecanınızın bir dakika bile azalmasına izin vermiyor.”

Marie Claire

“Bu harika yazarı yeni keşfettim. Kitabı sizi daha ilk satırdan içine çekiyor ve en kötüsünün olmasından korkmanıza rağmen okumaya devam ediyorsunuz. Öyle güzel ki elinizden bırakamayacaksınız.”

Katie Fforde

SOPHIE HANNAH

YANLIŞ ANNE

İngilizceden Çeviren:
IŞIL ARTIŞ

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 1002
Bestseller Roman: 436

YANLIŞ ANNE
SOPHIE HANNAH
Özgün Adı: The Point of Rescue

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Hacer Demir
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2014
ISBN: 978-605-343-457-3

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Sophie Hannah, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
Hodder and Stoughton Limited'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik,
elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Susan ve Suzie için

1

6 Ağustos 2007, Pazartesi

Ya da senin ailen.

Son kelimeler söylenmemiştir, haykırılmıştır. Pam, önümdeki kalabalığın içine dahlip insanları dirsekleyerek yolunu açmaya çalışırken aklımda onun son terbiyesizliğinden başka bir şey yoktu. Yedi hece yerine altı heceye sığdırdı: “Ya da senin a-len”; zihnimin içinde bir boksörün yumruğu gibi patlayan altı darbe.

Neden bu işe ailemi karıştırıyor? Onların ne zaman Pam’e bir kötülüğü dokundu?

Pam’in patlaması karşısında nasıl bir tepki göstereceğimi merak eden birkaç kişi duraksayarak bizi izlemeye başladı. Arkasından bağırabilirdim ama beni duymazdı. Her yönden gelen çok fazla gürültü vardı: Köşeyi tiz fren sesleriyle dönen otobüsler, mağazaların kapılarından dışarıya taşan müzik, gitar tellerinden anlaşılmaz tıngırtılar yayılan sokak çalgıcıları, Rawndesley İstasyonu’na giren ve çıkan trenlerin metalik gümbürtüleri.

Pam hızla benden uzaklaşıyordu, ancak hâlâ spor ayakkabılarındaki fosforlu şeritleri; katı, dimdik bedenini; kısa, diken diken ve patlıcan moruna boyanmış saçlarını görebiliyordum. Öfke dolu ayrılışıyla hareket halindeki insan sürüsünün arasında uzun, düz

bir iz bırakıyordu. Peşinden gitmeye hiç niyetim yoktu ya da öyle görünmeye.

Taşıdığı alışveriş torbalarının, ellerinde derin pembe izler bıraktığı orta yaşlı bir kadın, Pam'ın sözlerini aralarına yeni katılan şort ve boyundan bağlamalı bluz giymiş genç bir kıza tekrarlıyordu. Muhtemelen kendince yüksek sesle fısıldadığını sanıyordu.

Bu kadar çok sayıda insanın duymuş olmasını önemsememeliydim ama önemsiyordum. Ailemin utanılacak bir yanı yoktu, ama mor saçlı bir cüce yüzünden, etrafımı çevreleyen bütün yabancılar aksine ikna olmuş görünüyordlardı. Keşke Pam'ın son sözü söylemesine izin vermeseydim de bunu yüzüne söyleyebilseydim.

Egzoz dumanlarını ve tozu içime çekerek derin nefes alıyordum. Yüzümün her iki yanından da ter damlıyordu. Sıcaklık boğucu, görünmez bir yapışkan gibiydi. Sıcak havaya asla dayanıklı olmadım. Göğüs kafesimin içinde birisi betondan bir balon şişiriyordu sanki. Öfke beni böyle yapıyordu. İzleyicilerime dönerek küçük bir reverans yaptım. “Umarım şovdan memnun kalmışsınızdır,” dedim. Boyundan bağlamalı bluz giymiş kız bana bakarak imalı şekilde gülümsedikten sonra elindeki plastik bardaktan bir yudum aldı. Onu yumruklamak istiyordum.

Bön bön bakanları bakışlarımla rahatsız ettikten sonra kızgınlığın yarattığı enerjiyi yakmak için Farrow & Ball yönünde hızla yürümeye başladım. Renk örneği almak için zaten oraya gidiyordum ve eğer Pam'ın sinir krizi yüzünden planlarımı değiştirecek olsam kendime lanet okurdum. Cadogan Caddesi üzerindeki hareketli bedenlerin arasında, onları dirseklemekten biraz fazla keyif alarak kendime yol açıyordum. Aslında kendime kızıyordum. Neden sanki elimi uzatıp Pam'ı o saçma sapan saçlarından yakalamamıştım ve tıpkı onun beni suçladığı gibi ben de onu suçlamamıştım? Sıradan bir “siktir git” bile bir şey söylememekten daha iyi olabilirdi.

Farrow & Ball'da birileri klimayı sonuna kadar açmış, bir buzdolabı gibi vızıldıyordu. İçeride ben, bir anne ve kızından başka müşteri yoktu. Kızın hem alt hem de üst dişlerinde iri teller vardı. Odasını parlak bir pembeye boyamak istiyor ama annesi beyazın ya da daha yumuşak bir tonun daha uygun olacağını düşünüyordu. Mağazanın uzak bir köşesinde fısıldaşarak didişiyorlardı. İşte insan içindeyken böyle tartışılır: Sessizce ve başkaları tarafından mümkün olduğunca az kelimenin duyulduğundan emin olarak.

Bana yaklaşmakta olan satış personeline sadece baktığımı söyleyerek yüzümü bir duvar dolusu renk paletine çeviriyorum: Mum yağı, ip, kordon, vahşi toprak tonları. Güya Nick ve benim yatak odam için renk seçiyorum. *Mum yağı, ip, kordon...* Kıpırdamadan duruyordum. Kıpırdamak için fazlasıyla öfke doluydum. Yüzümden akan terler yapışkan izler oluşturarak kurumuştu.

Eğer buradan çıktığımda Pam'le karşılaşsam onu nakavt edip kafasının üzerinde tepinecektim. Şiddetin dozunu yükseltebilen tek kişi Pam değildi. Ben de bazen aşırı tepkiler verebilirdim.

Keyfim yokken alışveriş edemezdim ve o an kesinlikle keyfim yoktu. Nasıl üşüdüğümü düşünüp bundan utanç duydum, Farrow & Ball'un serin havasını arkamda bırakıp kendimi sıcaklığın kollarına atıyordum. Cadogan Caddesi'nin her iki yönünü de gözlerimle taradım ama Pam'den iz yoktu. Muhtemelen onu yere yapıştırmazdım –aslında kesinlikle böyle bir şey yapmazdım– ama birkaç saniye için bile olsa atik davranan ve acımasız biri olduğumu hayal etmek iyi gelmişti.

Katlı otopark şehrin diğer tarafında, Jimmison Caddesi üzerindeydi. Oraya varana dek dökeceğim terleri düşünerek içimi çekiyordum. Yürürken bir yandan da el çantamın içinde ödeme yapmak için makineye okutmam gereken park biletini arıyordum. Bulamıyordum. Fermuarlı yan cebi de deniyordum ama orada da yoktu. Yine arabamı nereye, hangi kata ve hangi bölüme park ettiğimi not almayı unutmuştum. Her zaman aşırı bir telaş içindeydim: Sanki hep

YANLIŞ ANNE

ertelenmiş bir alışverişi sonunda acilen iş çıkışı ve çocukları okuldan almak arasındaki kısacık zamana sıkıştırmaya çalışıyordum. İşle ilgili hatırlamam gereken bir şey var mıydı? Gilsenen için yaptığım kapsam belirleme çalışmasının raporunu nereye koyduğumu biliyor muydum? Erozyon ve tortu diyagramlarını Ana-Paola'ya fakslamış mıydım? Sanırım her ikisini de yapmıştım.

Muhtemelen unuttuğum önemli bir şey yok ancak emin olabilsem daha hoş olacaktı, her zaman olduğum gibi. İki küçük çocuğum olduğundan bu yana, işim şahsi bir anlam kazandı: Venedik sularının sağlıklı kalabilmesi için gerekli tortu atığı miktarının tehlikesi hakkında ne zaman yazsam ya da konuşsam kendimi lanet şey için empati kurarken buluyordum. Zoe ve Jake isimli dört ve iki yaşlarında iki güçlü etken bir daha hatırlamama imkân bırakmadan önemli şeyleri beynimden yıkayıp götürüyorlar ve yerlerine Barbie ve Calpol hakkında düşünceler bırakıyorlardı. Zihnimin tıklandığını ve bir taramaya ihtiyacı olduğunu tartışan bilimsel diyagramlarla dolu bir araştırma yazısı hazırladıktan sonra Nick'e göndermeliydim belki de; o isteyken bir ev hayatı olduğunu unutma becerisine sahipti çünkü. Her zaman bana kendisini örnek almamı öğütlemiştir.

Kapanmadan önce yuvaya yetişmek için son kırk dakikaydı. Bunun on beş dakikasını beton rampalarda aşağı yukarı nefes nefese koşarak ve inatla benim siyah Ford Galaxy'm olmayı reddeden onlarca arabaya gıcırdattığım dişlerimin arasından laf söyleyerek harcayacaktım. Sonra biletimi kaybettiğim için bir görevli bulacak ve bariyeri kaldırması için rüşvet vermek zorunda kalacaktım. Yine yuvaya geç kaldığım için bana yine söyleneceklerdi. Renk örneklerini de almamıştım, Jake'in elimden kaçarak yoğun trafiğin ortasına fırlamasına engel olmak için Mothercare'den almam gereken çocuk güvenlik kayışını da. Rawndesley'e en az bir hafta boyunca tekrar gelemezdim çünkü Consorzio'dan adamlar geliyordu ve ofiste çok yoğun olacaktım...

Sağ kolumun alt tarafından bir şey bana çarpıyor, kaburgalarım sert bir darbe alıyordum ve beni sola doğru keskin şekilde itiyordu. Bordüre doğru yalpalarken doğrulmaya çalıştım ancak dengemi kaybettim. Asfalt yol benimle bir an önce buluşmak için eğilip bükülüyor, yükseliyordu. Arkamdan birisi sesleniyordu, “Dikkat et, tatlım – dikkat...” Bedenim devrilirken, geleceğin beklenen felaketleriyle meşgul aklım acı bir feryatla tökezledi. Otobüsün geldiğini görüyordum –neredeyse üstümdeydi– ancak yolundan çekilemiyordum. Sanki tüm bunlar çok uzaklarda bir yerlerde oluyor gibiydi, bir adamın öne doğru eğilerek otobüsün yanını bağırarak yumrukladığını görebiliyordum, “Dur!”

Vakit yoktu. Otobüs fazla yakındı ve yavaşlamıyordu. İri tekerleklerden uzağa doğru kaçmaya çalışarak tüm gücümle bedenimi yuvarlamaya çalışıyordum. Çantamı kendimden uzağa fırlatıyordum ve bir metre kadar önüme düşüyordu... Çantamla otobüs arasında yatıyordum. Sanırım bu iyi bir şeydi, çünkü ben bu durumda bir bariyer görevi yapıyorum ki bu da cep telefonum ve ajandam kırılmayacak demektir. Pembe kesesindeki Vivienne Westwood aynam da hasar almayacaktı. Ama ben de böyle kıpırtısız yatamazdım. Hareket etmem gerekirdi; asfalt yüzümü çiziyordu. Bir şey beni ileriye itiyordu; bacaklarıma bastıran tekerlekler...

Sonra durdu. Kıpırdanmaya çalışıyordum ve bunu yapabildiğimi keşfettiğimde şaşırıyordum. Emekleyebiliyordum ve kendimi, etimi yararak çıkan kemiklere ve kan görmeye hazırlıyordum. İyiymdim ama bedenimin beynime ilettiği mesajlara güvenmiyordum. İnsanlar bir kaza sonrası sıklıkla iyi hisseder, sonra bir anda düşüp geberirlerdi; Nick hastaneden kaptığı bu tarz kederli anılarıyla hep bana musallat olurdu.

Elbisem parçalanmış, toz, toprakla kaplanmıştı. Dizlerim ve kollarım çizilmiş, kanyorlardı. Tenimin her parçası yanmaya başladı. Bir adam bana küfrediyordu. İlk bakışta komik armalı bej pijamalar giymiş görünmüştü; ancak bu otobüs şoförü olduğunu fark etmem-

YANLIŞ ANNE

den birkaç saniye öncesiydi, neredeyse katilim olacaktı. İnsanlar ona bağıyor ve beni rahat bırakmasını söylüyorlardı. İzliyordum, onları duyabiliyordum. Ben olayın içinde değildim sanki. Sabah yolda bir bağırma olmuştu zaten. Öğleden sonra da yollarda bağlamak normaldi. Yardımcıymış gibi yanımda duran iki kadına gülümsüyordum. Ayağa kalkmamı istiyorlar ve kollarımı tutuyorlardı.

“İyiym, gerçekten,” dedim, “sanırım iyiym.”

“Yolda oturamazsın, tatlım,” dedi içlerinden birisi.

Hareket etmeye hazır değildim. Yolda sonsuza dek oturamayacağımı ben de biliyordum –Consortio ekibi geliyordu ve Nick’le çocuklar için akşam yemeği hazırlamam gerekiyordu!– ama uzuvlarım sanki asfalta kaynak yapılmış gibi hissediyordum.

Kıkırdamaya başladım. O an ölmüş olabilirdim ama ölmemiştim. “Az önce eziliyordum,” dedim, “kesinlikle birkaç saniye oturabilirim.”

Otobüsün yanını yumruklayan adam, “Birisi onu hastaneye götürsün,” dedi. Arka planda bana tanıdık gelen bir ses ise, “Kocası Culver Valley Hastanesi’nde çalışıyor,” dedi.

Tekrar gülümsedim. Bu insanlar hastaneye gidecek vaktimin olduğunu düşünüyorlardı. “İyiym,” dedim endişeli adama.

Sağ koluma yapışmış olan kadın, “İsmin nedir, tatlım?” diye sordu.

Onlara ismimi vermek istemiyordum ama söylememek de kabalık olacaktı. Sanırım bir isim uydurabilirdim. Hangi ismi kullanacağımı biliyordum: Geraldine Bretherick. Yakın zamanda benimle fazla ilgilenen bir taksi şoförüne vermek için kullanmıştım. Risk almak ve kadere biraz meydan okumak hoşuma gitmişti.

Tam bir şeyler söylemeye hazırlandığım sırada o tanıdık sesi tekrar duydum. “Sally. İsmi Sally Thorning,” dedi.

Tuhaf. Pam’i gördüğüm an kaburgalarımın gömülen ve yola düşmeme neden olan düz ve sert cismi anımsadım. Pam’ın buldog gibi

bir yüzü vardı: Tüm hatları tam ortaya sıkıştırılmıştı âdeta. Düz ve sert şey bir el olabilir miydi?

“Sally, inanmıyorum.” Pam yanıma çömeldi. Dekolte çevresinin buruştuğu belli oluyordu. Teni daha yaşlı bir kadınıninki gibi koyuydu ve köseleyi andırıyordu; Pam daha kırkında bile değildi. “Tanrı’ya şükür iyisin. Ölebilirdin!” dedi. Başını çevirdi. Etrafımda üzerime doğru eğilmiş olan endişeli insan kalabalığına, “Onu hastaneye ben götüreceğim,” dedi, “onu tanıyorum.”

Birinin, “Arkadaşıymış,” dediğini duydum ve o an beynimin içinde bir patlama oldu. Ayağa kalkarak Pam’dan uzağa fırladım. “Seni ikiyüzlü! Sen benim arkadaşım değilsin. Çirkin, kötü bir yaratıksın! Beni yola kasten mi ittin?” dedim. O gün insanlara yol ortasında çamur atmak serbestti. Ama o ana kadar bana yardım etmek için çırpınan izleyicilerin bundan haberi yok gibi görünüyordu. Pis işlere karışmış olabileceğimi anladıklarında yüz ifadeleri değişti. Masum insanlar durup dururken otobüsün önüne düşmezlerdi.

Çantamı alarak otoparka doğru sendeleyerek yürümeye başladım ve Pam’ın hayretler içindeki suratını arkamda bıraktım.

Çocuklarla birlikte, normalden bir saat gecikmeli olarak Monk Barn Avenue’ye döndüğümde hâlâ yaşıyor olduğum için mutlu hissediyordum. Cildimi kaplayan, gerçek olmayan bir parlıltı bu his; kanımın üzerinde kuruyup kabuk bağlamaya başlayan, sızlayan yaralarım bile bu parlıltıyla ıslı ıslı. Zoe’yi dünyaya getirdikten sonra damarlarımda dolaşan morfinin hissettirdiklerine eş değerde bir duygu: Olanlara inanmak mümkün değildi!

Satın aldığımız günden beri ilk kez evimi gördüğüme memnundum. Rahatlamıştım. Eğer benden, ölmek ve burada yaşamak arasında bir seçim yapmam istenseydi ikincisini seçerdim. Beni bir dahaki sefere fazlasıyla negatif olmakla suçladığı zaman bunu Nick’e söylemeliydim. Burada altı aydır yaşıyor olmamıza rağmen hâlâ onun yeni evimiz olduğunu düşünüyordum. Bir zamanlar şık ve geniş bir evin

YANLIŞ ANNE

parçasıymış dairemiz. Yakın zamanda zevksiz vandallardan oluşan bir mimar ekibi tarafından üçe bölünmüş. Bir parçasını biz satın aldık. Buraya taşınmadan önce Silsford'da üç yüz yıllık, üç odalı ve arka tarafta Zoe ve Jake'in bayıldığı bir bahçesi olan bir kır evinde yaşıyorduk. Nick de ben de o eve âşıktık.

Arabayı kaldırımın kenarına, dairemizin mümkün olduğu kadar yakınına çekmiştim ki o gün için fazlasıyla yakındı; çocukları, çantalarını, oyuncaklarını, battaniyelerini ve boş şişelerini evin kapısına kadar taşımak çok zahmet vermeyecekti. Monk Barn Avenue tam ortada dar bir yol ve dört katlı Victoria dönemi mimarisiyle inşa edilerek karşılıklı iki düzenli sıra hâlinde dizilmiş evlerden oluşuyordu. Evlerin garajı olmadığı için herkes arabasını tampon tampona yolun iki kenarına park etmek zorunda kalmasaydı yol bu kadar daralmayacaktı. Bu benim yeni evimiz hakkında şikâyetçi olduğum pek çok şeyden sadece bir tanesiydi. Silsford'da iki arabayı alacak genişlikte ve şahane mavi kapıları olan bir garajımız vardı.

Kendi kendime absürd bir şekilde duygusal –garaj kapıları, Tanrı aşkına!– olmamam gerektiğini söylüyor ve motoru susturuyordum. Radyo da aynı anda sustuğunda oluşan ani sessizlikte, işte yine o düşünce beynime üşüşüyor: Pam Senior bugün beni öldürmeye çalıştı. *Hayır. Olamaz.* Bu çok anlamsız. En az bana sokak ortasında bağırması kadar anlamsız.

Zoe ve Jake yolda uykuya daldılar. Hafifçe homurdanırken Jake'in ağzı açık ve tombul yanakları pembe pembeydi. Kahverengi bukleleri alnına dökülüyordu. Turuncu tişörtü tüm günün öğünlerinden arta kalan lekelerle kaplıydı. Zoe başını hafifçe eğmişti ve ellerini kucağında birbirine kenetlemiş şekilde her zamanki gibi Jake'den daha derli toplu görünüyordu. Kıvrık sarı saçları sıcak nedeniyle kabarmıştı. Onu yuvaya her sabah sıkı bir at kuyruğu ile gönderiyordum ancak onu almaya her gidişimde at kuyruğunun kaybolduğunu ve saçları-

nın yüzünün etrafında yumuşak, altın bir bulut gibi toparlandığını görüyordum.

Çocuklarım o kadar nefes kesici güzellikteydi ki Nick ve ben pek de güzel olmadığımız için çok tuhaf geliyordu. Bariz mükemmellikleri nedeniyle endişelenirdim; rekabeti seven ebeveynler tarafından acımasızca saldırıya uğrayacaklarını düşünürdüm, tıpkı Spilling’de olduğu gibi. Ama Kiddiwinks yuvasındaki her kirli suratlı ve sümüklü minik karakterin kendi ebeveynlerine en az Zoe ve Jake’in bize görüldüğü kadar dayanılmaz görüldüğü konusunda Nick beni ikna etmişti. Buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Saatime baktım: Yedi on beş. Beynim durmuştu ve ne yapacağımı karar veremiyordum. Eğer çocukları o an uyandırırsam ya erken bir akşam enerjisinin ardından manyak gibi davranarak saat ona kadar kaosa yol açacaklardı ya da huysuz ve çekilmez olacaklardı. Bu da hemen yatağa geri dönmelerini gerektirecek ve bu durumda akşam yemeği yiyemeyeceklerdi. Bu, sabaha karşı saat beşte uyanarak, “Om-leeet!” diye çığlıklar atacaklar demektir; tekrar tekrar, ta ki ben yorgun bedenimi yataktan kaldırıp onları besleyene dek.

Çantamdan cep telefonumu çıkararak ev numaramızı aradım. Nick cevap verdi ama evet demesi biraz vakit alıyordu. Akli başka yerdeydi.

“Ne haber?” diye sordum, “sesin şaşkın geliyor.”

“Sadece...” Bildik şeyler. Nick’in aklı bayağı karışık, bir cümleyi dahi tamamlayamaması bunu açıkça belli ediyordu. Arka planda açık olan televizyonun gürültüsü geliyordu kulağıma. Bana neden geç kaldığımı sormasını bekliyordum, çocukların ve benim nerede olduğumuzu ama bunları sormuyordu. Bunun yerine aniden, “Bu tamamen saçmalık! Sanki millet buna inanacak!” diyerek ödümü patlattı. Uzun yılların kazandırdığı tecrübeyle Kanal 4’ün haber programıyla konuştuğunu biliyordum, benimle değil. Sunucu Jon

Snow'un da onu en az bazen benim kadar rahatsız edici bulup bulmadığını merak ediyordum.

"Dışarıdayım, arabada," dedim. "Çocukların ikisi de uyuyor. Haberleri kapatıp gel ve yardım et."

Eğer Nick'in yerinde ben olsaydım bu şekilde emir verilmesinden çılgına dönerdim ama o bu davranışım karşısında savunmaya geçmeyecek kadar iyi mizaçlıydı. Kapıda belirttiğinde koyu renkli kıvrırcık saçları bir yanma yatırılmıştı ve ben bunun sebebinin işten döndüğünden beri koltukta uzanması olduğunu çok iyi biliyordum. Telefonumdan hâlâ Jon Snow'un sesini duyabiliyordum.

Penceremi yarılıp ona, "Telefonu kapatmayı unuttun," dedim.

"Tanrım, yüzüne ne oldu? Ve giysilerine? Sally, her yerin kan içinde!" dedi.

O an, yalan söyleyeceğimin farkına vardığım andı. Eğer gerçeği söylersem Nick ne kadar endişelendiğini anlayacaktı ve bu onu daha fazla endişelendirecekti. Böylece bu olayın hiç yaşanmamış olmasını hayal etme şansımız ortadan kalkacaktı.

"Rahat ol, ben iyiyim. Şehirdeyken düştüm ve ezildim ama ciddi bir şey değil. Birkaç çizik ve çürük."

"Biraz çiğnenmek mi? Ne diyorsun sen, insanlar gerçekten üzerine basıp geçtiler mi? Fena haldesin. İyi olduğundan emin misin sen?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. Nick'in aklına sorgulama fikri gelmeden bana inanması şükran duyulacak bir nimetti.

"Sıçtık!" dedi Nick. Gözleri arabanın arka koltuğuna kaydığında sesi daha çok endişelenmiş gibiydi. "Çocuklar. Ne yapsak?"

"Eğer uyumaları için bırakırsak dokuza kadar arabada oturmamız gerekir ve sonra gece yarısına kadar koltuk minderlerinin üzerinde zıp zıp zıplarlar," dedim.

“Eğer onları şimdi uyandırırızsa birer kâbus olurlar,” dedi. Nick doğru bir noktaya değinmişti.

Bir şey söylemedim. Kâbusu saat dokuzda görmektense şimdi almayı tercih ederdim ancak bir seferliğine buna karar veren taraf ben olmak istemiyordum. Nick ve benim aramdaki belli başlı farklardan birisi, onun hoş olmayan bir şeyi sonuna kadar ertelemeye çalışmasıydı, bense daima bir an önce o işi bitirip başımdan savmayı yeğlerdim. Ancak bu, Nick’in erteleyerek ara sıra da olsa başından savmayı becerdiği sorunları, benim daima dert edindiğim anlamına geliyordu.

“Gel-al siparişi verebilirdik ve büyük bir şişe şarap açarak dışarıda arabada yiyebilirdik,” diyerek yalvardı. “Hava da güzel.”

“*Sen* yiyebilirdin!” diyerek onu düzeltiyorum. “Üzgünüm ama güzel bir mutfak masası dururken arabada pizza yemeyi reddedecek kadar bitkin ve huysuz bir kadınla evlisin. Üstelik neden sadece bir şişe şarap?”

Nick sırtıyor, “Eğer seni uçuracaksa iki tane de getirebilirim.”

Başımı itiraz edercesine sallıyordum: Parti bozan, görev tanımıyla herkesin neşesini kaçıran sıkıcı yetişkinler gibiydim.

“Onları uyandırmamı ister misin?” Nick iç çekti. Arabanın kapısını açarak yaralı bedenimi dışarı çektim. Dizlerimi görünce bağırdı, “Tanrım! Şu haline bak!”

Kıkırdıyorum. Her nedense aşırı tepkisi daha iyi hissetmeme neden olmuştu. “Senin gibi panik bir adam nasıl oldu da bir hastanede iş buldu?” diye tepki verdim. Nick bir radyografi uzmanıydı. Zavallı hastaları oldukları yerden çığlıklarıyla sıçratmayı alışkanlık haline getirmiş olsaydı şimdiye kadar çoktan çuvallardı, “Tanrım! Daha önce hiç bu kadar büyük bir şişlik görmemiştim!” dedi.

Bagajı açtım, Nick çocukları uyandırmak için ilk girişimini Zoe’ye doğru yaparken ben çocukların sayısız aksesuarlarını bir araya top-

ladım. Kötümser bir mizaca sahiptim ve sanırım çocukların pimi çekildikten sonra tehlikeli bölgeden uzaklaşarak kapıya ulaşmak için sadece yirmi saniye vaktim vardı. Taşınacak her şeyi yakaladım, ev anahtarını da almıştım (Nick elbette her zamanki gibi giriş kapısını mandallamayı unutmuş ve kapı çarparak kapanmıştı) ve sığınağa doğru koştum. Yuva çantaları ve peşimden sarkan battanilerle yolu yaylanarak geçtim. Kapıyı açtıktan sonra içeriye girip dizlerimi kıvırmaya çalıştığımda çekeceğim acıyı düşünerek dişlerimi gıcırdatıyorum. Eve doğru çıkıyordum.

Monk Barn Avenue 12A olağanüstü bir özelliğe sahipti: Neredeyse tamamen merdivenlerden oluşuyordu. Ah, bir de hol var. Merdivenlerden kayarak inmek isterseniz kullanabileceğiniz dar bir holdü, hatta şanslıysanız tesadüfen kendinizi garip odada bile bulabilirdiniz. En azından çok iyi bir yerden merdiven aldığımızı söyleyebilirdik. Öyle iyi bir yerdi ki Zoe ve Jake'in Monk Barn İlkokulu'nda sınıfları garantiydi.

Beni evimi taşımaya mecbur ettiği için zaten okula kızgındım, bu nedenle iyi bir okul olmak zorundaydı. Geçen yıl televizyonda okul hakkında bir belgesel yayımlanmıştı ve sonuç olarak ülkede özel bir okul kadar iyi üç devlet okulu vardı –biri Monk Barn, biri Guildford'da ve bir diğeri ise Exeter'da. Ben eğitim ücretini ödeyerek eski evimizde kalmayı tercih ederdim ama Nick çocukluğunda özel bir okula gitmiş ve orada sefil günler geçirmiş. Bu nedenle çocuklarımız için bu tarz bir eğitimin düşüncesi bile onun için kabul edilemezdi.

Banyo penceremizden Monk Barn İlkokulu'nun bahçesini güzelce görebiliyorduk. Gerçi ilk gördüğümde hayal kırıklığına uğramıştım çünkü sıradan görünüyordu; sadece bu okula yakın olabilmek için ailemin tüm köklerini kazıyıp yeni bir yere taşımıştım – en azından birkaç Latince yazıtı betona kazıyabilirlerdi.

Alt kattaki tuvaleti, Zoe ve Jake'in paylaştığı odayı ve banyoyu geçerek hırpalanmış ve tutulmuş bedenimi ilk basamakların üzerinde

sürüklerken yüzümü buruşturdum. Dairemizin göbeğinde Rachel Whiteread tarafından oyulmuş gibi görünen kocaman dikdörtgen şeklinde bir tümsek vardı. Beyaz duvarlarla çevrili bu tümsek, evimizin orijinal merdiven boşluğuymuştu ve oradan 12B ve 12C dairelerine gidiliyordu. Evimin içinde benim alanımı işgal eden, devamlı köşe dönmemi gerektiren ve aynı zamanda başkasının da merdiveni olan dev bir tümseğin olması beni çok rahatsız ediyordu. Buraya ilk taşındığımız zaman holde bufalo sürüsü izdihamını andıran sesleri duydukça hemen ayaklanırdım ama daha sonra bu seslerin komşularımızın eve girip çıkarkenki ayak sesleri olduğunu anladım. Gürültü benim yeni evimden gelmiyordu sadece öyle hissediliyordu.

Topallayarak mutfak geçerken yoldan gelen çığlıkları duydum. Çocuklar uyanmış olmalıydı. Zavallı Nick yaklaşmakta olan kargaşayla uğraşmaktan kurtulmak için içeriye hızla sıvıştığımdan asla şüphelenmeyecekti. Bir köşe daha döndüm. Nick ve benim yatak odamız birkaç basamak yukarıda ve soldaydı. Odamız öyle küçüktü ki eğer kapı girişinden kendimi ileriye doğru bırakırsam yatağın üzerine düşerdim. Bu fikir hoşuma gitmişti ama salona varana dek yürümeye devam etmeliydim çünkü orası sokağa bakan bir penceresi olan tek odaydı ve ben Nick'in Zoe ve Jake'in birleşmiş kuvvetlerine karşı nasıl dayandığını görmek istiyordum.

Koltuğun kolunun üzerindeki ahtapotu andıran, kararmış muz kabuğundan iğrenerek pencereye doğru yürüdüm. Nick kaldırımında dizlerinin üzerindeydi ve bir kolunda ağlayan Zoe'yi tutuyordu. Jake ise yola uzanmış –tam da yağmur olmasının üzerine– kıpkırmızı bir suratla çığlıklar atıyordu. Nick onu yerden kaldırmaya çalışıyordu ama neredeyse Zoe'yi de kolunun altından düşürecekti. Zoe çığlıklar atıyordu, “Ba-baaa! Beni düşürüyordun!” Yakın zamanda bazı durumları nasıl ifade edeceğini öğrenmişti ve bunları pratiğe dökmeye bayılıyordu.

YANLIŞ ANNE

Komşularımız Fergus ve Nancy ısı ısı parıldayan kırmızı iki koltuklu Mercedes'lerini park etmek için bu özel anı seçmişlerdi. Fergus ve Nancy, Monk Barn Avenue 10 Numara'nın tamamının sahibiydi. Zorlu geçen bir günün ardından spor arabalarını kapının önüne çektikten sonra direkt olarak evlerine girebilir ve kendilerine birer kadeh şarap doldurabilirlerdi. Nick ve ben bunu inanılmaz buluyorduk.

Salonun penceresini içeriye biraz temiz hava girmesi için açtım, telefonu yerine yerleştirdim ve televizyonu kapattım. Yaralı bedenimin tutulmasını engellemek için uzuvlarımı devamlı hareket ettirmem gerektiğini biliyordum –çabucak odayı toplarken kendi kendime bunları söyledim: Minderleri koltuğun üzerine, TV rehberini sehpanın üzerine, Nick'in ceketini dolaba yerleştir, mutfağa koş ve muz kabuğunu çöpe at. Eğer bir gün Nick'i bir başka erkek için terk edecek olursam onun tertipli biri olmasına özen gösterecektim.

Salonda –tek geniş odamız– yuvadan gelen çantaları açıyorum ve içlerinden çıkanları her zamanki gibi beş öbek haline getiriyorum: Boş süt biberonları ve meyve suyu bardakları, kirli giysiler, dikkat etmeniz gereken yazışma, çöpe atılması gerekenler ve beğenmeniz gereken resim. Çocuklar hâlâ uluyordu. Nick'in ayaküstü konuşmaya bayılan Fergus ve Nancy'yi çeşitli taktiklerle başından atmaya çalıştığımı duyuyordum. “Üzgünüm, sanırım...” derken Jake'in ciyaklamaları sözlerinin kalanını boğuyordu.

Nancy, “Ah, tatlım. Zavalı şey,” diyordu. Bu sözleri çocuklara ya da Nick'e söylüyor olabilirdi. O ve Fergus bizim çocuklarla mücadelemizi izlerken sıkça endişeli görünürlerdi. Yuvada bir felaket olduğunu düşünüyor olmalıydılar – muhtemelen kuduz köpek vakası falan. Eğer onlara bu gördüklerinin normal olduğunu, bu tür öfke nöbetlerinin günde iki kez yaşandığını söyleyecek olursam daha fazla endişeleneceklerdi.

Nick'in çocukları mutfağa taşımayı başardığı ana kadar ben de çamaşır makinesini çalıştırmış, yerleri silmiş ve iki kaba biraz çözülmüş çoban turtası koyarak mikrodalga fırına yerleştirebilmişim. Çocuklarım mutfağa Titanik faciasından sağ kalmayı başarabilenler gibi dökülüyorlardı: Islak, perişan ve şikâyetçi. Enerjik bir sesle onlara çayın yanında çok sevdikleri çoban turtasının olduğunu söyledim ama beni duymamış gibiydiler. Jake yüzünü yere yapıştırarak uzanıp poposunu havaya dikiyordu. “Biberon! Yatak!” diye ağlıyordu. Onu görmezden geldim ve çoban turtası hakkında enerjik konuşmama devam ettim.

Zoe de ağlıyordu, “Anneciğim, akşam yemeğinde çoban turtası yemek *istemiyorum*. Çobanın *turtasını* istiyorum!”

Nick çevresinde zikzaklar çizerek buzdolabına ilerledi. “Şarap,” diye homurdandı.

“Bu akşam çoban turtası *yiyorsun*, tatlım,” dedim Zoe’ye. “Sen de Jake’ciğim. Hemen gelip hepiniz masaya oturuyorsunuz!”

“Hayırrrr!” diye çılgık attı Zoe. “İstemiyorum onu!”

Jake, Nick’in kadehlere şarap doldurduğunu gördü ve oturduğu yerden işaret etti. “Bana!” dedi. “Bana da!”

“Jake, sen şarap içemezsin!” dedim. “Meyve suyu? Portakal? Zoe, çoban turtası istemiyor musun? O zaman ne istiyorsun? Sosis ve fasulye?”

“Haaayır dedim! – Anneciğim, dinle. Çoban turtası istemiyorum, çobanın *turtasını* istiyorum dedim.”

Kızım dört yaşında bir çocuk için fazla zekiydi. Eminim yaşıtlarının aklına bir anneyi böylesine çıldırtacak, basit ama etkili bir yöntem gelmezdi.

“Onu istiyi!” Jake parmağıyla yine Nick’in şarabını işaret ediyor. “Baba içti, onu istiyi ben! Srittle!”

Nick ve ben birbirimize baktık. Jake'in söylediği her kelimeyi anlayan dünyadaki tek insanlar bizdik. Çeviri: Koltuğa elinde bir kadeh şarapla oturup *Stuart Little*'ı seyretmek istiyordu. Eğer detayları karıştırmazsak bu neredeyse benim de yapmak istediğim şeydi. "Akşam yemeğinden sonra *Stuart Little*'ı seyredebilirsin," dedim katı bir şekilde. "Şimdi, Zoe, Jake, haydi hepimiz masaya oturalım ki hep beraber çoban turtası yiyelim ve siz babanızla bana gününüzün nasıl geçtiğini anlatın. Güzel bir aile sohbeti edelim." Kendi kulağıma bile ezik bir aptal gibi geliyordu sözlerim. Yine de denemek zorundaydım.

Nick, Jake'i yerden kaldırarak bir sandalyeye yerleştirdi. Kıvranıp duruyordu ve Nick'in pantolonunu sümük içinde bırakmıştı. Zoe bacaklarıma yapışarak çoban turtasını hem isteyip hem de istemediği konusundaki ısrarlarını sürdürüyordu. "Tamam," dedim, ruhen teslim olarak B Planı'na geçtim. "Kim *Stuart Little*'ı seyretmek istiyor?" Bu teklif ev ahalisinin genç üyeleri tarafından büyük ilgiyle karşılandı. "İyi. Gidip koltuğa oturun. Yemeğinizi oraya getireceğim. Ama hepsini yiyip bitireceksiniz. Anlaştık mı? Yoksa televizyonu kapatırım." Zoe ve Jake odadan dışarıya koşarak çıktılar ve kıkırdayarak salona gittiler.

Nick, "Yemeyecekler," dedi. "Zoe kucığında yemekle oturup çatalıyla ezerken, Jake yere dökecek."

İki elimde birer tabak çoban turtasıyla yukarıya çıkarken "Denemeye değer," dedim.

Merdivenlerin tepesine önce Jake ulaştı. Zoe'nin başı ondan birkaç saniye sonra tepede belirdiği zaman Jake hafifçe burnuna vurdu. Zoe karşılık verdi ve Jake üzerime düştü. Ben de düştüm ve her iki tabağı da yere döktüm. Nick neler olduğunu görmek için yetiştiğinde Zoe'yi basamaklarda ve Jake'i de salon girişinde haykıarak ağlarken buldu. Bense ellerimin ve dizlerimin üzerinde halıdan topladığım kıyma, havuç, mantar ve patates püresini tabaklara geri koyuyordum.

Nick, "Tamam," dedi, "eğer herkes ağlamayı *şu an* keserse... Çikolata var!" Elinde ambalajı yarıya kadar açılmış bir çikolata vardı ve

onu sanki elinde bir silah tutan eşkiya gibi çocuklara doğrultmuştı. Gözlerindeki saf çaresizliği görebiliyordum.

Zoe ve Jake hem çikolata hem de *Stuart Little* isteyerek yerde debelenmeye başladılar. “Çikolata yok,” dedim. “Yatağa! Hemen!” Çoban turtası temizleme operasyonunu bırakarak onları kaptığım gibi odalarına taşıdım.

Görevi tamamlamakta fena halde kararlıydım ve hangi engelle karşılaşsam karşılaşayım durmaya niyetim yoktu. Sonunda Zoe ve Jake’e pijamalarını giydirmeyi başardım ve Jake’i uyku tulumunun içine yerleştirdim. Onlara uyku öncesi sütlerini getirirken beni beklemelerini söyledim ve döndüğümde her ikisini de Zoe’nin yatağının üzerinde yan yana otururken buldum. Zoe bir kolunu Jake’in omzuna atmıştı. İkisi de bana gülümsüyordu. Zoe gururlanarak, “Hem kendi dişlerimi hem de Jake’in dişlerini fırçaladım,” dedi. Yatağının altından bana bakan pembe ve mavi diş fırçalarını, halının üzerindeki iri beyaz diş macunu öbeklerini ve Jake’in sol yanağının üzerindeki diş macunu izlerini görebiliyordum.

“Aferin, tatlım,” dedim.

“İsal?” diye umutla sordu Jake.

“Hangi masalı istiyorsun?”

“Çılsaylar,” diye yanıtladı.

“Tamam,” dedim.

Raftan Dr. Seuss’un *Çılgın Sayılar* isimli kitabını alıp yatağın üzerine oturdum. Okurken hiç sözümlü kesmediler. Zoe ve Jake saklı resimleri bulmak için sayfaların üzerindeki küçük kulakları kaldırdılar. Okumayı bitirdiğimde Jake, “Bi da!” dedi ve kitabı bir kez daha okudum. Sonra Zoe’yi yatağına ve Jake’i karyolasına yerleştirdim ve onlara iyi geceler ninnisi söyledim. Bu ninniye Zoe bebekken uydurmuştum ve şimdi onu her gece Nick’le beraber söylemek zorundaydık,

YANLIŞ ANNE

böylelikle çocuklar var olmayan kelimelerin ve kendi isimlerinin geçtiği bir ninniye söyleyen iki yetişkin şapşala gülerek eğleniyorlardı.

Onlara iyi geceler öpücüğü verdikten sonra kapıyı kapattım. Çocukları anlamıyordum. Eğer perişanlarsa ve dertleri uyumaksa bunu neden söylemiyorlardı ki?

Nick'i yerde bacak bacak üzerine atmış, kucağında duran boş bir faraş ve süpürgeyle otururken buldum. Yine haberleri izliyor ve etrafını çeviren soğuk çoban turtası yığınlarının ortasında şarabını içiyordu. Nick her çeşit habere bayılır: *24, Kanal 4, CNN*. Fena takmıştı. Enteresan bir haber olmadığı zamanlarda bile her şeyi duymak, bilmek isterdi. "Nasıllar?" diye sordu.

"İyiler," dedim. "Tatlım. Orayı temizlemeyecek misin?" Çoban turtası öbeklerini işaret ettim.

"Bir saniye," dedi, "şunu izliyorum."

Bu cevap yeterli değildi. Hayır, özellikle birinin beni öldürmeye yeltendiği bir günde, hiç değil. Birini bir otobüsün altına itmek ve onu öldürmeyi kastetmemek, acaba mümkün müydü?

"İkisini aynı anda yapabilirsin," dedim. "Hem haberleri izle hem de pisliği temizle." Anlamsızdı, Nick gibi birinin anlamayacağı bir yorumdu.

Bana çıldırmışım gibi baktı.

"Sadece bu şekilde daha etkili olacağını söylüyorum."

Ciddi olduğumu anladığı zaman gülmeye başladı. "Neden sanki direkt olarak hayatımın son gününe ışınlanmıyorum?" dedi. "Asıl o daha etkili olurdu."

Gıcırdattığım dişlerimin arasından, "Esther'i arayacağım," dedim ve telefonu alarak banyoya gittim. Lavanta kokulu banyo köpükleriyle dolu ılık bir banyonun her şeyi unutturacağından emindim.

Nick, "Aynı anda akşam yemeği hazırlamayı, uyumayı ve sabah için kahvaltı hazırlamayı da unutma," diye seslendi arkamdan. Şaka

yapıyordu ama yemek pişirirken aynı anda telefonda konuşabildiğimden bihaberdi. Pek çok öğünü sadece tek elle ya da telefon çenemin altına sıkıştırılmış halde hazırlamıştımdır.

Sıcak su musluğunu açtım ve Esther'in numarasını tuşladım. Sesimi duyduğu zaman her zamanki sözlerini tekrarladı, "Daha Venedik'i kurtaramadın mı?"

"Henüz değil," dedim.

"Lanet olsun, çok yavaşsın. Boş oturmaya bırakıp işe sarıl. Arındır şu tuz bataklıklarını."

Haftanın üç günü Venedik'i Kurtarma Vakfı için çalışıyordum. Esther orada çalışmamın harika bir şey olduğunu söyler ve bir kurum için duygusal bir isim bulduklarını düşünürdü. Kendisi okul yıllarımızdan bu yana en iyi arkadaşımdı. "Yavaş demişken.." diye homurdandı. "Embesil, *öyle* embesil ki. Bugün ne yaptığını biliyor musun?" Esther, Rawndesley Üniversitesi'nde çalışıyor. Tarih bölüm başkanının sekreteri. "Bana kendisinin okuyup cevap yazması gereken bir sürü e-posta geldi. Aslında tam olarak altı tane. Ben de ona ilettim –ne kadar embesil olduğunu bildiğim için– ve iki seçenek sundum: Ya kendisi direkt olarak cevap verecekti ya da bana ne yazmam gerektiğini söyleyecek ve ben onun adına cevapları yazıp gereken yerlere gönderecektim. İki açık seçenek, değil mi? Sen bu teklifi anlıyorsun değil mi?"

Anladığımı söyledim ve hikâyenin tüm gece sürmeyeceğini umdum. Gevezelik edeceğine beni dinlemesini tercih ederdim. Bu ona anlatmak istediğim anlamına mı geliyordu?

"Üç saat sonra, Embesil'den gelen yedi e-postayı gelen kutumda buldum. Birinde, bana tüm mesajları kendisinin cevaplandırıldığını bildiriyor. Harika, diye düşünüyorum. Diğer altısı ise akademik tarih dünyasının her çeşit önemli herifine gönderdiği cevaplar –sıkıcı!– ki hepsini onlara gönderdiğini düşünürken aslında bana göndermiş.

YANLIŞ ANNE

Sadece yanıtla tuşuna basmış, o kadar! Yanıtla tuşuna bastığı zaman e-postanın orijinal göndericisi yerine ileten kişiye gönderildiğinden haberi bile yok! Ve bu adam üniversitede bir bölüm başkanı!” Esther’in öfkeli hali beni yoruyordu. Ben de öfkelenmeliydim ama uyuşuk haldeydim.

“Sal? Orada mısın?” dedi.

“Evet,” dedim.

“Ne oldu?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. “Sanırım dadı Pam Senior bugün beni öldürmeye kalkıştı,” dedim.

Pam hiç Zoe ya da Jake’e dadılık etmemişti ama ara sıra onlara bakardı. Bir kez, ben altı haftalığına uzaktayken Nick’e yardım etmişti. Genellikle neşeli ve konuşkandı. Sadece kuklalar ve karma aşı konusunda biraz ön yargılıydı. Onu Rawndesley’de görmek hoşuma gitmişti; telefon açmaktan daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Hafta içi akşamlarda, yemekten sonra çoğunlukla tam bir cümle kuramayacak kadar yorgun oluyordum.

Pam’e seslendim ve durdu, belli ki o da beni görmekten memnundu. Zoe ve Jake’i sordu, onlara “ufaklıklar” derdi. İyi olduklarını söyledim. Sonra, “Zoe’ye sonbahar tatilinde bakabilecek misin?” diye sordum. Benim annem ve Nick’in annesi okul tatillerinin çoğunda çocuklara bakabileceklerdi ama ekim ayındaki tatil günlerinde her ikisi de meşguldü.

Pam sanki bana söylemediği bir şey varmış gibi tuhaf davranıyordu. Yüzümün ifadesi tahminimce trajik-şekilde-ortada-kalmış-ihtiyaç-içinde-bir-anneninki gibi olmalıydı çünkü ani bir çocuk bakımı kargaşası darbesi yemiştım. Gerçekten öyleydi.

Monk Barn İlkokulu’nun sonbahar tatili katılmak zorunda olduğum bir konferansa denk geliyordu. Venedik kanallarının korunması

için çalışan Venedikli çevre bilimcilerin çoğu ve dünyanın tanınmış uzmanları Cambridge’de bir araya geliyordu. Organizasyonu hazırlayanlardan biri olarak benim de orada bulunmam gerekiyordu ki bu da Zoe’ye bakacak birini bulmak zorunda olmam demekti. Önce o hafta bize yardım edebileceklerini umarak yuvayı denedim ama doluydular. Zoe eylülde ayrılır ayrılmaz yerine bir başka çocuğu alacaklardı. Ben de daha önce bize yardım etmiş olan Pam’i aradım.

Üç ay önce sorduğum zaman bana, “Sorun değil,” demişti. “Ajandama not alıyorum.” Belirsizlik unsuru yoktu. Kurşun kalemle not alıp sonra üzerini çizme ihtimali söz konusu değildi. Bugün yaşanmamış olsaydı Pam’i tanımlamak için kullanacağım kelime güvenilirlik olurdu. Lacivert NatWest ajandası asla elinden düşmezdi.

Pam gördüğüm kadarıyla ilgi çekmeyen bir kadındı. Bekârdı ve görünüşe göre sosyal hayatı hâlâ her yıl beraber tatile çıkmaya devam ettiği anne ve babasının etrafında dönüyordu. Dünya çapında bir oteller zincirinin halkalarında kalıyorlardı ve Pam’in gururlandığı bonus puanları topluyorlardı. Ne zaman onunla konuşsam bana en son kaç bonus puanı olduğunu söyler ve ben de etkilenmiş görünmeye çalışırdım. Bana ayrıca annesiyle her ayrıldıkları otel odasını tertemiz bırakmaya özen gösterdiklerini de anlattı, “Bizim arkamızdan oda hizmetçisine yapacak bir şey kalmıyor!”

Kitap okumaz, sinemaya ya da tiyatroya gitmez, televizyon izlemezdi. Bir egzersiz yapmadığı halde her zaman leylak ve uçuk pembe renkli spor giysiler giyerdi: Koşu pantolonu ya da bisiklet şortu ve likra yeleklerin altına eşofman üstü. Sanat ilgisini çekmezdi: Bir keresinde, bana neden lekeli resimleri duvarlarıma astığımı sormuştu. Yemek pişirmek, dışarıda yemek, kendin yap kanalları ya da bahçe işleri de ilgi alanına girmiyordu. Geçen yıl, bana kendine zaman ayırmak için artık hafta sonlarında çocuk bakıcılığı yapmayacağını söylemişti. Kendine ayracağı vakitlerde ne yapmayı düşündüğü hakkında en küçük bir fikrim bile yoktu. Bir kez bana anne babasıyla birlikte

YANLIŞ ANNE

vitray kursuna gittiğini söyledi ama bir daha bundan bahsetmedi ve sanırım o iş öylece kaldı.

Bugün ise benim soruma cevap olarak, “Seni arayacaktım ama bir dakika bile vaktim olmadı,” dedi. Doğal davranmaya çalışıyordu ama kıvranaşı onu ele verdi.

“Bir problem yok, değil mi?” diye sordum.

“Şey... Evet, aslında küçük bir sorun var. Bir komşum o hafta hastaneye yatacak ve... Seni geri çevirmekten nefret ediyorum ama kendisine o hafta ikizlerine bakma sözü verdim.”

İkizler. Annelerinin Pam’e benim Zoe için ödeyeceğimin iki katını ödeyecek olan ikizler. Bu kadın hasta mıydı? Bunu sormak istedim. Bekâr bir anne miydi? Pam’ın beni iyi bir bahaneyle ekmekte olduğunu duymak istiyordum.

“Anlaştığımızı sanıyordum,” dedim. “Bana ajandana ismimi yazacağını söylemiştin.”

“Biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Söylediğim gibi, bu kadın hastaneye yatacak. Sana bir başkasını bulabilirim belki. Anneme sorayım ister misin? Eminim o yapar,” dedi.

Kem küm ettim. Büyük bir parçam, bütün uygunsuz detayları görmezden gelerek sadece durumun çözümlendiğini düşünebilmek adına, “Evet, lütfen!” demek istiyordu. Bazen –hayır, sık sık– önüme düşünecek tek bir şey daha konulursa beynimin ve hayatımın parça parça olacağını hissediyordum. Zaten her yeni güne listemde yapılacak otuz veya kırk şeyle başlıyordum. Sabah saat altıdan gece saat ona dek koştururken, her maddesi beni bitkinleştiren bir fiille biten liste, kafamın içinde dönüp duruyordu: Ara, öde, faks çek, sipariş et, rezervasyon yap, ayarla, satın al, yap, hazırla, gönder...

“Teşekkürler, Pam, annen yapabilirse çok iyi olur,” diyebilmek büyük bir rahatlama sağlardı. Ama Pam’ın annesiyle daha önce tanışmıştım. Kısa boylu, şişko ve sigara içen biriydi. Üstelik güçlülük ve

ağır hareket ediyordu. Sonuç olarak ona teşekkür ederek kendi başıma birini bulacağımı söyledim. Üstüme vazife olmadığı halde komşusu için de çabucak ayağa kalkması dileklerimi eklemeyi edemedim.

Sanki bilmem gerekiyormuş gibi Pam, “Ah, o hasta değil,” dedi. “Memelerini yaptıracak. Birkaç gün içinde ayağa kalkar ama kocası o hafta evde olmayacak, kız kardeşi de. Bir şey kaldırmaması yasak olacakmış ve ikizler daha altı aylık, onları kaldıramayacak.”

“Memelerini mi yaptıracak? Sen ciddi misin?” dedim.

Pam evet anlamında başını salladı.

“Ne zaman söyledi?” Arada bir şeyi kaçırıyor olduğumu düşünüyordum.

“Birkaç hafta önce. Zoe’ye de bakacaktım aslında ama aynı anda üçten fazlasına bakma iznim yok. O hafta başka bir çocuğa daha bakacağımı söz verdim de,” dedi.

Sakin kalmaya çalışarak, “Anlamadım,” dedim, “bunu organize etmek için seninle aylar öncesinden konuşmuştum. Sen bana ismimi ajandana yazacağını söylemiştin. Komşun sana boş olup olmadığını sorduğunda neden ona hayır diyemedin?”

Pam’in dudakları seğirdi. Ona meydan okunmasından hoşlanmazdı. “Bak, bir haftalığına dört çocuğu birden idare edebileceğimi düşündüm ama annem kanunları çiğnemeye değmeyeceğini söyledi ki haklı. Dadıların bir kerede üçten fazla çocuğa bakmaları kanunen yasak. Başımın derde girmesini istemiyorum,” dedi.

“Biliyorum... Sana küçük düşünen biri gibi gelebilirim ama neden benim yerime komşundan ya da diğer çocuğun annesinden özür dilemiyorsun?”

“Senin bu konudaki yaklaşımının diğer annelerinkinden daha anlayışlı olacağımı düşünmüştüm,” dedi.

Harika, diye düşünüyorum: İyi halden ötürü cezalandırılıyorum. “Eğer sana iki katı ödeyeceğimi söyleseydim bir yararı olur muydu?

YANLIŞ ANNE

Sadece Zoe'ye bakman için sana ikizlerin annesinin ödeyeceğinin iki katını vereceğimi söylesem? Eğer o hafta çocuklarıma bakman bunu gerektiriyorsa yaparım.” Kahretsin! Buna gerek olmamalıydı. Bu büyük bir saçmalıktı. Beynimin içinde bir ses çılgınlık atıyordu. En teşvik edici gülümsememi takındım. “Pam, çaresizim. O hafta Zoe'ye bakacak birini bulmak zorundayım. Tanımadığı biriyle kalmaktan memnun olacağını sanmıyorum...”

Ben konuştuğunda, Pam'ın yüzünden bütün yumuşaklığı siliniyordu. Onun gözlerine bakarken karşısında iğrenç bir yaratığa dönüştüğümü görüyordum sanki. Tenim yeşil vıcık vıcık bir balığa dönüyordu. “Seni soymaya çalışmıyorum,” dedi. “Senden daha fazla para istemiyorum. Burada sana bir oyun oynadığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır, elbette hayır. Sadece... Bak, üzgünüm, Pam, sızlanmak istemiyorum ama bu yaptığın moralimi çok bozdu. Senin bu durumu benim bakış açımdan göremeyişine anlam veremiyorum. O hafta katılmak zorunda olduğum gerçekten çok önemli bir konferans var. Organize etmek için aylarca uğraştım. Gitmemek gibi bir seçeneğim yok ve Nick'in de o hafta çalışması gerekiyor. Bu yıl tüm tatil günlerini kullandı. Sense bana, daha iri memeler isteyen bir kadının iyiliği için beni ortada bırakacağını söylüyorsun. Silikonlarını başka bir zaman taktıramaz mı?” Sesim kontrol altındaydı.

“Daha iri memeler istemiyor! Aslında göğüslerini küçülttürüyor ama senin umurunda değil! Çünkü kronik sırt ağrısı çekiyor ve bu hayatını mahvediyor ve çocuklarının hayatını da mahvediyor çünkü bazı günlerde yataktan bile çıkamıyor, işte bu kadar acı çekiyor!” dedi.

Geri çekilmeye ve üzgün sesler çıkarmaya başladım –elbette, eğer yanlış anlamışsam, gerçekten tıbbi bir sorunsal ama Pam dinlemiyordu. Beni burnu havada bir orospu olmakla suçladı ve bir baş belası olduğumu her zaman bildiğini ilan etti. Sonra da bana bağırarak gözünün önünden siktir olup gitmemi, onu yalnız bırakmamı,

beni hiç sevmediğini, benimle bir daha işinin olmayacağını, yaşadığı sürece beni bir daha asla görmek istemediğini haykırdı. Veya ailemi.

Evimi yakmadığı ya da çocuklarıma zarar vermediği sürece, kendimi birisine Pam'ın bana bağırduğu şekilde bağırırken hayal edemiyorum. Bunu Esther'e söylediğimde bana, "Ya seni otobüsün altına ittiyse," diyerek kıkırdadı.

"İtmedi," dedim. Derin bir nefes veriyorum ve küvetin soğuk kenarına değmesi için saçlarımı ensemden çekiyorum. Bu gece hava çok nemli ve bu nedenle her zamanki ılık banyomu biraz daha soğuk hazırladım. Üstelik yaralarım sıcak suyun değmesi düşüncesi bile bana acı veriyordu. "Eğer beni itmiş olsaydı gelip yardım etmeye çalışmazdı, değil mi?"

"Neden olmasın?" diyor Esther. "İnsanlar böyle şeyleri sık sık yapıyor."

"Nasıl şeyleri? Hangi insanlar?" Bulanık suyu ayak parmaklarımla karıştırıyordum. Daha fazla köpüğün olmayışı beni rahatsız ediyordu; bütün şeyi boşaltmalıydım. Dairemizde hoşuma gitmeyen bir başka şey de banyomuzdu. Eğer klozetin üzerinde otururken öne doğru eğilirseniz burnunuz dolap kapısına değiyordu.

Esther sabırsızlıkla, "Hangi insanlar olduklarını bilmiyorum," dedi. "Sadece böyle olayları daha önce duyduğumu söylüyorum: Suçlu taraf masum görünebilmek için kurbanına yardım eder." Arka planda mikrodalganın biplediğini duyuyordum. Bu gece ne ısıttığını merak ediyordum –hazır yemek mi, gel-alardan arta kalanlar mı? Bir an için gözlerimi kapatıp Esther'in sorumsuz bekâr hayatını düşündüğümde ona imrenerek içim cız ediyordu. Rawndesley'de hem nehri hem de şehri gören geniş balkonlu, tasarım ödüllü bir gökdelenin tepesindeki kocaman bir dairede tek başına yaşıyordu. Salonunun iki duvarı tamamen camdan yapılmıştı ve –benim en dayanamadığım kısım– merdivenler yoktu.

“Her neyse. Onun seni öldürmeye çalıştığından şüpheliyim. Muhtemelen senin önünde yürüdüğünü gördü ve sonra otobüsün geldiğini fark ederek bu dayanılmaz fırsata, kızgınlığına yenik düşerek karşı koyamadı. Bu da senin acı çektiğini gördüğünde neden o kadar şirin davranmaya çalıştığını açıklıyor. İntikam fantezisinin gerçeğe döndüğünü anlayınca pişman olmuş olmalı,” dedi.

Esther senaryo yazmakta ustaydı. Rawndesley Üniversitesi’nde harcanıyordu; bir film direktörü olmalıydı. Geçen yıllar boyunca patronu Embesil’in pek çok şey olduğundan emindi: Homoseksüel, Yahova Şahidi, ona âşık, bir Scientology üyesi, mason, bulimya hastası ve BNP¹ üyesi. Genellikle onun hayal ürünlerini eğlenceli bulurum ama bu gece değildi. Bu gece ciddiyet ve hassasiyet istiyordum. Bit-kindim. Bu küvetten çıkmamı sağlayacak enerjiyi bile nasıl bulacağım konusunda endişelerim vardı.

“Rawndesley bugün çok kalabalıktı. Birisi beni yanlışlıkla yere yıkmış bile olabilir,” dedim.

“Sanırım öyle olmuş,” diyerek gönülsüzce kabullendi.

“Ah, Tanrım. Pam’e çirkin bir gremlin dediğime inanamıyorum. Hatta ona şeytan bile demiş olabilirim. Sanırım dedim. Onu arayıp özür dilemeliyim,” dedim.

“Hiç uğraşma. Seni asla affetmez, bir milyon yıl geçse bile.” Esther kıkırdadı, “Gerçekten öyle mi söyledin? Gözümün önünde canlandırmakta zorlanıyorum. Çok resmî ve hanım hanımcıksın da!”

“Öyle miyim?” dedim yorgun halde. Esther’in hakkımda bilmediği şeyler vardı. Mesela bir tanesi. Beni bir kez sır kalması gereken bir şeyi ona söylememem konusunda uyarılmıştı. “Eğer gerçekten iyi bir hikâyeyse herkese söylemeden duramam,” demişti. “Herkes” derken tamamıyla herkesi kastettiği izlenimini almıştım.

“Polise söylemem gerektiğini ya da başka bir şey yapmam gerektiğini düşünmüyor musun?”

Esther kahkahalara boğuldu. “Evet, haklısın. Ne yaparlardı sence, şahit mi ararlardı? Başlıkları görebiliyorum: 2007’nin Şüpheli Otobüs-Önüne-İtme Kazası.”

“Nick’e bile söylemedim,” dedim.

“Tanrım, sakın söyleme!” Esther yine kahkaha atıyordu. Sanki temizlikçime söylemekten bahsediyordum: Tamamen alakasız biri. “Bu arada, şu memelerini yaptırarak olan komşu hikâyesi tamamen saçmalık. Kadının altı aylık ikizleri vardı, değil mi?”

“Evet,” dedim.

“Bu demektir ki durmadan emziriyor ve memeleri de sarkmıştır. Yerlerine yeni, gıcır gıcır olanları istiyor. Tıbbi zamazingolar kesinlikle duygusal şantaj amaçlı. Kocasını masrafların bir kısmını karşılamaya zorlamak için,” dedi.

Nick’in beni çağırdığını duydum. Duymazdan geliyordum ama seslenmeye devam ediyordu. Normalde neredeyse anında vazgeçerdi. Esther’e, “Kapatıyorum,” dedim, “Nick beni çağırıyor. Acile benziyor.”

“Nick? Acil?”

“Garip ama gerçek. Seni sonra tekrar ararım,” dedim.

Esther, “Hayır, beni de götür,” dedi. “Ne kadar meraklı olduğumu biliyorsun. Neler olduğunu gerçek zamanlı olarak bilmek istiyorum.”

Telefona doğru kaba bir yüz ifadesi yaptım ve sonra havluya sarılırken onu dengede tutmaya çalıştım. Havlunun beyaz olduğunu çok geç fark ettim. Üzerinde kırmızı lekeler oluşabilirdi. Leke ilacımızın bittiğini biliyorum ki bu, listeme eklenecek iki madde demekti: Leke ilacı satın al, havludaki kan lekelerini çıkar.

Telefonu salona çıkardım. Nick hâlâ halıdaki çoban turtası yığınlarının ortasında oturuyor ve *BBC Haber 24*’ü izliyordu. “Bunu görmüş müydün?” diye sorarken ekrandaki bir kadın ile küçük bir

YANLIŞ ANNE

kızı işaret ediyordu. Ekranın altında isimleri yazıyordu. Ölmüşler; bu da yazıyordu. Anlamı? “Günlerdir haberlerde gösteriliyor,” dedi Nick, “sana söylemeyi devamlı unutuyorum. Spilling’in ulusal haberlere çıkması sık karşılaşılan bir durum değil.”

Bulanık bir şok katmanının ardından birkaç şeyin farkına vardım. Kadın tıpkı bana benziyordu. Benzerlik ürkütücü boyuttaydı. Benimle aynı gürlükte, uzun, koyu kahverengi dalgalı saçları vardı. O kadar koyu ki neredeyse siyahtı. Benimkiler çok kuru olduklarında bulaşık teli gibi hissedilirlerdi, eminim onunkiler de öyledir. Öyleydi. Yüzü benimki gibi uzun ve ovaldı. Gözleri iriydi ve koyu kahverengi kirpikleri vardı. Burnu benimkinden küçük ve ağzı hafifçe genişti. Benden daha güzeldi ama yine de bütüne bakarsak...

Nick’in neden onu görmemi istediğini açıklamasına gerek yok. “Buradan on dakika ötede oturuyorlarmış – hatta evi biliyorum.”

“Neler oluyor?” Esther’in sesi sıçramama neden oldu. Telefonu hâlâ kulağımda tuttuğumun farkında değildim. Ona cevap veremedim. Ekranda yazılanlara bakmakla fazlasıyla meşguldüm: “Polis, annenin kızını öldürdükten sonra intihar ettiğinden şüpheleniyor.”

Geraldine Bretherick. Hayır, o olamazdı. Ama yine de o olduğunu biliyordum. Ah, Tanrım, aman Tanrım. Spilling’de yaşayan ve Lucy isminde bir kızı olan kaç Geraldine Bretherick olabilirdi ki? *Geraldine Bretherick.* Bugün başıma gelen kazadan sonra kadınlara kendi ismimi söyleyecek cesareti bulamadığımda neredeyse bu ismi verecektim.

Nick, “İyi misin?” diye sordu. “Tuhaf görünüyorsun.”

“Sally, neler oluyor?” Kulağımdaki bir yandan konuşuyordu, “Nick sana tuhaf görüldüğünü mü söyledi az önce? Neden? Nasıl görünüyorsun?”

Kendimi konuşmaya zorladım. Esther’e her şeyin yolunda olduğunu ama çocukların bana ihtiyacı olduğunu söyleyerek telefonu kapattım. Çocukları olmayan insanlar asla bu mazereti reddetmezdi;

“kadınların dertleri” söz konusu olduğunda zor beğenen şovenistlerden bile hızlı susarlardı. Eğer ismi Esther değilse tabii. İtiraz çılgınlığının ortasında telefonu kapattım ve kabloyu çektim ki geri arayamasın.

“Sally, yapma... Neden yaptın bunu? Cumartesi günkü bisiklet gezisiyle ilgili bir telefon bekliyordum.”

“Şışt!” Televizyona bakarak tısladım. Spikere konsantre olmaya çalışıyordum: Geraldine’in kocası ve Lucy’nin babası, Mark Bretherick, bir iş gezisi dönüşünde cesetleri bulmuştu. O şüpheli değildi.

Nick tekrar ekrana döndü. Nick benim bu çeşit haberleri politik değil de yerel olduğu için sevdiğimi, bir anne olan ölü kadının ikizim olacak kadar bana benzediğini ve bize yakın oturduğu için bu kadar merakla izlediğimi düşünüyordu. Alt yazıyı okuyordum yine de. Mümkün olduğunca fazla bilgiyi aklıma yazmaya çalışıyordum ki beynimde oluşan korkunç sisi dağıtabileyim. Belki yanlış anlıyordum, belki şok yüzünden... Ama hayır, kesinlikle “ölüler” diyordu. Lucy Bretherick de ölmüştü.

Fotoğraftaki kız Zoe’ye hiç benzemiyordu ve bunun bana verdiği rahatlamayı anlatamam. Lucy de annesininkiler gibi koyu renk saçlara sahipti ve iki iri örgüsü vardı. Birinin içinden renkli bir tel geçiyor ve bu nedenle örgüsü tam ortada bükülerek boynuna doğru kıvrılıyordu. Tokalarının üzerinde gülen suratlar vardı. Gülümsemesi bir dizi beyaz, düzgün ve hafifçe öne doğru dişlerini ortaya çıkarıyordu. Fotoğrafta bir kolunu Lucy’nin omzuna atmış olan Geraldine gülümsüyordu. Bir, iki, üç, dört gülümse – ikisi yüzlerinde ve ikisi de tokalarda. Kendimi hasta hissediyordum.

Geraldine. Lucy. Bu insanlarla bir yıldan biraz fazla zaman önce ilk isimlerini kullanacak kadar samimiydim. Benden bihaber oldukları halde. Hiç tanışmamış olduğumuz halde.

Spiker diğer cinayet, intihar vakalarından bahsetmeye başladı. Çocukların ve kendi hayatlarına son veren ebeveynlerden. “Küçük

kız sadece altı yaşındaymış,” dedi Nick. “Düşüncesi bile dayanılmaz, öyle değil mi? Anne kafayı üşütmüş olmalı. Sal, telefonun kablосunu yerine tak. O çocuğun babasının hissettiklerini düşünebiliyor musun?”

Gözlerimi boş boş kırıp başka yöne çeviriyorum. Eğer dikkat etmezsem ağlamaya başlayacaktım. Baskıyı gözlerimin arkasında ve burnumda hissedebiliyordum. Eğer ağlarsam Nick daha önce hiçbir haber için ağlamadığımı aklına bile getirmeyecekti. Genellikle, eğer haberin içinde çocuklar varsa üzülerek ona kanalı değiştirmesini söylerdim. Korkuyu, eğer içine şahsen dâhil değilseniz, bir kenara koyuvermek çok kolaydı.

Sonunda fotoğraf kayboldu. Gözlerimi ondan alamamıştım ve kaybolduğu için memnundum. Olanları duyduktan sonra o yüzleri bir daha görmek istemiyordum. Nick’e neredeyse izlediği haber programlarının birinde olayın nedeniyle ilgili bir açıklama görüp görmediğini soracaktım –neden Geraldine Bretherick bunu yaptı? Polis nedenini biliyor muydu? Ama sormuyordum; şu an için daha fazla bilgiyi kaldıramazdım. Hâlâ Mark Bretherick’in karısı ve kızının öldüklerini, dünya hakkında bildiklerim arasına katmaya çalışmanın sersemliğini yaşıyordum.

Ah, Mark, çok üzgünüm. Bu sözleri yüksek sesle söylemek istiyordum ama elbette olmazdı.

Tekrar televizyon ekranına baktığımda üç adam ve bir kadın bir stüdyoda sohbet ediyorlardı. Adamlardan biri “aile kıyımı” sözlerini tekrarlayıp duruyordu. Nick’e, “Bu insanlar kim?” diye sordum. Yüzlerinde ciddi bir ifade olmasına rağmen bu tartışmadan hoşlandıklarını söyleyebilirdim.

“Kadın parlamenter. Kel adam, polise yardım eden serseri bir fiyakalı sosyolog. Ailelerini öldüren insanlar hakkında bir kitap yazmış –olay olduğundan bu yana her gün televizyonda. Gözlüklü olan ise bir deli doktoru.”

“Po... Polis emin mi? Anne mi yapmış?” dedim.

“Daha önce hâlâ araştırmanın devam ettiği söylenmişti ama sanırım annenin intiharının takip ettiği bir cinayet,” dedi Nick.

Kel sosyolog konuşurken renksiz dudaklarını izledim. Şu ana kadar annenin yaptığı “aile kıyımı” –bu sözleri söylerken havada tırnak işaretleri yapıyordu– vakalarının erkeklere nazaran daha az rastlanır olduğunu dile getiriyordu. İleride daha fazla annenin çocuklarını ve kendilerini öldüreceklerinden, bu vakaların artacağından emindi. Göğsünün üzerinde yazılar belirliyordu: “Profesör Keith Harbard, Londra Üniversite Koleji, *Yuva Yikanlar: Aşırı Uçta Aile İçerisinde Cinayet* yazarı. Herkesten fazla o konuşuyordu. Diğer konuşmacılar söze girmeye çalıştıklarında başarısız oluyorlardı. Acaba orta dereceli cinayeti nasıl sınıflandırır diye merak ediyordum.

Yanında oturan kadın parlamenterimiz onu felaket tellahı olmakla suçluyor ve elinde bir delil olmadan bu tarz korkunç tahminlerde bulunmaya hakkı olmadığını söylüyordu. Acaba bu adam bir annenin kendi yavrusunu öldürmesinin ne kadar mantığa aykırı olduğunu biliyor muydu? Bu vaka, dedi, eğer araştırmalar gerçekten bunun bir cinayet vakası olduğunu ortaya çıkarırsa sadece garip bir olay olduğu düşünülecek ve daima garip bir olay olarak kalacaktır.

“Gerçi, anneler kendi çocuklarını öldürebiliyor.” Nick tartışmaya katılıyordu. “Dokuzuncu kat balkonundan atılan bebeğe ne diyorsun?”

Kendimi ona bağırırmaktan alıkoyabilmek için yapabileceğim tek şey susmaktı. Hepsine. Kimse bu konu hakkında bir şey bilmiyordu. Ben de bu konuyla ilgili bir şey bilmiyorum. Sadece...

Bir şey söylemedim. Nick benden asla şüphelenmedi ve bu gelecekte de böyle devam etmek zorundaydı. Kendi ailemin başına böyle bir olay gelebileceğini düşündükçe ürperiyordum. Haberlerde gördüğüm kadar korkunç değildi ama yeterince kötüydü: Nick beni terk ediyor, çocukları iki haftada bir hafta sonları alıyorum, onları

yeni karısıyla tanıştırıyor. *Hayır*. Bu olamaz. Bu hikâyenin benimle bağlantısı Nick'inkiyle aynıymış gibi davranmak zorundayım: Her ikimiz de durum karşısında endişelenen ve Bretherickleri şahsen tanımayan yabancılardık.

Tartışma aniden bitiverdi ve ekranda iki yanında kendinden yaşlıca bir adam ve bir kadın bulunan bir başka adam beliriverdi. Üçü de ağlıyorlardı. Ortadaki adam basın konferansındaki mikrofona doğru konuşuyordu. “Akrabaları mı?” diye Nick’e sordum. Mark, eşi ve kızının ölümüyle ilgili konuşamayacak kadar üzgündü muhtemelen. Bir erkek kardeşi olduğunu biliyordum. Gerçi, aralarında benzerlik yoktu. Bu adamın saçları kahverengi ve beyazları da vardı, teni solgundu. Gözleri mavi ve göz kapakları ağlaşmıştı. Burnu iri ve uzundu. Dudakları incedi. Sıra dışı görünümüydü ama çekici olmadığını söyleyemezdin. Muhtemelen bunlar Geraldine’in akrabalarıydı.

“Geraldine ve Lucy’yi tüm kalbimle severdim,” dedi iki adamdan genç olanı, “ve artık aramızda olmasalar da onları daima sevmeye devam edeceğim.”

Neden Mark bana karısının tıpkı bana benzediğini söylemedi? Acaba bunun beni kızdıracağını mı düşündü? Kendimi kullanılmış hissedeceğimi mi?

Nick, “Zavallı gıcık herif,” dedi.

Mikrofona konuşan adam şimdi ağlıyordu. Yaşlıca adam ve kadın ona sarılıyorlardı. “Bu kim?” diye sordum. “İsmi ne?”

Nick bana garip bakıyor. “Çılgın kadının kocası,” dedi.

Tam ona yanıldığını söyleyecekken –bu adam Mark Bretherick değil, ona hiç benzemiyor!–bunu bilmemem gerektiğini hatırladım. Mark ve benim beraber hazırladığımız resmî hikâyeye göre asla tanışmamıştık. Mark, “Gerçi etrafta bu kadınla asla tanışmadım, *Sally Thorning* ismini hiç duymadım diyerek gezmek sanırım biraz kendimi ele vermek sayılırdı,” dediğinde güldüğümüzü anımsadım.

Çılgın kadının kocası. Nick günlük hayatında rahat ve tasasızdır ama ben önemli sayılabilecek konularda bu kadar siyah beyaz düşünebilen bir insanla daha tanışmamıştım. Bunu ona söylesem beni anlamazdı ve onu bu yüzden kim suçlayabilirdi ki?

Sessizce, konunun dışında kalmaya çalışarak, “Bu kocası değildir sanırım?” dedim.

“Elbette kocası. Başka kim olduğunu sanıyorsun, sütçü mü?”

Nick konuşurken, uzun burunlu, gözkapakları düşük, ağlayan adamı ortadan ikiye ayıran, mavi zemin üzerine siyah puntolarla yazılmış bir başka yazı belirdi. Yazılanları okurken bakakaldım: “Mark Bretherick, Geraldine’in kocası ve Lucy’nin babası.”

Ama o değildi. Olamazdı. Biliyorum çünkü geçen yıl Mark Bretherick’le koca bir haftayı baş başa geçirmişt看. Spilling’de ondan kaç tane olabilirdi, üstelik Geraldine isminde karısı ve Lucy isminde de kızı olan?

“Nerede oturuyorlar?” diye Nick’e sordum gergin bir sesle. “Evi bildiğini söylemiştin.”

“Corn Mill House –sen de biliyorsun, Spilling Kadifeleri’nin yakınındaki dev malikâne. Bisikletle hep önlerinden geçerim.”

Bayılacak gibi hissediyordum. Sanki bedenimdeki tüm kan başıma hücum etti ve tüm oksijeni dışarı iteledi.

Neredeyse kelimesi kelimesine tüm hikâyeyi anımsıyordum. Sözleri ve isimleri aklımda tutmakta ustaydım. *Corn Mill bile değildi. Yakında bir Corn Mill vardı ve bizden önce orada oturanlar gösterişçi budalalardı. Hem Geraldine bu isme bağlıyordu. Benim bu isimden kurtulmama izin vermeyecek ve inan bana bunu denedim.*

Bu sözleri bana kim söylemişti?

Geçen yıl Mark Bretherick’le bir hafta geçirmişt看 ve şu an baktığım adam o değildi.

Delil No: VN8723

Dosya No: VN87

Görevli Memur: Komiser Muavini Samuel

Kombothekra

**GERALDINE BRETHERICK'İN GÜNLÜĞÜ, ALINTI 1/9
(Corn Mill House, Castle Park, Spilling, RY29 0LE ad-
resindeki Toshiba dizüstü bilgisayarın hard diskinden
alınmıştır.)**

18 Nisan 2006, 22:45

Bunun kimin suçu olduğunu bilmiyordum ama kızım artık canavarlara inanıyordu. Evimizde onların hiç sözü edilmezdi, o zaman okuldan duymuş olmalıydı, tıpkı Tanrı gibi (Evde onun hakkında o kadar az şey duymuştu ki ilk birkaç ay Tarla demişti – Mark bunu komik bulmuştu). Ya da pembeye olan takıntısı gibi bir şeydi. Eğitime gelince, tonla para ödediğimiz düzmece (pardon, yaratıcı) Montessori sistemi bile beyin yıkamaktan başka bir şey değildi –çocuklara düşünmeyi öğretmenin tam aksini yapıyordu. Her neyse, Lucy artık canavarlardan korkuyordu. Gece lambası ve odasının kapısı açık olarak uyumakta ısrar ediyordu.

Bunu ilk olarak dün gece onu sekiz buçukta yatağına yatırdıktan sonra her zaman olduğu gibi lambasını söndürüp odasının kapısını kapattığımda fark ettim. Tüm bedenimi süpüren olağan rahatlamayı hissederek (sanırım, o kapıyı kapattığım anki duygunun benim için ne kadar önemli olduğunu kimseye anlatamam) havayı yumrukladım, sık sık yaptığım gibi; bunu asla Mark izlerken yapmazdım. Aslında bunu yapmak istemiyordum ama kolum, beynim ona durma direktifi vermeden önce hareket ediyordu. Bir zindandan kaçmış gibi hissediyorum kendimi –tüm endişelerim kayboluyor; oysaki yarın

endişelerimin geri geleceğini biliyordum ama buna rağmen neşem kaçmıyordu. Lucy yatağa girdiği zaman hayatım ve evim tekrar bana ait oluyordu. Birkaç değerli saat boyunca kendim olabiliyordum; özgürce, korkusuzca ne yapmak istersem onu yapabiliyordum ve ne düşünmek istersem onu düşünebiliyordum.

Ta ki düne kadar. Kapıyı kapattım, havayı yumrukladım ama tam özgürlüğe doğru birkaç adım atmıştım ki yüksek sesli sızlanmalar duydum. O. Kulaklarımı kapatmaya çalışırken olduğum yerde donup kaldım. Yanılmıyordum. Yoldan geçen bir araba ya da dışarıdaki bir kedi değildi veya tarlaların ötesindeki kilisenin çanları. (Gerçi bunun tam tersi olduğunda büyük mutluluk: Hafif bir ağlama ya da yüksek sesli bir gürültü duyarsınız ve çocuğunuzun daha fazla ilgi istediğinden emin olduğunuz anda –ah, Tarla’ya şükür!– aslında bir araba alarmı olduğunu anlarsınız ve kurtulursunuz.) Ama ben kurtulamamıştım çünkü berbat ağlama sesleri benim kızıma aitti.

Kendi adıma koyduğum bir kural vardı ve *ne olursa olsun* ona bağlı kalmaya çalışacaktım: İçimde nasıl hissedersen, Lucy’ye nasıl davranmak istersem, aksini yapardım. Bu nedenle odasına girdim ve saçlarını okşayarak, “Ne oldu, tatlım?” dedim, çünkü asıl yapmak istediğim şey onu yatağından dışarıya sürükleyerek dişleri dökülünceye dek sarsmaktı.

Çocuklarının onları asla rahatsız etmeyeceğinden ve uygunsuz davranmayacağından emin olmak isteyen, korkunç ve kuralcı anne ve babalar vardı. İşte onlar benim imrendiğim ve aynı zamanda nefret ettiğim insanlardı. Acımasız, gaddar ve ürkütücü gulyabaniler ama –şanslılar– çocukları onların çevresinde ayak parmaklarının ucunda dolaşırlardı ki fark edilmesinler. Benim kızım benden hiç korkmazdı ve zaten bu nedenle kesinlikle iyi olduğu halde ben kapıyı kapattıktan sonra çığlık attı: Banyosunu yapmış, beslenmiş, öpülmüş, üstü örtülmüş, en az üç masalı memnuniyetle okunmuş olduktan sonra.

Akşamları ayakta olmasını istemiyordum. Akşamlar! Birisi benim saat altıdan gece yarısına kadar ya da buna benzer abartılı saatleri kastettiğimi sanabilirdi. Ama hayır, sekiz buçukla on bir arasında sadece iki buçuk saatlik bir süreye razıyım. O saatten sonra fiziksel olarak ayakta kalmaya zaten bedenim izin vermezdi çünkü günümün her dakikası bitkinlik vericiydi. Hız yapan bir köle gibi yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle söylemek istemediğim şeyleri söyleyerek, aç ve susuz, parça parça edilip çöpe atılmayı hak eden sanat çalışmalarına vahşice bayılarak koştururdum. Bu benim tipik bir günümdü – ne şanslıyım. Bu nedenle sekiz buçuk ve on bir arasındaki saatler ihlal edilmemeliydi çünkü aksi takdirde aklımı yitirirdim.

Lucy bana karanlıkta canavarların onu yemesinden korktuğunu söylediği zaman, ona canavar diye bir şeyin olmadığını açık ve elimden geldiğince yumuşak bir şekilde açıkladım. Tekrar iyi geceler öpücüğü verdim ve kapıyı kapattım. Kapının önünde beklemeye başladım. Çığlıklar daha da yükseldi. Bir şey yapmadan on dakika kadar dinledim. Bunu kısmen Lucy'nin iyiliği için yaptım –benim olan, ona ait olmayan on dakikamı çaldığı için öyle kızgındım ki kafasını duvara çarpma ihtimalim (asla böyle bir tehlikeyi ya da kötü bir şeyin olma olasılığını hafife almayın) vardı. Onun için ayırdığım zamandan daha fazlasını veremezdim, bir saniye bile. Bu, kulağa kötü geliyorsa hiç umurumda değil –gerçek buydu. Gerçekleri söylemek önemlidir, öyle değil mi, tabii eğer sadece kendine söylüyorsan.

Öfkemi kontrol altına aldığımı kesinlikle inandığım zaman tekrar odasına girdim ve onu tekrar canavarların gerçek olmadığı konusunda sakinleştirdim. Ama ona –anlayışlı anneyim– holdeki ışığı açık bırakacağımı söyledim. Kapıyı kapattım ve bu kez çığlıklar başlamadan önce basamaklardan aşağıya yolu yarılamaştım. Yukarıya çıktım ve ona problemin ne olduğunu sordum. Bana odanın hâlâ karanlık olduğunu söyledi. Holdeki ışığı ve aynı zamanda kapısını açık bırakmam konusunda ısrar etti.

En otoriter –ama– tatlı sesimle ona, “Lucy,” dedim, “kapın kapalı uyuyacaksın. Tamam mı tatlım? Hep öyle uyudun. Eğer istersen perdeleri aralayabilirim ve böylece içerişi biraz daha aydınlanır.”

“Ama birazdan dışarı da karanlık olacak!” diye bağırdı. O ana kadar iyice zıvanadan çıkmıştı. Yüzünde sümük izleri vardı ve kızarmıştı. Avuçlarımın içi ve parmaklarımın arası kaşınmaya başladı ve onu yumruklamamak için ellerimi birbirine bastırmak zorunda kaldım.

“Karanlıkta bile içeriye ışık girecektir, inan bana. Gözlerin uyum sağlayacak ve sonra gökyüzü o kadar siyah görünmeyecek,” dedim. Bir çocuğa, gece gökyüzünün aydınlığını nasıl açıklayabilirdin ki? Ailemizin entelektüel Mark açıklardı, dinlenmeye değer olanımız (Anne önemli şeyler hakkında ne bilir ki? Anne ruhunu satmış. Topluma bağışlayacak değerli bir şeyi yoktu. Baba böyle düşünüyordu).

“Kapımı açık istiyorum!” Lucy uludu. “Açık! Açık!”

“Üzgünüm, tatlım,” dedim. “Korktuğunu biliyorum ama bunun için bir neden yok. İyi geceler. Sabaha görüşürüz.” Perdeleri yarıya kadar açtım ve sonra odadan çıkarak kapıyı kapattım.

Çığlıkları daha da yükseldi. Nedeni olmayan çığlıklar; odası artık karanlık bile değildi. Holde bacak bacak üzerine atarak otururken bedenim sinirden patlayacak gibiydi. Onu daha fazla sakinleştiremezdim çünkü artık onu korkmuş bir çocuk olarak düşünemiyordum –çığlıkları daha çok birer silah gibiydi. Şimdi ben onun kurbanıydım; o da benim işkencecim. Akşamımı berbat edebilirdi ve bunun farkındaydı. Ben onun hayatını mahvedemiyordum (çünkü: a-Mark bana engel olurdu, b-onu seviyordum) ama o isterse benim tüm hayatımı mahvedebilirdi. Onun mutsuz olmasını istemiyordum. Onun korkunç bir annesi olmasını da istemiyordum, onu sahipsiz bırakmak ya da dövmek istemiyordum ve bu yüzden kapana kısılmış hissediyordum: O bana gönlünce acı çektirebilirdi ama ben ona aynı şekilde karşılık veremezdim. Kontrol bende değildi – en nefret ettiğim de buydu.

Çığlıklar azalma belirtisi göstermiyordu. Eğer gerçekte neler olduğunu bilmeseydim çıkardığı gürültüden Lucy'nin kendi odasında canlı canlı yandığını düşünebilirdim. Bir süre sonra yatağından çıktı ve kapıyı açmayı denedi. Kapalı kalması için kapı tokmağını dışarıdan tuttum. Sonra paniklemeye başladı. Açılmayan kapılara alışık değildi. Hâlâ öfkeden başka bir şey hissedemiyordum ve beklemem gerektiğini biliyordum. Lucy'nin sesi boğuklaşarak, içeriye gelmem için bana yalvarmaya başlayınca de orada oturdum. Kendim için değil de onun için üzölmeye başladığımda aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum – belki yarım saat. Ayağı kalktım, kapıyı açtım ve odaya girdim. Odanın ortasında, yerde bir yığın hâlindeydi. Beni gördüğü zaman koşarak ayak bileklerime sarıldı ve bebek gibi konuşmaya başladı, “Teşekkürler, anneciğim, teşekkürler, ah, teşekkürler!”

Onu yerden alarak pencerenin yanındaki sandalyenin üzerinde kucağıma oturttum. Alnından ter akıyordu. Onu sakinleştirmeye çalışarak sarıldım ve saçını okşadım. Beni bir kez kızdırdıktan sonra ancak bütünüyle çaresizlik noktasına eriştiğı ve savaşıacak tüm gücü bittiğı zaman ona böyle sevecen davranabiliyordum. Bundan daha azı, onun gibi iyi beslenen, sevilen ve onun yaşındaki bir kızın sahip olmayı isteyebileceğı her şeye –güvenli bir yuva, pahalı bir eğitim, güzel giysiler, her çeşit oyuncak, kitap ve DVD, arkadaşlar, yurt dışı tatilleri– sahip olan bir çocuğun tüm bunlara rağmen hâlâ ağlaması ve şikâyet etmesi sempatiyi hak etmediğini düşündürüyordu.

Lucy çaresizliğin yarattığı minnettarlıkla ve affedilmiş olmanın verdiği huzurla gevşemişti. Ancak o zaman ona karşı bir annenin hissedeceği şefkati duyuyordum. İçimdeki bu korumacı hissi daha sık uyandırabilmeyi dilerdim. Bir kez kendimi ona şefkat gösterecek kıvama getirmeden önce hasta olmuştu ve o zaman bu işi bir daha asla bu kadar uzatmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Sırtını okşadım ve dizlerimin üzerinde uykuya daldı. Yatağına taşıdım ve yatırdım. Yorganını üzerine örttüm. Sonra odadan dışarıya çıkarak kapıyı kapattım. Ben kazanmıştım, gerçi biraz zaman almıştı.

Olanlardan Mark'a bahsetmedim ve Lucy'nin de söylemeyeceğinden emindim ama söyledi. Bu sabah kahvaltı sofrasındaiken, "Babacığım," dedi. "Ben canavarlardan korkuyorum ama dün gece, anneciğim, benim odamın kapısı açık uyumama izin vermedi ve ben çok korktum." Dudakları titredi. Bana baktı, gözleri pişmanlıkla açılmıştı. O an işkencecimin, bana acı çektirenin sadece bir çocuk olduğunu anladım, küçük saf bir kız. Benim sık sık onun benden korktuğunu düşündüğüm kadar ya da benim kendimden korktuğum kadar veya aslında korkması gerektiği kadar benden korkmadığını fark ettim. Bu onun suçu değildi –o sadece beş yaşındaydı.

Babacığı elbette değerli kızının tarafını tuttu ve artık yeni bir sistemimiz vardı: Kapı ve bir gece lambası uygun şekilde (çok aydınlık değil ama yeterince aydınlık) açık kalacaktı. Kendi mantıksızlığımı ortaya koymadan itiraz etmem imkânsızdı. Fikrini değiştirmesi için Mark'ı ikna etmeye çalıştığımda, "Bizim için kapısının açık ya da kapalı oluşu hiç fark etmiyor. Sorun nedir?" dedi.

Bir şey söylemedim. Fark ederdi, çünkü akşamları o kapının kapalı olması gerekirdi. Bu akşam sekiz buçukta başarıyla Lucy'yi susturduğumu düşünmek yerine evin içinde her köşede onun nefes alışlarını, horultusunu, yatağının içinde yorganını savurarak dönüşünü duyar gibi ayak parmaklarımin ucunda dolaştım. Onun bana ait olan bölgeleri tek tek işgal eden varlığını bedenimin her molekülüyle hissettim.

Yine de bu o kadar kötü değildi. Ne zaman şikâyet etmeye kalksam, ölümcül derecede neşeli annem ısrarla pek çok kadından daha şanslı olduğumu tekrar ediyordu: Lucy çoğu zaman iyi huylu bir çocuktu, yardımcım Michelle vardı, zor işti belki ama hepsine değerdı ve her şey "güllük gülistanlık"tı. O zaman neden her cumartesi sabahı

kırk sekiz saat boyunca boğulacağımı hissederek uyanıyordum ve pazartesiye kadar ayakta kalıp kalamayacağımı merak ediyordum?

Bugün telefonda Cordy'yle konuştum ve bana Oonagh'nın da canavarlara taktığını söyledi. Cordy, Lucy ve Oonagh'nın sınıfındaki “rayların diğer tarafındaki” çocukları suçluyordu –onun yakıştırmasıydı, benim değil. “Eminim kalın kafalı anne babaları beyinlerini peri ya da şeytan saçmalığıyla dolduruyor ve sonra bizim çocuklarımıza anlatıyorlar,” dedi. Sesi bu duruma çok kızmış gibi geliyordu. “Kenar mahalle pisliği”ne bulaşmaması için tonla para ödeyip kızını özel bir okula gönderiyordun ama yine de buna engel olamıyordun çünkü bazı kenar mahalleli tiplerin bol parası vardı. “Çünkü solaryum zincirleri ve bikini bölgesi için ağda salonları sayesinde kazanıyorlar,” dedi acıyla.

Başka ne vardı? Ah, evet, William Markes denen bir adam muhtemelen hayatımı mahvedecekti. Ama henüz bunu becerememişti ve şunu kabul etmeliydim ki şu an en pozitif ruh halimde değildim. Bekleyip görecektik.

2

7/8/07

Dedektif Waterhouse her zamanki gibi bir şeylerin yanlış olduğunu anladı. Bunu gittikçe daha fazla hissediyordu. Yanlış yol, yanlış ev –hatta ismi bile yanlış– yanlış bahçe, Mark Bretherick’in hayatını kazandığı yanlış bir kariyer. Simon’ın, Sam Kombothekra’nın sessiz ve kokan arabasında bulunuşu bile yanlıştı.

Simon daima pek çok insanın karşı çıkacağı şeyden daha fazlasına muhalifti ama yakın zamanda neredeyse temas kurduğu her şeye ayak dirediğini fark etmişti – kendisini çevreleyen fiziksel ortam, dostları, iş arkadaşları, ailesi. Bugünlerde sık sık tiksinti hissediyordu; bu duyguyla doluydu. Geraldine ve Lucy Bretherick’in ölü bedenlerini ilk kez gördüğünde ağzının içi son öğününün henüz sindirilmemiş artıklarıyla doluvermişti. Bu ölümler yine de zihninde beklediği gibi ön plana çıkmamıştı. Bu vaka üzerinde çalıştığı her gün böylesi bir dehşetle yüzleşmek karşısındaki hissizliğinden iğreniyordu.

“Simon? İyi misin?” dedi Kombothekra, araç Corn Mill House’a giden yoldaki derin çukurlar nedeniyle sarsılarak ilerlerken sordu. Kombothekra, Simon’ın yeni çalışma arkadaşıydı ve ne onu duymazdan gelmek ne de siktir olup gitmesini söylemek bir seçenektir. Ona siktir olup gitmesini söylemeyi istemek bile yanlıştı çünkü Kombothekra adil ve düzgün bir herifti.

Charlie görevi bıraktığında Simon, West Yorkshire cinayet masasından bir yıl önce transfer olmuştu. Genç kadın bencilce davranarak tamamen ayrılmamıştı –hâlâ aynı polis merkezinde çalışıyordu ve bu nedenle Simon ara sıra onunla bina içinde karşılaşıyor, yapmacık nazik selamlamalarına ve iyi dileklerine maruz kalıyor ve acı çekiyordu. Eğer bazı şeyler eskiden olduğu gibi olmayacaksa onu bir daha asla görmemeyi yeğlerdi.

Charlie'nin yeni işi bir komediydi. Simon, en az benim olduğum kadar Charlie'nin de bunun farkında olması gerekir diye düşündü. Yerel it-kopuk takımını tekrar suç işlemekten caydırma amaçlı, temiz kalmaya teşvik edici ve pozitif bir ortam yaratmaya yönelik olarak sosyal servislerle işbirliği içindeki polis ekibinin lideriydi. Simon polis merkezi haberlerinden faaliyetlerini takip ediyordu: O ve astları eroin-kafahlar için su ısıtıcı ve mikrodalga fırın satın almışlar, kokain satıcıları için akıllara sığmayan iş alanları bulmuşlar. Yerel basında Emniyet Amiri Barrow'un duyarlı şekilde polislik yapmakla ilgili sözleri yer almış. Charlie –yeni ve yapmacık fırsat fotosu gülümsemesiyle– tüm pisliklerin kığını silmek için onları daha iyi insanlara dönüştüreceğini umdukları en yumuşak tuvalet kâğıtlarını ayarlamaktan sorumlu yardımsever asistanların şefiymiş. Palavra. Onun Simon'la çalışıyor olması gerekirdi. Onların kaderi buydu: Eskiden olduğu gibi. Şimdi olduğu gibi değil.

Simon, Kombothekra'nın kendisine ilk ismiyle hitap etmesinden nefret ediyordu. Onun dışında herkes ona Waterhouse diye seslenirdi: Sellers, Gibbs, Komiser Proust. Sadece Charlie ona Simon derdi. Ayrıca Kombothekra'ya “Sam” demeyi de hiç istemiyordu. Ya da, “Çavuş.”

“Eğer seni mutsuz eden bir şey varsa benimle paylaşmanı tercih ederim.” Kombothekra hâlâ deniyordu. Çukurlu yolun ikiye ayrıldığı noktaya yaklaşıyorlardı. Gecekondu yığınlarına, Spilling Kadifeleri'ni oluşturan gri endüstriyel binalara giden sağ taraftaki yol pürüzsüz betondandı. Soldaki yol ise çok dardı ve geniş yoldan daha fazla en-

gebeye sahipti. Daha önce iki kez Corn Mill House'a giderken karşı yönden gelen araca yol vermek için Rawndesley yoluna kadar geri gitmek zorunda kalmıştı; kendini lunaparklardaki hız trenleriyle geri gider gibi hissetmişti.

Aslında, Simon'ın Charlie'yle ilgili üzüntüleri vardı. Onsuz gittikçe izole olduğunu hissediyordu. Sanki diğer insanlar tarafından ulaşılmaz bir hale gelmişti. Charlie şimdiye kadar yakın hissettiği tek kişiydi ve daha da kötüsü onu neden kaybettiğini anlayamıyordu. Genç kadın cinayet masasından onun yüzünden ayrılmıştı –Simon bundan kesinlikle emindi– ve Simon'ın nerede yanlış yaptığı konusunda bir fikri yoktu. Simon onu korumak için kendi işini riske etmişti, Tanrı aşkına, o zaman sorunu neydi?

Bunların hiçbiri Kombothekra'nın üzerine vazife değildi ve ne anlama geldikleri de. Simon aklını işine vermek için kendisini zorladı. Orada da bol bol olumsuzluk mevcuttu. Geraldine Bretherick'in kendini ya da kızını öldürdüğünü sanmıyordu; ekipteki çoğunluğun bu hipoteze taraf olmaları onu hayrete düşürüyordu. Ama geçmişte yanlışlığı olmuştu –hem de fena halde– ve Brethericklerin düşünce ve yaşam tarzları ona tamamen yabancıydı.

Mark Bretherick –ve Geraldine, Simon öyle tahmin ediyordu– neredeyse araçla ulaşmanın imkânsız olduğu çok uzun bir yolun sonundaki bir evde yaşamayı seçmişlerdi. Simon asla böyle bir yaklaşımla ev almazdı. Ayrıca bir kapı numarası yerine, ismen tanınan bir evde yaşamaktan utanırdı; belaya davetiye çıkaran bir aristokrat gibi davranmaya çalıştığını hissedirdi. Kendi evi iki katlıydı ve ayrıca iki katı da yerin altındaydı; kusursuz bir dikdörtgen şeklinde kır eviydi. Benzer dikdörtgen evlerden oluşan bir sırada yer alıyordu ve sokağın karşısında da tıpatıp bir sıra kır evi yer alıyordu. Bahçesi ince toprak şeritlerle çerçevelenmiş küçük kare şeklinde bir çim alandan ve yine kare şeklinde küçük taş döşeli bir avludan ibaretti.

Brethericklerinki gibi bir bahçe onu dehşete düşürebilirdi. İçinde gereğinden fazla bileşen vardı; tek bir pencereden bakıp hepsini bir bakışta görmenin imkânı yoktu. Evin her cephesini ağaçlarla, çalılarla ve bitkilerle doldurulmuş teraslar çevreliyordu. Pek çoğu çiçek açmıştı ama renkleri canlı ve parlak değil de soluk ve pervasız görünüyor, çok fazla yeşilin içinde boğuluyordu. Giriş katındaki pencerelerin birkaçını bloke eden ve evle bahçe arasındaki sınırı belirsiz hale getiren, karanlık bir örtüyü andıran sarmaşıklar duvarları da sarmıştı.

Teraslar arka taraftaki geniş dikdörtgen şeklindeki çimenlik alana doğru uzanıyordu. Bu alan bahçenin tek düzenli parçasıydı. Aşağısında yıllardır kimsenin dokunmadığı izlenimini veren yıkık dökük bir bostan ve onun da ardında bir dere ve çayır vardı. Evin kenarında Simon'a birbirinin içinden geçen, yeşermiş, bulanık suyla dolu su yolları ve tıkkış tıkkış kocaman bir sera vardı. İplere asılmış dizi dizi süs bitkileri kaçmak için cama asılmış yılanlar gibiydi. Evin yanındaki geniş yolda, kullanılıyormuş gibi duran iki müstakil taş bina vardı. Her biri muhtemelen içinde üç kişilik bir ailenin yaşayabileceği kadar büyüktü. Birinin içinde uzun zamandır bozuk olan ve çatlak siyah kapağı bir köşeye atılmış tozlu bir tuvalet vardı. Diğer ise genç bir polis memurunun söylediğine göre bir kömür deposuymuş. Simon topraklarının üzerinde bir işe yaramayan iki binayla yaşamaya birinin nasıl katlanabileceğini bilmiyordu. İsrاف, aşırılık, ihmal: Tüm bu şeyler onu tiksindiriyordu.

Dışarıdaki iki binanın arasındaki taş basamaklardan oluşan giriş Castle Park Yolu'nda bir garaja gidiyordu. Eğer bu basamakların tepesinde dikilip aşağıya bakarsanız Corn Mill House'un yoldan kayıp el değmemiş yeşilliklerin arasında bir hamağın üzerine konduğunu düşünebilirsiniz. Evin siyah kiremit döşeli kırma çatısı vardı, kalanı da griydi. Düz gri değildi, cinayet masasındaki dosya dolaplarındaki gibi ama eski görümlü bir griydi, tıpkı nemli, sisli bir gökyüzü gibi. Işığın durumuna göre soluk bir bej oluyordu. Eve hortlak görünümü

veriyordu. Pencereleler bir hizada değildi; hepsi farklı şekillerdeydi ve rüzgârla beraber tıkırdıyordu. Her biri siyah kurşun şeritlerle daha küçük bölmelere ayrılmıştı. Geniş oturma odası ve pek küçük olmayan giriş holünün her kenarı ahşap panelliydi, bu da karanlık ve kasvetli bir hava yaratıyordu.

Pencerelelerde eşik yoktu ve bu rahatsız ediciydi: Camlar taş duvarların içine oturtulmuştu. Simon bunun evi bir zindana dönüştürdüğünü düşündü. Yine de bu ziyaretinin iyi şartlar altında olmadığını göz önünde bulunduruyordu; buraya haber polis merkezine düştükten sonra çağılmıştı ve geldiğinde ölü bir anne ve kızıyla karşılaşacağını biliyordu. Bunun evin suçu olmadığını düşündü.

Mark Bretherick düşük ısılı fizikçiler için soğutma üniteleri yapan Spilling Manyetik Soğutma ismindeki bir şirkette çalışıyordu. Simon bunun ne anlama geldiğini bildiğinden emin değildi. İlk toplantıda Sam ekibe bunu açıklarken Simon'ın gözünün önüne bir grup beyaz önlüklü ve dişleri birbirine çarparak titreyen bilim insanı gelmişti. Mark şirketi kendi tasarlayıp kurmuştu ve şimdi emrinde çalışan yedi personeli vardı. Simon, bunun, kendinden daha fazla maaş alan bir üstten, eline yapılacakların ve talimatların tutuşturulmasından çok daha farklı olduğunu düşündü. *Bretherick'i kısıkanıyor muyum?* Merak etti. Eğer öyleyse akıl hastalığı tahmininden fazla ilerlemişti.

Corn Mill House'un önündeki beton avluya park ederken Sam Kombothekra, "Sen de onun yaptığını düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu. Buraya yirmi araba park edebilirdi. Simon insanları etkilemekten hoşlananlardan nefret ederdi. Bay Bretherick bunlardan biri miydi yoksa gerçekten bu kadar sayıda araba için park yerine ihtiyacı var mıydı? Ortalama birinden daha fazlasını hak ettiğine mi inanıyordu? Mesela Simon'dan?

Kombothekra, "Hayır," dedi. *Aptalca fikirler icat edip onları bana yamama.* "Onun yapmadığını biliyoruz."

“Aynen.” Kombothekra’nın sesi kulağa rahatlamış geliyordu. “Onu daha önce mercek altına aldık: Hareketler, finansal durumu – işi yapması için bir profesyonel tutmamış. Ya da eğer tutmuşsa bile onlara daha ödeme yapmamış. Yeni bir şey keşfetmediğimiz sürece temiz.”

“Ki keşfetmeyeceğiz.” *William Markes denen bir adam muhtemelen hayatını mahvedecek.* Geraldine Bretherick günlüğüne böyle yazmıştı. Aslında, tuşlamıştı. Günlük, antika bir masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarda bulunmuştu – Geraldine’in bilgisayarı. Mark’ın kendine ait bir bilgisayarı vardı ve üst kattaki *home ofis*’indeydi. Lucy’ye bakmak için işinden ayrılmadan önce Geraldine, Bilgi Teknolojisi sektöründe çalışıyordu, bu da bilgisayarlardan iyi anladığını gösteriyordu ama yine de... Ne çeşit bir kadın günlüğünü bir dizüstü bilgisayarda tutardı ki?

Kombothekra onu zekice izliyordu, daha fazlasını bekleyerek. Simon ekledi, “William Markes yaptı. O öldürdü. Her kimse artık.”

Kombothekra içini çekti. “Colin ve Chris onu araştırdılar ve bir yere varamadılar.” Simon hoşnutsuzluğunu saklamak için başını çevirdi. ‘Colin ve Chris’ten, Gibbs & Sellers’tan söz eder gibi bahsetmişti. Simon, onun kimden bahsettiğini anlamamıştı. “Tabii Geraldine Bretherick’i tanıyan bir William Markes bulduğumuz takdirde iş değişir.”

Simon sabırsızca, “O Geraldine’i tanıyıyordu,” dedi. “Geraldine de onu. Yoksa ‘*William Markes denen bir adam,*’ demezdi. Sadece, ‘William Markes’ ya da ‘William’ derdi.”

“Bunu bilemezsin.”

“Söz ettiği tüm diğer isimleri düşün, iyi tanıdığı insanları: Lucy, Mark, Michelle. Cordy. ‘Cordelia O’Hara isminde bir kadın’ değil.” Simon dün iki saat boyunca kendisinden ona Cordy demesini ısrarla rica eden Cordelia O’Hara ile görüşmüştü. Geraldine Bretherick’in kimseyi öldürmeyeceğinden kesinlikle emindi. Simon ona Kombothekra ile şahsen görüşmesini tavsiye etmişti. Çavuşunu, Geraldine

Bretherick'in kendini ya da bir başkasını öldürmeyeceğine ikna etme becerisinin Cordy O'Hara'nın yokluğunda işe yarayacağından şüpheliydi. Kadınla görüşmeleri, bütün dedektiflere artık tanıdık gelen, "İnanamıyorum, çok normal görünüyordu," ifadelerinden daha detaylı ve zekiceydi.

Ama Bayan O'Hara ne düşüncelerini tekrar etmek için Kombothekra'yı aramakla uğraşmış ne de Geraldine'in her iki ölümden de sorumlu olmadığından emin olduğu konusunda bir iletişimde bulunmaya çalışmıştı. Simon, Kombothekra'nın nezaketinin aslında inatçı bir yönünü gizlediğini fark etti, eğer bu yönü açıkça görünür olsaydı amaçlarına sıklıkla ulaşamayacaktı.

"Michelle Greenwood, Geraldine Bretherick'in iyi tanıdığı biri değildi." Kombothekra bu konuda Simon'la çeliştiği için özür diler gibiydi. "Ara sıra Lucy'ye bakarmış, hepsi bu. Evet, kocasıyla kızından günlüğünde 'Lucy' ve 'Mark' olarak söz ediyordu ama ya 'ölümcül derecede neşeli annem'e ne demeli?"

"Dostların ve ailen için kendi özel, komik etiketlerini icat etmekle 'William Markes denen bir adam' demek arasında belirgin bir fark var. Bana bunu görmediğini sakın söyleme. Hiç Kardan Adam'ı 'Gilles Proust denen bir adam' olarak niteler miydin? Üstelik kimsenin okuyacağını düşünmediğin bir günlükte?" Şimdi düşündüğünde, Simon, daha önce Kombothekra'nın Komiser Proust'u hiç Kardan Adam olarak andığını duymamış olduğunu fark etti. Simon, Gibbs & Sellers'ın onun gerçek ve de tek ismi olmadığını sık sık unuturdu.

"Tamam, iyi bir nokta," dedi Kombothekra başını teşvik edencesine salladı. "Peki, bu bizi nereye götürüyor? Diyelim ki William Markes, Geraldine'in tanımadığı biriydi. Ama o adam hakkında bir şeyler biliyordu..."

"Besbelli."

YANLIŞ ANNE

“Öyleyse hiç tanımadığı ve hiç tanışmadığı biri nasıl onun hayatını mahvedecek bir konumda olabilir?” diye sordu Kombothekra.

Simon bu soruya cevap vermekte tereddüt etti. “Ben sakat ve eşcinselim, 1930’ların sonunda Almanya’da yaşayan bir komünist Yahudi’yim,” dedi bitkin halde. “Hayatımda hiç Adolf Hitler ile tanışmadım ve şahsen onu tanımıyorum...”

“Tamam,” diyen Kombothekra teslim olmuştu. “O zaman şu William Markes hakkında duyduğu bir şey nedeniyle hayatının mahvolabileceğini düşündü. Ama onu bulamıyoruz. Geraldine Bretherick’le bağlantısı olan bir William Markes bulamıyoruz – mümkün olan tüm heceleme alternatiflerini araştırmamıza rağmen.”

Arabadan inerlerken Simon, “Bu onun var olmadığı anlamına gelmez,” dedi. Mark Bretherick verandada dikilmiş, meraklı gözlerle onları izliyordu. Ön kapıyı onlar daha emniyet kemerlerini çıkarırken açmıştı. Aynı şey dün de olmuştu. Holde bekleyip vitrayların ardından dışarıyı mı gözetliyordu? Simon bu sorunun yanıtını merak etmişti. Devasa evinde yürüyerek, zihninde hâlâ canlı tuttuğu kayıp karısını ve kızını her odada arıyordu muydu? Üzerinde hâlâ Geraldine ve Lucy’nin cesetlerini bulduğu zaman giymekte olduğu uçuk mavi gömlekle siyah pantolon vardı. Gömleğin kollarının altında ter lekeleri vardı.

Bretherick dışarıya çıktı, yola doğru bir adım attıktan hemen sonra, sanki bir anda ziyaretçileriyle arasındaki yolu aşmaya gücü olmadığını fark etmiş gibi aniden geri çekildi.

Kombothekra’nın eve doğru Simon’ı takip eden sesi, “Bir intihar mektubu bırakmış,” dedi. “Kocas ve Geraldine’in annesi el yazısının ona ait olduğundan eminler ve bizim araştırmalarımız da onları doğruladı.” Kombothekra’nın her zaman yaptığı bir başka şey: Size karşı en iyi skoru yapmak için karşılık veremeyeceğinizi bildiği anı bekler.

Simon çoktan elini Mark Bretherick’e doğru uzatmıştı. Adam dünkünden daha zayıf görünüyordu. Kemikli elleri sanki kemik-

lerinin gücünü test etmek istermiş gibi Simon'ınkilerin etrafında kenetlenerek kapandı.

“Dedektif Waterhouse. Çavuş. Geldiğiniz için teşekkürler.”

“Sorun değil,” dedi Simon. “Nasıl dayanabiliyorsunuz?”

“Dayanabildiğimi sanmıyorum.” Bretherick içeriye girebilmeleri için kenara çekildi. “Ne yaptığımdan emin değilim, tabii eğer bir şey yapıyorsam.” Sesi öfkeliydi; Simon'ın duymaya alıştığı şaşkın ses bu değildi. Bretherick akıcılığı yakalamıştı; kelimeler artık onun için bir mücadele değildi.

Kombothekra, “Burada kalmanın iyi bir fikir olduğundan emin misiniz? Üstelik yalnız?” diye sordu. Asla vazgeçmezdi. Bretherick yanıt vermedi. Adli ekip Corn Mill House'daki işini bitirir bitirmez, Mark evine dönme isteği konusunda kararlı davranmıştı. Polisin kendisine bir memurun eşlik etmesi teklifini de reddetmişti.

Bretherick, “Sonra annem babam gelecek ve Geraldine'in annesi,” dedi. “Salona devam edin. İçecek bir şey alır mısınız? Mutfağın yerini bulmayı başardım. Günün ilk ve son yarım saati dışında evinizde vakit geçirmiyorsanız böyle oluyor. Eşim ve kızım hayattayken onların yanında hiç yoktum. Acınacak bir durum.”

Simon bu sözlere verilmesi gereken tepkiyi Kombothekra'ya bırakmayı tercih edecekti ama çavuş çoktan söylenmesi gereken doğru sözleri söylemeye başlamıştı zaten: “Olanlar senin hatan değildi, Mark. Bir insanın kendi hayatını sonlandırmaya karar vermesinden bir başkası sorumlu tutulamaz.”

“Düşünmek yerine sizin hikâyelerinize inanmak daha iyi olacak sanırım.” Mark Bretherick acı bir şekilde güldü. Simon ve Kombothekra bir Fransız sarayına yakışacak uzun kanepenin iki ucuna yerleşirken Bretherick ayakta durmaya devam etti. “İntihar. Öyle mi? Buna karar verdiniz.”

Kombothekra, “Tüm ilgili kanıtlar düzenlenerek karşılaştırılınca ya dek soruşturma tamamlanmayacak,” dedi, “ama, evet, şu an için eşinizin ölümünün bir intihar olduğunu düşünüyoruz.”

Salonun bir duvarındaki ahşap panelin üzerinde yirmi adet çerçeveli tuhaf çizim asılıydı. Lucy Bretherick’in sanat eserleri. Simon gülümseyen yüzlere, güneşlere ve evlere tekrar baktı. Figürler sık sık el ele tutuşmuşlardı, bazen de üç sıraydılar. Kimi çizimlerde figürlerin yanında havada “anneciğim”, “babacığım”, “ben” kelimeleri yazıyordu. Eğer bu çizimlerden yola çıkılırsa Lucy normal ve mutlu bir ailenin normal ve mutlu kızıydı. Cordy O’Hara ne demişti? *Geraldine sadece hayatından memnun değildi, aynı zamanda mutluluk saçıyordu. Bunun içinde aptal ya da utanılacak bir şey olduğunu ima etmiyorum. Hayat konusunda gerçekçi ve ayakları yere basan bir kadındı – kendini hep alaya alırdı. Ve Mark –Tanrım, söz ona geldiğinde çok eğlenceli olurdu! Ama o hayatını seviyordu– günlük şapşalca uğraşlar bile onu heyecanlandırırdı: Yeni ayakkabılar, yeni banyo köpüğü, her şey. Bu bağlamda bir çocuk gibiydi. Her günün her anının tadını çıkararak yaşayanlardandı.*

Şahitlere, özellikle de kurbana çok yakın olanlara güvenemeyebilirsiniz ama yine de... Kombothekra da Simon’ın duyduklarını duymalıydı. Cordy O’Hara’nın sözleri ona Geraldine Bretherick’in intihar notundan daha gerçekçi gelmişti.

Geraldine ve Lucy’nin ölümünden üç hafta önce Bretherickler onuncu evlilik yıldönümlerini kutlamışlardı. Simon yıldönümü kartlarının hâlâ şöminenin üzerinde olduğunu gördü. Gerçi adli ekip olay yerinde işini yaparken onları arkaya doğru itmişlerdi. Eğer Simon hâlâ Charlie’yle çalışıyor olsaydı kartların içinde neler yazılı olduğu hakkında konuşurlardı. Bu konuda Kombothekra’yla konuşmanın bir anlamı yoktu.

Bretherick, “Takım elbiselerimden biri kayıp,” derken kollarım göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir tepki beklemeye başladı. Karşı

çıkılmayı bekliyormuş gibi cüretkâr bir tavrı vardı. “Oswald Boateng marka, kahverengi, kruvaze. Ortadan yok oldu.”

“Onu en son ne zaman görmüştünüz? Ortadan yok olduğunu ne zaman fark ettiniz?” diye Simon sordu.

“Bu sabah. Neden onu aradığımı bilmiyorum, ama... Onu çok sık giymem. Neredeyse hiç. Bu nedenle ne kadar zamandır ortadan yok olduğunu bilmiyorum.”

Kombothekra, “Mark, anlamıyorum,” dedi, “kayıp giysinin bir şekilde Geraldine ve Lucy’nin ölümleriyle ilgili olabileceğini mi ima etmeye çalışıyorsun?”

“Aslında imadan fazlasını yapıyorum. Ya birisi onları öldürdüyse ve üzerine kan bulaştığı için benim giysilerimden birini evden çıkarırken kullandıysa?”

Simon da aynı şeyi düşünüyordu. Kombothekra onlara katılmıyordu; sesindeki ah-bu-çok-hassas-bir-konu tonu bunu açıklıyordu, en azından Simon’a. “Mark, Geraldine’in intihar etmiş olabileceği fikrinin verdiği aşırı rahatsızlığı anlıyorum...”

“Sadece intihar değil; cinayet. Kızımızın cinayeti. Üzerimde taktik uygulamaya kalkmayın, Çavuş. Lucy’nin ölümünden yüksek sesle bahsetmediğiniz için bunu unutacak değilim.” Bretherick’in bedeni sarsıldı. Kollarını başının çevresine sardı, sanki onu yumruklardan korumaya çalışıyor gibiydi ve sessizce ağlamaya başladı. İleri geri sallanıyordu. “Lucy...” dedi.

Kombothekra ona doğru yürüyerek sırtını sıvazladı. “Mark, neden oturmuyorsun?”

“Hayır! Bunu nasıl açıklayacaksınız, Çavuş? Neden benim takım elbisem ortadan kayboldu? Size söylediğim sebep dışında başka neden? Yok olmuş. Bütün evi aradım.” Bretherick yüzünü Simon’a çevirdi. “Siz ne düşünüyorsunuz?”

“Nerede dururdu? Yatak odanızdaki dolapta mı?”

YANLIŞ ANNE

Bretherick başını evet anlamında salladı.

“Ve siz kesinlikle onu almadınız? Bir otelde ya da bir arkadaşınızın evinde bırakmış olamazsınız?” Simon önermelerde bulundu.

Bretherick öfkeyle ısrar etti, “Dolabımdaydı. Kaybetmedim, hayal görmedim ya da onu hayır kurumuna bağışlamadım.” Gömleğinin koluyla ıslak yüzünü sildi.

Kombothekra, “Geraldine onu geçen hafta içinde kuru temizlemeye götürmüş olabilir mi? Şeyden önce...” diye sordu.

“Hayır. Benim giysilerimi sadece ben ona söylediğimde kuru temizlemeye götürürdü. Ondan rica ettiğim zaman çünkü kendi giysilerimin temizliğinden emin olmak için fazla meşgul ve önemliyim. Üzücü, değil mi? Artık temiz değiller.” Bretherick kollarını kaldırarak kurumuş ter lekelerinin üzerinde oluşan yeni ıslak lekeleri açığa çıkardı. “Neden bu kadar kızgın olduğumu merak ediyor olabilirsiniz.” Tavandaki kemere doğru konuşuyordu. “Karımı ve kızımı neredeyse hiç görmüyordum. Genellikle buradaydılar ve ben onlara bakmadım. Televizyona baktım, gazeteye baktım, cep telefonuma baktım. Eğer ölmemiş olsalardı onlarla yeterince zaman harcayacak mıydım? Muhtemelen, hayır. O zaman olanlara bu yönden bakarsak fazla bir şey kaçırmıyorum, değil mi? Artık öldüler.”

Kombothekra, “Her cumartesi ve pazarı onlarla geçirdiniz,” dedi sabırla.

“Konferansta olmadığım zamanlar. Asla Lucy’yi giydirmedim, bilirsiniz. Altı yıllık ömründe bir kez bile. Ona hiç giyecek bir eşya satın almadım – bir çift ayakkabı bile ya da palto. Hepsini Geraldine yaptı...”

Kombothekra, “Onun giysilerini sen aldın, Mark,” dedi. “Aileni geçindirmek için çok çalışıyordun. Geraldine senin sayende işten ayrılabilirdi.”

“Bunu gerçekten istediğini düşünmüştüm! Bana öyle söylemişti. Mutlu olduğunu sanıyordum. Çalışmıyor, Lucy’ye bakıyor, evi çekip çeviriyor, okuldan diğer annelerle vakit geçiriyor... İsimlerini bile bilmem. Cordy O’Hara: Bu ismi *artık* biliyorum, günlüğünü okuduğumdan beri karım hakkında çok şey biliyorum.”

Simon, “Hangi kuru temizlemeciyi kullanırdı?” diye sordu.

Bretherick sert ve kuru bir şekilde kahkaha attı. “Ben nereden bileyim? Gün içinde onunla mıydım?”

“Alışveriş için Spilling’e mi yoksa Rawndesley’e mi giderdi?”

“Biliyorum.” Yüz ifadesi ümitsizliğe kapılmış gibiydi. Beklenmedik yeni testlerden de sınıfta kalmıştı. “Her ikisi de, sanırım.”

Bir koltuğa yığıldı ve kendi kendine mırıldanmaya başladı. Sesi güçlükle duyuluyordu. “Canavarlar. Lucy canavarlardan korkardı. Geraldine’in gece lambaları hakkında gevezelik ettiğini hatırlıyorum, hayal meyal. Onları dinlemekle kafa yoramazdım. İş düşünmek ve para kazanmakla fazlasıyla meşguldüm ve onları düşünecek vaktim yoktu. Siz aranızda halledin, beni rahatsız etmeyin. Beni rahatsız etmeyin – bu her şeye verdiğim cevaptı.”

Simon, “Günlük böyle söylemiyor,” diyerek işaret etti. “Geraldine’in yazdıklarına göre siz, Lucy’nin kapısı açık olarak uyuması konusunda onu ikna edecek kadar endişeliydiniz.”

Bretherick alayla gülümsedi. “İnanın bana, kızımın canavar korkusu hakkında hiç düşünmedim bile. Bunun bir dönem olduğunu ve geçeceğini sandım.”

“Çocuklar çok fazla dönemden geçer ve bir kez geçtikten sonra unutmanız normal,” dedi Kombothekra; biri yedi ve diğeri dört yaşında iki oğlu vardı. Cüzdanında paralarının olduğu bölmeye aynı yerde onların da fotoğraflarını taşırdı. Ne zaman bir banknot çıkarsa fotoğraflar düşerdi; Simon sık sık kendini onları yerden toplarken bulurdu.

“O günlüğü Geraldine yazmadı, Çavuş. Bunu artık biliyorum.”

“Pardon?”

Simon, Kombothekra’nın gözlerinin iri bir şekilde açılışını izledi: Tatmin edici bir görüntüydü.

“Onu yazan kişi ikna edici görünmesine yetecek kadar Geraldine’in hayatını biliyordu. Hakkını vermek gerek ki Geraldine ve Lucy’nin hayatları hakkında benden fazla şey biliyormuş,” dedi Mark.

“Mark, kendini...”

“Ailemi pek çok şekilde düş kırıklığına uğrattım, Çavuş. Saymak ya da katlanmak için çok fazla. Artık onlar için yapabileceğim fazla bir şey kalmadı ama gücümün yeteceği tek bir şey var. Sizin çürük teorinizi reddedeceğim. Dışarıda bir katil var. Eğer siz onu bulabileceğinize inanmıyorsanız bana söyleyin, bulabilecek birini tutacağım.”

Kombothekra rahatsız olmuş görünmeye başlamıştı. Asla direkt olarak meydan okumazdı ve bunun kendisine yapılmasından da nefret ederdi. “Mark, nasıl hissettiğini anlıyorum ama bir takım elbisenin kaybolması, bir intihar dosyasının yeterli delil ve şüpheli yokken, üstelik ortada bir intihar mektubu varken cinayet soruşturmasına dönüşmesine neden olamaz. Üzgünüm.”

“William Markes’i bulabildiniz mi?” diye sordu Mark.

Simon gerginleşti. Bu onun da bir sonraki sorusu olurdu. Kendini ve Bretherick’i müttefik ve Kombothekra’yı dış güç olarak görme fikri hoşuna gitmemişti. Bu yabancıнын düşünce işleyişiyle fazla yakınlaşmak istemiyordu çünkü onun acısına da yakınlaşma riski vardı. Bretherick’in şu an William Markes’i elinde bir tomar kanlı giysi ve üzerinde kahverengi bir Ozwald Boateng takım elbiseyle Corn Mill House’u terk ederken hayal ettiğini biliyordu. Tıpkı Simon gibi. Evet, kahverengi bir takım elbise, her neyse. Süslü isim, “saçmalık derecesinde pahalı oluşu” dışında Simon’a bir şey ifade etmiyordu.

Bretherick, “Onun kim olduğunu bilmek istiyorum,” dedi. “Geraldine onunla... beraber miydi?”

“Geraldine’in başka bir erkekle beraber olduğunu düşünmemize neden olacak bir şey bulamadık,” dedi. Kombothekra hem gerçek hem de moral verici bir şey söylemek için önüne gelen fırsatı değerlendirebildiği için gülümsedi. “Şimdiye kadar William Markes ismi bir bilinmez, ancak elimizden geleni yapıyoruz, Mark.”

Yapıyor muyuz yoksa yaptık mı? Simon merak etti. Olay üzerinde çalışan üç ekip vardı. Şimdi, bir şüpheli olarak Mark’ın üzeri çizildiği için Geraldine’in her iki ölümden de sorumlu olmadığını gösterecek bir delil yoktu ve intihar notu da öyle olduğunu söylüyordu. Bu nedenle araştırma ekibi Simon, Gibbs & Sellers ve Kombothekra’ya indirgenmişti. Proust ise en az hak ettikleri bir anda onları buz gibi bir memnuniyetsizlikle dondurmak için enselerinde bekliyordu – adamın liderlik felsefesi buydu. Simon günlükte adı geçen William Markes’i bulmak için daha fazla araştırma yapılacağından şüpheliydi.

İşemesi gerekiyordu ve tam bunun için izin isteyecekken hatırladı: Corn Mill House’da yukarıdaki iki banyo dışında tuvalet yoktu. Simon daha önceki bir ziyaretinde Bretherick’e sorduğunda ondan kalorifer odasının yanındaki büyük kileri, alt kat için bir tuvalete dönüştürmenin yapılacak ev işleri listesinde ilk sırada olduğunu öğrenmişti. Bretherick, “Artık olamayacak,” diye eklemişti.

Geraldine’in cesedi yatak odasının birkaç basamak aşağısındaki büyük ebeveyn banyosunda ve Lucy’ninki ise odasına bitişik, daha küçük –ama yine de büyük– ikinci banyoda bulunmuştu. Simon aralarındaki zıtlığı karşılaştırdı: Ebeveyn banyosundaki içi kanlı suyla dolu küvet; su o kadar kırmızıydı ki içinde sadece kan olduğunu düşünebilirdiniz. Beyaz mermer küvet, Lucy’nin üzerinde bir çizik bile olmayan bedeni, berrak su, suyun içinde siyah yosunlar gibi yüzen saçları. *Cilahlı kalker taşından basamaklar banyolardan birine doğru gidiyordu ve diğeri ise katın tam ortasıydı...* Her ikisi de ilgi

merkezi. Odalar neredeyse bu iki canavarca ölümü mümkün olduğunca dramatik şekilde sergilemek için tasarlanmış sahneler gibiydi.

Simon beklemeye karar verdi. Mecbur kalmadıkça o iki banyodan birine asla tekrar girmeyecekti.

“Kayınvalidem, Geraldine’in annesi... Günlüğü okumak istiyor,” dedi Bretherick. “Ben istemiyorum. Ona ne kadar kötü olduğunu söylemedim. Günlüğü okumak onu yıkar. Benden farklı olarak, polis buna inandığı için o da günlüğü Geraldine’in yazdığına inanacaktır.” Sesi küçümseme doluydu. “Ne söylemeliyim? Bu gibi vakalarda normalde ne yapılır?”

Simon buna benzer başka vaka olmadığını düşündü. O hiç böyle bir vakayla karşılaşmamıştı, hiçbir şekilde. Gece kulüplerinin dışında pek çok bıçaklanmaya şahit olmuştu ama annelerle kızlarının üst kenarları dışa kıvrılmış, altın pençe ayaklı, beyaz küvetlerde aynı anda ölü bulunduklarını görmemişti... *sanki küvet bir anda içindekileri onun üzerine kusmak için ona doğru koşmaya başlayabilirmiş gibi...*

“Bu karar vermesi güç bir durum.” Kombothekra tekrar Bretherick’in sırtını sıvazlıyordu. “Bu soruya verilecek doğru bir yanıt yok. Geraldine’in annesi ve kendin için neyin daha iyi olacağına inanıyorsan onu yapmalısın.”

Bretherick, “O zaman ona göstermeyeceğim,” dedi. “Gereksiz yere onu üzmemek istemiyorum çünkü o günlüğü Geraldine’in yazmadığını biliyorum. William Markes yazdı. Her kimse.”

Phyllis Kent, “Sorun olacağını anlamıştım,” dedi. “O ilk toplantıda amire söylemiştim. Ona dönüp, ‘Bu sadece sorun yaratacak,’ demiştim. Ona değil, sana değil, bana. O nedenle umursamadınız. Ve ben haklı çıktım, değil mi?” Charlie Zailer, Spilling Postanesi’nin müdürünün veryansınlarını bitirmesine izin verdi. Yan yana dikilmiş, Polis Şefi Robbie Meakin’in sırttan fotoğrafına bakıyorlardı. Fotoğraf duvarda

asılı küçük ve kırmızı bir posta kutusuna iştirilmişti. Meakin'i Spilling'in toplum polisi üyelerinden biri olarak tanıtıyordu: "Culver Vadisi Polisi – daha güvenli bir toplum için iş başında." Charlie büyük harflerle ve iri puntolarla yazılmış olan sloganın biraz tehditkâr görüldüğünü düşündü. Fotoğrafın altında Meakin'e ulaşmak için bir telefon numarası ve toplum üyelerinin her ne konuda olursa olsun endişelerini dile getirmek için onu arayabileceklerine dair bir mesaj vardı.

Charlie, "Eğer yanlışlıkla bize gelen olursa onu size ulaştırmak için elimizden geleni yapacağız," dedi. Hangi aptal, kocaman polis logosunu ve normal posta kutusunu ayırt edemezdi ki? "Polis Şefi Meakin ve ekibin geri kalanıyla konuşacağım."

Phyllis sözlerine devam etti, "Bu sabah bir kadın geldi. Haklıydı. Erkek arkadaşına yazdığı mektubu polis kutusuna atmış ve mektup adamın eline geçmemiş. Ona döndüm ve dedim ki, 'Benim hatam değil, tatlım. Polise sor.' Ama sızlanmaları dinleyen benim. Hem neden beni dinlemek için amirin gelmiyor? Neden yerine seni gönderdi? Çok mu utandı? Ne kadar kötü bir fikir olduğunu mu anladı? Dönüp bana diyebilirsin, bunun garip bir yanı yok..."

Kadın konuşmasına aralıksız devam etti. Charlie ağzını açmadan esnerken Phyllis Kent'in konuştuğu insanların nasıl aynı anda hem önünde hem de arkasında olabildiğini merak ediyordu: "Döndüm dedim, o döndü ve dedi, sonra o..." Charlie'nin bildiği kadarıyla buradakinin tıpatıp aynısı bir polis kutusu Silsford'daki postanede de vardı ve orada bir sorun yaşanmamıştı. Geçen yıl yaptığı kamuoyu yoklaması insanların toplum polisliğinin mümkün olduğunca görünür ve ulaşılır olmasını istediğini ortaya koymuştu.

Charlie, Phyllis Kent'in şikâyetlerden hoşlandığından şüphelenmişti. Eğer bu kadın tarafından lafa tutulmak istemiyorsa artık süpermarkete gitmeye başlamalıydı. Charlie, ne utanç verici diye düşündü; Spilling Postanesi aynı zamanda bir marketti –üstelik

uygundu. L şeklindeydi, küçüktü ve ihtiyacı olan her şeyden birkaç çeşit mevcuttu ki böylelikle raf dolusu aynı ürünün farklı markaları arasında seçim yapmakla vakit kaybetmiyordu. Tost ekmeği ve peynir, beklenmedik ürünlerle birlikte aynı rafta yer alabilirdi: Konserve ahtapot turşusu, sülün pate. Charlie'nin işten eve dönüş yolunun üzerindeydi. Tüm yapması gereken yol kenarına aracını park etmek ve arabadan inmekti, postanenin kapısı tam önündeydi. Bundan daha rahatı olamazdı. Charlie günlük ihtiyaçlarını Phyllis'in neyi stokladığına göre planlamaya başlamıştı: Kahvaltı için Cheerious, bir şişe Gordon cin, kız kardeşi Olivia'nın doğum günü armağanı olarak bir kutu Guylian çikolata. Banyo için Radox Süt&Bal – Phyllis'in sattığı tek banyo yağı markası. Yeri buzluğun yanında, alttan üçüncü rafta, Colgate Total diş macunuyla Always ekstra uzun kanatlı pedlerin arasındaydı.

Charlie, Phyllis'in yakınması biter bitmez, "Yanlışlıkla bize gelen postaları Şef Meakin'in size ulaştırmasını sağlayacağım," diyerek söz verdi.

"Onları bana ulaştırmanın bir anlamı yok, öyle değil mi? Doğru kutuya konulmaları gerekir, tıpkı dışarıdaki kutu gibi."

"Üzerinde adres ve pul olan bir postanın bizim için olmadığı açık. Onları sahiplerine ulaştırmayı biz üstleniriz." Charlie nasıl bundan daha fazla teminat vereceğini bilemiyordu. Daha büyük bir söz veremezdi, boğazına kadar etkileyici sözler vermişti ve artık Phyllis'in bu sonuncuyla tatmin olacağını ümit ediyordu.

Ancak postane müdürü kolaylıkla tatmin olan bir kadın değildi. Charlie kapıya minik adımlarla yanaşmaya başladığında kadın, "Gitmiyorsun, değil mi?" diye sordu. "O kadına ne olacak?"

"Hangi kadın?"

"Bu sabah gelen kadın. Sizin kutunuzda erkek arkadaşına yazdığı bir mektubun olduğunu söylüyor. Günlerdir kimse gelip o kutuyu

boşaltmadı ve kadın mektubunu istiyor. Ona dedim ki, ‘Sen o işi bana bırak, tatlım. Şefin gelip mektubunu çıkarmasını sağlayacağım. Zaten bütün bu karmaşa baştan beri onun hatası!’”

Charlie iç çekişini yuttu. Neden Phyllis’e gelen kadın, erkek arkadaşına telefon açmıyordu veya e-posta göndermiyordu? Ya da vermek istediği mesajın doğasına bağlı olarak penceresine bir tuğla fırlatmıyordu? “Şef Meakin’in mümkün olan en kısa zamanda gelmesini sağlarım.”

Phyllis, “Sen neden açamıyorsun?” dedi. “Sanki bana çavuş olduğunu söylemiştin.”

“Anahtar bende değil.” Charlie dürüst olmayı göze aldı. “Bak, bu kutu benim sorumluluğumda değil. Gelmeyi teklif etmemin tek sebebi Robbie Meakin’in babalıkizninde oluşu... Ve benim de alışveriş yapmam gerekiyordu.”

Phyllis gözlerinde bir zafer pırıltısıyla, “Anahtar bende,” dedi. “Burada, tezgâhın arkasında saklıyorum. Ama kutuyu açmaya yetkim yok. Sadece bir polis memuru açabilir.”

Charlie artık iki dolu alışveriş sepetini taşıyamayacaktı. Yavaşça, yumurtaları ve ampulleri kırmadan onları yere bıraktı. Demek Phyllis’de anahtar vardı. Neden bu kadar rahatsız edici bir şekilde kanunlara bağlı olmak zorundaydı? Kolaylıkla kutuyu açıp erkek arkadaşın mektubunu bulabilir ve diğerlerini kutunun içinde bırakabilirdi. Neden bu meseleyle kendisi başa çıkabilecekken Charlie’yi uğraştırıyordu?

Ve eğer Phyllis kurallara bu kadar bağlı olmasaydı... Daha az vicdanlı birini durdurmanın bir yolu olamazdı. Ne zaman canı istese kutunun içine bakabilir ve hatta polis ortalıkta yokken mektupları çalabilirdi ki bu aslında sık yaşanan bir durumdu. Anahtarı postanede bırakma saçmalığı kimin fikriydi? Charlie dönüp o kişiye birkaç söz söylemek isterdi.

YANLIŞ ANNE

Phyllis anahtarı getirirken acıyan ellerini birbirine sürttü. Parmakları uyuşmuştu; alışveriş poşetlerinin sapları kan dolaşımını kesmişti. Beklerken çantasından cep telefonunu çıkardı ve bir düzine kadar kayıtlı kısa mesajı sildi, ideal bir dünyada yaşıyor olsaydı onları saklamayı tercih ederdi. Ama bu yapılması gereken bir işti. Boş oturmaktan dehşete kapılırdı. Onu ‘Kendin Yap’ kanalından daha fazla meşgul tutabilen işte ya da evde böyle bir tehlike yoktu. Charlie evinin duvar kâğıtlarını ve yer döşemelerini geçen yıl sökmüştü ve sırayla tüm odaları baştan yaratıyordu. Uzun ve yavaş bir süreçti. Şimdiye kadar ancak mutfak bitirebilmişti ve yatak odasına başlamıştı. Evin kalan kısmı sıva ve parke doluydu. Ev terk edilmiş görünüyordu. Sanki serserilerin ve farelerin taşınmasını bekliyordu.

Kız kardeşi, Charlie’nin salon için bir gün satın alacağı rahat koltuğun yerini belirsiz bir tarihe dek dolduran ahşap mutfak sandalyesi üzerinde kıvrılırken rutin şekilde ona homurdanırdı, “Yeni mobilya satın alıncaya kadar eskileri tutamaz mıydın?” Olivia ideolojik olarak, istenmeyen mobilyaları kapı önüne koymaya karşıydı. Bedeninin yuvarlak kıvrımları açılara, sert koltuklara alışık değildi.

Charlie bir kez ona, “Eğer bir seçim yapma şansım olsaydı kendimi bile tutmazdım,” demişti. “Kendimi de daha iyi bir başkasıyla değiştirdim.”

Olivia neşeyle Charlie’yi kendisini koruması için kışkırtmaya çalışarak, “O konuda aday sıkıntısı yok,” diyerek cevabı yapıştırmıştı.

İşin aslı, Charlie evini bitirmek istemiyordu; ev bittikten sonra ne yapacaktı? Bir sonraki projesi neydi? Düşünmek ya da hissetmek için ona zaman bırakmayacak yeterince büyük bir şey bulabilir miydi? Eski duvar kâğıtlarını sökmek ve daha neşeli yenilerini yapmak kolay olmuştu; çaresizlik ise öyle değildi.

Phyllis Kent arka taraftaki ofisten elinde anahtarla beraber çıktı. Anahtarı Charlie’ye vererek geri çekildi ve aklına gelen ilk anda sinir bozucu bir yorum yapmaya hazırlandı. Charlie onun geçen yıl kendisi

hakkında gazetelerde yazılanları okuyup okumadığını merak etti. Bazı insanlar okumuştı, bazıları okumamıştı. Kimisi biliyordu, kimisi bilmiyordu. Phyllis eğer biliyor olsaydı düşüncesiz bir söz söyleyecek insanlardan biri gibi görünüyordu. Şu ana kadar ağzından böyle bir söz çıkmamıştı ama Charlie henüz ucuz kurtulduğu hayalini kurmayacaktı. Bu daha önce pek çok kez başına gelmişti. Tam atlattığını sandığı bir anda hiç beklemediği şekilde her kiminle konuşuyorsa konuyu açarak nakavt ediliyordu. Biraz sırtından vurulmak gibi hissediliyordu – duygusal karşılığı.

Charlie'nin iyi tanıdığı çok insan anlayışlı ve önyargısızdı. Kendisine onun hatası olmadığının her söylenişinde içinde bir şeyler siliniyordu. Onu dürüstçe, “Nasıl bu kadar aptal olabildin?” diye soracak kadar bile takdir etmiyorlardı. Charlie onların ne düşündüğünü biliyordu: *Nasılsa artık çok geç, en azından biraz nazik olalım.*

Kutunun kilidini açarak içindeki dört zarfı ve bir çizgili kâğıt parçasını dışarıya çıkardı. Zarflardan ikisi Robbie Meakin'e yazılmıştı, birinin üzerinde bir isim veya adres yoktu, üzerinde bir pul olan ve patlayacak gibi görünen bir tanesi de Timothy Lush'a yazılmıştı. Charlie zavallı Bay Lush'a acıyarak, *işte senin kadının mektubu*, dedi içinden. Adam en az yedi sayfa dolusu –acele sonuçlar çıkarma, Charlie– amaçsız duygusal sızlanmanın içinde boğulurken ne yapması gerektiğini düşünmek zorunda kalacaktı. Geçen ilkbahardan bu yana Charlie'ye de Simon'a aynı tarz bir mektup yazmak pek çok kez cazip gelmişti. Tanrı'ya şükür kendini tutmuştu. İnsanlara nasıl hissettiğini itiraf etmek asla iyi bir fikir değildi. Hissetmek bile yeterince kötüydü – neden dünyayla paylaşacaktın ki?

Phyllis sanki uzun süreli insan dokunuşu yanıp kül olmasına neden olacakmış gibi mektubu Charlie'nin elinden çekerek tezgâhın cam vitrininin altındaki metal çekmeceye attı. Charlie Meakin'a ait olan iki mektubu kutuya geri koydu ve katlanmış çizgili kâğıt parçasını açtı. Bu da Meakin'e ait bir mektuptu. Geçen hafta Spilling'deki Bay

Tree’de yemek yedikten sonra arabasına dönerken gençlerin tacizine uğrayan Doktor Maurice Gidley’dendi. Gençler ona saldırmamıştı ama onun tanımıyla “kabul edilemez ve tehditkâr” şekilde alay etmişlerdi. Bu işe yaramazları en sevdiği restoranların dışında başıboş gezmekten alıkoyacak bir şeyler yapıp yapılamayacağını merak ediyordu. Bildirdiğine göre favori restoranları Bay Tree, Shillings Brasserie ve Head 13’tü.

Ah, evet, doktor, elbette. 2006 işe yaramazlar kanun maddesi-nin... Charlie gülümsedi. Doktor Gidley’nin tuhaf ricasından Simon’a bahsetmek isterdi ama artık onunla bu çeşit bir sohbeta girmiyordu. Üstelik artık kısa mesajları bile yoktu. Onları sildiğine çoktan pişman olmuştu, gerçi çoğunu kelimesi kelimesine hatırlıyordu: “Bu seferki çok ciddi. Aylıp müzikle yüzleşmenin vakti geldi.” Bu, yoğun geçen bir iş gününün ardından dışarıda parti yaptıktan sonra Charlie’nin akşamdan kalmalıkla ilgili bir mesajına cevabıydı. “Havada yürüyerek, ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzünde süzülmek”: Bu, Charlie’nin en beğendiği Simon mesajlarındandı. Anladığı zaman büyülenmişti, daha önce hiç anlamamıştı. Sonra ne anlama geldiğini ona sormuştu.

“Kardan Adam seni arıyordu. Bunlar ‘Kardan Adam’ın şarkı sözleri. Bilirsin, Aled Jones.”

Charlie onu silmişti. *Aptal budala*. Aptal çünkü saklamak istediği bir şeyi bir tuşa basarak yok etmişti, budala çünkü onu saklamak istemişti. Neredeyse bir yıl öncesinden kalma, artık günümüzle ilişkisi olmayan, Simon’m alelade sözleri. *Tanrım, acınacak bir öküüzüm*.

Doktor Gidley’in mektubunu posta kutusuna geri koydu ve baş parmağının tırnağını kullanarak üzerinde isim veya adres bulunmayan dördüncü zarfı açtı. Charlie muhtemelen nefret mesajı ya da porno içerikli olduğunu tahmin ediyordu. İsimsiz, kapalı zarflar genellikle kötü haber demekti.

Omzunun üzerinden Phyllis’in sesini duydu. “Onu açmaya yetkin var mı?”

Charlie ona cevap vermedi. Önce bunun bir fırsat olabileceği dışında bir şeyin farkında olmadan daktilo edilmiş kısa mektuba baktı. Yeniden iletişim kurabilmek için. Kaçırmak için fazlasıyla iyi. Charlie gözlerini kırptırarak tekrar kelimeleri kontrol etti. “Geraldine ve Lucy Bretherick” hâlâ orada duruyordu. Bu kapanmamış bir davaydı. Simon hâlâ bunun üzerinde çalışıyordu. O ve ekibin geri kalanı.

Charlie hepsini özlemişti. Proust’u bile. Ofisinde dikilip onun tarafından küçümsenmeyi ve gözdağı verilmeyi... Bazen cinayet masası odasının önünden geçerken kalbinin yerinden çıkacak gibi çarptığını hissedebiliyordu, içeriye girmek için, oraya geri dönmek için kasıldığım.

Mektupta, “Lütfen bu mektubu Geraldine ve Lucy Bretherick’in ölümleriyle ilgili araştırmayı kim yürütüyorsa ona iletin,” yazıyordu. Sadece bir paragraf uzunluğundaydı ve küçük sans-serif fontlar kullanılarak daktilo edilmişti. “Dün akşam haberlerde görünen ve Mark Bretherick olması gereken kişi aslında Mark Bretherick olmayabilir. Araştırma yaparak onun gerçekten söylediği kişi olup olmadığından emin olmalısınız. Üzgünüm ama daha fazla söyleyemem.”

Hepsi buydu. Açıklama, imza, isim ya da iletişim detayı yoktu.

Charlie çantasından telefonunu çıkardı. Ekranda Simon’ın numarasını buldu. Parmağı arama tuşunun üzerinde süzölmeye başladı. *Tüm yapman gereken ona basman. Olabilecek en kötü şey nedir?*

Charlie bu sorunun cevabını geçmiş bir deneyim nedeniyle biliyordu: *Hayal edebileceğinden de kötüsü, bu nedenle denemenin faydası yok.* İçini çekti ve onun yerine Proust’u aradı.

3

7 Ağustos 2007, Salı

Bu sabah biri beni takip etti. Ya da aklımı kaçıyorum.

Geniş ve açık bir yerleşim planına sahip olan ofisi, masama gitmek için boydan boya aşarken gözlerimi yerden ayırmıyor ve kendime devamlı derin nefesler almayı hatırlatıyordum. Herkesin bu kadar görünür olmasının avantajı, bir birimizin farkına varmamak ve kapalı, özel odalarımızda çalışıyor olduğumuzu hayal edebilmek için harcadığımız üstün çaba.

Bilgisayarımı açtım ve sonra da ekrana bir dosya açtım ki meşgul görüneyim. Gelecek ay Lizbon’da sunumunu yapacağım eski bir çalışma: “Çamurlu Taranmış Materyalleri Kullanarak Habitatları Tuzla Oluşturmak.” Bu, işimi görürdü.

Acaba derin nefes almanın insana kendisini daha iyi hissettirdiğine dair bir kanıt var mıydı?

Kırmızı Alfa Romeo’nun içindeki biri beni takip etti. Plakasını ezberledim: YF52 DNB. Esther bilse bana Motorlu Taşıtlar Dairesi’ni arayarak tatlı konuşmamla onları kandırıp numaranın kime ait olduğunu öğrenmemi söylerdi. Ama ben tatlı konuşmaları beceremezdim. Her Hollywood filmi en az bir başına buyruk, kuralları yıkmaya meraklı ofis çalışanı barındırırsa da gerçek dünyada –en azından benim deneyimlediğimde– pek çok çalışan aslında size nasıl en az yardımcı

olabileceğini ve kesinlikle hayatınızı daha kolay hale getirmenin onlara nasıl yasaklandığını söylemekte başarılıydı.

Benim daha iyi bir fikrim vardı. Ahizeyi kaldırdım, bana mesajlarım olduğunu işaret eden tekrarlı hat sesini duymazdan gelerek 118 118'i tuşladım ve Seddon Hall Hotel ve Spa'ya bağlanmayı rica ettim. Kuzey İrlanda aksanlı bir adam bana hangi şehir olduğunu sordu. "York," dedim.

"Ah, tamam, oldu." Nefesimi tutuyordum ve sessizce içimde başımı sert bir yere vurma arzusu uyandıran o soruyu sormamasını umuyordum. Sordu. "Bağlamamı ister misiniz?"

"Evet. Zaten o nedenle, 'Beni bağlar mısınız?' demiştim." Bu sözleri eklemeyi yapamıyordum. *Kendin de düşün, aptal. Sadece ezbere konuşma. Çünkü sen ya da meslektaşlarından biri bunu her yaptığında hayatımın beş saniyesi boşa harcanıyor.*

Beni öldürecek biri yoktu belki ama hayatımın feda edilecek bir saniyesi de yoktu. Bunu komik bulmaya çalışıyordum ama yapamıyordum.

Duyduğum bir sonraki ses bir kadına aitti. Bana daha önce defalarca işittiğim "günaydın-Seddon-Hall" laf kalabalığını söylüyordu. Ona 2 Haziran Cuma ve 9 Haziran Cuma 2006'da Mark Bretherick isimli bir adamın orada kalıp kalmadığını kontrol etmesini söyledim. "İlk iki gece boyunca on bir numaralı odada kaldı, sonra on beşe geçti," dedi. Her iki odayı da gözümün önüne berrak bir şekilde getirebiliyordum. En üst kattaki avlu manzaralı, balkonlu sahanlığı olandı.

Konuşmadan önce yaşadığı duraksama, haberleri izlemiş olabileceği izlenimini veriyordu bana. "Lütfen, isminizi öğrenebilir miyim?"

"Sally Thorning. Aynı zamanda ben de otelinizde müşteriydim."

"Bu bilgiye neden ihtiyacınız olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?"

Ona, "Bir şeyden emin olmam gerekiyor," dedim.

“Korkarım normalde...”

“Bak, Mark Bretherick’i unut,” diyerek sözünü kesiyorum. “Büyük ihtimalle bu gerçek adı değildi. Geçen yıl 2 Haziran ve 9 Haziran tarihleri arasında Sedon Hall’da kalan bir adam vardı ve ben onun kimliğini öğrenmek istiyorum. Tüm hafta için on beş numaralı odayı tutmuştu ama sonra bir sorun çıktı ve...”

“Üzgünüm, madam.” Bu kez yumuşak sesli resepsiyonist benim sözümü kesti. Bilgisayarının vızıltısını duyabiliyordum; şu an muhtemelen ekranında o isme bakıyordu. “Size yardım etmiyor görünmek istemiyorum ama konuklarımızın kimliğini iyi bir neden olmadan veremeyiz.”

“İyi bir nedenim var,” dedim. “O adam her kimse, onunla bir hafta geçirdim. Bana Mark Bretherick olduğunu söyledi ama ben o olduğunu düşünmüyorum. Ve benim kendi gizlilik kurallarım nedeniyle sana söyleyemeyeceğim nedenlerden dolayı ismini bilmem gerekiyor. Acilen. Eğer kayıtlarınızı kontrol edebilirsiniz...”

“Madam, gerçekten çok üzgünüm ama korkarım o kadar eski kayıtları tutmuyoruz.”

“Ah, tabii ki tutmuyorsunuz.”

Telefonu çarparak kapattım. Ne tatlı bir konuşmaydı. Fazla mı dürüst davrandım yoksa yeterince dürüst değil miydim? Ya da fazla patronvari mi konuştum? Nick bana bazen insanları cevabı bilmemek için dua ettirecek tarzda soru sorduğumu söylerdi.

Geçen gece Nick yatağa girene kadar bekledim ve sonra polise Brethericklerle ilgili bir mektup yazdım – çünkü bir şey yapmak zorundaydım. Neredeyse hiç bilgi içermiyordu, sadece haberlerde görünen Mark Bretherick’in bir başkası olabileceğini yazdım. Bu sabah işe giderken Spilling Postanesi’ne uğradım ve mektubu polis kutusuna koydum. Şimdiye kadar birilerinin onu okumuş olması gerekir.

Kaçık olduğumu düşünecekler. Onlara söyleyebileceğimin en azını söyledim. Benim yazdıklarımı herhangi birisi de yazmış olabilirdi –ilgi çekmek ya da dert açmak için– sarhoş bir genç, sıkılmış bir emekli, herhangi biri. Beni direkt olarak Wearside Jake² kategorisine koyacaklar.

Seddon Hall resepsiyonistine söylediklerimi düşünüyordum: O adam her kimse, onunla bir hafta geçirdim. Bunu kimliğimi açık etmeden mektubumda belirtebilirdim. Neden öyle yapmadım ki? Ne kadar açık olursam bana inanmaları da o kadar kolay olurdu. Eğer neler olduğunu, nasıl ve neden olduğunu açıklarsam... Birden tüm gerçeği biriyle paylaşma arzusuna kapılıyordum. Bu sadece polis olsa bile, isim vermesem bile. Bir yıldan uzun bir süredir bunu bir sır olarak sakladım ve hikâyeyi benden başka kimse bilmedi.

Tuzla habitatlarıyla ilgili yazımın üzerini işaretledikten sonra sildim. Sadece başlığı tutuyorum ki birisi omzumun üzerinden bakarsa tam olarak ne yaptığımı anlamasın. Sonra yazmaya başladım.

7 Ağustos 2007

İlgili kişinin dikkatine

Size daha önce de Bretherickler hakkında bir mektup yazdım. İlk mektubumu bugün sekiz otuz civarında işe giderken kutunuza koydum. Tıpkı bunun gibi o da isimsizdi. Tekrar yazıyorum çünkü son denememi kutuya koyduktan sonra beni vaktinizi harcamanıza yol açacak biri olarak nitelendirebileceğinizi düşündüm.

Size anlayacağınız nedenden ötürü kimliğimi açıklayamıyorum. Otuz sekiz yaşında evli bir anneyim. Tüm gün çalıştığım bir işim var ve işim profesyonel. Üniversite eğitimim ve bir doktoram var. (Bunları

2 Yorkshire Karındeşeni olduğunu ileri sürerek polise ve medyaya 1978-1979 yıllarında mektuplar yazan John Samuel Humble'a verilen takma isim. Yetkililere üç mektup yazarak onları kendisini yakalamayı beceremedikleri için kızdıran Humble, Wearside aksanıyla bıraktığı sesli mesajlarla da araştırmayı yanlış yönlendirerek gerçek katil Peter Sutcliffe'in esirdiği terörün ömrünü uzatmıştı. (ç. n.)

söylüyorum çünkü beni daha fazla ciddiye almanızı istiyorum ama sanırım aynı zamanda bu beni bir de kendini beğenmiş yapıyor.)

Son mektubumda söylediğim gibi, geçen akşam haberlerde gördüğüm Mark Bretherick'in söylediği kişi olmadığına dair şüphelerim var. Bu hikâye başlangıçta size ilgisiz görünebilir ancak lütfen sonuna kadar sabredin.

2005 Aralık ayında, patronum bana 2 Haziran ile 9 Haziran tarihleri arasında şehir dışında bir iş gezisine gidip gidemeyeceğimi sordu. O zaman çocuklarım daha küçüktü, tüm gün projeler arasında hokkabazlık yaparak çok yoğun çalışıyordum ve neredeyse uykuya ayıracak vaktim dahi kalmıyordu. Her gün bir savaş gibi geliyordu bana. Patronuma gidemeyeceğimi düşündüğümü söyledim. İkinci çocuğum olduktan sonra evden bir geceden fazla uzak kalmamıştım. Koca bir hafta boyunca evden uzak kalmak çocuklarımın yanında eşime de haksızlık etmek gibi geldi kulağıma. Ayrıca yokluğümde oluşacak pisliği dönüşümde temizleyecek olmam düşüncesi de beni yoruyordu. Basit şekilde buna değmeyeceğini düşündüm. Projenin ilgi çekici olması nedeniyle teklifi geri çevirirken biraz hayal kırıklığı yaşadım ama üzerinde pek de fazla düşünmedim çünkü gerçekleşmesinin imkânsız olduğundan çok emindim.

Daha sonra eşime bu konudan bahsettiğimde bana beklediğim gibi, "Evet, kesinlikle gitmenin bir yolu yok," demedi. Bana sanki çıldırmışım gibi baktı ve neden hayır dediğimi sordu. "Benim kulağıma hayatının fırsatı gibi geliyordu. Eğer biri benden bunu isteseydi hiç tereddüt etmezdim," dedi.

Küçük çocuklarımızın olduğunu unuttuğunu sanarak, "Olmaz. Mümkün değil," dedim.

"Neden olmasın? Ben buradayım. Beceririm. Senin yaptığın gibi çorap ve külot ütülemek için gece yarısına kadar ayakta kalmam ama kimin umurunda?"

“Olmaz,” dedim. “Eğer bir hafta evde olmazsam döndükten sonra her şeyi yoluna koymak iki haftamı alır.”

“İşte mi demek istiyorsun?” dedi.

“Ve evde,” dedim. “Ve çocuklar da beni çok özler.”

“Onları merak etme. Beraber eğleniriz. Çikolata yemelerine izin veririm ve geç yatırırım. Bak, onlara bakabilirim ve evi de temiz tutabilirim,” dedi. (Elbette, yapabiliirdi, ama aslında yapamayacağına inanıyordu.) “Ama bir yardımcı da tutabiliriz.” Bizim için ara sıra çocuklara bakan birinin isminden söz etti.

Gerçekleşmesi olası bir plan çizerken –sanki dün gibi hatırlıyorum– içimde tuhaf bir his büyümeye başladı. Kulağa melodramatik gelmesi riskini alarak söylüyorum, sanki bir çeşit patlama ya da ifşa yaşıyordum: Gidebilirdim. Mümkündü. Eşim haklıydı, çocuklara bakabiliirdi. Her sabah ve her akşam onları arayabiliirdim. Böylece sesimi duyabilirlerdi ve onlara yakında döneceğimi söyleyebilirdim.

Yazdıklarımı her kim okuyorsa: Bu kadar özele girdiğim için üzgünüm. Ama size bunları anlatmazsam kalanı anlam taşımayacak. Bu bir savunma değil sadece bir açıklama.

Evden uzakta bir hafta diye düşündüm. Koca bir hafta. Yedi, bölünmeden geçecek gece. Uykuya doyabiliirdim. O günlerde eşim ve ben her gece en az üç ya da dört kez, uyuyamayan çocuklardan birini yatıştırmak için kalkıyorduk ve her defasında bir saat veya daha uzun ayakta kalabiliyorduk. Üstelik her ikimizin de tüm gün çalıştığımız bir işimiz vardı. Eşimi rahatsız etmiyordu bu durum. Genellikle, “En kötü ne olabilir ki?” diye sorardı. “Biraz yoruluruz, hepsi bu. Dünyanın sonu değil.” (Eşim bu sözleri elinde nükleer bomba olan ve yaka kartında ‘Nostradamus’ yazan birine çarptığında dahi söyleyebilecek cinsten bir adamdır.)

Patronumu aradım ve ona gidebileceğimi söyledim. Eşimin söz ettiği bebek bakıcısını ayarladık ve iş gezisi birkaç gün içinde

organize edildi. Daha önce hiç gitmediğim bir ülkede beş yıldızlı bir otelde kalacaktım. Gezi hakkında fanteziler kurmaya başladım. İşle ilgili tüm temaslar gün içinde yapılacaktı ve akşamlarım bana aitti. Uzun, sıcak köpük banyoları yapabiliyordum. Hoş oda servisi menülerinin tadını çıkarabiliyordum. Kendim için yemek pişirmek zorunda olmayacaktım. Saat dokuz buçukta yatağa girebilir ve sabah yediye kadar uyuyabiliyordum –bana en çekici gelen kısım burasıydı. Farkına bile varmadan iyi bir uykuyla olan ilişkimin sonsuza kadar bittiğini sanıyordum.

Yakın zaman içinde imkânsız gibi görünen şey bir anda bir gereklilik niteliği kazanmıştı. Ofiste yaşadığım her stresli günün ardından ya da çocuklarla geçirdiğim her kötü gecenin sabahında gideceğim yerin ismini içimden tekrar edip durdum – otel ve şehir. O zamana kadar dayanırsam her şey yoluna girecek diyordum kendi kendime. O haftayı aklımı ve bedenimi yenilemekle geçirecektim. Yıllarca aşırı çalışmanın ve dinlenmeyi reddetmenin yarattığı hasarı tamir edecektim. (Bu arada ben bir işkoluğum. Çocuklarım doğduklarında bile işten gerçek bir izin sayılacak kadar uzaklaşmadım. İlk altı ay çocuklar çalışma masamın yanında uyurken bilgisayarın önünde mümkün olduğunca yoğun şekilde evden çalışmaya devam ettim.)

Gezi geçen yılın haziran ayı için programlanmıştı. Mart içinde patronum bana projenin iptal edildiği haberini verdi. Gezi hayallerim bir anda uçmuştu. O an, tüm profesyonel çalışma hayatımda kendimi ağlamaya en yakın hissettiğim andı. Sanırım çok fazla hayal kırıklığına uğramış görünüyor olmalıydım ki patronum bana iyi olup olmadığını, evde her şeyin yolunda gidip gitmediğini defalarca sordu.

Ona bağırarak istedim, “Evde her şey siktiğimin yolunda, ben bir hafta oradan uzaklaşabildiğim sürece!” Dürüstçe söylüyorum ki hayalini kurduğum bir hafta olmadan artık nasıl yaşayabileceğimi bilmiyordum. Onsuz hayatıma devam etmek için kendimi ikna etmek bile bir seçenek olamazdı. Bir şey bulmalıydım, onun yerine geçecek

bir şey. Patronuma beni başka bir geziye gönderip gönderemeyeceğini sordum. Çalıştığım şirket pek çok farklı organizasyon için benzer işler yapıyor. Bu nedenle bu geçersiz bir rica sayılmazdı. Maalesef patronumun bana teklif edebileceği eş değer bir gezi yoktu.

Kesinlikle yıkılmış hissederek ofisinden çıkmak üzere arkamı döndüğümde beni geri çağırdı. Bana sert bir ifadeyle bakarak, “Eğer izine ihtiyacın varsa, gidebilirsin. Bir hafta tatil yap.” Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, neden bunu düşünmediğimi merak ediyordum. Sonra, “Çocukları deniz kenarına götür,” diye ekleyerek her şeyi mahvetti ama yine de yüzümde beliren gülümsemeyi hissedebiliyordum. Aklıma bir tohum ekmişti.

Kimseye bir şey söylemeden kendi başıma gitmeye karar verdim. İş gezisi iptal olmamış gibi davranacaktım. Kendime yaşadığım yerden emniyetli bir mesafedeki spa otellerden birinde bir haftalığına rezervasyon yaptım. Dinlenip toparlanacak ve farklı biri olarak geri dönecektim. O noktada, kocama yalan söyleyeceğim için suçlu hissetmedim. Eğer biliyor olsaydı beni onaylayacağı yönünde kendimi ikna ettim. Bir ya da iki kez ona söylemeyi düşündüm. “Ah, bu arada iş gezim iptal oldu ama düşündüm ki onun yerine bir spaya gidebilirim ve tüm hafta boyunca havuzun yanında beyaz bir havluya sarınıp uzanabilirim. Ha, bir de bize iki bin beş yüz sterline patlayacak –uygun mu?”

Umursamayabilirdi ama bunu riske etmeye hazırlıklı değildim. Üstelik gerçekten, “Tamam, gidebilirsin,” dese dahi ben gidemezdim. Böyle açık şekilde yapamazdım – çocuklarımı bir hafta bırakıp portakal çiçeği kokulu yağları sırtıma sürmeye gidemezdim. Yalan söylemek zorundaydım çünkü çok anlamsız ve gereksizdi. Ama yine de –size nasıl ne kadar çok olduğunu anlatabilirim bilmiyorum– hayatımın o noktasında benim için kesinlikle, çaresizce gerekliydi. Eğer bu gezi olmazsa öleceğimi hissediyordum.

Bir iş gezisine giderken çantama koyacağım şeyleri bile almadan 2 Haziran Cuma sabahı hazırlandım ve yola çıktım. Eşim milyon sene geçse, evde bıraktığım şeylerin farkına varıp, “Hey, bir dakika, neden bunu yanına almadı?” diye düşünmezdi. Fazla bir şeyin farkına varmaz ki bu da onu yalan söylenmesi kolay biri hâline getiriyor.

Otel inanılmaz şekilde güzeldi. Oradaki ilk öğleden sonramda tam vücut masajı yaptırdım (daha önce hiç yaptırmamıştım.) Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Masada uyuyakaldım. Altı saat sonra uyandım. Terapist beni uyandırmak için önümde zil çaldığını ve ismini tekrarlayıp durduğunu anlattı ama ben gürültülü bir uykuya dalmıştım. Sonra doldurduğum formda stres seviyem için birle on arasında bir değerlendirme yapmam istendiğinde verdiğim yirmi yanıtını görünce beni rahat bırakmaya karar verdiğini söyledi.

Uyandığım zaman inanılmaz şekilde farklı hissediyordum. Hiç yorgun değildim. Böyle hissettiğim son anı hatırlayamıyordum –üniversiteden beri. Beynimin tüm farklı bölümleri temizdi ve kullanıma hazırdı. O gece otelin barından eşimi aradım. Ona otele vardığımı haber verdim. İsmi unutmuştu. Ona çoğu zaman dışarıda olacağımı ve eğer bana ulaşmak isterse en kolay yolun cep telefonumdan araması olduğunu söyledim. Ama dünyanın öbür ucunda kalıyol olmam gereken otelin adını söylemek zorundaydım ve bir adam ben: duydu.

Telefonumu çantama koyarken başımı kaldırdım ve adamın beni izlediğini fark ettim. Koyu kumral saçları vardı. Gözleri yeşildi, teni soluktu ve çilliydi. Yüzü bir oğlan çocuğununkini andırıyordu, asla yaşlı görünmeyecek cinsten. İçkisi önündeydi – sert ve renksiz bir şey. Kollarındaki sarı tüylere dikkat ettim. Hatırladığım kadarıyla mavi ve leylak çizgili, kolları dirseklerine kadar sıvanmış bir gömlek ve siyah pantolon giymişti, sanırım kadifeydi. Sırıttı. “Özür dilerim,” dedi. “Dinlememem gerekirdi.”

Ona katılıyordum. “Evet, dinlememeliydiniz.”

“Dinlemiyordum,” diyerek açıklamaya başladı. Şaşkın görünüyordu. “Kasten olmadı demek istedim.”

“Ama duydunuz ve şimdi nerede olduğum hakkında neden yalan söylediyimi merak ediyorsunuz.” Nedenini bilmiyorum ama ona anlattım – iş gezisinin iptal olduğunu, masajı, altı saatlik uykuyu. Bana açıklama yapmama gerek olmadığını söyleyip durdu ama ben yapmak istiyordum çünkü yalan söyleme sebebim tehlikesizdi. Aslında kendimi koruyordum. Gerçekten buna inanmıştım ve hâlâ da öyle olduğuna inanıyordum. Adam güldü ve durumumu ne kadar iyi anladığını söyledi. Onun da bir kızı vardı: Lucy.

Sohbet etmeye başladık. Kendini bana Mark Bretherick olarak tanıttı. Geraldine’le neredeyse dokuz yıllık bir evliliği vardı. Bana bir manyetik soğutucu şirketinde yönetici olduğunu söyledi. Bilim insanlarının kullanımı için normal soğutuculardan daha fazla soğutan buzdolapları yaptığını anlattı – mutlak sıfır Kelvin mümkün olan en soğuk derecedir. Ona kapılarında yumurtalıkları olup olmadığını ve renklerinin beyaz, şekillerinin kare olup olmadığını da sordum. Güldü ve hayır dedi. Bundan sonra ne dediğini tam olarak hatırlayamıyorum ama sanırım sıvı nitrojenle ilgiliydi. Bana onun dolaplarından birini görsem bir buzdolabı olduğunu tahmin bile edemeyeceğimi söyledi. “Üzerinde Smeg ya da Electrolux gibi bir marka yok. Zeytinlerini ya da peynirini içine koyamazsın,” dedi.

Bir süre konuştuktan sonra Spilling’de yaşadığından söz açıldı. O zaman ben Silsford’da yaşıyordum, Spilling’den fazla uzak değildi. Tesadüfün büyüklüğünden bahsettik. Ona işimi anlattım, ilginç buldu, bana işimle ilgili sorular sordu. Geraldine’den çok söz etti. Ona âşık görünüyordu. Bunu söylemediği halde onun için önemli olduğu açıktı. Hatta onun çok zeki bir adam olmasına rağmen cümle içinde karısının ismini kullanmadan edemeyen erkeklerden biri olduğunu düşünüp kendi kendime gülümsedim. Eğer ona bir konuda ne düşündüğüyle ilgili bir soru yöneltirsem (o gece değil ama sonrasında

beraber geçirdiğimiz hafta boyunca çok kez denedim) bana cevap verdikten sonra Geraldine'in de bu konuyla ilgili fikrini söylüyordu.

Ona Geraldine'in çalışıp çalışmadığını sordum. Bana uzun yıllar boyunca Rawndesley'deki Garcia Lorca Enstitüsü'nün Bilgi Teknolojileri yardım masasını işlettiğini söyledi. Ama bir çocukları olduğu zaman hep evde kalıp onunla ilgilenmek istediğini anlattı. Lucy doğduğu zaman bu dileğini gerçekleştirmişti. "Ne şanslı," dedim. Gerçi ben çalışmamaktan nefret ederim ama yine de bir an için onun kolay ve salın geçtiğini düşündüğüm hayatını imrenmiştim.

Bardaki o ilk gecede Mark Bretherick aklıma takılan tuhaf bir şey söylemişti. Ona eşime nerede olduğum hakkında yalan söylememi doğru bulup bulmadığını sorduğum zaman bana, "Şu an bulunduğum yerden mükemmele çok yakın görünüyorsun," dedi.

Yüzüne güldüm.

"Ciddiyim," dedi. "Mükemmel değilsin ve seni mükemmel yapan da bu. Geraldine geleneksel anlamda mükemmel bir eş ve anne. Bu bazen beni..." Durdu ve sohbetin yönünü tekrar bana çevirdi. "Sen bencilsin." Bu sözleri sanki bayılacak bir şeymiş gibi söyledi. "Gerçekte bu gece bana söylediklerin neye ihtiyacın olduğun, ne istediğin ve nasıl hissettiğin."

Ona basıp gitmesini söyledim.

Terslenmiş hissetmekten öte bir şekilde bana, "Dinle. Bu haftayı benimle geçir," dedi. Söyleyecek söz bulamadan ona baktım. Hafta? Ben gelecek on dakikayı onunla geçirip geçiremeyeceğimi merak ediyorken. Artı, tam olarak neyi kastettiğini de anlamamıştım. "Benimle, benim odamda," diye ekleyene dek.

Ona olağanüstü bir şekilde küstah olduğunu söyledim. Ona karşı çok saygısız davrandım. "Mükemmel Geraldine'inle mükemmel hayatına dönmeden önce değersiz olarak tanımlayacağın biriyle bir

hafta seks istiyorsun. Defol git.” Ona neredeyse kelimesi kelimesine bunları söyledim.

“Hayır,” dedi ve kolumu yakaladı. “Öyle değil. Dinle beni, tamamen yanlış sözler söyledim, ama... Daha önce söylediğin şey, bu hafta evden uzaklaşmaya ihtiyacın olduğu, uyuyup dinlenmek istediğin çünkü bunu gerçekleştirecek fırsatı bir daha bulamayacak oluşun hakkında...” Doğru kelimeleri bulabilmek için uğraşıyor görünüyordu. Bulamadı. Sonuç olarak, yüzü allak bullak şekilde başını aksi yöne çevirdi. “Unut,” dedi. “Büyük ihtimalle sen haklısın. Talimatın üzerine defolup gideceğim.”

Sertliği beni şok etmişti ve ani reddi de şaşırtıcıydı. Sanki ağlayacakmış gibi görünüyordu, kendimi suçlu hissettim. Belki onu yanlış yargılamıştım.

“Ne?” diye sordum.

İçini çekerek içkisinin üzerine kapandı. “Çocuk sahibi olduktan sonra uyku ve dinlenmek yeterince yapamadığın yegâne şeyler değil diyecektim.”

“Seks mi demek istiyorsun?”

“Hayır.” Neredeyse gülümsedi. “Macera demek istemiştin. Eğlence. Tam olarak başına neler geleceğini bilmemek.”

Konuşamadım. Bu söylediklerinin yerine başka şeyler söylemiş olsaydı kendimi daha iyi hissedebilirdim. Geri adım atmayabilirdim.

“Biliyor musun, işim nedeniyle çoğu zaman evden uzaktayım,” dedi. “Yatılı. Sık sık. Ayda bir ya da iki kez, bir iki geceliğine. Bu kez bir haftalığına. Ve ne zaman bir otele gitsem, çantamı yatağımın üzerine attıktan sonra neyi daha fazla istediğimi düşünürüm, uyku mu yoksa macera mı. Akşam yemeğini odama mı getirmeliyim, yatakta televizyon mu izlemeliyim, erken yatıp geç mi kalkmalıyım ya da otel barına gidip egzotik bir kadın mı bulmalıyım?”

Güldüm. “Demek bu gece sonuncuyu seçtin.” Gerçi onun için hiç egzotik sayılmazdım. Evinden yarım saat ötede yaşıyordum. “Lucy’nin beş yaşında olduğunu söylememiş miydin?” dedim. “Şimdiye kadar çoktan uykuya dalmış olmalı,” dedi. Sefil görünüyordu, sanki bunu söylememiş olmamı diliyordu. “Geçirdiğim son iyi geceyi anımsamıyorum bile,” dedi. İhtiyaç içinde görünüyordu ve aynı zamanda güçlü ve kararlıydı da. Neredeyse kızgın. Sanırım onu büyüleyici bulmuştum.

“Sıçtık,” dedim. “Bana daha önce kimse çocuklar büyüdükçe daha beter olacağı hakkında uyarıda bulunmamıştı.”

“Olabilir.” Beklenmedik şekilde sırttı. “Ama ayrıca daha iyi de olabilir. Biraz. Bu hafta mesela. Olamaz mı?”

Asla eşimi aldatmamıştım. Bir daha asla aldatmayacağım. Güvenilmez bir eş tipi değilimdir. İhanet fikrinden nefret ederim. Ona, “Vaktini harcıyorsun,” dedim.

“Hayır diyemezsin,” dedi, “bundan çok utanırım. Beni bu büyük utançtan kurtarmanın tek yolu evet demen.”

Onu rahatsız edici bulmam gerektiğini biliyordum ama nedense hoşuma gitmeye başlamıştı. “Üzgünüm,” dedim. “Yapamam. Sana söyledim, dinlenmeye ihtiyacım var. Bir haftayı bir erkekle harcamak benim için büyük bir olay. Panik moduna girmeme neden olur ve eve terk ettiğimden daha kötü bir halde dönerim.” Bir yanım bu konuyu ona düşünceli bir yanıt verecek kadar ciddiye aldığıma inanamıyordu.

“Sadece bu hafta olabilir,” dedi. “Bir daha birbirimizi görmek zorunda değiliz. Her ikimizin de mutlu evlilikleri var. Ailelerimizi dağıtmak istemeyiz. Anne babayız, başka türlü söylemek gerekirse kimse bizim gizli ya da heyecanlı bir şeyler yapmamızı beklemiyor.”

Haklıydı. En iyi dostum hâlâ bekârdı ve bana her zaman ne kadar hanım hanımcık olduğumu söylerdi çünkü ara sıra beni çocuklarımı brokoli yemeye özendirirken veya ekranda birisine işkence ediliyorsa kanalı değiştirirken görmüştü. Benim sıkıcı anaç bir tipe dönüşeceğimi

düşünüyordu ve bu fikir beni çileden çıkarıyordu. Ve bu adamı –Mark Bretherick– fiziksel olarak çekici buluyordum özellikle de maceracı aktivitelerimizi gün içi ve akşamın erken saatlerine kısıtlayarak gecelerimi boş bırakacağı sözünden sonra.

Odayı paylaşmadık. Aynı yatakta bir gece dahi geçirmedi. Her akşam on buçuğa kadar ikimiz de kendi odalarımıza dönmüş oluyorduk. Ama beraber yemek yedik, masaj yaptırdık, dışarıdaki jakuzide birlikte oturduk, saunaya gittik ve bariz olan şeyi yaptık.

Bir akşam restoranda ağlamaya başladı. Görünüşe göre sebepsizdi. Utanarak dışarıya çıktı ve döndüğünde benden olanları unutmamı rica etti. Bana âşık olmaya başladığını düşünerek endişelendim. Beraber geçecek haftamız sona erdikten sonra bir daha birbirimizi aramama fikrini tekrar gözden geçirdiğini düşündüm ama sonra iyileşti ve ben de dert etmekten vazgeçtim.

Her ne kadar kulağa korkunç gelse de kendimi suçlu hissetmedim. Genç bir kızken okuduğum bir romanı düşündüm, *Algernon'a Çiçekler*. Kimin yazdığını hatırlamıyorum ama geri zekâlı bir adamın zekâsı ve farkındalığıyla (nasıl olduğunu da hatırlamıyorum) ilgiliydi. Galiba bir çeşit ilaç kullanmıştı ya da birisi üzerinde deneyler yapıyordu. Her neyse, bir süre için bir zamanlar geri zekâlı olduğunu ama artık bunun değiştiğini anlayacak kadar akıllanıyordu. Bir mucize yaşadığını hissediyordu. Âşık oluyor, dolu dolu, mutlu bir hayat yaşamaya başlıyordu. Ancak sonra deneyin ya da ilacın etkisi geçmeye başlıyor ve kısa süre sonra tekrar özürlü olacağını, berrak şekilde düşünemeyeceğini anlıyordu – onun için çok değerli olan parlak yeni hayatı kaybedecekti.

İşte ben de tıpkı onun gibi hissettim. O adam gibi, ismi her neyse. Sadece bir haftam olduğunu biliyordum ve hayatımın beni mahrum ettiği her şeyi bu bir haftaya sıkıştırmak zorundaydım; dinlenmek, macera yaşamak, kendime vakit ayırmak, ihtiyaçlarıma cevap vermek. Daha da önemlisi, eve döndüğümde yapmam gereken

her şeyi daha mutlu ve etkili şekilde yapabileceğimi hissediyordum. Eşimin olanlardan asla haberi olmayacağından emindim ve şu ana kadar da olmadı.

Ama sonra bir gün haberleri gördüm. Televizyonda Mark Bretherick olduğunu iddia eden bir adam vardı ve o aynı kişi değildi. Belki benimle tanışan ve o şeyleri yapan adam –ikimizin de yaptığı şeyler– başka birisiydi ki bunu anlayabilirdim. Ama her kimse Bretherick ailesini iyi tanıyor olmalı çünkü onlarla ilgili çok fazla şey biliyordu – beni onlardan biri olduğuna inandıracak kadar çok!

Size anlattığım hikâye Geraldine ve Lucy Bretherick'in ölümleriyle ilgisiz olabilir. Eğer öyleyse vaktinizi harcadığım için sizden özür diliyorum. Ama bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olabileceği fikrini aklımdan çıkaramıyorum. Geraldine ve Lucy Bretherick birkaç gün önce öldüler ve eşim bana haberin günlerdir televizyonda ve gazetelerde yer aldığını söyledi. Bilmiyordum –sanırım ilk çocuğumun doğduğu günden bu yana gazete okumadım– ama bu doğruysa geçen yıl otelde beraber olduğum adam da haberleri görmüştür. Şu ana kadar benim, onun bana söylediği kişi olmadığını keşfetmiş olabileceğimi tahmin edecektir. Bu söylediklerim size tamamen çılgınca gelebilir ama dün birisi beni yola itti ve neredeyse bir otobüs tarafından ezilecektim. Bugün de YF52 DNB plakalı kırmızı bir Alfa Romeo tarafından takip edildim.

Size otelin ismini, kendi ismimi ya da daha fazlasını söyleyemediğim için çok üzgünüm. Eğer şans eseri araştırmanız sırasında kimliğimi bulursanız lütfen bana ofisimden ulaşın ve eşime bunların hiçbirinden bahsetmeyin. Duyarsa evliliğim biter.

Arkamdan gelen alçak ve rahatsız edici bir ses beni koltuğumdan sıçrattı. “Ölü insanlar görüyorum,” dedi. Gururdan yoksun bir haykırıyla kim olduğunu görmek için döndüm.

YANLIŞ ANNE

En az sevdiğim meslektaşım Owen Mellish'ti. Bedenim sanki üzerinde bir delik açılmış gibi söndü. Ekranıma döndüm ve çabucak dosyayı kapattım. Yüzüme ateş bastı sanki. Owen gürültülü şekilde kakhaha attı ve dizine bir şaplak indirdi. Beni korkutmak hoşuna gitmişti. Kısa ve göbekliydi; dar yeşil bir tişörtün ve yırtık kot pantolonun içine sıkıştırılmış bedenini hortuma benzeyen kıllı bacaklarıyla ileri geri itelediği bir sandalyeye bıraktı.

Yakındaki sevgili meslektaşlarımızın da ilgisini çekebilmek amacıyla tekrar, "Ölü insanlar görüyorum," diyerek bu kez daha gürültülü bir kakhaha patlattı. Aptal keçi sakalını tüy tüy yolmak istiyordum.

Kimseden tepki gelmedi.

Owen sabırsızlanıyordu. "Kimse *Altıncı His* filmini izlemedi mi?"

Ona izlediğimizi söyledik.

"Şu haberlerdeki kadın, Bretherick. Kızını ve kendisini öldüren, o Sal'in tıpatıp aynısı, öyle değil mi? Garip!"

Hayatımda hiç bundan daha rahatsız edici sese sahip biriyle karşılaşmamıştım. Owen'ın sesi daima sanki fena halde boğazını temizlemeye ihtiyacı varmış gibiydi. Her konuştuğunda içinde tıkrdayan balgamin sesini duyabilirdiniz; iğrenç.

"Nasıl araba kullanılacağını öğrenmezsen yakında sen de öleceksin," diye güldü. "Önce yolda mümkünse! Ne yapmaya çalışıyordun?" Dinleyenlere bakıyordu, bana değil. Herkesin içinde beni küçük düşürmeye çalışıyordu. *Tıpkı dün Pam Senior'ın sokakta bana bağırması gibi.* Dün binanın önünde olduğum yerde durduğumda bana korna çalan Owen olmalıydı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Yorgundum, hepsi bu."

"Sorun değil." Owen sırtımı sıvazladı. "Senin yerinde ben olsam ben de o halde olurum. İnanışı bilirsin, eğer kötü ikizin ölürse sen de ölürsün."

“Bu gerçek mi?” Sözlerinin bir etki yaratmadığını göstermek için dişlerimi göstererek sırtıyordum. Aslında, bu doğru değildi. Sözleri bana kendimi daha sağlam hissettirdi. Owen asla, sıradan olmaktan başka bir şey olamazdı. Onun kötü ikizlerden bahsedışı kendimi toparlamamı sağladı. Geraldine Bretherick bana benziyorsa ne olmuş? Pek çok insan pek çok insana benzerdi ve bunda bir günah yoktu.

Hoşlanmadığım çok insan yoktu ama Owen Mellish'den hiç hoşlanmıyordum. Esprili olduğunu sanıyor ama şakalarında daima diğerleriyle alay ediyordu. İnce bir mizah örtüsünün ardına gizlenmiş küçük dokundurmalar. Bir kez trafikte neredeyse bir saat boyunca sıkışıp kaldıktan sonra geç kalacağımı haber vermek için ofisi aradığımda bana gülererek, “Ben bu sabah karga bokunu yemeden geldim ve yollar bomboştı,” demişti.

Owen bir tortu modelcisiydi ve maalesef neredeyse aldığım her projede onunla çalışmak zorundaydım. Tortu yapılarının bilgisayar ortamında hidrodinamik modellerini tasarlıyordu ve onlarsız çalışamazdım. Yazdığı programlar her olası gelgit ya da su değişimine, doğal ya da el yapımı, herhangi bir oranda ve boyutta alüvyon ya da kum veya kohezyonlu çamur içerikli tortuya uygulanabilirdi. Bunu düşünmek beni sık sık rahatsız ediyordu ama Owen ve onun bilgisayarı olmadan benim yaptığım iş kesinlikten uzak olurdu.

O an o ve ben Gilsenen Ltd. için bir fizibilite raporu üzerinde çalışıyorduk. Culver Ağzı'na bir soğutma fabrikası inşa etmek isteyen büyük uluslararası bir firmaydı. Bizim işimiz fabrika inşa edildiği takdirde gelecekte oluşabilecek atık yoğunluklarımız ve endüstriyel artış seviyelerini tahmin etmekte. Final raporumuzu iki hafta içinde teslim etmek zorundaydık ve Gilsenen de umursuyormuş gibi davranmak zorundaydı; ekolojik olarak sorumlu göstermeye çalıştıkları imajları için bu çok önemliydi. Bu nedenle Owen'la sık sık konuşmak ve çınıraklı sesini duymak zorundaydım. Ayrıca karısının ilk çocuklarını dört ay önce doğurduğunu ve iki ay önce Owen'ın onu bir başka

kadın için terk ettiğini aklımdan çıkaramıyordum. Şimdi her hafta sonu yeni kız arkadaşının kızlarını parka götürüyordu, hatta ofisteki çalışma masasının üzerinde onların bir resmi vardı ama ciddi bir kalp kusuruyla doğan kendi oğlundan asla bahsetmiyordu. Hesaplama üzerindeki uzmanlığının, babası tarafından terk edilmiş olmanın bir bebeğin üzerinde etkilerini değerlendiren bir matematiksel model yapmaya kadar uzanmaması çok acıydı.

“İlgili kişinin dikkatine,” Owen ekranıma bakıyor ve yazdıklarımı yüksek sesle okuyordu. “Bu nedir? Vasiyetini mi hazırlıyordun? Çok anlamlı. Yüzüne ne oldu? Yine kocacığın mı dövdü?”

Bilgisayarımın faresini yakalıyorum ve mümkün olduğunca çabuk kapattığımı sandığım dosyayı kapatmayı deniyorum. Değişiklikleri saklamak istiyor muyum? Telaşemin içinde, Owen omzumun üzerinden beni izlerken, yanlışlıkla ‘Hayır’a tıklıyorum. “Sıçtık!” Dosyayı tekrar açıyorum ve dua ediyorum. *Lütfen, lütfen...*

Tanrı diye bir şey yok. Gitmiş. Tuzla araştırmam tekrar hayata dönmüş.

Owen’ı iterek ofisten çıkıp koridora yöneliyorum. Tüm çabam bir düğmeye basacak kadar kısa bir süre içinde boşa gitti. *Sıçtım*. Gönerecekmiydim? Dünyanın hiçbir yerinde hiçbir emniyet kuvvetinin böyle bir mesaj aldığını sanmıyorum ama umurumda değildi, her kelimesi gerçektir ve onu yazdığım süre boyunca kendimi iyi hissetmiştim. Bilgisayarıma geri dönüp en baştan yazmaya başlamalıyım ama bu şu an yüzleşmek istemediğim bir durumdu.

Owen’dan nefret etmeye yoğunlaşmayı deniyordum ama tek düşünebildiğim şey kırmızı Alfa Romeo’ydu. Polise mektup yazmak bunu zihnimden bir kenara atmanın bir yoluydu. Ama mektubum yok olduğu için onu daha fazla görmezden gelemezdim.

Onu ilk kez yuvaya giderken fark ettim. Neredeyse tam arkamdaydı ve tek yapabildiğim şey onu çaresizce izlemektir. Endişelenerek.

Normalde araba kullanırken makyajımı yapıp kahvaltı ederim. Saçıma fırçalamak, parfüm sıkmak ve bir muz yemek için tek fırsattımdı. Bugün, izlendiğimi hissettim ve bu şeylerden birini bile yapamadım.

Alfa Romeo'nun sürücüsünü göremedim çünkü güneş ön camından yansıyor. Pam olduğunu düşündüm ama onun arabası olmadığını biliyordum. Onun bir Renault Clio'su var. Çocukların yuvasının olduğu Bloxham Road'a doğru sola döndüğümde Alfa Romeo düz devam etti. Rahatlamıştım. Hatta Jake'i araba koltuğundan çıkarırken ve Zoe sabırla kaldırımda elinde mavi kelebekli pembe çantasıyla bizi beklerken kendi kendime gülümsedim. Kızım el çantalarına takmış durumdaydı; evden çantasız çıkmıyordu. Bugünkü çantasının içinde onluk ve yirmi beşlik bozukluklar halinde elli sent, pembe plastikten bir araba anahtarı ve rengarenk plastik boncuklu bir bilezik vardı.

"Kimse bizi takip etmiyor. Şapşal anne," dedim kendi kendime.

Zoe, "Neden, kimin olduğunu sanıyorsun ki?" diye sordu. Boş yolu taradı ve sonra yüzünü buruşturarak beni daha yakından inceledi.

"Hiç kimse," dedim sertçe. "Kimse bizi takip etmiyor."

"Ama sen öyle olduğunu düşündün. Peki, kim olabilir?" Israrcıydı. Ona gülümsedim. İlerlettiği ağızdan laf alma becerileri nedeniyle onunla gurur duydum ama bir şey söylemedim.

Çocukları bıraktıktan sonra binadan çıkarken Anthea'ya rastladım. Elli yaşlarında olmasına rağmen hâlâ genç kız gibi giyinen müdire, göbeğini açıkta bırakan bir bluz ve kendini açık şekilde belli eden bir tanga giymişti. İşaret parmağını uzun düz saçlarına dolayarak konuşurken beni yine azarladı. Son iki haftada dört kez Zoe ve Jake'i almakta gecikmişim ve Jake için yeni bez getirmeyi unuttuğumdan kızlar altını değiştirirken yedek bezleri kullanmak zorunda kalmışlardı. Adi suçlardı ikisi de. Özür diledim ve bunları aklımda tuttuğum listeme ekledim: Bez al, bir daha geç kalma. Arabaya geri koşarken hayıflanarak küfrettim. Ofiste yapmam gereken çok şey

vardı ve Anthea'nın derslerine ayıracak zamanım yoktu. Jake'in kullandığı yedek bezleri neden hesaba eklemiyordu? Neden ben geç kaldığımda elemanlarına fazladan ödeme yapması gerekiyorsa bunu benim hesabıma eklemiyordu? Memnuniyetle iki katını öderdim, hatta o fazladan saat için üç kat öderdim. Ay sonunda nasılsa bir çek yazmak zorundaydım. Para harcamak umurumda değildi ama değerli vaktimin bir saniyesini bile kaybetmek gözümü seğirtiyordu.

Polise yazdığım isimsiz mektubumu postaneye götürürken aynaya bakıp durdum. Kimse yoktu. Alfa Romeo'yu tekrar gördüğümde Silsford yolunu yarılamıştım. Plaka aynıydı. Gün ışığı hâlâ ön camından yansıyor ve ben şoförü göremiyordum; tüm görebildiğim karanlık bir gölgeydi. Boğazımda muz tadı hissettim, safrayla karışık.

Yol kenarına çekerek Alfa Romeo'nun hızla geçip giderek gözden kaybolmasını izledim. Bir tesadüf olabileceğini söyledim kendime: Spilling'de yaşayan ve Silsford'da çalışan tek kişi ben değilim.

Sakinleşmek için kendimi zorladım ve arabamı tekrar çalıştırdım. Direksiyon hocasının gözetimi altındaki bir öğrenci gibi tüm yol boyunca aynalarımı her saniye kontrol ettim. Alfa Romeo görünürde yoktu. Silsford'a vardığımda ondan sonsuza dek kurtulduğumu düşündüm. Sonra tam HS³ Silsford araba garajına gitmek için köşeyi dönüyordum ki bir Alfa Romeo'nun yolun sonunda sağ tarafa park edilmiş olduğunu gördüm. Soluğum kesildi, kalp atışlarım beynimle yarış halindeydi. Bu yaşanıyor olamazdı. Hızlandım, ama Alfa ben yaklaşırken hareket etmeye başlayarak ilerledi ve ben daha sürücüsünü göremeden köşeye vardı.

Sertçe fren yaptım. Direksiyonu yumrukladım. Plaka. Arabayı gördüğümde öyle titremiştim ki plakayı kontrol etmeyi unutmuştum. Sürücü koltuğunda öylece oturup kaldım. Aptallığıma hayret ediyordum. *Aynı araba olmalı*, diye düşünüyordum. *Kaç kişinin*

kırmızı Alfa Romeo'su var ki? Arkamdan biri kornaya bastı. Yolun tam ortasında olduğumu fark ettim. Her iki yöne trafiği bloke ediyordum. Arkamdaki sürücüye el sallayarak özür diledim –demek rezil Owen Mellish'miş– ve direksiyonu sola sallayarak HS Silsford yer altı araba parkına girdim.

Şirket ismindeki “HS” hidrolik çözümlerin kısaltmasıydı. Kısa ve şişman görünmeyi başarabilen dikdörtgen şeklindeki bir kule bloğunun en üst beş katına yayılmış bulunuyorduk. Bina koyu metal rengindeydi ve içeriği göstermeyen aynalarla kaplıydı. İçeride bej ve beyaz hâkimdi. Resepsiyonda kahverengi süet kanepeler, sakslı bitkileri ve küçük su heykellerimiz vardı.

Haftanın iki günü burası için çalışıyordum ve Venedik'i Kurtarma Vakfı içinse üç. Venedik'i Kurtarma, HS Silsford'dan üç yıl geçici görevlendirilmek üzere yarı zamanlı birini istedi. Neredeyse ofisteki herkes başvurdu. Tüm harcamaların vakıf tarafından karşılanacağı Venedik'e iş seyahatleri cazip gelmiş olmalıydı. Bunu ispat edemem ama Owen'ın da başvurmuş olduğundan emindim ve onun yerine benim seçilmiş olmamı asla affetmedi. Onun beni tahrik etmesine izin vermeyeceğime her gün yemin ediyordum.

Bu kez derin soluk alıp vermekle uğraşmadım ve direkt masama geçtim. Owen beni görünce, “Bayan Züppe seni aradı,” diye seslendi, “ona masanda olmadığını, bir yerlerde kaydardığını söylediğim zaman hiç mutlu olmadı.”

“Salı ve çarşamba günleri onun için çalışmıyorum,” diyerek çıktım.

“Ah, çok dokunaklı,” dedi ve sırtı. “Senin yerinde olsam sesli mesajlarımı dinlerdim. Ondan korktuğunu biliyorum.”

Natasha Prentice-Nash ya da Owen'ın yakıştırdığı ismiyle Bayan Züppe'den iki mesaj vardı. Venedik'i Kurtarma Vakfı'nın kurul başkanıydı. Esther umursamadan sildiğim iki mesaj bırakmıştı, bu sabah saat 7.40'ta ve sekizde. Kalanları dinliyorum: Biri yuvadan, saat

YANLIŞ ANNE

8.10'da bırakılmış, biri Monk Barn İlkokulu'ndan 8.15'te ve diğeri ise 8.30'da Nick'in bıraktığı, "Ah, merhaba, benim. Nick. Hımm... görüşürüz," mesajı. Benden ne istediğini söylemiyordu ya da geri arayıp aramayacağını. Onu geri aramamı da istemiyordu.

Nick'inkinden sonra tanımadığım kalın ve tok bir erkek sesi işittim. Dolgun yanaklar, beyaz dişler ve bir çeşit kravatın üzerinde kalın pembe bir dil hayal ettim. "Merhaba. Bu mesaj... hımm, Sally için. Sally Thorning." Bu adam her kimse beni salı sabahı 8.35'te arayacak kadar iyi tanımıyor. "Merhaba, Sally. Ben Fergus. Fergus Land." Yüzümü buruşturdum, şaşkındım. Fergus Land? O da kimdi? Sonra hatırladım: Kapı komşum, üstü açık spor arabası olan Fergus ve Nancy'nin erkek olanı. Kendi kendime gülümsüyorum. Yanakları gerçekten dolgundu. İyi tahmindir.

Fergus'un kayıtlı sesi, "Bu biraz tuhaf," dedi. "Bana inanmakta güçlük çekebilirsin ama bu doğru."

Aklım dondu. Bir tuhaflıkla daha uğraşamazdım, o gün değil.

"Geçen hafta Spilling Kütüphanesi'nden aldığım bir kitabı okumak için az önce oturdum. Tour de France hakkında. Yeni bir dağ bisikleti satın aldım."

Bunun beni neden ilgilendirdiğini merak ediyordum.

"Her neyse, sana imkânsız gelecek ama içinde Nick'in ehliyetini buldum. Sanırım bir noktada o da benimle aynı kitabı ödünç almış olacak. Onun da bir bisiklet tutkunu olduğunu biliyordum. Muhtemelen ehliyetini kitap ayracı olarak kullanmış. Bende. Posta kutunuza bırakmak istemedim çünkü binanızda başkalarının da yaşadığını biliyorum ama eğer uğrayıp almak isterseniz..."

Rahatlayarak güçsüz düştüğümü hissettim. Fergus'un evimin şekli ve durumu hakkında yaptığı iğnelemeyi gözardı etmeye karar verdim. Nick ehliyetini kütüphaneden aldığı bir kitabın arasında bırakmıştı. Tam ondan beklenecek bir davranıştı ama kötü niyetli

değildi. Fergus'un evde ayaklarını havaya dikmiş kitap okuyan görünüştüsünün beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyordum.

Natasha Prentice-Nash'le konuşmak için gereken enerjiye henüz sahip olmadığım için Nick'in cep telefonunu aradım. "Yan komşumuz Fergus ehliyetini buldu," dedim.

"Kayıp mıymış?"

"Evet. Bir kütüphane kitabının içindeymiş. Tour de France hakkında."

"Ah, evet." Hoşlanmış gibiydi sesi. "Kitap ayrıcalık olarak kullanmıştım."

"Bana mesaj bırakmışsın," dedim. "Ne istiyordun?"

"Bırakmış mıyım?"

"Evet."

"Ah, evet, haklısın. Yuvalardan aradılar. Telefonuna cevap vermiyormuşsun."

"Bir iki aramayı kaçırmış olabilirim," dedim hayal meyal. "Bugün işler bayağı yoğun." Bu sabah saat altı ve yediyi çeyrek geçe arasında Esther'in dört arama girişiminden sonra cevap vermeyi bıraktım. Bir şeylerin yolunda olmadığını anladı ve ne olduğunu çözmekte kararlı. "Yuvalardan ne istediler?"

"Jake kulağını yaralamış."

"Ne? Daha yeni bıraktım onu. Ciddi mi?"

Kocam düşündü. "Öyle olduğunu söylemediler."

"Öyle olmadığını söylediler mi?"

"Şey... Hayır, ama..." diye kekeledi.

"Tam olarak ne olmuş?"

"Bilmiyorum."

"Bir şey söylemiş olmalılar!" dedim.

“Sana söylediğimden başka bir şey söylemediler,” dedi Nick. “Sadece Jake’in kulağını yaraladığını ama şimdi iyi olduğunu söylediler.”

“Eğer iyiyse o zaman neden arıyorlar? İyi olamaz. Onları aramam gerek.”

Nick’in yüzüne kapatarak Anthea’yı aradım. Bana Jake’in keyfinin her zamanki gibi yerinde olduğunu söyledi. Kulağını çizmiş, hepsi oymuş. Biraz ağlamış ama sonra geçmiş.

“Tırnaklarının kesilmesi gerektiğini fark ettik,” dedi Anthea. Sesi özür diler gibiydi. Sanki karışmak istemiyordu.

Sesimin kendimi savunuyor gibi çıktığının farkında olarak, “Ne zaman tırnaklarını kesmeye kalksak sanki boynunu giyotin taşına koyuyormuşuz gibi bağırmaya başlıyor,” dedim. “Bunu ona yapmaktan nefret ediyorum.” *Giyotin taşındaki boyun?* Gerçekten böyle mi dedim? Acaba Anthea giyotinin ne olduğunu biliyor muydu? Tarih hakkındaki bilgisi muhtemelen geçen yılki *Biri Bizi Gözetliyor*’dandı.

“Zavallı minik şey,” dedi, böylesine züppece davrandığım için kendimi suçladım. Genç bir kızken züppeliğin herhangi bir şekli karşısında açığa vurduğum şey bir öfke seliydi. Annem, babası hapiste olan Wayne Moscrop’la çıkmamın doğru olmadığını söylediği zaman evin içinde haftalarca peşinden ayrılmamıştım. “Ah, tabii, doğru! Demek sadece babaları hapiste olmayanlarla çıkabilirim? Bu mudur? Bunu mu demek istiyorsun? Öyleyse Nelson Mandela’nın bir oğlu olsaydı ve eğer ırkçılığa karşı savaşıyor olsaydı onunla da çıkmama izin yoktu!” diye bağırıp durmuştum.

Eğer bir gün Zoe herhangi bir ıslah tesisiyle bağlantısı olan bir erkek arkadaş bulursa ona Zoe’yi unutup ortadan kaybolması için ödeme yapmak zorunda kalacaktım. Bana kaç patlayacağını merak ediyordum. Eğer Nelson Mandela’nın hayalî oğlu gibi asil ve prensip sahibi biriye ne kadar fazlasını teklif edersem edeyim geri adım atmayabilirdi.

“Anlamıyorum,” dedim Anthea’ya. “Eğer Jake iyiye neden Nick’i aradınız? Ve neden bana mesaj bıraktınız?”

“Ne kadar küçük olursa olsun incinmelerden anne ve babaları haberdar etmek zorundayız. Şirket kuralımız.”

“O zaman gelip Jake’i almama gerek yok yani?”

“Hayır hayır, kesinlikle iyi durumda,” dedi.

“İyi.” Anthea’ya ekim ayındaki dönem tatili ikilemimden bahsederek eğer o hafta Zoe’yi kabul edebilmek için kuralları biraz esnetebilirlerse ona istediği sayıda ısıtılı taşlı tanga alabileceğimin ışığını yaktım. Ne yapabileceğine bir bakacağını söyledi. Coşkuyla, “Teşekkür ederim,” dedim. “Gerçekten Jake’in iyi olduğuna emin misin?”

“Dürüstçe söylüyorum, sadece küçük bir çizikti. Fazla ağlamadı bile. Kulağında minicik bir pembe iz kaldı ama muhtemelen siz farkına bile varmazdınız.”

Bitkin şekilde ona tekrar teşekkür ettim ve telefonu kapatarak Pam Senior’u aradım. Orada değildi, mesaj bıraktım – adi bir özürdü. Beni aramasını rica ettim çünkü sesini duyduğum anda onun dün beni öldürmek istemediğini anlayacaktım. Mırıldandım, “Aslında özür dileyen o olmalıydı.” Monk Barn İlkokulu’nu aradım. Sekreter Zoe için yeni öğrenci kayıt formunu ve acil durum iletişim formunu doldurup doldurmadığını merak ediyordu. Ona henüz elime bir form geçmediğini söyledim.

“Onları eşinize verdim,” dedi. “Tanışma akşamında, Zoe’yi okula getirdiği akşam.”

Haziranda. İki ay önce. Ondan yeni formlar postalamasını ve benim ofis adresimi kullanmasını rica ettim. “Hafta sonundan önce elinizde olacaklar,” dedim.

Haftayı benimle geçir. Böyle dedi. Mark Bretherick ya da her kimse. İş. Ama bir iş toplantısını iptal ettiğine ya da bir toplantıya gittiğine şahit olmadım. Benim için işi boşladığını düşündüm. Ama

yine de en azından ona gelen garip telefonlar olmalıydı... Odasında bir cep telefonu gördüm ama onu kullandığını görmedim.

Aman Tanrım. Çalışma masamın kenarlarını iki elimle birden yakaladım. Odaları değiştirmişti. On birden on beşe geçmişti. Bana banyosunda sıcak su olmadığını söyledi ama geceliği üç yüz sterlin olan bir otelde bu mümkün müydü? Otel çalışanlarının bundan bahsettiklerini de duymadım. Bir sabah bana oda değiştirdiğini söyledi. Yükseltmişti. “Daha önce ‘klasik’ bir odadaydım,” dedi, “Şimdiyse ‘romantik’ bir odaya geçtim.”

Ya Seddon Hall’da olmasının tek nedeni beni takip etmiş olmasısya? Çünkü Geraldine’e çok benziyordum. Sonra son anda olduğu için tüm hafta boyunca aynı odayı tutamadı ve...

Buna daha fazla katlanamayacaktım: Bir şey bilmemeye ve bir şey yapmamaya. Bilgisayarımı kapatarak çantamı aldım ve ofisten çıktım.

Arabama binip kapıları kilitleyince hemen Esther’i aradım. “Vakti gelmişti,” dedi. “Tam da arkadaşın olmamaya karar vermek üzereydim. Fikrimi değiştirebilecek tek şey bana söyleyeceklerin. Meraklı olduğumu biliyorsun...”

“Esther, kapat çeneni.”

“Ne?”

“Dinle beni. Çok önemli, tamam mı? Sana anlatacağım ama şimdi değil. Corn Mill House isminde bir yere gitmek üzereyim, Mark Bretherick denen biriyle konuşmaya.”

“Haberlerdeki adam mı, karısı ve kızı ölen?”

“Evet. Bir sorun yaşamayacağımdan eminim ama eğer herhangi bir sebeple seni gelecek iki saat içinde arayıp güvende olduğumu söylemezsem, polisi ara, tamam mı?”

“Tamam değil! Sal, ne haltlar karıştırıyorsun? Eğer beni kandırabileceğini sanıyorsan...”

“Söz veriyorum, her şeyi sonra anlatacağım. Ama lütfen, lütfen istediğim şeyi yap, benim için.”

“Pam Senior’la bir ilgisi var mı?”

“Hayır. Belki. Bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun?”

“Esther, sakın bundan Nick’e bahsetme. Söylemeyeceğine yemin et.”

“İki saat içinde beni ara yoksa polisi ararım,” dedi, sanki onun fikriymiş gibi. “Ve eğer açıklayamazsan ya da detay vermezsen o zaman ben seni otobüsün altına iterim. Anlaştık mı?”

“Sen bir meleksin.”

Telefonu yolcu koltuğunun üzerine atıyorum ve Corn Mill House’a doğru yola koyuluyorum.

Delil No: VN8723

Dosya No: VN87

Görevli Memur: Komiser Muavini Samuel

Kombothekra

**GERALDINE BRETHERICK’İN GÜNLÜĞÜ, ALINTI 2/9
(Corn Mill House, Castle Park, Spilling, RY29 0LE adresindeki Toshiba dizüstü bilgisayarın hard diskinden alınmıştır.)**

20 Nisan 2006, 22:00

Sanırım artık Cordy’yle daha fazla arkadaşlık etmem mümkün olmayacak. Sevdiğim birkaç insandan biri olduğu için, bu utanç verici bir durum. İki saat önce beni arayarak bir başka erkeğe âşık olduğunu söyledi. Toplamda sadece iki hafta sonunu beraber geçirdiği bir adama. Bunun çılgınca olduğunu bildiğini ama yaşanacak

sadece tek bir hayatının olduğunu ve onu da bu adamla geçirmek istediğini söyledi. Anladığım kadarıyla Dermot biliyordu ve yıkılmış bir haldeydi. Cordy'ye, Dermot'yu suçlamadığımı söyledim. Geçen yıl ona vasetomi yaptırması için çok ısrar etmişti. Dermot pek istememişti ama Cordy'nin iyiliği için yaptırmıştı ki o doğum kontrol hapları almak zorunda kalmasın.

Dermot'yla yaşamaya sadece “kolay lokma” olduğu için devam edemezmiş. “O kadar fedakâr bir kadın değilim,” dedi. “Sen olsan ne yapardın?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Düşünüyordum. Cevabım evet olmalıydı. Son beş yıldır bir denizaltının küçük bir odasına tıklmış, oksijenden yoksun yaşıyor gibiydim ve bu konuda bir şey yapmadım. Bir şey yapmamaya da devam ediyordum. Bu sabah mutfakta sucuk dilimliyordum, Lucy arkamdan gelerek kollarını bacaklarıma doladı ve okulda öğrendiği bir şarkıyı söylemeye başladı. Yüksek sesle. Göğsümde yine o paniği hissettim, sanki kapalı bir avucun içinden kaçmaya çalışan bir kelebektim. Lucy beklenmedik bir anda kollarını bana her doladığında böyle hissediyordum. Başımın içinde tanıdık eski bir ses çığlık atmaya başladığında, ben kızıma, “Merhaba tatlım, bu ne hoş bir kucaklama,” demek zorundaydım: Yaşam alanı yoktu, huzur yoktu, seçenek yoktu ve bu sonsuza dek böyle sürüp gidecekti...

Neticede Cordy'ye evet dedim, eğer onun yerinde ben olsaydım kendimi feda ederek eşimle kalırdım. Tepkisi kederli bir iniltiydi. Onun için üzgündüm. Sözlerimi geri almak üzereydim. “Ben kalabileceğimi sanmıyorum. Ama... Oonagh'yı her gün göremeyecek oluşum çok üzücü,” dedi.

Bu kelimeleri duyar duymaz kalbim buz kesti. “Sen... Eğer ayrılırsan Oonagh'yı geride bırakacağını mı söylüyorsun?” Kayıtsız görünmeye çalışarak sordum. Ve sonra hepsi ortaya çıktı: “Asıl Plan”. Cordy eğer Dermot'yu terk ederse Oonagh'yı ona bırakacağını söyledi. “Eğer kızını ondan ayırırsam kendi başıma yaşayamam,” dedi. “Düşünsene, başka bir çocuğu olamaz artık. Ve bu benim hatam. Evliliğimizi yıkan kişi benim.” Sonra ağlamaya başladı.

Cordy aptal bir kadın değildi. Benim dışımda herkesi bu şekilde aptal yerine koyacağından emindim. Ayrılmak isteyişinin hayatındaki yeni erkeklerle bir ilgisi yoktu. Tüm istediği çaresiz şekilde çocuğundan kurtulmak ve yeniden özgürlüğüne kavuşmaktı. İnsanlar, evliliğin ya da biriyle beraber yaşamamanın “ellerini-ayaklarını bağladığından” söz ederler ama bence bu saçmalıktı. Lucy olmadan önce Mark ve ben tamamen özgürdük.

İşin en zekice düşünülmüş kısmı ise kimsenin Cordy’yi çocuğunu geride bıraktığı için suçlamayacak oluşuydu. Önceliği Dermot’nun ihtiyaçlarına vererek büyük fedakârlık ediyormuş ve sevgili kızından ayrıldığı için kalbi kırılmış gibi davranacaktı.

Ağlayarak, “Dermot’nun kızımı istediğim zaman görmeme izin vereceğinden eminim,” dedi. “Hafta sonlarında ve tatillerde benimle kalabilir. Belki velayeti yarı yarıya yaparız ve Oonagh’nın iki evi olur.”

“Pek çok erkek, çocuğunun günlük bakımından sorumlu ebeveyn olmaktan kaçınır,” dedim. Mark’ın da bu konuda ümitsiz vaka olduğunu düşünüyordum. Lucy için bir kez yemek hazırladığına bile şahit olduğumu sanmıyorum. Ya da herhangi biri için, şimdi düşününce. “Dermot’nun bunu isteyeceğinden emin misin? Belki Oonagh’nın seninle yaşamasını ve kendisinin onu ne zaman isterse görebilmesini tercih ederdi.”

“Hayır, Dermot öyle biri değil. Çok iyi bir baba. En başından beri her şeye yardımcı oldu. Oonagh’nın tüm bakımını ve her çeşit sorumluluğunu paylaştık. Oonagh’nın onunla kalmasını isteyeceğini biliyorum,” dedi Cordy.

“Haklısın,” dedim. Göğsümün akkordan bir kıskançlıkla dolduğunu hissettim. O an dayanamayacağımı anladım. Eğer Cordy kaçıp yeni bir hayata başlar ve hem Oonagh’dan kurtulup hem de fedakâr bir azize olarak görünmeyi başarırsa onunla bir daha asla konuşamayacaktım.

7/8/07

“Bir gelişme oldu.” Sam Kombothekra tüm ekibe sesleniyordu ama gözleri Simon’a takılıp duruyordu. “Rawndesley’de bulunan boşanma davalarında uzmanlaşmış bir avukatlık firmasında çalışan hukuk sekreteri Sue Slater’dan az önce bana bir telefon geldi. Geraldine ve Lucy Bretherick’in cesetlerinin bulunuşundan iki hafta önce Geraldine Bretherick onu arayarak bir avukatla görüşmek istediğini söylemiş. Bayan Slater haberlerde ismi duyana dek üzerinde düşünmemiş. İsim alışılmadık olduğundan aklında kalmış.”

Komiser Giles Proust, “Kombothekra alışılmadık bir isim,” dedi. “Binlerce Bretherick olmalı.” Çavuş gergin şekilde güldü ve Proust memnun göründü.

“Anlaşılan Bayan Bretherick ‘boşanma, velayet gibi davalarla ilgilenen bir avukatla’ görüşmek istemiş. Söylediklerim kelimesi kelimesine bir alıntı. Bayan Slater ona kendisi için mi görüşmek istediğini sorduğu zaman sinirlenmiş. Önemli olmadığını söyleyerek telefonu kapatmış. Bayan Slater neredeyse bunu bize haber vermeyecekmiş ama sonunda belki de önemli olabileceğini düşünerek bizi aramış.”

“Çok yardımsevermiş.” Kardan Adam cinayet masası odasının duvarına yaslandı. Cep telefonunu bir elinden diğerine geçiriyor ve her birkaç saniyede bir ekranına bakıyordu. Karısı Lizzie tüm hafta

boyunca bir yemek kursunda olacaktı. Proust gitmesine –Simon’a söylediğine göre otuz yıldır ilk kez evlerinden bir geceden fazla bir süre boyunca uzak kalacaktı– iletişimi koparmaması şartıyla izin vermişti. Simon, “Harrogate’de umarım telefon vardır,” sözlerini ekleme ihtiyacını gözardı ederek sadece, “eminim iletişimi koparmayacaktır, efendim,” demekle yetinmişti. Lizzie dün gitmişti ve o zamandan beri Kardan Adam onu gözetim altında tutmasına yetecek sıklıkla iletişim halinde bulunuyordu. Lizzie’yi dün beş kez ve bugün üç kez aradı. Bunlar sadece Simon’ın şahit olduklarıydı ve anladığı kadarıyla Lizzie’nin hareketlerini takip etmekten başka amaçları yoktu. Proust ara sıra kendi kendine, “Otel odasında,” ya da, “bir mağazada kendine hırka alıyor. Orası soğukmuş sanırım,” diye mırıldanıyordu. Proust Proust’tu. Ona verilecek cevap olan, “Umurumuzda değil,” kelimeleri sesli söylenmiyordu.

Dedektifin kel kafasının solunda üzerine Geraldine Bretherick’in intihar notunun kopyalandığı büyük bir beyaz tahta vardı. Onun tam altında ise siyah kalemle PC Robbie Meakin’in Spilling Postanesi’ndeki kutusundan çıkan notta yazılanlar kopyalanmıştı: “Lütfen bu mektubu Geraldine ve Lucy Bretherick’in ölümleriyle ilgili araştırmayı kim yürütüyorsa ona iletin. Dün akşam haberlerde görünen ve Mark Bretherick olması gereken kişi aslında Mark Bretherick olmayabilir. Araştırma yaparak onun gerçekten söylediği kişi olup olmadığından emin olmalısınız. Üzgünüm ama daha fazla söyleyemem.”

Proust bu notun Spilling Postanesi’nden kendi çalışma masasına nasıl ulaştığını açıklarken üstü kapalı konuşmuştu. Simon bir saniye bile tereddüt etmeden notu ona Charlie’nin verdiğini söyleyebilirdi. Bu, Charlie’nin, onun yerine Proust’a gitmeyi tercih ettiği anlamına geliyordu. Öyleyse neden Simon şu an Charlie dışında dünyanın geri kalanından nefret ediyordu?

“Evet, Çavuş?” Proust, Kombothekra’ya sordu. “Bayan Slater’in sözlerinin katkısı önemli mi?”

“Önemli, efendim. En azından ben öyle olduğuna inanıyorum. Geraldine Bretherick’in Mark Bretherick’den ayrılmak istemesi ve bu nedenle bu hukuk firmasını –Ellingham Sandler– aramış olması mümkün. Çünkü herhangi bir girişimde bulunmadan önce kızı Lucy’nin velayetini alma şansının ne olduğunu öğrenmek istemiştir.”

“Velayeti almak ister miydi? Bilgisayardaki günlüğe göre bence istemezdi,” dedi Proust.

Chris Gibbs sağ elinin parmaklarıyla kalın altın alyansını ovuştururken, “Arkadaşı Cordy’nin kocasını terk ettiğinden ve kızlarını ona bıraktığından bahsediyor,” dedi. “Orada bir bağlantı olabilir mi?” Gibbs bir yıldan biraz fazla bir zaman önce evlenmişti. Simon’a göre, Gibbs o günden beri her gün işe gür koyu renk saçlarında tuhaf bir parlaklıkla geliyor ve giysileri bazen banyo klozetlerinin içinde gördüğünüz kötü kokuları emerek yerine daha tiksindirici vahşi çiçek kokularını bırakmak üzere tasarlanmış renkli plastik toplar gibi kokuyordu.

“Geraldine’in Cordy adına arıyor olabileceğini mi ima etmek istiyorsun?” dedi Colin Sellers, çalı gibi favorilerinden birini kaşırken. Eğer dikkat etmezse favorileri tüm yüzünü işgal edebilirdi. Simon, adamın favorilerini Corn Mill House’un duvarlarına tırmanan koyu yeşil bitkilere benzetiyordu.

“Bayan O’Hara’yla konuşan sen miydin, Waterhouse?”

Simon başını Proust’un bulunduğu yöne çevirdi. Kombothekra, Charlie’nin yerini aldığından bu yana Simon ekip toplantılarında mümkün olduğunca az konuşmaya özen gösteriyordu. Kimse farkına varmamıştı; izleyicisi olmayan bir protestoydu ve özellikle minimum etki için tasarlanmıştı.

“Onunla tekrar konuş. Suçluluk hissini azaltmak için kızının velayetini kocasına bırakmak konusundaki fikrini değiştirmiş mi ve

Geraldine'den onun için bir avukatı aramasını istemiş mi, bunları öğren."

Simon küçümseme duygusunun yüzünden okunmasına izin verdi. Cordy O'Hara çekingen ya da pasif bir kadın değildi. Avukatını kendisi arardı.

Gibbs, "Öyle demek istemedim, efendim," dedi. "Geraldine, Bayan O'Hara'yı kızından kurtulabildiği için kışkırtıyordu – bunu günlüğünde kendisi de açıkça belirtmiş. Belki bu durum ona aynı şeyi yapmak için ilham verdi."

Sellers, "Bu biraz fazla olmaz mıydı?" dedi. Ekibin geri kalanının yüz ifadelerini gördükten sonra ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum."

Tüm gözler bir duvarın çeyreğini kaplayan, olay yerine ait büyütülmüş fotoğraflara kaydı: Birbirinin aynı beyaz altın pençe ayaklı küvetler, birinin içinde berrak su, diğerinin içinde parlak kırmızı su, iki yüzün çevresinde de ölü bir güneşin kara ışınlarından oluşan bir koronayı andıran ıslak saçlar. Simon bir türlü yüzlere bakamadı. Özellikle gözlerine.

"Muhtemelen şöyle söylemeliyim ki..." Kombothekra notlarına göz attı. "Velayet –artık böyle denmiyor– Bayan Slater bana avukatların artık ikâmet ya da birincil bakıcı kelimelerini kullandıklarını açıkladı. Aile mahkemeleri her şeye çocuğun gözüyle bakıyor."

Proust, "Bu bir yere varabilmek için aptalca bir yol," dedi, "olay ebeveynlerden birinin kazanması ve diğerinin kaybetmesi değil artık. Çocuğun çıkarlarının en iyi şekilde gözetilmesi. Mümkün olan durumlarda, bir çeşit ortak velayet söz konusu oluyor."

"Çavuş, ülkemizin sosyal ve hukuki tarihçesi hakkında muhteşem bilgiler bunlar ama..."

Kombothekra, "Konuya geliyorum, efendim," dedi. Negatif düşünceleri üzerine çektiğinde âdemelması çilgınca çalışmaya başladığı, tıpkı

o an olduğu gibi. “Bu sadece bir varsayım ama... Geraldine Bretherick kızı doğduktan sonra çalışmamış. Bir birikimi yoktu; parayı sadece eşi kazanıyordu. Para eşittir güç ve küçük çocuklarına bakmak için çalışmayan kadınlar genellikle özgüvenlerini yitirirler.”

Sellers lafa karıştı, “Bu doğru, efendim. Stacey de hep bundan yakınıyor. Beni Fransızca öğrenmesi gerektiğine ikna etti ve şimdi her hafta iki saat Fransızca dersi için para akıtıyorum. İleri seviyede öğrenebilmek için Sixth Form College’a yazılmaktan bahsediyor. Bu özgüvenini nasıl artıracak anlamıyorum, tabii eğer Fransa’ya yerleşmeyi düşünmüyorsa ama...” dedi ve omuz silkti.

Gibbs, “Orta yaş bunalımı,” diyerek teşhis koydu.

Simon tırnaklarını avcuna geçirdi. Bu saçmalıklar onu hasta ediyordu. Eğer Stacey Sellers özgüvenini yitirmişse bunun nedeninin başka bir lisan öğrenmekle ilgisi yoktu. Sellers’ın uzun yıllardır hayatını restoranlarda, otel barlarında ve bazen gemilerde şarkı söyleyerek kazanan Suki Kitson isminde genç bir kadınla ilişkisi vardı. Eğer Sellers para biriktirmek istiyorsa Suki’den kurtulup neler olacağını izlemeliydi. Belki Stacey Fransızca öğrenmeden de yaşayabileceğine karar verirdi.

Kombothekra devam etti, “Evde çocuklarına bakan pek çok anne dış dünyanın artık onların hâkimiyetinden çıktığı hissine kapılmaya başlar. Eğer isterseniz...”

“İstemem.” Proust öne doğru atıldı. Kollarını sanki uzun zamandır hareketsiz kaldıklarının farkına yeni varmış gibi sallıyordu. Cep telefonunu Kombothekra’ya doğru eğerek, “Toplumsal kurallarla ilgili yorum almak isteseydim Emile Durkheim’ı arardım. Bir Fransız erkek, Sellers, karının onun hakkında her şeyi bildiğine şüphe yok. Şu devamlı kendi reklamını yapmakta usta aptal Harvard’ın zorla başımıza yıkılması sanki yeterince kötü değilmiş gibi bir de sen sosyoloğa dönüştün, Çavuş. Elimizdeki gerçeklere odaklan ve konuya geri dön,” dedi.

Ekipten kimse Profesör Keith Harbard’la çalışmaktan memnun değildi ama Emniyet Amiri Barrow ısrar etmişti; cinayet masasının dışarıdan uzmanlara danışıyor görünmesi gerekiyordu. Aile katliamı –bazı gazetelerin ve televizyon yorumcularının isimlendirdiği şekliyle– normal yöntemlerle çözülmeyecek kadar hassas ve haber değeri olan bir suçtu. Özellikle katil, bir kadın ve anne ise. Emniyet Amiri, “Bu olayın üzerinde tam teşkilat çalışılması gerek,” demişti. Tüm bulabildikleri “aile katliamı” lafını özellikle kameralar üzerine doğrultulduğunda ağzından düşürmeyen ve kendi kitaplarını ve makalelerini her kim dinliyorsa anlatmaya başlayan şişko ve kel bir akademisyendi; Sellers’a göre ahmakların ahmağıydı.

Kombothekra, “Bilgisayardaki günlükte yazılanlara rağmen, çok sayıda anne çocuklarını bırakmak istemiyor,” dedi. “Ve eğer Geraldine kendini ve Lucy’yi öldürdüyse –ki biz buna inanıyoruz– bu onun kızının ölümünde bile yanında olmasına ihtiyaç duyduğu anlamına gelir. Evet, bir an için Cordy O’Hara’ya imrenmiş olabilir ama bu, gerçekten kızını terk etmek istediği anlamına gelmez. Eğer öyle olsaydı ne zaman istese bunu yapabilirdi. Onu durduran neydi ki?”

Kimsenin cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etti, “Mark Bretherick zengin ve başarılı bir adam. Zenginlik ve başarı eşittir güç demek. Geraldine’in bir velayet davasında ona karşı kazanamayacağından korkuyor olması mümkün müydü?” Kombothekra endişeyle Simon’a baktı ve Simon başını çabucak çevirdi. Bir müttefikle karıştırılmak istemiyordu. Gibbs & Sellers’ın Kombothekra’yı ara sıra bara davet etmelerini diledi. Bu Simon’ın üzerindeki baskıyı biraz olsun hafifletebilirdi ve en azından kendini olmadığı biri gibi davranmaya zorlamazdı. Gibbs & Sellers’ın bir mazeretleri olamazdı; onların Kombothekra’ya karşı tavır almalarının Charlie’yle bir ilgisi yoktu. Kombothekra’nın nezaketinden hoşlanmıyorlardı. Simon onların, adamın arkasından “Stepford” diyerek bahsettiklerini duymuştu.

4 Mükemmel görünmeye uğraşanlara yakıştırılan *talona* isim, ideal bir çalışan gibi. (ç. n.)

Gibbs & Sellers medeni davranışları sadece bugünkü toplantıda olduğu gibi Kardan Adam'ın buzdan alaylarına maruz kalmaktan korktukları durumlarda sergilerlerdi.

Proust, "Kral Süleyman'ın hikâyesini hatırlar mısın, Çavuş?" dedi. "Gerçek anne çocuğunun kafasının kesilmesine müsaade etmektense diğer annenin almasına göz yummuştu." Komiser ekip üyelerinin çoğunun kendisini akılları karışmış şekilde izlediğini fark edince konuyu değiştirdi. "Kadınlar ve onların sönmüş özgüvenleriyle ilgili durum anlamsız! Benim karım çocuklarımız küçükken uzun yıllar boyunca çalışmadı ama o hayatımda tanıdığım en özgüvenli kadın. Eve ekmek getiren bendim, evet, ama Lizzie her sent benim değil de sanki onun emeğinin karşılığıymış gibi davrandı. Yöre halkımızın bize bahsettiği en itici it-kopuk örnekleriyle günlük bir dizi itiş kakışın ardından genellikle şafak vaktinde, eve sırf benim mesaimin onunki kadar zahmet vermesinin mümkün olmadığını duymaya gelirdim. Ailemizin üzerinde ustalıkla kullandığı gücü korkutucuydu hatta." Komiser telefonuna göz attı. "Kadınların özgüvenlerini yitirmesiyle ilgili tüm bunlar boş laflar. Öyle olsaydı anlattıklarım gerçek olamazdı." Gözleri Simon'ın kilerle buluştu. Simon her ikisinin de aklından aynı şeyin geçtiğini biliyordu: Eğer Charlie hâlâ başlarında olsaydı az önce anlattıklarını bu kadar rahat anlatabilecek miydi?

Simon buna daha fazla dayanamazdı. Kombothekra'ya, "Sen," dedi, "biz" değil. "Geraldine Bretherick'in Lucy'yi ve kendini öldürdüğüne *sen* inanıyorsun. Ben inanmıyorum."

Proust, "Bu sadece bir an meselesiydi..." diyerek kendi kendine mırıldandı.

Sellers, "Haydi," dedi. "Başka kim yapacak? İçeriye zorla girilmemiş."

"Belli ki Geraldine birini içeriye almış. Evde kimliğini belirleyemediğimiz birkaç parmak izi var."

YANLIŞ ANNE

“Bu sık karşılaştığımız bir durum. Öyle olduğunu sen de biliyorsun. O parmak izleri herhangi birine ait olabilir; perde ölçüsü almak için gelen bir adama bile.”

Gibbs, “Mark Bretherick dışında hem anneyi hem de kızını öldürmek için kimin bir nedeni olabilir? Bu arada adam temiz,” dedi.

Kombothekra başını salladı. “Geraldine ve Lucy Bretherick’in ağustosun birinde ya da ikisinde (muhtemelen birinde) öldüklerini biliyoruz ve New Mexico’daki Los Alamos Ulusal Laboratuvarı’nda Mark Bretherick’in yirmi sekiz temmuzdan üç ağustosa kadar orada olduğunu söyleyen on beş bilim adamı var. Simon, adamın olay anında başka yerde olduğu su götürmez bir gerçek. Elimizde başka bir şüpheli de yok.” Kombothekra gülümsedi. Kötü haberi veren kişi olduğu için üzgündü.

Simon, “Birisi var,” dedi. “Henüz, bulmayı başaramadığımız biri, William Markes.”

“Yine mi aynı konu, Waterhouse.” Proust duvara vurdu. “Hem ‘henüz’ü duymadığımı sanma. ‘Henüz’ sanki hâlâ bulabilirmişsin gibi. Geraldine Bretherick’in hayatının akla gelen her köşesi alt üst edildi ama bir William Markes bulunamadı.”

“Onu aramaktan bence vazgeçmemeliyiz.”

“Simon, sorun vazgeçmek değil. Bakacak yer kalmadı. Geraldine’in ailesi ya da dostları arasında bu ismi duyan yok. Eskiden çalıştığı Garcia Lorca Enstitüsü’nü bile denedik...”

Gibbs pispis güldü. “Belki kayıtlarında bir William Marco vardır.”

“Ve onlar da bize yardımcı olamadılar,” dedi Kombothekra, Simon’a. “Seçmen kayıtlarındaki tüm William Markeslarıeledik...”

Simon, “Belki içlerinden biri yalan söylüyordu,” dedi, “eğer Geraldine ve ondan başka kimse aralarındaki bağlantıyı bilmiyorsa bu çok kolay olurdu.”

“Waterhouse, ne yapmamızı öneriyorsun?” Proust’un sesi sakın ve anlaşılırdı.

“Tüm William Markeslara geri dönün. Hepsini en başından Mark Bretherick’i araştırdığımız gibi adamakıllı araştırın. Ayrıca ben olsam araştırmayı William Marx isimli şahıslara genişletirdim çünkü Markes aynı zamanda M-a-r-x olarak da yazılabilir. Ve M-a-r-k-s, içinde e olmadan.”

Kardan Adam her kelimenin içini buzla doldurarak, “Mükemmel fikir,” dedi. “Gibbs’in önerdiği Williamo Marco’yu da atlamayalım sakın. Peki, sırf işi emniyete almak için William Markham veya Markey denenleri de araştırsak nasıl olur?”

“Bunu yapamayız, Simon.” Kombothekra ağzından kaçırıldı; Simon, Proust’un sözlü işkence metodlarının çavuşu ürküttüğünü fark etti. “Gerekli kaynak ve zaman yok.”

Simon içinde kaynayan öfkeyi alt etmeye çalışarak, “Gereken kişiler önemli bir durumun söz konusu olduğunu düşündüklerinde paranın sağlanabileceği yöntemler vardır,” dedi. “Markham, Markey – evet. Siktiğimin herifinin ismi her neyse, büyük ihtimalle Geraldine Bretherick’in hayatını mahvedecekti.” Simon birbirine kenetlediği dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. “Onu bulana dek devam ederiz.”

Proust’un ilerleyişi mükemmel düz bir çizgiydi. Mümkün olduğunca yakınına geldikten sonra Simon’m çenesine bakmaya başladı. Simon gözlerini karşısındaki beyaz tahtadan ayırmıyordu. Kardan Adam’ın kel kafası, görüşünün alt kenarında pembe parlak bir bulanıklık şeklindeydi. Neredeyse fısıltı denecek bir sesle, “O zaman Bayan Bretherick’in ismi yanlış anlamış olması ihtimalini düşünüyorsun,” dedi.

“Onu, ‘William Markes denen bir adam’ olarak tanımlamıştı,” dedi. “Daha önce de defalarca tekrarladığım gibi, bunu adamı iyi

tanımadığı ve hatta belki de hiç tanımadığı olarak algılıyorum. İsmi yanlışı biliyor olabilir,” dedi Simon.

Proust, Simon’ın kirli sakalını diğer taraftan inceleyebilmek için döndü, “Katılıyorum,” dedi. “Öyleyse nereden başlayalım? Önce Peter Parkerları mı eyleyim yoksa bulabildiğimiz Cyril Billingtonları mı?”

Simon, “Bu isimler yakın bile değil...” diyerek konuşmaya başladı.

“Öyleyse bir kadın bir isim konusunda yanılabilir ve ne kadar yanlışlığına karar vermek de her şeyi bilen ve her şeyi gören Polis Dedektifi Waterhouse’un bileceği şeydir!” Proust kükredti. Salyaları Simon’ın yanaklarından aktı. Kombothekra, Gibbs & Sellers tuhaf pozisyonlarda donup kaldılar. Sellers’in favorisiyle uğraşmayı bitirerek aşağıya indirmeye başlamış olduğu eli havada asılı kaldı. Üç dedektif üzerlerine antifriz sıkılmasını beklemiş gibi görünüyordular. Kardan Adam bir kez daha takma ismine yaraşır davranmıştı.

“Dinle beni, hem de dikkatli dinle, dedektif!” Proust, Simon’ın boynunu işaret parmağıyla dürttü. Bu bir ilkti. Simon sözlü tacize alıştı; dürtülmek yeniydi. “Peter Parker araba tamircim ve Billington amcam. Her ikisi de dürüst, kurallara uyan vatandaşlar. Sana neden burnumuzu onların özel işlerine sırf Bayan Bretherick’in yanlış isim kullanmış olması ihtimali yüzünden sokmayacağımızı açıklamama gerek yok. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

“Harika.”

“Peki, Spilling Postanesi’nden gelen not ne olacak?” Simon geri çekilen komisere meydan okudu. “Size *birinin* verdiği not. Mark Bretherick, Mark Bretherick olmayabilir. Bunu araştırarak mıyız?”

“Dedektif, polisin dikkatinden kaçan, uçan köpek diye dikkate almadı darı ve sonunda gerçekten öyle olduklarının ortaya çıktığı günler geride kaldı. Çavuş tüm dikkatini bu *yeni bilgiye* verecek, öyle değil mi, Çavuş?”

Kombothekra'nın tekrar konuşabilmesi birkaç saniyesini aldı. "Başladım bile. Şimdilik Bretherick söylediği kişiymiş gibi görünüyor."

"Waterhouse muhtemelen gerçek isminin William Markes olduğunu düşünüyordur." Proust gürledi. "Hımın, Waterhouse?"

"Hayır, efendim." Simon kartları düşünüyordu. Corn Mill House'daki onuncu evlilik yıldönümü kartlarını. Onları gözünün önüne açık şekilde getirebiliyordu. Her ikisi de büyüktü, A3 boyutunda. Birinin kıvrımlı kenarları ve sarı bir çiçek fotoğrafının üzerinde gümüş yaldızlı yazıları (yıldönümümüzde sevgili kocama) vardı. Diğeri ise pembeydi. Kapağındaki 10 sayısının etrafı çevrenlenmişti ve üzerinde bir buket gül resmi vardı. Güller pembe bir kurdeleyle bağlanmıştı. Simon kartların içlerinde yazılanları ezberlemişti. Neden? Gibbs & Sellers'le tartışarak onların bu konuda fikrini almak için. Proust? Hepsini onu kahkahalarıyla alay ederek binadan kaçırabilirdi, içlerinden herhangi biri bunu yapardı. İyi niyetli Sam Kombothekra bile.

Hayır, Mark Bretherick'in William Markes olduğunu düşünmüyordu, buna gerek yoktu. Ama o kartlar...

"Eğer bana kalmış olsaydı Spilling Postanesi'ni gözetlemesi için birini görevlendirirdim," dedi. "O notu her kim yazdıysa söyleyecek daha fazla şeyi olduğundan eminim. Önümüzdeki birkaç gün içinde daha uzun bir mektup yazabilir. Eğer o kişiyi bulabilirsek belki bir ipucu ve hatta bir şüpheli ele geçirebiliriz."

Proust tepkisini, "Waterhouse, ipin ucuna seni koymak isterdim," sözleriyle gösterdi.

Kombothekra beyaz tahtayı işaret ederek, "Simon, elimizde bir intihar notu var ve Geraldine Bretherick'in depresyonda olduğunu kanıtlayan bir de günlük."

"Bilgisayarda bulduğumuz bir günlük." Simon bile kendini kavgacı bir çocuk gibi hissetmeye başlamıştı. "El yazısı değil. Kim gür-lüğünü bir bilgisayarda tutar? Ve neden sadece geçen yıla ait dokuz giriş var?"

Arka arkaya dokuz yakın tarihli giriş bile değil – 2009’un nisan ve mayıs aylarına ait dokuz rastgele gün. Neden? Biri bana söylesin?”

“Waterhouse, kendini küçük düşürüyorsun?” Proust geçirdi ve sonra sanki görgüsüzlüğü yüzünden azarlanmayı beklercesine Sam Kombothekra’ya baktı.

“Her biriniz için bu yazıyı kopyalattım.” Kombothekra toplantı başladığından beri masanın üzerinde durmakta olan bir tomar kâğıdı eline aldı. Sanki Simon orada yoktu ve hiç konuşmamıştı. Neden kendini yordu ki? Kombothekra, “Profesör Harbard’ın son yayımı,” dedi.

Proust patladı. “O egomanyağın ne düşündüğünü zaten hepimiz biliyoruz. Geraldine Bretherick her iki ölümden sorumluydu. O zaman da söylediğimin arkasında duruyorum: Bizim bildiğimizden fazlasını bilmiyor. Bizden daha az biliyor. O bu ölümlerin bir aile katliamı olmasını istiyor çünkü böylece ulusal televizyon kanallarında saçma kehanetleriyle boy gösterebilir: Beş yıl içinde ülkedeki her anne kendini ve çocuğunu en yakın uçurumdan aşağıya atabilir ya da buna benzer boş laflar!”

Kombothekra sanki Kardan Adam ona çayın yanında bir dilim kek teklif etmiş gibi bir ses tonuyla, “Elimizdekine benzer pek çok cinayet-intihar vakasını araştırmış,” dedi. Kombothekra, Profesör Harbard için üzülüyordu; Corn Mill House’a yaptıkları tuhaf ve sessiz yolculuklarından biri sırasında bunu Simon’a itiraf etmişti. “Bu onun için de kolay değil, kolay mı?” demişti. “Emniyet Amiri tarafından uzman olarak çağrılıyor ve sonra kendini aramızda buluyor. Ona davetsiz bir misafir ve bir ahmakmış gibi davranılıyor.” Simon, tecrübelerine dayanarak onun aslında kendinden bahsediyor olabileceğini düşündü.

Simon’a göre adam bir duvar kadar vurdumduymazdı. Kötü bir dinleyiciydi. Başkaları konuşurken sabırsız şekilde başını salları, her birkaç saniyede bir dudaklarını yalar, “Evet, evet, tamam, evet,” diye mırıldanarak spot ışıklarının altında sıranın tekrar kendine gelmesini

hızlandırmaya çalışırdı. Dikkatlice onu dinlediği tek zaman, Emniyet Amiri Barrow'un ekibe bir motivasyon konuşması yapmak için geldiğinde Profesör Harbard'ın alanındaki deneyiminden bahsettiği ve onun hizmetlerinden yararlanacakları için ne kadar şanslı olduklarını hatırlattığı gündü.

Kombothekra, "Önemli bulduğum yeni bir bilginin içinde geçtiği paragrafın altını çizdim," derken Simon'ın eline yazının zımbalanmış bir kopyasını tutuşturdu ve bu fırsatı ona bir başka gülücük göndermek için kullandı. "Hiçbir şekilde Profesör Harbard'ın bize bu bilgiyi şahsen verdiğini hatırlamıyorum. Altıncı paragrafta aile katliamının sosyal dışlanmışlık veya fakirliğe atfedilebilen bir suç olmadığını söylüyor. En çok varlıklı yüksek-orta sınıf ailelerde görülüyor. Harbard bunun nedeninin durumu idare etmek, mutlu, mükemmel, başarılı bir aile hayatı imajı vermek ihtiyacıyla bağlantılı olup olmadığını tartışıyor. Yüksek sosyo-ekonomik sınıflarda imaj daha önemli..."

Proust, "Lütfen bana sınıflardan bahsetme, Çavuş," dedi.

"...insanlar dostları tarafından imrenilmek istiyorlar ve bu nedenle yüzlerine birer maske takıyorlar. Bazen hayat onlar için karmaşık bir hal aldığı anda..."

Simon, "Bu saçmalık," diyerek sözünü kesti. "Bretherickler paralı ve yüksek-orta sınıf oldukları için Geraldine bir katil, öyle mi?"

Proust, Kombothekra'ya bakarak Profesör Harbard'ın yazısının kopyasını rulo yaptı ve odanın köşesindeki çöp tenekesine fırlattı. Iskaladı.

"GHB için ne diyeceksiniz?" Simon, Kardan Adam'ın Kombothekra'ya olan kızgınlığından yararlanarak kötünün iyisi olarak ne kadar ilerleme kaydedebileceğini merak etmişti. "Neden Geraldine Bretherick bu ilacı aldı? Nereden buldu?"

Gibbs, “İnternet,” diyerek fikir yürüttü. “Zor bir şey değil. Nedenine gelince, GHB şu an ülkenin en popüler tecavüz hapi (uyuşturucu) Rohypnol’ün tahtını elinden almak üzere.”

Simon, “Hakkında bildiğimiz her şeyi bir araya getirirsek, Geraldine Bretherick gibi bir kadın internetten kanun dışı haplar satın alır mıydı?” dedi. “Bahsettiğimiz kadın kızının okulunda Okul Aile Birliği başkanı ve mutfağındaki kitaplık *Çocuğunuzun Beynini Geliştirecek Balık Yemekleri* gibi boktan isimlerde kitaplarla dolu,” dedi. Gönülsüzce Kombothekra’ya baktı. “İleri teknoloji suç masasından bilgisayarla ilgili bir haber geldi mi?”

Çavuş başını hayır anlamında salladı. “Devamlı peşlerindeyim. Kimse bana neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklamıyor.”

“Bahse girerim Geraldine Bretherick’in bilgisayarından GHB siparişi edilmediğini bulacaklar. Ve neden GHB kullandı diye sorarken neden Rohypnol yerine demek istemedim, neden herhangi bir hap? Tamam, Lucy’nin durumunu anlayabilirim – kızı bayıltmak istedi ki tek yapması gereken onu kolayca suyun altına itmekti. Aynı zamanda Lucy bir acı da duymayacaktı. Ama neden kendi de aldı? Ne çok şey yapmak zorunda olduğunu düşünürsek, üstelik doğru şekilde: Kızını öldür, intihar notu yaz, bilgisayarım aç ve günlük dosyasını ekrana getir ki vardığımızda kolaylıkla bulabilelim, kendini öldür – tüm bunlar aykır bir kafa istemez miydi?”

Sellers, “Bileklerini doğramak can yakar,” dedi. “Belki kendi acısını hafifletmek istemiştir. Lucy’nin idrarında annesinkinden fazla GHB’ye rastlandı, çok daha fazla. Öyle görünüyor ki Geraldine çok az miktarda almış, muhtemelen korkusunu bastırmak için – her şeyi biraz bulanıklaştırmış. GHB’nin küçük bir dozunun yaptığı şey de tamamen bu.”

“Bunu biliyoruz ama nasıl yaptı?” Simon karşı ateş açtı. “Ne yani, *google’a* ‘tecavüz hapi’ yazıp işin devamını öyle mi getirdi? Sanmıyorum. Hangi dozda alması gerektiğini nereden biliyordu?”

Proust, “Spekülasyon yapmanın anlamı yok,” dedi çabucak. “Bilgisayarıcı çatlaklar nasılsa bize Geraldine Bretherick’in bilgisayarıyla ne yaptığını ve yapmadığını söyleyecekler.”

Simon, “Ayrıca bize günlük girişinin ilk olarak ne zaman yapıldığını da söylemeleri gerekiyor,” dedi. “Mesela dosya öldüğü gün mü oluşturulmuş? Herhalükârdaki girişlerin üzerindeki tarihler sahte.”

“Tüm bunları vakti geldiğinde öğreneceğiz.” Proust üzerinde “Dünyanın En İyi Dedesi” yazan boş bardağını alarak cep telefonunu içine bıraktı ve ofisine doğru baktı. Bu kadarı yetmişti. “Bay Bretherick’in kayıp takım elbisesine ne oldu, Çavuş?”

Sellers ona, “O benim işim,” dedi. “Şanslıyım – bütün kuru temizlemeciler Corn Mill House’un bölgesi içinde.”

Kombothekra, “İkinci el mağazaları da araştırılacak,” diyerek hatırlattı. “Bazen karım benden habersiz giysilerimi hayır kurumu mağazalarına bağışlar.”

Proust, “Hoşnutsuzluğumu dile getirene dek benimki de yapardı,” dedi. “Mükemmel kazaklarımı bile verirdi.”

Simon, “Eğer giysinin bir kuru temizlemeciye verilmediğini ya da bağışlanmadığını bulursak ne olacak?” diye sordu.

Proust iç çekti. “O zaman elimizde çözülmemiş bir kayıp takım elbise gizemi olacak. Bunun kulağa ne kadar *Gizli Yediler* gibi geldiğinin farkındasın umarım? Kanıtlar hâlâ Geraldine Bretherick’in kendinin ve kızının ölümlerinden sorumlu olduğunu gösteriyor olacak. Buna senden daha fazla bayılmıyorum ama yapabileceğimiz pek bir şey yok. Oswald Mosley takım elbise olayını sadece Mark Bretherick için önemli olduğundan araştırıyoruz. Bu seni ciddiye almıyormuşuz gibi hissettiriyorsa üzgünüm, Waterhouse.” Proust bardağını ve telefonunu alarak odanın köşesindeki üç tarafı yüksek camla kaplı küçük kutucuğuna doğru yola koyuldu. Bazı binaların

dışında gördüğünüz asansörlere benziyordu. Komiser içeriye girerek kapıyı arkasından çarptı.

Simon, Kombothekra'nın gözlerindeki sempatiden sakınabilmek için beyaz tahtaya döndü. Brethericklerin onuncu yıldönümü kartlarında yazılanları ezbere biliyordu ama intihar notunda yazılanları bilmiyordu. Notta ona asılsız gelen bir şey vardı, zihninin tutunabilmesi için fazlasıyla kaygan bir şey. Tekrar okudu:

Çok üzgünüm. Acı vermek ya da herhangi birini üzme, yapmak istediğim son şey. Sanırım uzun ve detaylı bir açıklamaya girmemem en iyisi – yalan söylemek istemiyorum ve her şeyi olduğundan daha kötü yapmak istemiyorum. Lütfen beni affet. Biliyorum, fena halde bencilce davranıyor gibi görünüyorum ama Lucy için en iyi olanı düşünmek zorundayım. Gerçekten, yürekten üzgünüm.

Geraldine.

Simon'm aklında Geraldine'in sözlerinin üzerine arkadaşı Cordy O'Hara'nın sözleri ekleniyordu: *Geraldine her zaman ajandasını çekip çıkarır, bir şeyler planlar, ayarlardı. Onu en son ölmeden bir hafta önce gördüğümde beni ve Oonagh'ı dönem tatilinde o ve Lucy'yle EuroDisney'ye gitmek için ikna etmeye çalışmıştı.*

Simon, Kombothekra ve Gibbs & Sellers'a sırtını dönerek Kardan Adam'ın odasına doğru yöneldi. Onunla işi daha bitmemişti.

Proust, Simon ofisinde belirttiği zaman sanki o davet etmiş gibi başını kaldırdı ve gülümsedi. "Söyle bana, Waterhouse," dedi. "Kombothekra hakkında ne düşünüyorsun? Onunla çalışmayı nasıl buluyorsun?"

"İyi bir meslektaş. İyi."

"Çavuş, Zailer'ın yerini aldı ve sen onun yüzüne bakmakta güçlük çekiyorsun." Proust, Simon'ın yalanını gerçeğe gölgeledi. "Kombothekra iyi bir başkomiser."

"Biliyorum."

“İşler değişir. Uyum sağlamak zorundasın.”

“Evet, efendim,” dedi Simon.

“Uyum sağlamak zorundasın.” Proust tırnaklarını incelerken kendini tekrarladı.

“Birinin hiç günlüğünü bilgisayarda tuttuğunu duydunuz mu? Dosyanın şifresi bile yoktu.”

“Birinin hiç bolonez soslu spagettinin üzerine Tabasco sosu döktüğünü duydun mu?” Proust dostça karşılık vermişti.

“Hayır.”

“Damadım doker.”

Simon buna ne diyecekti? “Gerçekten mi?”

“Seni damadımın beslenme alışkanlıklarına ilgi göstermeye özendirmeye çalışmıyorum, Waterhouse. Sana bir şeyi duyup duymamış olmamın konuyla ilgisi olmadığını anlatmaya çalışıyorum.”

“Anlıyorum, efendim, ama...”

“Teknoloji çağında yaşıyoruz. İnsanlar bilgisayarlarında her çeşit şeyi yapabiliyor.”

Simon boş sandalyeye oturdu. “Kendilerini öldüren insanlar intihar mektubu bırakırlar. Ya da bazen bırakmazlar,” dedi. “İnandırıcı olmak için hem intihar mektubu hem de günlük girişleri bırakmazlar. Bu abartmak olur.”

“Sanırım Geraldine Bretherick’in davranışlarını açıklamak için mükemmel kelimeler seçtin, Waterhouse: Abartmış.”

“İntihar notu ve günlük... farklı kişilikler,” dedi Simon. Sesi çaresizdi. “Notu yazan kişi kimseyi incitmek istemiyor ve af diliyor. Günlüğü yazan kişi ise kimin canının yandığını umursamıyor. Notun Geraldine’in el yazısı olduğunu biliyoruz. Ben bunun kesinlikle o günlüğü Geraldine’in yazmadığı anlamına geldiğini söylüyorum.”

“Eğer William Markes’dan söz edersen, Waterhouse...”

“Günlüğü yazan kişi analitik düşünen, günlük sefil deneyimlerini mümkün olduğunca açık şekilde anlatmaya ve tanımlamaya çalışan biri. Notta ise klişe ardına klişe kullanılmış, zayıf bir ruhun zayıf sesi.”

Proust bir süre çenesini kaşıdı. “Sence neden bunu William Markes düşünemedi?” Sonunda sordu. “Geraldine Bretherick’in sahte günlüğünü hazırlarken neden doğru karakter tonunu yakalamaya çalışmadı? O da mı zayıf ruhlu?”

Simon, “Karakter tonunu algılamak güçtür,” dedi. “Bazı insanlar farkına varmaz.” Kombohekra gibi. Ve Gibbs & Sellers gibi. “İntihar notunun içinde intihardan söz edilmiyor, efendim. Ya da Lucy’yi öldürmekten. Ve kimseye hitaben yazılmamış. ‘Sevgili Mark’ yazması gerekmez miydi?”

“Kalın kafalı olma, Waterhouse. Kaç kez tavanda sallanan bir ceset için çağrıldın? Ben bir polis şefiyken ara sıra karşılaştım. Hayata daha fazla katlanamayan zavallı gıcık tipler. Payıma düşen intihar notlarını okudum ve henüz, “Bileklerimi kesmek üzereyim, özür dilerim, lütfen intihar edeceğim için beni affedin,” yazanıyla karşılaşmadım. İnsanlar genellikle ürkütücü detaylara girmekten kaçınırlar. Yapmak üzere oldukları şey hakkında mecazi konuşurlar. ‘Sevgili Mark’ – of, haydi!”

“Ne?”

“İntihar notunu geride bırakmakta olduğu dünyaya yazdı, sadece kocasına değil. Annesine, arkadaşlarına... ‘Sevgili Mark’ diye başlamak işi zorlaştırırdı, fazla özelleştirirdi, onu yalnız ve matemde hayal etmek zorunda kalırdı...” Proust, Simon’ın tepkisini beklerken yüzünü buruşturdu. “Tüm bunların yanında düşünmediğin bir şey var: Eğer katil William Markes ise neden ismini bilgisayarda gün ışığı gibi açık şekilde bulmamıza izin versin ki? Vermezdi.”

Onu ikna etmeye çalışıyor.

“Seni anlamıyorum, Waterhouse. Neden fikrini değiştirdin?”

“Efendim, ben zaten hiç inanmamıştım...”

“Bir an, Charlie Zailer görmek istediğin son kişi oluyor ama sonra ne zaman koridorda yanından geçse arkasından dilin dışarıya sarkarak bakakalıyorsun. Değişen nedir?”

Simon gözlerini gri fitilli halya dikti, tuzağa düştüğü için kızgındı. İnatla, “Geraldine Bretherick neden bileklerini kesti?” dedi. “Satın aldığı GHB vardı. İnternette. Lucy’yi bayıltmasına yetecek kadar bir doz vermişti ki onu kolaylıkla küvetteki suyun içinde çırpınmadan boğabilsin. Neden sıra kendini öldürmeye geldiğinde aynısını yapmadı?”

Kardan Adam, “Ya beceremeseydi?” dedi. “Yanlış hesap yaparak birkaç saat sonra –ıslak, çıplak ve uyku sersemi– çılgına dönmüş bir koca ve ölü bir kızla uyansaydı? Sanırım Geraldine Bretherick’in bileklerinin, niyeti belli olan biri tarafından kesildiği konusunda sen de benimle hemfikirsin. Dikine kesmişlerdi, enine değil. Ne diyoruz?”

“Ama...”

“Hayır, Waterhouse. Ne diyoruz? Benim için tekrarla.”

“Dikkat çekmek için enine, ölmek için dikine.” Simon dünyanın en büyük aptalı gibi hissederek tekrarlardı. O konuşurken Proust bir orkestra şefi gibi davranarak elinde tuttuğu hayalî bir sopayı sallıyordu. *Dangalak*.

Simon tam odadan ayrılmak üzereyken Proust’un sözlerini hatırladı: *Onların kestiğinden bahsetmişti, onun değil. Başının döndüğünü hissederek, “Bana katılıyorsun,” dedi. “Sen de onun yaptığına inanmıyorsun ama sonuçta yanıma tehlikesi olduğu için bunu söylemiyorsun. Parlak yeni çavuşunla aranın bozulmasını istemiyorsun. Ve böyle bir riski almana da gerek yok,” masaya yaslandı, “çünkü ben varım. Çok uygun bir sözcüyümdür.”*

“Uygun? Sen?” Proust çalışma masasının üzerindeki kâğıtları karıştırırken güldü. “Sanırım yanlış adama çattın, Waterhouse.”

YANLIŞ ANNE

Simon son bir saati düşündü: Kendi somurtkanlığını, küfredişini ki kimse bunlar üzerine yorum yapmamıştı. Kendisine aptal teorilerini saymak için tanınan zamanı ve Colin Sellers'ın Corn Mill House'un elli kilometrelik yarıçapındaki her kuru temizlemeciyi araştırarak olmasıyla ilgili ayak sürümesini dinlemek için harcanan dakikaları...

Daha anlamlı bir kararlılıkla tekrar, "Benimle aynı fikirdesin," dedi. "Ve beni iyi tanıyorsun: Dalgayı ne kadar uzatırsan, onların saçma sapan konuşmalarına ne kadar çok izin verirsen tümünüzün yanıldığım ispat etmek için ben o kadar fazla uğraşacağım. Ya da seni haklı çıkarmak için. Şu ana kadar nasıldım?"

"Waterhouse, hiç küfür etmediğimi bilirsin, değil mi?"

Simon başını salladı.

"Waterhouse, siktir git ofisimden."

7 Ağustos 2007, Salı

Corn Mill House benim evimin sahip olmadığı tüm genişliğe, karaktere ve atmosfere sahipti. Güzel mi yoksa ürkütücü mü olduğuna karar veremiyordum. Bir ormanda yürürken sabahın erken saatlerindeki sis ortadan kalktığına ya da alacakaranlıkta karşınıza çıkacak cinsten, uçuk gri kurabiyeden yapılmış bir cadının evini andırıyor.

Kurşunlu pencerelerdeki küçük cam bölmelerin kimisinde çatlaklar vardı. Bina büyük, el işi stili ve dışarıdan bakıldığında sanki 1900'lerden beri dokunulmamış gibi görünüyordu. Tozu alınması gereken bir mücevher gibiydi. Onu her kim inşa etmişse Blantyre Bozkırı'nın tepesindeki dik yamaca mükemmel şekilde yerleştirecek kadar önemsemişti. O an durduğum yerden Culver Vadisi'ni görebiliyordum. Ev bir zamanlar gösterişliymiş. Şimdiyse yüzünü duvarları sarmakta olan yeşilliklerin arasına gizleyerek eski iyi günleri hatırlıyora benziyordu.

Aklıma dönen merdivenlerin ve saklı odalara açılan gizli tünellerin görüntüleri üşüştü. İçinde bir çocuk büyütme için ne mükemmel bir ev... Lucy Bretherick'in artık büyümeyeceği aklıma geldiği an diğer düşündüklerim uçuverdi. Zoe ya da Jake'in başına kötü bir şey gelebileceği endişesini yaşayarak, içim titremeden Lucy'nin ölmüş olduğunu düşünemiyordum. Bu yüzden düşüncelerimi tekrar

YANLIŞ ANNE

Geraldine Bretherick üzerinde yoğunlaştırdım. Acaba bu evi sevdi mi yoksa ondan nefret mi etti?

Yürü ve zili çal.

Kulağa kötü bir fikirmiş gibi geldi. Oraya giderken zihnimin içinde defalarca bunu düşünmüştüm ve yaptığının doğruluğunu açıklayacak tek bir sebep bile bulamamıştım ama bu bir fark yaratmayacaktı. Bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Çukurlu yolun başında, Corn Mill House'a bakarken hâlâ aynı şeyi hissediyordum. Mark Bretherick'le ya da haberlerde gördüğüm adamla konuşmak zorundaydım. Bunu yapmaya mecburdum çünkü bir sonraki adım, akıllıca değilse bile umurumda değildi. Esther beni daima kuralcı olmakla suçlardı ama aslında ben derinlerde ondan daha fazla risk alan biriydim. Kuralcılık sadece çoğu zaman giydiğim bir kostümdü çünkü o an yaşadığım hayata yakışıyordu.

Çakıl taşlarını ayaklarımın altında ezerek eve doğru yürüdüm. Dün akşam yağmur yağdı. Pembe ve beyaz taşların üzeri boş salyangoz kabuklarıyla doluydu. Çılgın içgüdülerimi takip edip gelmişim; bu yaşananlar az kalsın benim başıma gelecekti. Bunu yaptıktan sonra her şeyin bana daha berrak görüneceğini söylüyordum, daha az korkacağımı.

Arabamı güvenli bir mesafede ve görünmeyecek şekilde yukarıdaki yola bıraktım. İsmim hakkında ben yalan söyleyebilirdim ama plakam yalan söylemezdi. Zili çalarken içimden ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyordum fakat zihnim kendini kapatıp duruyordu. Bir parçam yaşadıklarımın gerçek olduğuna inanmıyordu. Corn Mill House'un veranda katıyla ilgili pis hikâyeler bir kaleydoskopun dibi gibi gözlerimin önünde mavi, bordo, hardal, siyah ve beyaz mozaik parçaları olarak değişip duruyordu.

Evde olmayabilirdi. İşte olabilirdi. Hayır, bu kadar çabuk vazgeçmeyecektim.

Ama evde değildi. Zili tekrar çaldım, daha sert. Eğer kapıyı açan olmazsa ne yapacağımı bilmiyordum. Gelmesini mi beklerdim? Ak-rabalarında kalıyor olabilir..

Hayır. Evde olmalıydı. İçeride. Şimdi kapıya geliyordu. Belki Seddon Hall'da tanıştığım adam haklıydı: Belki bencildim, çünkü o an Mark Bretherick'in kapıyı açmak üzere olduğuna güçlü bir şekilde inanıyordum, çünkü bunu istiyordum ve buna ihtiyacım vardı.

Bir şey olmadı. Verandadan öteye birkaç geri adım attım ve yukarısında yolun bulunduğu kenar dışında, evin üç tarafını kuşatan, aşağıya doğru gözden kaybolan çevremdeki bahçeye baktım. "Bahçe" kelimesi tanımlama için yetersiz; bu bir araziydi.

O burada değil çünkü o Mark Bretherick değil, yalan söylüyor, burası da onun evi değil.

Omzuma bir şey dokundu. Dönerken dengemi yitirdim. Bulanık bir yüz gördüm ve ayaklarımın altından gelen korkunç bir çıtırtı duydum. Bu o, dün akşam televizyonda gördüğüm adamdı. Ve bir salyangozu çiğnedim, kabuğunu çatlattım.

"Özür dilerim, salyangozlarınızdan birini ezdim," dedim. "Şey, sizin değil, ama ne demek istediğimi anladım." İhtiyacım olduğunda doğru kelimelerin ağzımdan döküleceğini sanmıştım; ne aptaldım.

Başımı kaldırıp adama baktım. Bahçe eldivenleri takmıştı. Üzerleri çamurluydu ve bir elinde kırmızı saplı bir mala vardı ki bu çoğu erkeğin işte giymek için saklayacağı kolalı yakalı mavi gömleğiyle tezat bir görüntü oluştuyordu. Kollarının altında ter izleri vardı ve kot pantolonun dizleri kahverengiydi. Muhtemelen dizlerinin üzerinde çalışıyordu. Bana yakın dururken burnumu kıvrırmamak için çaba harcadım; fena kokuyordu, sanki günlerdir yıkanmamış gibi. Saçları neredeyse yağdan ıslak görünüyordu.

Ona orada bulunuşumun nedenini açıklamak üzereyken, bakışlarını fark ettim. Sanki gözlerini benden ayırırsa kaybolacağımdan

korkar gibiydi. Önünde dikilmekte olduğuma inanamıyordu... Adama şu an verdiğim hasarı düşününce baş döndüren, mide bulandıran bir his sarıyordu bedenimi. Tepkisini nasıl da tahmin edemedim? Düşünmedim bile. Beynimin nesi vardı?

“Üzgünüm,” dedim. “Bu sizin için bir şok olmalı. Karnıza benzediğimi biliyorum. Haberlerde gördüğüm zaman ben de şok olmuştum... Olanları duyduğum zaman. Bu nedenle buradayım. Umarım... Ah, Tanrım, şu an kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Geraldine’i tanıyor muydun?” Sesi titriyordu. Daha yakınımaya geldi ve sanki gözleriyle beni dövüyordu. Bir şeyi anında fark ettim: Bu adamdan hiç korkmuyordum. Eğer ortada korkmuş birisi varsa bu ben değildim. “Neden... neden ona bu kadar benziyorsun? Yoksa sen?”

“Onunla bir ilğim yok. Onu hiç tanımadım. Sadece ona benziyorum, hepsi bu. Ve aslında burada olmamın nedeni bu değil. Neden öyle söylediğimi bilmiyorum.”

“Ona çok benziyorsun. Hem de çok.”

Bu adamın benim yüzümü ilk kez gördüğünden kesinlikle eminim. Kim olduğuma dair en küçük bir fikri bile yoktu. Bu da beni kırmızı bir Alfa Romeo’yla takip etmediği anlamına geliyordu; dün beni bir otobüsün önüne de itmemişti.

Nihayet, “İyi misin?” diye sordu. Malayı kenar bırakmış ve eldivenlerini çıkarmıştı. Farkına bile varmadım.

Bir heykel gibi bir şey söylemeden dikildiğimi fark ettim. Adama, “İsminiz nedir?” diye sordum. “Haberlerde isminizin Mark Bretherick olduğu söylendi.”

“Bu ne demek, ‘haberlerde söylendi’?”

“O zaman siz Mark Bretherick misiniz?”

“Evet.” Gözlerini bana kilitledi. Trans halinde bir kişi tıpkı böyle görünürdü.

Bu durumda ne söylemeliydim? Ona inanmadığımı mı? İspatlamasını mı istemeliydim? “İçeriye gelebilir miyim? Sizinle bir şey konuşmam gerekiyor ve biraz karışık bir konu.”

“Geraldine’e çok benziyorsun,” dedi tekrar. “İnanılmaz.” Eve doğru bir harekette bulunmadı.

Beş saniye geçti. Altı, yedi, sekiz. Eğer ben bir girişimde bulunmazsam gece olana dek burada yüzümü incelemeyi sürdürebilirdi.

“Yanağına ne oldu?” Yüzümü işaret etti.

“İçeriye girmemiz gerek,” dedim. “Haydi, anahtarı verin bana.” Tuhaf ama kendimi haddini aşmış ya da garip hissetmiyordum artık. Şimdilik yüzümün dışında bir şeyin farkında değildi.

Gözlerini benden ayırmadan ceplerini karıştırıyordu. Sonunda bana anahtarı uzattığında ondan uzaklaşabileceğim için rahatladım.

Giriş kapısını açtım ve eni boyu neredeyse eşit olan, geniş, karanlık bir odaya girdim. Yerler cilalı ahşap döşeme ve duvarlar ahşap panelliydi. Detaylı bir tasarıma sahip, mavi stüko tavan bana bir malikâneyi anımsattı. İki büyük pencere vardı. Her ikisinin de geniş kısmı binanın dışını saran yeşil bitkiden kurtulmuştu ve giriş kapısı da çok büyüktü. Tüm bunlara rağmen oda sanki yer altındaymış gibi karanlıktı. Alçak avizelerde ışık vardı ama işe yaradıkları söylenemezdi. Sanki koyu renkli duvarlar ve yer döşemesi ışığı emiyordu.

Ağustos ayında olmamıza rağmen, tam önümde yanmakta olan bir odun sobası vardı. Ama yine de hol soğuktu. Odanın ortasında yan yana duran iki antika koltuk bulunuyordu: İnce, kolsuz, oturan kişinin sırtının şeklini alabilmek için S şeklindeydi, krem renkli ipek bir kumaşla kaplıydı. Sağımda hole açılan iki kenarı ahşap tirabzanlı merdivenler vardı. Sekiz dik basamaktan sonra küçük kare şeklinde bir sahanlığa çıkılıyordu ve daha ileride basamaklar sağa ve sola ayrılıyordu. Pencerelerden biri cundalıydı. Cunda kanepesi yarı altıgen

YANLIŞ ANNE

şeklindeydi ve üzerini boydan boya kaplayan bordo bir kadife minderi vardı. Arkamdaki duvara büyük bir akvaryum ve şezlong dayalıydı.

Mark Bretherick –onu daha başka nasıl düşünebilirdim ki?– yürüyerek yanımdan geçti ve ateşin önündeki sandalyelerden birine oturdu. “Salon çöp torbalarıyla dolu,” dedi.

Yanımdaki sandalyeye oturdum. Artık bana bakmıyordu. Sobanın penceresinin ardında parlayan kömür ve odunları izliyordu. Hâlâ üşüyordum. Yüzümdeki sıcaklığı hissettim. Bana yakın olan pence-reye baktım ve camın ardındaki taşın üzerinde bir damla su gördüm. Odaya sızmaya çalışan tek bir damla gözyaşı gibi.

“Soğuk,” dedi. “Eski harabe. Bu oda her zaman çok soğuk olur.”

“Bugün hava dünkünden daha serin,” dedim. “Dün boğucu bir sıcak vardı.” Aramızdaki havayı boş sözlerle doldurmaya çalışıyordum ki görüşmemiz daha az garip görünsün.

“Geraldine’in eve verdiği takma isimdi bu: Eski harabe. İlk aldığımız zaman yatak odamızı ve banyoları yapmıştık, o kadar. Geraldine diğerlerinin bekleyebileceğini söylemişti.”

“Güzel bir ev,” dedim.

“Vaktimiz çok, demişti. Her banyo bana otuz bin pounda mal oldu. Geraldine onların evin en önemli odaları olduğunu düşünürdü. Ona inanmam gerekiyordu. Ben hiç evde değildim.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Yüzünü bana çevirdi, “Senin görüntüne dayanamıyorum,” dedi.

“Üzgünüm,” diyebildim.

Başını salladı. Her hareketinde, pis kokusu dalgalar halinde bana ulaşıyordu. “Cesetleri orada buldum. Bunu biliyor muydun?”

“Nerede?”

“Yukarıdaki banyolarda. Geraldine bir banyodaydı ve Lucy diğ-gerinde. Bilmiyor muydun?”

“Hayır. Tek bildiğim dün haberlerde gördüklerim.”

“GHB’nin ne olduğunu biliyor musun?”

“GBH’mi demek istediniz? Geniş bedensel hasar?”

Gülüyor görünüyordu ama gözlerinde boş bir ifade vardı. “Böyle şeyler duyarsın, kulağa çok uzak gelir... Ve insanların sonrasında hayatlarına nasıl devam edebildiklerini merak edersin. Nasıl olur da acıkabilir ya da susayabilirler? Nasıl ayakkabı bağcıklarını bağlayabilir veya saçlarını tarayabilirler?”

“Anlıyorum. Bunu ben de düşünmüştüm.”

“Zili çaldığın zaman çiçek tarhlarını düzenliyordum,” dedi.

Adamın tam yanında oturuyordum ama mateminden bir ışık yılı uzaktayım. Bunu aramızda bir demir perde gibi hissediyordum.

Tekrar bana baktı. “Bekle burada. Sana bir şey göstermek istiyorum.” Sandalyesinden fırladı. Bu beni de yerimden sıçratmaya yetti. Ne yapacağı belli değildi; belirsizliği sevmezdim. Geraldine ya da Lucy’nin ölümleriyle ilgili bir şey gösterirse dayanamayacağımı biliyordum. Ya yukarıdaki banyolardan birine gittiyse? Döndüğünde elinde ne olacaktı ki? Gözümün önüne bir bıçak, silah ve boş bir hap kutusu geldi.

Geraldine’in kendini ve kızını nasıl öldürdüğünü bilmiyordum. Burada ne halt etmeye duruyordum? Ne elde etmeyi umuyordum? Beni burada tutabilmesi için ona yardım edemezdim. Kapıyı açıp kaçmalıyım.

Telefonum çaldı ve yerimden sıçradım. Çabucak cevap verdim ki onun bu matem dolu sessizliği kirletmesine izin vermeyeyim. Onu kapatmış olmamın da aynı işi göreceğini çok geç fark ettim. Ofisten, Owen Mellish’ti arayan. “Yaramaz kız,” dedi. “Nereye kayboldun?”

“Şu anda konuşamıyorum,” dedim. “Bir sorun mu var?”

“Benim sorunum yok. Ama sen ofisten çıktıktan sonra Bayan Züppe’nin iki kez aradığını bilmek isteyeceğini düşündüm. Kendine

izin verdiğini duymak hiç hoşuna gitmedi. Ona muhtemelen alışverişe gitmiş olabileceğini söyledim.”

“Ararım. Haber verdiğin için teşekkürler.” Beni daha fazla kızdırmamasına izin vermeden telefonu yüzüne kapattım. Beynimden, hiç de hayra yoramayacağımı sesler duyuyordum. Mark Bretherick geri dönmeden önce Natasha Prentice-Nash’i arayacak vaktim var mı bilmiyordum ya da o duymadan bu işi halledebilir miydim ama eğer sıradan bir işle uğraşmazsam burada daha fazla kalabileceğimi sanmıyordum. Aklımdan yukarıdaki adamı, ölü ailesini ve bana göstermek üzere olduğu andaçları çıkarmak zorundaydım.

Merdivenlerden mümkün olduğu kadar uzakta durdum ve cep telefonumun ekranında Natasha’nın ismini bulduktan sonra arama tuşuna bastım. İki kez çaldıktan sonra telefonu ismini söyleyerek cevapladı. Her zaman olduğu gibi tüm gücüyle vurguyu seslilere veriyordu. Fısıldadım. “Ben Sally.”

“Sally! Nihayet. Korkarım küçük bir sorunumuz var. Consorzio çetesi geldi.”

“Ah. Tamam.”

“Tamam değil, gerçekten. Onların tarafında belgeselle ilgili yanlış anlamalar var.”

“Bana iptal olduğunu söylemeyin,” dedim. Gözlerimi kapattım ve ona, “Aslında, ben Sally Thorning değilim. Onun yerini dolduran biriyim ve sadece onun hayatının kolay parçalarından sorumluyum,” diyebilmeyi diledim.

Natasha, “Bugün yapımcıyla görüştüm ve hâlâ istiyor,” dedi.

“Harika. O zaman...” Kendimi acı verecek şekilde sıkılgan hissettirdim. Solumda bir kapı vardı. Mümkün olduğunca sessiz o kapıyı açarak daha geniş bir odadan içeriye süzıldüm. Bu bir salondur ama benim eviminkine hiç benzemiyordu. Gerçi “salon” kelimesi burayı tanımlamak için az kalırdı, kabul salonu demek daha uygundu. Hol

gibi burası da karanlık ve ahşap panelli ve neredeyse seçkin tabaka için yenilenmiş şık bir in, gizlenen bir kralın geçici barınağı gibiydi. Gözlerimin önünde duran siyah çöp torbalarından başka şeye dikkat edecek vaktim yoktu. En azından bir düzine çöp poşeti vardı ve şöminenin önündeki İran halısının üzerine yığılmışlardı.

Natasha, “Vittorio, röportajda Salvo’nun da bulunacağını düşünüyor ama Salvo onun yalnız olması konusunda senin de hemfikir olduğunu söylüyor,” dedi. “Bizi onunla dalga geçmekle suçluyor.”

İç çektim. “O ve Vittorio beraber; plan değişmedi. Salvo’nun hoşuna gitmiyor ama başından beri bunu biliyor,” dedim.

“Onu arayıp biraz yağlar mısın? Ona ne kadar önemli olduğunu söyler misin? Ne çeşit şeyler duymak isteyeceğini bilirsin.”

Ona daha çok, ne kadar rahatsız edici bir insan olduğunu söylemek isterdim. Natasha’ya onu susturmak için elimden geleni yapacağımı söyledim. Telefonu, “Ciao,” diyerek kapattı. Cep telefonumu kapattım ve çantama koydum. Kapıyı açarak hole çıktım. Mark’tan ses yoktu, üst katta da hareket yoktu. Gelmezse ne yapacaktım? Onu kontrol etmeden önce ne kadar beklemeliydim? Ya da çıkıp gitmeden önce? Her ikisini de yapacağım şüpheliydi.

Çöp torbası yığımına doğru yürüyordum. Özenle desenlendirilmiş halının üzerine ait durmuyorlardı hiç. Bana en yakın olanını çekip açarken plastiğin gürültü çıkarmamasına dikkat ettim. En üstteki küçük pembe Wellington botları dışında kadın giysileriyle doluydu. Geraldine’in: Bir sürü siyah pantolon –kadife, süet, fitilli (kot pantolon yoktu) ve her renkte kaşmir kazak. Kaşmir koleksiyonu mu vardı? Bir başka torbanın içine baktığımda düzinelerce biberon, tüp ve sprey, yirmi kadar karton kapaklı kitap buldum, çoğu pastel renklerdeydi: Pembe, limon sarısı, nane yeşili. Bunların altında sert kenarlı bir şey vardı. Plastik torbayı hareket ettirdiğimde bacağıma çarparak, birbirine kenetlediğim dişlerimin arasından homurdanmama neden olan bir şey.

Omzumun üzerinden arkama bakıp güvende olduğumu gördükten sonra torbanın dibine uzandım ve iki kalın tahta çerçeveyi çıkardım. Geraldine ve Lucy'nin fotoğrafları. Onları çabucak kendimden uzak tuttum çünkü o kadar yakınımda görmenin şokunu kaldıracabileceğimden emin değildim. Geraldine başını bir yana eğmiş gülümsüyordu. Beyaz bir tişört ve siyah bir çingene eteği giymişti. Ayaklarında gümüş renkte bilekli sandaletler vardı ve siyah güneş gözlüklerini saç bandı gibi başına takmıştı. Beline gümüş grisi bir kazak bağlamıştı. Arkasında yabani bir kiraz ağacı ve bodur, düz çatılı, mavi boyalı, pencerelerinde beyaz panjurlar olan bir bina vardı. Kırmızı, tuğladan bir duvara yaslanmıştı.

Fotoğrafı yakınlaştırdığımda kalp atışlarımın sesini kulaklarımın içinde duyuyordum. Kollarım titriyordu. Burayı tanıyordum. Bu güdük binayı. Görmüştüm! Bu fotoğrafta tam Geraldine'in durduğu noktada ben de durmuştum. Ama ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum. Keşfetmek istediğim son şey Geraldine ve benim aramdaki bir başka bağlantıydı. Ama burası nedir? Nerede? Aklım ne yapacağını bilmez şekilde oradan oraya koşturuyor ama bir yere varamıyordu.

Kısa bir an için baktığım Lucy'nin fotoğrafı da aynı yerde çekilmişti. Lucy tuğla duvarın üzerinde oturuyordu. Yeşil beyaz çizgili bir gömleğin üzerine koyu yeşil bir elbise giymişti. Beyaz çorapları ve siyah ayakkabıları vardı. Başının iki yanından kalın siyah örgüleri uzanıyordu. Fotoğraf kamerasına doğru el sallıyordu. Her kim tutuyorsa...

Babasıydı. Kelime bana soğuk bir iğne gibi battı. Üst kattaki adam, o her kim ise, karısına ve kızına ait fotoğrafları çöpe atıyordu. Mark Bretherick'in karısına ve kızına ait fotoğrafları. Tanrım. Ve ben kendime bu adamın etrafında ve evinde güvende hissetme izni vermiştim.

Düşünmek için duraksamadım. Torbanın sarı ipinden çekerek içine fotoğrafları koymadan kapattım. Onları yanıma aldım. Kapiya

koştum ve neredeyse çerçeveleri düşürerek donup kaldım. Oradaydı! Sobanın önündeki sandalyesine geri dönmüştü. Başını önüne eğmiş, kucağını seyrediyordu. Burada olduğumu unutmuş muydu acaba? Elimdeki fotoğraflara korkuyla baktım. Eğer başını çevirirse onları görecekti. *Lütfen çevirme.*

Çantamın fermuarını açarak onları içine yerleştirdim ve telefonumu çıkardım. Onu havada sallayarak, “Özür dilerim,” dedim. “Cep telefonum çaldı ve diğer odada daha rahat konuşabileceğimi düşündüm. Sizi rahatsız... bilirsiniz işte.” *Bunu yapamayacağım. Çantamın içinde Geraldine ve Lucy’nin fotoğraflarıyla durup bir şey değişmemiş gibi davranamam.*

Parmaklarım fermuarı çekiştiriyor ama çantam kapanmıyordu. Çantayı arkamda kalacak şekilde omzumda asılı tutmaya çalışıyordum. Eğer yakından bakıyor olsa çerçevelerin dışarıya fırlamış olan uçlarını görebilirdi ama bulunduğum yöne doğru bakmıyordu. Kucağında A4 boyutunda kâğıtlardan oluşan bir yığın vardı. Beyaz, üzerlerinde yazılar vardı. Onlara bakıyormuş meğer. “Bir şey okumanı istiyorum,” dedi.

“Gitmem gerek,” dedim.

“Geraldine bir günlük tutardı. O ölene dek bundan haberim yoktu. Okumana ihtiyacım var.”

“İhtiyaç” kelimesini duyduğum an duraksadım. Sandalyesine oturmuş, uzun bacaklarını bileklerinde üst üste atmış, dizlerinin üzerindeki sayfalara bakan bu adam bana tekrar zararsız görünmeye başladı. Kırılıyordu. Elinle silkeleyip yere düşürebileceğin bir örümceği andırıyordu.

“Bana ne istediğimi henüz sormadınız.” Sesime yeterli miktarda olduğunu umduğum bir şüphe katmaya çalıştım. “Neden burada olduğumu.”

Gözleri yere kaydı. “Kusura bakma,” dedi. “Görgüsüz, kötü bir ev sahibiyim.”

“Geçen yıl, bana isminin Mark Bretherick olduğunu söyleyen bir adamla tanıştım. Burada, Corn Mill House’da yaşadığını, Geraldine isminde bir karısı ve Lucy adında bir kızı olduğunu iddia etti. Bana kendine ait bir şirketi olduğunu söyledi: Spilling Manyetik Soğutma...”

“Bu benim şirketim.” Fısıldadı. Gözleri aniden bana döndüğünde keskin ve aydınlıktı. “Kim... Kimdi o? Sana söyledi derken ne demek istiyorsun? Kendini ben olarak mı tanıttı? Nerede tanıştınız? Ne zaman?”

Derin bir nefes aldım ve ona hikâyemin kendimce düzenlenmiş bir versiyonunu anlattım. Seddon Hall’da tanıştığım adamla ilgili detayları mümkün olduğunca özenle vermeye çalıştım. Seksi konu dışında bıraktım çünkü ilgisizdi. *Sadece eve dönüp tekrar iyi olabilmek için yapmak zorunda olduğum kötü ve yanlış bir şey.*

Mark Bretherick ben konuşurken ara sıra başını sallayarak dikkatle dinliyordu. Şaşkınlık içinde değildi; sanki uzun süredir zaten bildiği bir şeyi teyit ediyormuşum gibiydi. *Aklında biri var. Bir isim.* İçimde ümit ve korku karışımı bir şey kaynamaya başladı. Artık bundan kaçış yoktu; bana bilmek istemeyeceğim bir şey söyleyecekti. Küçük bir kızın ve bir kadının öldürülmesine neden olan bir şey.

Hikâyemi bitirdim. Çabucak başını çevirdi ve baş parmağıyla çenesini ovuşturmaya başladı. Hiçbir şey. Sessizlik. Buna katlanamazdım. “Kim olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi? Onu tamyorsunuz.”

Başını salladı.

“Ama bir şey düşündünüz. Ne?”

“Polis biliyor mu?”

“Hayır. Kim o? Bildiğini biliyorum.”

“Bilmiyorum,” dedi Bretherick.

Yalan söylüyordu. Tıpkı Nick'in bin sterlinlik bisikleti aldığı anda beş yüz pounda almış gibi davranmasına benziyordu. Bana doğruyu söylemesi için ona bağırarak istiyordum ama bunun sadece konuşmaktan daha fazla kaçınmasına yol açacağını biliyordum. "Sizi kıskanan birisi var mıydı? Geraldine'e karşı bir şeyler hisseden? Sizin yerinizde olmak isteyen biri?"

Kâğıt tomarını bana doğru uzattı. "Oku bunu," dedi. "Böylece sen de benim bildiğim kadarını bileceksin."

Dokuz günlük girişinin her birini iki kez okuyup alabildiğim kadarını aldıktan sonra nihayet başımı kaldırdığımda sandalyemin yanındaki tahta suntadan masanın üzerinde beni bekleyen bir bardak çayı gördüm. Getirdiğini bile fark etmemişim. Önümde bir ileri bir geri dolanıp duruyordu. Tiksintimin dışarıdan anlaşılmaması için çaba harcıyordum; bu kadın onun karısıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sence bu günlük kendini ve kızını öldürebilecek birine ait mi?"

Çayma uzanırken ondan biraz süt istemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Ağzımı ve boğazımı yakan bir yudum aldım. Bardak yazılarla kaplıydı: "SBES '04, Sıkı Bağlı Elektronik Sistemleri Uluslararası Konferansı, Temmuz 26-30 2004, Karlsruhe Üniversitesi Almanya"

"Tüm bunları yazan kişi benim tanıdığım Geraldine değil. Ama sonra diyor ki, öyle diyor değil mi? O kısmı emniyete almış. 'İçimde nasıl hissedersen, aksini yaparım.'"

"Her gün yazmamış," dedim. "Tarihleri kastediyorum. Toplam dokuz gün sadece. Belki sadece gerçekten kötü hissettiğinde yazmış ve kalan günlerde hiç böyle hissetmemiştir. Çoğu zaman mutlu olmuş olabilir."

Kızgınlığı beni şaşırttı. Elimdeki bardağa vurarak holün diğer ucuna uçmasına ve her yere çay sıçramasına neden oldu. "Bana zekâ özürliymişüm gibi davranmayı bırak," diye bağırırken bardağın

havada çizdiği eğriyi ve cundadaki kanepenin üzerine fırlayışına bakakaldım. Bana denk gelmesin diye sinerek bedenimi sert bir kabuk gibi top şekline getirdim ama o çoktan yanıma diz çöküp özür dilemeye başlamıştı. “Aman Tanrım, çok özür dilerim. Çok üzgünüm. İyi misin? Tanrım, yanabilirdin!”

“İyiyim. Gerçekten. İyiylim,” dedim. Sesimdeki titremeyi duyabiliyordum ve neden ona güven telkin etmek için acele ettiğimi merak ediyordum. “Yere döküldü, üzerime değil.”

“Çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kim bilir şimdi hakkımda ne düşünüyorsunuz,” dedi.

Başım dönüyordu. Açtım ve kapana kısıldığımı hissediyordum. “Niyetim sizi kızdırmak değildi,” dedim. “Söyleyecek pozitif bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Günlük dehşet verici. Açıkça görülüyor ki siz de farkındasınız ve sizi daha kötü hissettirmek istemezdim.”

“Bundan daha kötü hissettiremezsin.” Gözleri meydan okur gibiydi.

“Tamam, o zaman.” Umarım kişisel aptallık rekorumu kırmak üzere değildim. “Evet, sanırım bu kızını öldürebilecek birinin günlüğü. Hayır, bunun kendini öldürebilecek birinin günlüğü olduğunu sanmıyorum.”

Beni yakından izliyordu. “Devam et.”

“Yazar... Karakter tonu (ne pahasına olursa olsun) kendini korumaya çalışıyor. Eğer bu günlüğü ne tip bir kadının yazdığını tahmin etmek zorunda olsaydım derdim ki – bak, bu çok kötü gelecek kulağa!”

“Söyle.”

“Narsist, şımarık, baskın – o her şeyi herkesten iyi yapıyor...” Dudağımı ısırdım. “Üzgünüm. Pek ince düşünceli değilimdir,” sesizce, “acımasız bir ego”, diye ekledim. Elde etmek istedikleri şey ve kendisinin arasına girilen insanlar, karşıdaki kişi, bir engele dönüştüğü an değersiz ve harcanabilir görünmeye başlar.

Mark Bretherick, “Tamamen haklısın,” dedi. “Bana gerçekleri söylüyorsun. Senin gözünle.” Sesinde ilk kez bir öfke işareti seziyordum.

“Yazdıklarının bir kısmı tamamen beklediğim şeyler,” dedim. “Bir ebeveyn olmak fena halde kısıtlayıcı olabilir.”

“Geraldine asla mola almadı. Tam gün annelik yaptı. Asla bir tatile ihtiyacı olduğunu söylemedi.”

“Herkesin bir tatile ihtiyacı vardır. Bak, eğer çocuklarıma tam gün annelik yapmak zorunda olsaydım her günü bitirmek için güçlü sakinleştiricilere gereksinimim olurdu. Onun, bitkinliğini ve kendine ayıracak vakte ve yaşam alanına ihtiyaç duymasını anlayabilirim... Ama bir çocuğu karanlık bir odaya kilitleyerek, saatlerce ağlamasını dinlemek, kapıyı tutup çekmek (ki dışarı çıkamasın) ve çocuğa sevgi ve koruma hissi duyabilmek için ona acı çektirmek zorunda oluşu hakkında yazdıkları; rahatsızlık verici.”

“Neden bir yardımcı istemedi? Bir dadıya gücümüz yeterdi – hatta iki taneye yeterdi! Geraldine eğer istemeseydi bunların birini bile yapmak zorunda değildi. Bana bunu yapmanın kendi arzusu olduğunu söylemişti. Severek yaptığını sanmıştım.”

Gözlerindeki öfke ve acıya bakmamaya çalışıyordum. Ona verecek cevabım yoktu. Eğer Geraldine gibi, zengin bir şirket yöneticisiyle evli ve böyle büyük bir malikânede yaşıyor olsaydım kocama doğum odasından çıkar çıkmaz bir hizmetli ekibi tutmasını emrederdim. Ona, “Bazıları ihtiyaçları olanı istemekte diğerlerinden daha iyidir,” dedim. “Kadınlar genellikle bu işi beceremez.”

Sanki ilgisini yitirmişçesine başını başka yöne çevirdi. “Eğer beni taklit edebiliyorsa Geraldine’i de edebilir.” Avuçlarına üflüyordu. “Geraldine narsist değildi, tam tersiydi.”

“Günlüğü bir başkasının yazmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Ama... Geraldine’in el yazısı olup olmadığını anlardınız, öyle değil mi?”

YANLIŞ ANNE

“Bilgisayardan alınmış bu çıktılar el yazısı gibi mi görünüyor?” diye çıkıştı.

“Hayır. Ama ben sandım ki...”

“Özür dilerim.” Az önceki olayın üzerinden fazla zaman geçmeden benden tekrar özür dilemek zorunda kaldığı için kendinden öğreniyormuş gibi görünüyordu. “Günlük Geraldine’in bilgisayarında bulundu. El yazısı olanı yok.”

Ağzımda ekşi bir tat vardı. “William Markes kim?” diye sordum. “Hayatını mahvedebileceğini söylediği kişi?”

“İyi soru.”

“Ne? Bilmiyor musunuz?”

Gülümsemeksizin bir kahkaha patlatıyor. “Şu an görünüşe göre sen onunla ilgili benden fazla şey biliyorsun.”

Nefesim daraldı. “Yani?”

“Bu günlüğü okuduğumdan beri kafamda kimseyle ilişkilendiremediğim bir isim vardı: William Markes. Sonra birdenbire sen karşıma çıktın. Sen fiziksel olarak Geraldine’in ikizisin ve bana, beni taklit eden bir adamla tanıştığını söylüyorsun. Ama biz o olmadığını biliyoruz. Şu an otele tanıştığın adama takacak bir isim yok.” Omuz silktili. “Ben bir bilim insanıyım. Eğer bu iki gerçeği bir araya getirirsek...”

“Geçen yıl tanıştığım adamın William Markes olduğu sonucuna varıyorsun.”

Bazen elverişlilik mantık kılığına bürünür: İki şeyi birbirine bunu yapabileceğiniz için bağlarsınız, yapmanız gerektiği için değil. *Ben de bir bilim insanıyım.* Ya bu iki bilinmeyen ilgisizse? Ya Seddon Hall’daki adam cinayet işleyebilecek bir psikopat değilse, sadece o hafta kuralları yıkmak istediği için yalan söylediye ve kendini gizlemek istediye?

Eğer William Markes, her kimse, Geraldine’i öldürdükten sonra onun ağzından sahte bir günlük yazdıysa neden kendi ismini günlüğe

dâhil etti? İtiraf için bir çeşit karmaşık dürtü mü? Bir psikolog değil ama bir bilim insanı olarak bunun mümkün olup olmadığı hakkında bir fikrim yoktu.

“Polise söylemelisin. William Markes’ı aramayı bıraktılar. Eğer bana anlattıklarını onlara da anlattırsan...”

Ayağa kalktım. “Gitmem gerek,” dedim. Sandalyenin arkasında bıraktığım yerden çantamı aldım. Kollarımla sardım ki içindekileri göremesin. “Üzgünüm, bugün çocuklarımı yuvadan öğle yemeği saatinde almak zorundayım ve daha önce alışverişe gitmem gerek.” Yalandı. Salı ve perşembe Nick’in günleriydi. Alışveriş torbalarının başıboş dolaştığı, faturaların ve parti davetiyelerinin ortadan kaybolduğu günlerdi.

Bir kez bile Zoe ve Jake’i öğle vakti almadım. Zorlu yuva sistemi kendimi suçlu hissettiğim şeylerden biri.

“Bekle,” dedi. Mark beni holün bir ucundan diğerine takip ediyordu. “Hangi oteldi? Nerede?”

Kapıyı açtım ve yüzüme çarpan temiz havayla kendimi daha gerçek hissettim. Hava güneşli ve bulunduğum yerden sadece birkaç adım ötedeydim ama yine de ışık uzak görünüyordu. “Otelin ismini anımsamıyorum,” dedim.

“Evet, hatırlıyorsun,” dedi, üzgün görünüyordu. “Polise söyleyeceksin, değil mi?”

“Evet.”

“Her şeyi? Otelin ismini?”

Başımı salladım. Kalbim aldatmanın verdiği baskıyla geriliyordu. Söyleyemedim.

“Tekrar gelecek misin?” diye sordu. “Lütfen?”

“Neden?”

“Seninle tekrar konuşmak istiyorum. Polis ve benim dışımda günlüğü okuyan tek kişi sensin,” dedi.

“Tamam.” Şu noktada, eğer bu artık gidebileceğim anlamına gelecekse söylemem gereken her şeyi söyleyebilirdim. Gözlerinde bir katılık vardı: Memnuniyet değil ama kararlılık.

Bir daha asla Corn Mill House’a geri dönmek gibi bir niyetim yoktu.

Rawndesley’e geri dönerken Mark’la görüşmemizin verdiği stresle onunla ve olanlarla ilgili her şeyi unutma ihtiyacı duyuyordum. Venedik’i Kurtarma Vakfı’nın ofisinde birkaç saatimi Salvo, Vittorio ve TV yapımcısı arasındaki anlaşmazlığı gidermeye uğraşarak geçirdim ve başarısız oldum. Natasha Prentice-Nash ne yüzümdeki morluklarla ilgili bir yorum yaptı ne salı günü ofise geldiğim için bana teşekkür etti ne de benim işimin parçası olmaması gereken bir şeyi sırf ofisteki sosyal becerileri gelişmiş tek çalışan ben olmam nedeniyle üzerime yıktığı için özür diledi. Saat beş olduğunda artık bu duruma daha fazla katlanamayacağımı anlayarak eve doğru yola çıktım.

Evin önüne geldim ama kimse yoktu. Arabanın penceresinden yukarıya baktım ve salon perdelerimizin açık olduğunu gördüm. Genellikle bu saatte Zoe ve Jake televizyon izlerken gün ışığının onları rahatsız etmemesi için kapalı olurdu.

Çantamı peşimden sürükleyerek ve Nick’in arabasını görebilmek için sokakta sağa sola bakarak arabadan dışarıya çıktım. Yoktu. Buna rağmen erkenden yatağa gitmiş olabilecekleri ihtimalini düşünerek, daireden içeriye girdiğimde tüm aile üyelerimizin isimlerini seslendim. Saatile baktım. Çok erkendi. Altıya çeyrek vardı. Belki çocuklar hâlâ yuvadaydı; Nick işten geç çıkmış olabilirdi. Gerçi onu tanıdığım tüm seneler boyunca asla böyle bir şey yapmamıştı. Bu çeşit bir işte çalışmanın hoş olacağını sık sık düşünmüştüm.

Aklıma korkunç bir ihtimal geldi. Ya Nick çocukları almayı unutmuşsa? Hayır, yine de bu saate kadar eve dönmüş olurdu. Asla beş buçuğu geçirmemişti. Bütün istediğim normal, dağınık, gürültülü

evime, yaygaracı çocuklarıma ve bir şarap kadehi uzatan kocama **kavuş**mak-tı. Peki, neredeydiler?

Üst kattaki mutfağa çıktım. Masanın üzerinde bir not olmadığını **görü**nce midem endişeyle burkuldu. Nick her zaman not bırakırdı; **nerede** olduklarını bilmediğimde çılgına döndüğümü sonunda aklına **sok**mayı başarmıştım. Başlangıçta, “Endişelenecek ne var? Belli ki bir yerlerdeyim, öyle değil mi?” diyordu. Zoe ve Jake de belli ki bir yerlerdeydi; buradaki sorun bu belli yerin benim için belli olmamasıydı ve bu yeterli değildi.

Nerede olabili-rlerdi?

Mutfaktan çıkıp diğer odaları ve Nick’in bırakmış olsa iyi etmiş olacağı, belki de yere düşmüş olabilecek notun basamaklarda olup olmadığını araştırmak için geri döndüğümde gözüme parlak bir renk takıldı. Lavabonun iki yanındaki tezgâhın üzeri irili ufaklı parlak kırmızı renkli gölcüklerle kaplıydı. Mutfak duvarında kırmızı izler vardı. Kan! *Ah, hayır. Hayır, lütfen...*

Işık yerdeki bir şeyin küçük parçalarının üzerinden yansıyor-du. Kırk cam.

Salona gitmek için merdiven basamaklarını üçer üçer atladım. Telefonu kaptım, tam polisi aramak üzereyken televizyonun üzerindeki kâğıt parçasını fark ettim: “Anneme çaya gidiyoruz. Sekiz gibi döneriz. Çocuklara domates soslu spagetti yapacaktım ama passata⁵ kavanozunu kırdım, sonra temizlerim!” Nick’in yazdıkları belirgin şekilde beynim tarafından algılanana kadar iki kez dokuz tuşuna basmışım bile. Telefonu kanepenin üzerine fırlatarak mutfağa koştum ve orada manyak gibi gülmeye başladım. Passata. Elbette. Mutfağın her yerinde. Polis ucuz kurtuldu; bugün onları arayan en çılgın kişi ben olabilirdim.

5 Akışkan domates püresi. (ç. n.)

YANLIŞ ANNE

Masaya oturarak bana uzun gelen bir süre boyunca ağladım ama umurumda değildi. İstedğim kadar uzun ağlayabilirdim. Bir yandan iç çekerken, kendime, nefesine hâkim olamayan bir aptal olduğum için kızdım.

Bir süre sonra sakinleştim ve kendime bir kadeh şarap doldurdum. Pisliği temizlemeye enerjim yoktu. Ruhumu sarsan dehşet dolu dakikalar geride kalmıştı ama içimde yarattığı boşluğu hâlâ hissedebiliyordum. Mark Bretherick de aynı şekilde hissediyor olmalıydı. Sadece onun için kâbus sona ermedi. Yerine, bundan sonraki yaşamı haline geldi. Panik geçiciydi. Neticede ardında dehşeti –soğuk, öfkenin avutamayacağı şekilde uzayıp giden– bırakarak kayboldu.

Titredim. Düşüncesi bile dayanılmazdı. Tanrı'ya şükür bunun nasıl bir his olduğunu ben bilmiyordum. Tanrı'ya şükür Zoe ve Jake'in başına Nick'in annesinin berbat yemeklerinden daha kötüsü gelmedi.

Holden çantamı aldım ve içinden çerçevelenmiş iki fotoğrafı çıkararak salona götürürken mutfakta durup şarap kadehimi aldım. Artık Nick ve çocukların güvende olduklarını bildiğim için yalnızlığın tadını çıkarabilirim. Kanepeye oturarak fotoğrafları yanıma koydum. Şu kırmızı tuğlayla örülmüş alçak duvar, yabani kiraz ağacı, beyaz panjurlu mavi bina... Onları daha önce gördüğümü biliyordum ama nerede? Hafızamda bir kıvılcım belirdi: “Binanın dışını maviye boyamaları biraz garip değil mi? Çevreye uyum sağlamıyor,” diyen kendi sesimi duydum. Kiminle konuşuyordum? Zihnim yavaşça çalışmaya başlıyordu ancak soluksuz, aç ve birbiri ardına gelen şokla dolu iki günün üzerine kör ve bulanıktı.

“Sahibi BT'ydi⁶. Sanırım bir telefon santrali. Bence mavi uygun. En azından gri değil,” demişti Nick. Bunu Nick söylemişti. Birden her şey belirdi: Silsford Şatosu'ndaki baykuş koruma alanı. Mavi BT binası arkasında, küçük bir arazinin karşısındaydı. Oraya çocuklarla iki kez

6 Uluslararası İngiliz telekomünikasyon hizmetleri şirketi. (ç. n.)

gitmiştik. İlki Jake küçük bir bebekkendi ve ikincisi neredeyse üç ay önceydi. İkinci ziyaretimiz daha tartışmalıydı. Zoe bir baykuş almak istedi ve tabii Jake de öyle. Onlara bir taneyi paylaşmak zorunda kalacaklarını söylediğimde her ikisi de on dakika boyunca ağlamışlardı. Birer tane istiyorlardı. Nihayet Nick bir beyin fırtınasından sonra onlara baykuşların da çocuklar gibi bir anneye ve babaya ihtiyaçları olduğunu sakince açıkladı. Zoe ve Jake bu sözlerin ardındaki mantığı görerek Şehirli Oscar'ı evlat edinmeye karar verdiler.

Lucy'nin fotoğrafını aldım. Kadının üzerinde oturduğu duvar Oscar'ın kafesinden yirme metre uzaklıktaydı. Kollarımla bedenimi sıkıca sardım ki içimi kemiren korkuyu sıkıp dışarıya atabileyim. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tek bildiğim Brethericklerin gittikçe yakınımı geldiğiydi.

Altı basamak aşağıya inerek yatak odamıza gittim. Giysi dolabımın kapılarını açarak aradığım siyah, ütülenmemiş çamaşır öbeğini bulana dek üst raftakileri dışarı çektim. Beyaz baykuş baskılı tişörtü buldum. Resmin altında "Silsford Şatosu Baykuş Barnağı" yazıyordu. Bunun anlamı belirsizdi. Benim bu tişörtü giydiğimi gören biri orada bulunduğumu düşünecekti.

Seddon Hall'a gitmek için York trenine yetişmeye çalışırken üzerimde bu tişört vardı. Yazın seyahat ederken hep bunu giyerdim; bir yolculukta harcanmayacak ya da evde bırakılmayacak kadar pejmürde tek tişörtüm buydu.

Bu fotoğrafların ben Seddon Hall'a gitmeden önce mi sonra mı çekildiklerini öğrenmem gerekiyordu.

Zekice, Sally. Bunu tam olarak nasıl yapacaksın? Mark Bretherick'i arayarak evinden çaldığın fotoğraflarla ilgili daha fazla detaya ihtiyacın olduğunu mu söyleyeceksin?

Tekrar salona koştum. Çerçeveleri aldım ve sökmeye başladım. Bazıları fotoğrafların arkasına tarih yazmaktan hoşlanır – bu benim

tek umudumdu. Parmak acıtma pahasına çerçevenin metal klipslerini açmaya çalışırken bile bunun ne işe yarayacağını merak ediyordum. Geçen yılın iki haziranından önce çekilmişlerse ne olacaktı sanki? Beynim durmuştu; kendime bunun neden önemli olduğunu açıklayamıyordum.

Sonunda çerçevenin arka bölümü yerinden ayrıldı. Onu yere fırlattım ve kendimi beyaz, boş bir dikkörtgene bakarken buldum. Elbette boştu. Geraldine Bretherick bir anneydi. Tarih yazmak bir yana, benim, fotoğraflarımı bir albüme yerleştirecek veya çerçeveleyecek vaktim bile yoktu, dolabımda bir kutunun içinde duruyorlardı. Son iki yıldır o kutunun içeriğini düzenlemek benim yeni yılda yapılacaklar listemde bulunuyordu. Belki şans üçüncüdeydi.

Tam çerçeveyi tekrar bir araya getirmeye başlayacaktım ki fotoğrafın arkasında en altta bir şey dikkatimi çekti: Boydan boya belirsiz bir çizgi. Orta parmağımın uzun tırnağıyla –ev işi meydan muharebelerinde henüz kaybetmediğim tek tırnak!– çerçevenin köşesinden fotoğrafı kaldırarak çıkardım.

Halının üzerine bir yerine iki fotoğraf düştü. İkinciye gördüğümde kaslarım gerildi. Geraldine’in kinin arkasına sıkıştırılmış ve neredeyse tamamen benzer bir kopyası. Telefon santrali binasının ve yabani kiraz ağacının önündeki kırmızı tuğla duvarın yanında bir kadın duruyordu. Uçuk mavi kot pantolon ve krem rengi bir tişört giymişti. Geraldine’den farklı olarak, gülümsemiyordu. Farklı olan çok şey vardı. Bu kadının köşeli bir suratı ve küçük yüz hatları vardı. Bana ten rengi oyun hamurunu hatırlattı. Geraldine’den daha az çekiciydi. Saçları koyu renkli ve kısa, sanki kasten farklı boylarda kesilmi, asimetrik bir kesimdi. Yüksek topuklu deri çizmeler ve kahverengi deri bir ceket giymişti. Koyu kırmızı bir ruj sürmüştü. Kolları iki yanında; sanki poz veriyor gibi görünüyordu.

Baktım, baktım... Sonra Lucy'nin çerçevesini alarak arkadaki metal klipslerden başlayarak yavaşça açtım. *Çılgınca. Elbette orada bir resim olmayacak.*

Vardı.

Bir benzer daha: Lucy'nin yaşında küçük bir kız ve o da aynı duvarın üzerinde oturuyordu. Lucy gibi o da el sallıyordu. İnce kahverengi saçlı bir kızdı, saçları mat griyle karıştırılabilecek bir kahverengiydi. Öyle zayıftı ki, dizleri sopa gibi bacaklarında ağrı veren şişlikler gibi görünüyordu. Ve giysileri... Hayır, olamaz...

Birilerinin eve girdiğini duyduğumda soluğum kesildi. Yukarıya koşan ayak sesleri geliyordu. Kesinlikle bir kişiden fazlaydı. Panik içindeydim. Fotoğrafları, dağınık çerçeveleri nereye saklayacağımı ve kendimi nasıl açıklayacağımı merak ederken Nick ve çocuklar olmadığının farkına vardım; kapı sesi duymadım ve coşkulu sesler de yoktu. Boynumun arkasında sinir düğümü gibi hissedilen gergin kaslarımı ovaladım. *Kendine gel, Sally.* Bu günde en az iki kez yaşanır. Bu duruma beni yerimden sıçratmayacak kadar alışmış olmalıydım. Sesler bizim özgün tasarım binamızdan geliyordu, yan bloktan. Üst katta yaşayan birileri dairemizin ortasından geçen ve görünmeyen ana merdiveni kullanıyor olmalıydı.

Fotoğraftaki zayıf kız Lucy Bretherick'le aynı kıyafetleri giymişti. Aynı gömlek, aynı elbise. Hatta aynı çoraplar ve ayakkabılar bile. Çorapların üzerindeki dantellere kadar tıpatıp aynı.

Başım zonkladı. Bu kadarı çok fazlaydı. Fotoğrafları kanepenin üzerinden halıya süpürdüm ve elimi ağzımın üzerine bastırdım. Bir şeyler yemem gerekiyordu yoksa istifra edecektim.

Telefon çaldı. Kaldırdım ve bir homurtudan başka ses çıkarmayı beceremedim. Aklını kaçırmış bir ses sordu, "Cep telefonun kapalı mı?"

"Esther, özür dilerim," dedim gevşekçe. Corn Mill House'dan ayrıldıktan sonra açmayı unutmuş olmalıydım.

YANLIŞ ANNE

“Seni asla dinlemediğim için ne kadar şanslısın? Eğer sana uysaydım polisi arayarak kendimi aptal yerine koyacaktım. İki saat içinde beni aramaya ne oldu?”

“Seni sonra arayacağım,” diyerek telefonu kapattım.

“Aldatma kısmı dışında, her şey hakkında ne düşündüğümü bilmek istiyorsun. Doğru mu?” diye sordu Esther.

Ağzıma biraz daha sossuz spagetti tıktım ve çıkardığım sesin Esther’in sorusuna cevap olduğunu umdum. Ona tüm olan biteni anlatmam on beş dakikamı ve ardından duyduklarını ne şartlar altında olursa olsun kimseye söylemeyeceğine dair hayatı üzerine and içmesini istemek ise on dakikamı aldı.

“Komik, aldatma, üzerinde en çok konuşmak istediğim bölüm,” dedi.

“Esther...”

“Aklından ne geçiyordu? Bu an o an olabilirdi, Sal – evliliğin bitmiş, mutlu yuvan dağılmış ve ne uğruna? Neredeyse hiç tanımadığın bir adamla birkaç düzüşme için mi? Çocuklarının hayatını mahvetmiş olabilirsin...”

“Kapatıyorum,” diye uyardım.

“Tamam, tamam. Bunu başka bir zaman tartışacağız ama tartışacağız.”

“Eğer öyle diyorsan,” dedim. Esther’in bakış açısının doğru olduğunu biliyordum. Ayrıca kolay, pratik ve sıkıcıydı da. “Her zaman benden daha duyarlı olduğunu söylemez miydim?” diye sordum. Yeni itiraf edilmiş günahımı hafife almaya çalışıyordum. “Kanıt gerekiyorsa işte sana kanıt.”

“Bu bir şaka değil, Sal. Gerçekten şok içindeyim,” dedi.

İyi. “Sana anlattıklarımın kalaniyle ilgili söyleyeceğin bir şey var mı? Yoksa seni ahlak dersleriyle baş başa mı bırakayım?”

Bir duraksama oldu. Sonra, “Fotoğraflardaki kadın ve kız William Markes’in eşi ve kızı olabilir mi?” dedi.

Sözleri sanki karanlıkta bir hız treninden inmişim gibi uyuşuk ve dengesiz hissetmeme neden oldu. “Neden?”

“Bilmiyorum.” Esther tırnaklarını yerken onu dinledim. “Sadece merak ediyordum eğer... Bir aileyi düşünüyorum –Markeslar– bir başka aileyi taklit eden. Bilmiyorum. Düşünmek için ıssız bir adada iki hafta gerek.”

“Mark Bretherick o günlüğü karısının yazdığını düşünüyor.”

“Evet. Söyledin.” İç çekti. “Sal, açık değil mi? Sen ve ben bu işi telefonda çözemeyiz. Polise gitmelisin.”

Uzutmaya çalışarak, “Fotoğraflar gizlenmemiştii sanırım,” dedim. “Hiç eskisini çıkarmaya üşenip yeni fotoğrafı üzerine taktığın bir çerçeven olmadı mı? Yeniye camın arkasına yerleştirip eskisini de onun arkasında bıraktığın?”

Esther kuru bir şekilde, “Hayır,” diye cevap verdi. “Özellikle diğer fotoğraftaki kız benim çocuğunla aynı giysileri giyiyorsa. Aynı giysiler olduklarından emin misin? Benzer değil?”

“Tek bildiğim her ikisinin de koyu yeşil elbise, yeşil ve beyaz çizgili gömlek...”

“Dur bir dakika. Giysi kısa kollu mu? Altında bir başka bluz var mı?”

“Evet, bir çeşit tunik gibi.”

“Bana bir okul üniforması gibi geldi,” dedi Esther. “Ayakkabılar ve çoraplar ne renk? Siyah? Lacivert?”

“Siyah ayakkabılar ve beyaz çoraplar,” dedim nefesim daralarak.

Esther tatsız şekilde ekledi, “Hiç de baykuş barınağında bir hafta sonu giyilecek kıyafetlere benzemiyor. Gerçi ben de bir uzman değilim.”

Makarna tabağımı bıraktım ve fotoğrafları yerden alarak tekrar inceledim. Haklıydı. Bana neler oluyordu? Elbette üniformaydı.

Beni şaşırtan yeşil elbiseydi; pek çok okul üniformasının olduğu gibi şekilsiz ya da kurumsal görünümlü kesinlikle değildi. Kısa kolları geniş kesimli, yakası şekilli ve güzel gümüş tokalı bir kemeri vardı. Bir üniformaydı. Mantıklı. Ülkedeki her ebeveyn gibi her okul da çocukları Silsford Şatosu'nun baykuş barınağına götürürdü.

"Sally? Hey?"

"Buradayım. Haklısın. Nasıl gözden kaçırdım bilmiyorum."

"Hâlâ polisi araman konusunda ısrar ediyorum."

"Yapamam. Nick geçen sene olanları öğrenir. Beni terk eder. Bunu riske atamam." *Lüften söyleme. Lütfen.*

"Bunu başka bir adamı becermeden önce düşünecektin. Bir hafta boyunca," dedi Esther. Sanki bir günlük ihanet daha az ayıptı. "Bu sadece seni ilgilendirmiyor, Sally," diye ekledi.

"Sanki ben bilmiyor muyum?" dedim.

"O zaman polisi ara! Bugün takip edildin, dün birisi seni otobüsün altına itti. Hâlâ Pam Senior olduğunu düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Fikrimi değiştirip duruyorum. Bir an çılgınca geliyor kulağıma ama sonra... Olaydan sonra bana yardımcı olmak için çok hevesliydi. Bu beni şüphelendirdi. On dakika önce benden nefret ettiği kesinlikle ortadaydı."

"Ah, haydi!" Esther küçümseyerek konuştu. "Ortada gizli bir şey yok. Kalın kafalı, öyle değil mi? Bana anlattıklarına bakılırsa öyle anlaşılıyor. Bence pek zeki olmayan birisi ölüme yakın gelen bir düşmanı anında affederdi."

"Öyle mi?"

"Evet. Duygular her zaman akla galip gelir. 'Neredeyse ölüyordu. Onu sevmek zorundayım.' Pam böyle düşünürdü. Zeki insanlar nefreti hak edenlerden koşullara bağlı olmaksızın nefret etmeye devam ederler." Esther'in sesi gurur doluydu ve patronu Embesil'den bahsettiğinden adım gibi emindim. Sakinleşmeye çalışırken aldığı

gürültülü solukları dinledim. Kontrolün onda olmamasından nefret ederdi. “Bak, Nick’in öğrenmesine gerek yok,” dedi. “Polisin bu gibi durumlarda aldatan eşi koruduğu iyi bilinir.” Alaylı homurtularımın üzerinden sesini duyurmaya çalışarak, “Doğru söylüyorum! Zaten kendilerinin de sık yaptığı bir şey bu. Asıl becerenler onlar – herkes bunu bilir. Karşı bile değiller. Onları tek ilgilendiren şey işlerini doğru yapabilmek için gerçekleri bilmek. Eğer onlara bildiğin her şeyi anlattırsan Nick’i bu işe karıştırmamak için ellerinden geleni yapacaklardır.”

“Bunu bilmenin bir yolu yok,” diyerek tartışmasına fırsat vermeden telefonu kapattım. Beni geri aramasını bekliyordum ama aramadı. Cezahydım.

Onları tek ilgilendiren şey işlerini doğru yapabilmek için gerçekleri bilmek. Alfa Romeo’nun plakası neydi? Bu sabah görüp ezberlemiştim.

Unuttum. O zamandan bu zamana aklımdan akıp gitmiş. *Aptal, aptal, aptal.*

Dört fotoğrafı aldım ve aşağıya götürerek çantama yerleştirdim. Sonra salona giderek ahşap çerçeveleri çöpe attım. Nick’in fark ederek bana sorma ihtimali sıfırdı; ilk kez uyanık ve dikkatli bir kocam olmadığı için memnundum.

Polisi düşündüm. *Asıl becerenler.* Eğer diğer iki fotoğrafı bulamadıysa ne kadar dikkatli olabilirlerdi ki? Saklandıklarını düşünürsek. Geraldine ve Lucy’nin ölümlerinden sonra ev araştırılmış olmalıydı. Neden kimse o fotoğrafları bulmadı?

Lucy Bretherick’in hangi okula gittiğini biliyordum: St. Swithun’s. Kuzey Spilling’de Montessori eğitimi veren bir ilkokul. Mark... Seddon Hall’daki adam söylemişti. Montessori’yi duymuştum, bir çeşit eğitim sistemi olduğunu biliyordum ama tam olarak nedir bilmiyordum. O

YANLIŞ ANNE

da bilip bilmediğimi sormadı çünkü orta sınıf bir anne olduğum için muhtemelen bildiğimi düşündü.

Bilmiyorum ama okul, çantamda fotoğrafları olan kızlar ve aileleri hakkında mümkün olduğunca fazla öğrenmeyi planlıyordum. Ertesi sabah Zoe ve Jake'i okula bırakır bırakmaz St. Swithun's'a gidecektim.

Delil No: VN8723

Dosya No: VN87

**Görevli Memur: Komiser Muavini Samuel
Kombothekra**

**GERALDINE BRETHERICK'İN GÜNLÜĞÜ, ALINTI 3/9
(Corn Mill House, Castle Park, Spilling, RY29 0LE ad-
resindeki Toshiba dizüstü bilgisayarın hard diskinden
alınmıştır.)**

23 Nisan 2006, gece 2:00

Bu gece, Mark ve ben akşam yemeği için dışarıya çıktığımızda Michelle dadılık yaptı. Yatak saati, kaç masal okunacağı ve diş fırçalama konularında pazarlık yapmak zorunda kalmadım. Gece lambasını açmak veya kapıyı doğru açıda aralık bırakmak zorunda da değildim. Tüm bunlar Michelle'in sorumluluğundaydı ve bunun için cömert bir ücret aldı.

Erken saatlerde annemle telefonda konuşurken ona, "Mark beni şehirdeki en iyi restorana, Bay Tree'ye götürüyor," dedim. "Benim stresli olduğumu ve neşelenmeye ihtiyacım olduğunu düşünüyor." Sesimde hafif bir muhalefet olduğundan eminim. Haberleri verdikten sonra oturup annemin benimle aynı fikirde olup olmadığım duymak için bekledim.

Her zaman sorduğu soruyu tekrarladı, “Lucy’ye kim bakacak?”
Sesi endişe doluydu.

“Michelle,” dedim. Mark ve ben gece dışarıya çıkamayacak kadar bitap olmadığımız nadir zamanlarda hep o bakardı. Annem bunu bilir ama her defasında, “Ah, Michelle bu gece meşgul ama dert etme az evvel sokaktan geçen bir serseri buldum – bir şişe ispiroya bu işi yapacak ve üstelik onu daha sonra evine bırakmamıza da gerek yok,” deyip demeyeceğimden emin olmak isterdi.

Annem, “Çok geç kalmayacaksınız, değil mi?” diye sordu.

“Muhtemelen, evet,” dedim. “Sekiz buçuktan önce çıkma ihtimalimizin pek olmadığını düşünürsek. Neden? Eve kaçta döneceğimizin ne önemi var?” Mark ve benim baş başa dışarıya çıkabildiğimiz her akşam okulda öğrendiğim bir şiir gelirdi aklıma: *Ateşli arzularla dolu karanlık bir gecede / ah, uğurlu kader! / evimdeki her varlık sessizken / dışarıya kaydım fark edilmeden.*

Annem, “Düşündüm ki... Lucy şu aralar geceleri biraz tuhaf, değil mi? Şu canavarlardan korkma meselesi. Eğer uyanırsa ve karşısında sadece Michelle olursa?” diye sordu.

“Eğer sabaha karşı onun için dans etmemi tercih eder miydi diye soruyorsan, evet, muhtemelen ederdi. Eğer sabaha çıkar mı diye soruyorsan, evet, muhtemelen çıkar.”

Annem bir gıdıklama sesi çıkararak, “Zavallı küçüğüm!” dedi.

“Mark ve ben her zaman bir apartif ve birer şişe su sipariş ederiz ve saat dokuz buçuğa kadar döneriz,” diye öne attım, onu bir kez daha bozmak için.

“Olabilirdi çabuk dönün, tamam mı?” dedi.

Sesimi yükselterek, “Mark benim bir tatile ihtiyacım olduğunu düşünüyor,” dedim, bu söylediğim saçmaydı. Eğer birazcık daha dozu kaçırmış olsaydım herkes bunun bir “yardım çağlığı” olduğunu düşünürdü. Daha doğru bir şekilde, gerçek bir “yardım çağlığı”

attığımda kendi annem bile sesimi duymuyordu. “Benim bir tatile ihtiyacım olduğunu düşünüyor musun, anne?” Otuz yıldan uzun bir süredir onun için önemli olan tek kişiydim; şimdiyse sadece değerli torununun bekçisi.

“Şey...” Kekelemeye ve boğazını temizler gibi sesler çıkarmaya başladı, cevap vermesine mani olacak bir şey yapmaya çalışıyordu. Artık ben bir anne olduğum için, kendi ihtiyaçlarımm farkına bile varmamam gerektiğini düşünüyordu.

Akşam yemeğinden memnun kalmadım tabii ki. Buna annem neden olmadı. Kısa veya uzun, Lucy’den uzakta geçen zamanlardan asla hoşlanmam. Güçlü şekilde o anları beklerdim ve başlar başlamaz bittiklerini hissedebilirdim. Özgürlüğümün geçici olduğunu hissederdim ve onu kaybedeceğim endişesi dışında bir şeye konsantre olmakta zorlanırdım. Gerçek özgürlük devamlı sahip olduğun bir şeydi. Eğer onu satın almak (Michelle’den) zorundaysan ve sadece bir başkasının (okul, Michelle) izniyle elde edilmişse değersizdi.

Lucy’nin yanında olmadığım zamanlar neredeyse onunla beraber geçirdiklerimden daha kötüydü. Özellikle ondan ayrı olduğum bir sürenin sonunda, “beklenen an” yaklaşırken. Onu göreceğim ilk andan, o beni gördüğü zaman, bir öncekinden daha kötü olabileceği ihtimali nedeniyle ürkerdim. Kanepede Lucy’nin yanına oturur, elini tutar ve televizyon seyrederdik ya da beraber bir kitap okurduk. Kendi kendime, “Bak, her şey yolunda. İyi gidiyorsun. Bu kadar dehşete kapılacak ne var?” derdim. Ama diğer zamanlar her şey yolunda değildi ve evin içinde sahibinin kamçısıyla yola getirilen bir köle gibi koşturup onu susturacak bir oyuncak, toka ya da oyun arıyordum. Mark bana onun her an mutlu olmasını isteyerek kendime yüksek standartlar belirlediğimi söylüyordu. “Kimse her zaman mutlu değildir,” diyordu. “Eğer ağlarsa, ağlar. Bazen sadece ‘zor’ deyip geçeceksin ve neler olduğunu izleyeceksin.”

Hiç anlamıyordu. Neler olacağını görmek istemiyordum. Neler olacağını önceden bilmek istiyordum. Lucy'nin varlığında rahat olmayışımın nedeni buydu, çünkü görünürde işe yarar bir etkiye tepki mekanizması yoktu. Onunla beraber olduğum her dakika kesinlikle elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Bazen işe yarar ve her şey yolunda giderdi. Bazen de bir felaketti – en sevdiği DVD'yi oynatmaya başladığımda çığlıklar attı çünkü *Charlie ve Lola*'nın yanlış bölümüymüş. Veya en sevdiği kitabı okumamızı teklif ettiğinde, bana o kitabı artık sevmediğini söyleyerek tükürüyordu.

Onu memnun etmeyi başardığım zaman yanında yüzümdeki gergin gülümsemeyle oturur ve ruh halini bozacak bir şey yapmaya çalışırdım. Lucy'yi çok fazla seviyordum; kendi ruh halimin onunkini bastırmasına izin veremiyordum ve bu benim bağımsız ruhumu kıskırtıyordu. Sıkıntısının batan kancalarını aklıma taktığında ona ne kadar kızdığımı hemen hemen hiç ifade edemiyordum. Küçük bir hareket dahi benim iyi ruh halimi bozmaya yetiyordu. Memnuniyetsizlikle buruşmuş yüzüne baktığım zaman kendimi bu kişiden ayıramadığımın farkına varıyordum. Onu unutamiyordum. Bana sonsuza dek sahip olmuştu. Ve her gün benden ne kadar fazla enerji, çaba ve hatta özümü, beni ben yapan şeyin bir parçasını alıp götürdüğünü düşünüyordum – hayatının her dakikasında bunların hepsini takdir etmeden alıyor ve bunun yanında her şeyi daha da berbat bir duruma getirmek için ortada mutsuz olacak bir şey yokken sızlanıyordu. O zaman tehlikeyi görüyordum.

Asla kötü bir şey yapmadım. Objektif bakarsam yaptığım tek kötü şey, bir kez o üç yaşındayken arabayla ondan uzaklaşmamdı. Bir cumartesi sabahıydı ve kütüphanedeydik. Gitmek istememiştim. Bir saunaya ya da maniküre gitmek isterdim, kendim için bir şey yapmak. Ama Lucy sıkılmıştı ve bir aktivite bulmam gerekiyordu. Beynimin içinde çığlıklar atan sesimi susturdum, “Biri lütfen kafama ateş etsin, bu sıkıntıya daha fazla katlanamam!” Kızımı kütüphaneye

götürdüm. Çocuk kitaplarına bakarak, okuyarak ve seçerek bir saat geçirdik. Lucy keyifle zaman geçirdi, hatta ben de sakinleşmeye, neşelenmeye başladım. Gerçi çocukları olmayan insanların cumartesi sabahlarını çok daha iyi geçirdiklerinin her an farkındaydım. Sorun ben eve gitmemiz gerektiğini söylediğimde çıktı. “Ah, anneciğim, hayır!” Lucy itiraz etti. “Biraz daha kalamaz mıyız? Lütfen?”

Böyle anlarda –çocuğunuz olduğunda böyle anlar çok olurdu, günde en az bir ve daha fazla– kendimi kötü bir ikilemle mücadele eden politik bir lider gibi hissediyordum. Gönlünü mü almalıydım ki bana karşı o da yumuşak davransın? Bu asla işe yaramazdı. Bir despotun istediğini yaparsan sadece daha fazlasını elde edebileceğini bildiğinden üzerinde daha fazla baskı kurmaya çalışacaktı. Kendimi, kazansam da kaybetsem de her iki tarafın da ağır kayıplar vereceğini bilerek bir mücadeleye hazırlamalı mıydım?

Lucy’nin kısa süre içinde acıkacağını biliyordum ve bu nedenle geri adım atmıyarak, hayır, dedim, eve gidip öğle yemeği yemeliydik. Gelecek hafta sonu onu tekrar kütüphaneye getireceğime söz verdim. Sanki ona gözlerini oymayı teklif etmişim gibi çığlıklar atmaya başladı ve arabaya binmeyi reddetti. Onu kucağıma almayı denediğimde tüm gücüyle beni tekmeleyip yumruklayarak dövuştü. Sakinliğimi koruyarak ona eğer arabaya binmezse eve tek başıma döneceğimi söyledim. Çığlık attı, “Seni sevmiyorum anneciğim, beni çok sinirlendiriyorsun!” Ben de arabaya bindim ve uzaklaşmaya başladım, yalnız.

Bunun ne kadar heyecan verici olduğunu anlatamam. Beynimin içinde mutluluk çığlıkları atıyordum, “Başardın! Başardın! Yihuuu! Sonunda ona karşı koyabildin!”

Yavaş ilerliyordum ki Lucy’nin yüzünü aynadan görebileyim. Öfkeli çığlıkları bir anda sustu. Yüzündeki ifadenin boş bir şoktan paniğe dönüşmesini izledim. Hareketsizdi. Arabaya doğru koşmadı ama kollarını öne doğru uzattı ve her iki elinin parmaklarını sanki beni yakalayıp geri çekebilecekmiş gibi açıp kapatmaya başladı.

Ağzının kıpırdadığını görebiliyordum. Dudaklarının, “Anneciğim!” kelimesini birkaç kez tekrarladığını okudum. Üzerinden bir milyon yıl dahi geçse asla benim onu orada bırakarak uzaklaşacağım aklına gelmezdi.

Muhtemelen onun beni hâlâ görebildiği bir noktada arabayı durdurmalıydım ama büyük bir sarhoşluk yaşıyordum ve bunun sonsuza dek sürebileceğine inanmak istiyordum. Blok çevresinde çabucak döndüm ve yarım dakika sonra kütüphanenin önüne park ettim. Lucy yere bağdaş kurmuş uluyordu. Bir kadın onu rahatlatmaya çalışarak sorunu ve annesinin nerede olduğunu anlamaya uğraşıyordu. Arabadan çıktım ve Lucy’ye sarılarak aklı karışan kadına, “Çok teşekkürler!” dedim. Beraber eve döndük. Sakince, “Lucy!” dedim. “Eğer yaramazlık yaparsan ve annenin sözünü dinlemezsen ve annene hayatı zorlaştırırsan bunun gibi şeyler yaşanabilir. Anlıyor musun?”

“Evet,” diyerek sızlandı.

Ağlama sesinden nefret ediyordum. “Hemen ağlamayı kes yoksa arabayı durdurup seni dışarı çıkarırım ve bir daha dönüp seni almam.”

Hemen ağlamayı durdurdu.

“İşte böyle,” dedim. “Şimdi, eğer iyi olursan ve hayatı kolaylaştırırsan o zaman annen mutlu olur ve beraber hoş vakit geçiririz. Anlıyor musun?”

“Evet, anneciğim,” dedi resmi bir şekilde.

Zafer ve suçluluk karışımı bir şey hissettim. Kötü bir şey yaptığımı biliyordum ama ayrıca bunun elimde olmadığını da biliyordum. Çevrendeki insanlar iyi davranışlar sergilerken senin de aynı şekilde davranman ayrıca zor; mesela beraber olduğu kişi her kimse, o lider pozisyonunda olduğu zaman. Bazen kötü ve bencilce bir şey yapmak istediğini düşünürsün ama yapamazsın çünkü herkes çileden çıkaracak şekilde ahlaklıdır. Ama berbat davranışlar kategorisinde tüm rekorları kırmaya niyetli biriyle, gittikçe kötüleşen bir durumun içinde sıkışıp

YANLIŞ ANNE

kaldığınız zaman, sevgili Tanrım, nasıl soğukkanlılığımızı koruyabilir ve doğru olanı yapabiliriz?

Beni tetikleyen sadece Lucy değildi. Bir arkadaşımın çocuğunun kafasını parçalamamak için çok zaman ellerimin üzerine oturmak zorunda kaldığım olmuştur. Oonagh O'Hara gibi. Anne ve babasına, "Tatlım! Gel bir sarılalım!" saçmalıklarını söyletebilmek için ağlaması ya da ayaklarını yere vurarak onları ateşlemesi yetiyordu. Tanrım, Oonagh'nın suratının ortasına nasıl da bir yumruk indirmek istiyordum. Eğer bir kerecik bunu yapabilsem sonsuza dek mutlu olacağımı biliyordum.

6

7/8/07

Dedektif Colin Sellers kimsenin ona bakmadığından emin olduğu bir sırada ceketinin koltuk altlarını kokladı. Sonuçsuz. Tekrar kokladı ama kötü kokunun kendi giysilerinden mi yoksa çevresindekilerden mi geldiğini çözemedi. Hayır kurumu mağazalarının derdi neydi? Stacey'ye giysilerini bir daha asla Next yerine Oxfam'dan almamasını söylemeye karar verdi. Yıllardır bir hayır kurumu mağazasında bulunmamıştı. Daha önce bozuk çorba gibi koktuklarının farkına varmamıştı. Üst üste yığılmış, sahiplerini düş kırıklığına uğrattıkları onlarca yılın birikimi gibi bayat kokuyorlardı.

Sellers normalde aşırı duygusal yansımalara eğilimi olan bir adam değildi ancak bu dükkânlar içindekini açığa çıkarıyordu. Önce tüm kuru temizlemecileri denemişti –kimyasal kokusu yetmişti– ama şimdi onları sona saklamış olmayı diliyordu. İyiye sona saklamalıydı. Herhangi bir şey hayır kurumu mağazalarından daha iyiydi.

Şu an Spilling'de Hildred Caddesi üzerindeki Yaşlılar Kurumu'nun bir şubesindeydi ve Tanrı'ya şükür bu sonuncuydu. Bu gece Stacey'ye üzerinden çıkarları en sıcak derecede yıkamasını söyleyecekti. Belki de hepsini çöpe atacaktı. Yapmayacağı tek bir şey vardı: Zavallı bir herif satın alsın diye kepaze bir kuruma bağışlamayacaktı. O an itibarıyla Sellers ikinci el giysilere karşıydı. İnsanlar bu iyi niyetli hayır

kurumlarına para bağışında bulunmalıydı, işte o kadar, diye düşündü. Ölüm, yağ ya da başarısızlık kokmayan, hoş ve temiz bir çek.

O an daha önce bir hayır kurumuna para yardımında bulunmadığının farkına vardı. Çünkü bütçesi buna müsait değildi, çünkü Stacey ve çocukların geçimini sağladığı kadar kendisinden sıkılarak, elinden kaçırmak istemediği kız arkadaşı Suki'nin de memnuniyetinden emin olması gerekiyordu. Ve bir de Stacey'nin Fransızca dersleri vardı ki onu ifade edebileceğinden daha fazla rahatsız ediyordu. S'il vous plaît?. Eğer bu sözleri bir kez daha söylediğini duyarsa cep boyutu Fransızca sözlüğünü boğazından içeriye sokabilirdi.

Nihayet mor, naylondan bir polo tişört giymiş ve sahte bir inci kolye takmış yaşlı bir kadın, boncuklu perdelerin ardından çıktı. Elinde birkaç dakika önce Sellers'ın daha genç ve çekici olan asistanına vermiş olduğu iki renkli fotoğraf vardı. Biri Geraldine Bretherick'e diğeri ise Mark Bretherick'in kayıp olduğunu iddia ettiği kahverengi Ozwald Boateng takım elbisenin bir benzerine aitti.

“Polis misiniz?” Yaşlı kadın Sellers'tan birkaç santim kısa olmasına rağmen ona en küçümseyici bakışıyla bakabilmek için elinden geleni yaptı. Yetmiş yaşlarında görünüyordu, beyaz saçlıydı, yüzünde kahverengi oyun hamuru yapışmış gibi duran benler vardı, gaga burunluydu ve bir insanın göz kapaklarında gereksinim duyabileceğinin on katı kadar deriye sahipti; her biri küçük, etli bir akordeona benziyordu. “Birinin böyle bir takım elbiseyi bize getirip getirmediğini mi öğrenmek istiyorsunuz?”

“Evet, doğru.”

“Hayır. Hatırlardım. Komik bir yakası var.” Onunla hemfikir olmaması için meydan okur gibi Sellers'a baktı. “Müşterilerimizin bundan hoşlanacağını hiç sanmam.”

“Peki ya bu kadın? Onu son birkaç hafta içinde gördüğünüzü anımsıyor musunuz?”

“Evet.”

“Gerçekten mi?” Sellers’ın keyfi yerine geldi. Şimdiye kadar aldığı genel tepki, “hayır” şeklinde olmuştu. Culver Vadisi’ndeki tüm kuru temizlemecilere ve hayır kurumu mağazalarına gitmişti, o kadar uğraşmayabilirmiş. “Size bir şey getirdi mi?”

“Hayır.” Yaşlı kadın burnunu ona çevirdi. “Bana onu hatırlıyor muyum diye sordun. Hatırlıyorum. Sık sık karşıdaki çerçeve satan dükkâna giderdi. Onu dışarıya park ettiği arabasından inerken görürdüm; çift sarı çizgilerin üzerine park ederdi, gözüne sokar gibi.” Sellers kontrolsüz şekilde gülmeye başlayabileceği tehlikesini düşünerek o konuşurken mümkün olduğunca burnuna bakmamayı denedi. “Genellikle dayanılmaz bir resim taşıyor olurdu, benekler ve karalamalar, bir çocuğa ait oldukları belliydi. Çok kez Mandy’ye, ‘Bu kadın kafasını muayene ettirmeli,’ demiştim. O resimleri buzdolabının üzerine takmak başka şey, çerçeveletip duvara asmak başka... Hem neden onları biriktirip hepsini bir seferde getirmiyordu? Yapacak başka işi yok muydu?”

“Mandy? Asistanınız mı?” diye sordu Sellers, boncuklu perdeye doğru baktı ama ona yardımcı olan güzel genç kız görünürde yoktu. Benim zaten güzel genç bir kızım var, diye kendine hatırlattı: Suki benim güzel genç kızım.

“Eğer her pastel boya çiziktirmesini çerçeveletmeye getirecek vakti varsa, arabasını kurallara uygun şekilde park edecek vakti de olmalı,” dedi yaşlı kadın. “Şüphesiz içeriye hemen girip çıkacağını düşünüyordu ama yine de bu bir şeyi değiştirmez çünkü çift sarı çizgilerin üzerine park etmenin bir özrü olamaz. Hepimiz kurallara uymak zorundayız, öyle değil mi? Canımız istediğinde kendi adımıza ayrıcalık tanıyamayız.”

Sellers, “Haklısınız,” dedi çünkü aksini kesinlikle iddia edemezdi. Ve ona tamamen katılıyordu. Kalbe dair meseleler dışında. Kalp ve aynı şekilde önemli diğer organlar.

“Öldü, değil mi?” Yaşlı kadın Sellers’a bakmak için başını yukarıya kaldırdığında göz çevresindeki kırışıklıklar hareket etti. “Haberlerde gördüm,” dedi.

“Doğru,” dedi Sellers. *Ama hâlâ onun kanunsuz park edişinden endişe mi duyuyorsun? İşin gücün yok mu, yaşlı yarasa.*

“Saat kaç?”

“Yediye geliyor.”

“Bence artık kayboldun iyi olur çünkü akşam programımız başlamak üzere,” dedi kadın.

“İşim bitti zaten.” Sellers dükkânın ortasına yarım halka şeklinde üç sıra hâlinde özenle dizilmiş plastik sandalyelere baktı. Herkes iyi vakit geçirecekti, bunu düşünmedi.

“Öğleden sonra gelmelisin.”

“Geldim. Kapalıydınız,” dedi Sellers.

“Mandy tüm öğleden sonra buradaydı,” diyerek ona çıktı. “Hafta içi her gün dokuz buçuktan beş buçuğa kadar açığız. Ve ek olarak akşam programlarımız var.”

Sellers başını salladı. Demek Mandy öğleden sonra kaytarmıştı. Ondan gittikçe daha fazla hoşlanmaya başlamıştı. Bugünkü programa katılacak mıydı? Akşam programının tam olarak ne içerdiğini öğrenmek üzere sormaya hazırlandı. Akli tam zamanında başına geldi ve yaşlı kadına teşekkür ederek oradan ayrıldı.

Yarım saat önce Gibbs’le buluşmak üzere sözleştikleri The Brown Cow barı beş dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. High Caddesi üzerinde hazır görünen iri göğüslü ve uzun bacaklı her dişiye gülümseyerek ilerlerken, Sellers kendi kendine son zamanlarda diğer kadınları sık sık düşündüğünü kabullendi. Bu arsız bir piç olduğu anlamına geli-

yordu. Elinde iki tane vardı; yetmiyor muydu? Düşünmeye en fazla ne kadar ara verebilirdi? İçinde büyüyen dürtülere teslim olmadan daha ne kadar dayanabilirdi?

Sellers kendini arzuladığı şeylerden mahrum etmekte iyi değildi. Cazibeye karşı koyamaz, kendini anında ve memnuniyetle bırakırdı ve bundan gurur duyardı. Anı yaşamaktan, eğlenceli olduğu ispatlanmış her şeyden kaçınan Simon Waterhouse gibi bir tutucu olmaktan iyiydi. Asıl sorun Sellers'ın üçüncü bir kadını sırtında taşımak istememesiydi çünkü böyle bir durumda Stacey ve Suki gibi o kadın da ihtiyaçlarının karşılanması talebinde bulunmakta kendini haklı görecekti. Üçüncü kadını –gerçi kafasında canlandırmak için fazla vakit harcamamıştı– söz dinleyen, sessiz biri olmalı ve ondan seks dışında bir şey istememeliydi. Yaşlı Kurumu'ndaki Mandy bu profile uyacak biri gibi görünmüyordu. Kendine yeni bir heyecan ararken akıllı davrandığı gibi, konu akşamlarım hayır kurumlarında plastik sandalyelerin üzerinde oturarak, Afrika hakkında konferans veren sakallı vejeteryan bir eziği dinlemeye geldiğinde kadının üstünü çiziyordu.

Barın kapısında Gibbs'e tosladı.

“Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.”

“Özür dilerim. Beklediğimden uzun sürdü,” dedi Sellers.

“İçeriye geç öyleyse.”

Sellers iki Timothy Taylor Landlord sipariş etti. En azından evlendiğinden bu yana Gibbs'in bira konusundaki damak tadı değişmemişti. Ama geri kalan her şey değişmişti. Gerçi Gibbs bu değişimlerin ya farkında değildi ya da bunları söz konusu etmeye niyeti yoktu. Sellers parasını hazırladı ve sonra Gibbs'in yöneldiği köşedeki küçük masaya baktı. Asla bir arkadaşını barda oyalayacak nitelikte bir adam olamamıştı. Önünde iki boş bira bardağı duruyordu. İşaret parmağıyla masaya dökülmüş olan biranın şeklini değiştirmeyi de-

YANLIŞ ANNE

niyordu. Evet, davranışları her zamanki gibiydi ama ya görünüşü... Rezalet. Christopher Gibbs'in Madam Tussaud versiyonu (parlak ve kusursuz) biriyle barda oturmak gibi bir şeydi. Debbie ona ne yapmıştı acaba, çamaşır makinesine mi atmıştı?

Bar da değişmişti. Bir zamanlar sigara içilmeyen bir bölümü varken şimdi barın tamamında sigara içilmesi yasaktı. Barın sahibi sandal ağacı hakkında boşboğazların palavralarına inanmıştı ve artık ateşe normal odun atma şansları kalmamıştı. Bu nedenle içerisi Gibbs'in parlak saçları kadar kokuluydu.

Sellers, "Takım elbiseyle ilgili bir şey bulamadım," diyerek içkileri masaya bıraktı. Kasten bardağı Gibbs'in parmağının üstüne koydu ve sonra özür diledi.

"Bu öğleden sonra Norman'ı gördüm."

"Norman Bates mi? Annesi nasılmış?" Sellers dalga geçti.

"Norman, bilgisayarçı. Geraldine Bretherick'inki."

"Ah, evet?"

"GHB'yi internetten sipariş edip etmediğini sordum. Başka bir yerden almış."

"Bu mümkün. Belki bir internet kafeye gitti ya da bir arkadaşının bilgisayarını kullandı." Gerçi düşünsük, Spilling'de internet kafe yok. Rawndesley'de bir tane var. Kütüphanede de yapmış olabilir.

Gibbs huzursuz göründü.

"Ne?" diye sordu Sellers.

"Norman günlük dosyasının bu yıl 11 Temmuz'da oluşturulduğunu söyledi. Waterhouse –pislik– 11 Temmuz'un Brethericklerin onuncu yıldönümü olduğuna işaret etmişti."

"Neden pislik?!" Sellers şaşırmıştı.

"Bunu çözen ilk o oldu. Kardan Adam'ın önünde."

Sellers, "Ben olsam arada bağlantı kurmazdım," dedi. "Waterhouse'un arası tarihlerle iyidir."

“Çünkü hiç hatırlamak zorunda olduğu bir tarih yok. Orijinal, beceriksiz dünya harikası.”

Seller, düşünceli şekilde, “O zaman,” dedi, “Geraldine girişlere sahte tarihler verdi. Ya bu ya da daha önce elde yazdıklarını bir yıl sonra bilgisayara geçirdi.”

“Neden böyle bir şey yapsın? Hem el yazısı orijinaller nerede? Evde yoktu.”

“Evde yer işgal etmemesi için atmış olabilir.”

Gibbs bira bardağının içine doğru homurdandı. “Evin büyüklüğünü sen de gördün. Fillerden oluşan bir futbol takımını saklayabilirsin o evde.”

“Tamam, demek günlük girişlerini ilk kez 11 Temmuz’da yaptı ve üzerlerine bir yıl öncenin tarihlerini verdi. Neden?” Sellers kendi sorusuna cevap vermeye başladı. “Tahminimce kocasına, ‘Uzun zamandır bu şekilde hissediyorum ve sen bunun farkında bile olmadın,’ demenin bir başka yoluydu. Ama yine de neden bir yıl öncesine ait tarihler kullansın ki? İlk giriş 18 Nisan 2006 ve sonuncusu ise 18 Mayıs 2006 tarihliydi. Fazla geniş bir yelpaze değil. Neden sahte tarihleri bir ay yerine üç yıla yaymadı?”

“Ben nereden bileyim?” Gibbs bir bardak altlığını parçalarına ayırmıştı ve onları masanın üzerindeki Landlord gölünde yüzdürüyordu. “Belki günlüğü bir başkası yazdı.”

“Ne yani, birisi Geraldine’i ve Lucy’yi öldürdü mü? Kim?”

“Waterhouse’a sorarsan William Markes.”

“Haydi...”

“Stepford da fikir değiştirebilir – sanırım şüpheleri var.”

“Hâlâ gergin, çünkü yeni. Şu tarihlerin tuhaf oluşu, bu günlüğün sahte olduğu anlamına gelmez. Düşünsene: Eğer iki kişiyi öldürdüysen ve içlerinden birinin sahte günlüğünü hazırlıyorsan bir yıl öncesinden bir iki tarih seçerek gereksiz ilgi çekmek istemezdin, öyle değil

mi? Tarihleri daha yakın yapardın. Bunun yanı sıra, eğer mutsuz bir evliliğin varsa ve kocana kırgınsan onuncu evlilik yıldönümünde bu seni daha da rahatsız ederdi, doğru mu? On uzun boktan yıl, sen de olsan, bir günlük dosyası açıp şu zehri dökeyim derdin...” Sellers, Gibbs’in yüzünü gördüğünde durdu. Kızarmıştı. “Debbie’yle yıldönümünü sabırsızlıkla bekliyorsun, değil mi?”

Gibbs güldü. “Debbie’nin benimle on yıl geçirdikten sonra böyle bir şey yapma tehlikesi yok. Evlendiğimizden beri sanki farklı bir kadın oldu. Bana doyamıyor.”

Sellers, Gibbs’in arzulandığını dinlemek istemedi. “Bilgisayarla ilgili başka bir bilgi var mı?” diye sordu.

“Norman hâlâ çalışıyor.”

Bar kapısı açıldı ve içeriye askılı bluz ve mini etek giyen iki genç kız girdi. İçlerinden biri göbek deliğine mor bir mücevher takmıştı. Sellers, Gibbs’in dirseğini bir yanında hissetti. “Senin için yeterince gençler mi?”

“Düş yakamdan.”

“Haydi, git ve üzerlerine salyalarını akıt. Asortik favorileriyle İhanet Kralı Colin Sellers. ‘Tamam, tatlım, temizlen, taksin geldi. Şimdi sabahın dördü, bir sakıncası yoksa kendi kendine ödeme yap, tatlım.’” Doncaster aksanı denemesi çok başarısızdı; daha çok Galler aksanından başka bir şeye benzemiyordu. Birden Gibbs kendisini bir komedyen sanmaya mı başlamıştı?

Sellers, “Aşağılık herif,” dedi. Mandy ve Yaşlılar Kurumu’nun akşam programını düşündü, yanlış seçim yapmıştı. Şu an, yanında Gibbs olmadığı sürece o kokuşmuş dükkândaki plastik sandalyede hayatının sonuna dek mutlu şekilde oturabileceğini hissediyordu.

Charlie kapıyı açtığında karşısında Simon’ı buldu. Kalbi göğsündeki bir delikten aşağıya düşerek midesinin dibine büyük bir gülmeyeyle

oturdu. Sonra, eşit hızla ve küçük bir uyarıyla sanki biri onu helyumla şişiriyor gibi yükselmeye başladı. Simon buradaydı; gelip onu görmek için çaba harcamıştı. Artık vaktiydi.

Charlie, “Merhaba,” dedi. Arkasında bir şey saklıyordu. Çiçekler. Olasılık dışı, tabii Charlie onunla son konuştuğundan bu yana özel sosyal incelikler dersi almaya başlamadıysa.

Charlie’nin ardındaki döşemeden yoksun yerlere bakarak, “Ne oldu buraya?” diye sordu.

“Dekorasyonu değiştiriyorum.”

“Ah, tabii. Pardon. Ben...” Boynunu eğdi ve Charlie’nin henüz satın almadığı boya ve koruyucu plastik örtüleri araştırdı.

“Şimdi değil, şu an yapmıyorum. Tam soğuk bir kavanoz konserve fasulyeyi yemeye hazırlanıyordum. Sen de ister misin?”

“Neden ısıtmıyorsun?” Simon’ın aklı karışmıştı. “Mikrodalga fırının var.”

“Sanırım aynı zamanda da ev yapımını tercih ederdin. Organik etli.” *Daha kapıdan içeriye bile girmeden onu kaçıracaksın.*

“Neden o mektubu bana vermedin?” Simon, Charlie’nin düşmanlığına aynı şekilde karşılık verdi. “Mark Bretherick’in söylediği kişi olmamasıyla ilgili olan? Neden Proust’a götürdün?” Birbirlerine öfkeyle baktılar; tıpkı eski günlerdeki gibi. Garip, her şey ne kadar çabuk tersine dönebiliyordu.

“Bu sorunun cevabını biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum. Hiçbir şeyin cevabını bilmiyorum. Benimle neden konuşmadığını bilmiyorum, neden cinayet masasından ayrıldığını bilmiyorum. Geçen yıl olanlar nedeniyle beni mi suçluyorsun, neden bu mu?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum. Kararım kesin.” Charlie kapının kolunu yakaladı, kapamaya hazırlanıyordu. Ama elbette çok geç kalmıştı, utanç çoktan odaya girmişti bile. Simon, “geçen

yıl” kelimelerini kullanmadan önce de oradaydı; Simon’ın bildiğini biliyordu ve bu yeterliydi.

Simon ayakkabılarına baktı. “Tamam, demek beni cezalandırıyorsun,” dedi sessizce. “Ve nedenini tahmin etmeliyim.”

Charlie ona olan saygısının, kendisini Simon’ın hayatından çıkardığından bu yana arttığını nasıl söyleyebilirdi? Başından beri Simon’ın ondan uzak kalması gerektiğini hissetmişti; onunla ilgili yakında bir şeylerin patlak vereceğini biliyordu ve bunun olmasını bekliyordu.

“Kariyerini sadece bana inat olsun diye mi mahvettin?” dedi acımasızca. “Göğsüm kabardı.”

Charlie güldü. “Dünya cinayet masasının etrafında dönmüyor, biliyorsun. Senin kariyerine ne demeli? Çavuşluk sınavlarına girmenin vakti gelmedi mi artık?”

“Bir gün hâlâ bir dedektif olmamın ne kadar saçma olduğunun farkına varıp bu konuda bir adım atacaklar. Ben bir sınava başvuruyorum.”

“Ah, nasıl bir kepezelik bu böyle?” Charlie sözlerini geri alamadı. Simon bunu nasıl yaptı? Her defasında onu bir refleks olarak öfkelenlendirmeyi nasıl başarabiliyordu? “Sınava girmezsen çavuş olamazsın bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

“Ağzımın ortasına bir yumruk indirmek için kaç kişinin ellerinin kaşındığını biliyorum. Terfi için yalvarmama gerek yok. Onlardan daha iyi olarak insanları utandırmaktansa sonsuza dek dedektif olarak kalmayı yeğlerim. Yeterince param var.”

Charlie, Simon dışında böyle bir tavır alarak sıkı sıkıya tutunacak bir başkasını tanıımıyordu. Kim buna gerçekten inanırdı. Ağlamak istiyordu. “Bak, kapı ağzında konuşamayız. Eğer kabuktan evime dayanabilirsen... Ama sözlerimde kararlıyım: Bazı konular kapandı.” Arkasını dönerek mutfağa giden dar koridorda yürümeye başladı. “Ne saklıyorsun? Eğer şarapsa bana ver.” Kilerden fasulye kavano-

zunu çıkardı. Yanında buzdolabında duran karton kutunun içindeki pilavdan başka yiyecek bir şey yoktu. İki gün önceki bir öğünden kalmıştı. İş görürdü.

Plastik hışırtısı duyuldu, bir şeyin poşetten çıkarıldığının gürültüsü. Charlie başını çevirip baktığında masanın üzerinde duran iki çirkin tebrik kartını gördü. Her ikisi de kırışık ve buraya Simon'ın pantolon cebinde yolculuk ederek gelmişe benziyorlardı. Pastel renkli çiçekler ve yaldızlı harfler dikkatini çekti. Yaklaşarak, "Bunlar nedir?" diye sordu. "Evlilik yıldönümü kartları." Garip ama gerçek. Charlie güldü. "Sevgilim, bana yıldönümümüzü unuttuğumu söyleme sakın."

Simon inatla, "Oku onları," dedi.

Charlie her ikisini de aynı anda açtı ve birinden diğerine baktı. Yüzünü buruşturdu.

Simon, "Merak etme, kanıtları çalmadım," dedi. "Orijinalleri Brethericklerin evinde. Ama kelimesi kelimesine içlerinde bunlar yazılıydı."

"Sam sana iki kart aldırды ve mesajları mı kopyalattı? Neden fotokopi yapmadınız?"

Simon'ın yüzü kızardı. "Sana fotokopi getirmek istemedim. Onları kart olarak görmeni istedim. Benim Corn Mill House'daki şöminenin üzerinde gördüğüm gibi."

Charlie yüzünün ifadesini bozmamaya çalıştı. Başka kim bunu düşünürdü? Daha iyi bir sonuç için, Simon'ın seçtiği kartlar özellikle onuncu yıldönümleri için tasarlanmıştı. Charlie, Brethericklerinki gibi diye tahmin etti. Her ikisinin de kapağında on rakamı gfre edilmişti. "Nereden aldın?"

"Yolun aşağısındaki garaj satışından."

"Romantizmin beni öldürüyor."

"Bana gülme, tamam mı?" Gözlerindeki uyarı sözlerindekiinden öteydi. Charlie'nin içinde bir şeyler sönerek uzaklaştı. Artık ona

amirlik taslayamayacağı bir pozisyonda olmadığını mı hatırlatmaya çalışıyordu? Herhangi birine? Öyle olup olmadığının bir önemi yoktu; kendine bunu anımsattı.

Fasulye kavanozunu eline aldı ve kapağını döndürerek açtıktan sonra içindekileri turuncu bir tavaya boşalttı. *Dünyanın en sefil akşam yemeği partisine hoş geldiniz.* Evde bira bile yoktu.

“Seninle bu konuyu tartışmak istiyorum. Geraldine ve Lucy Bretherick.” Simon’ın sesi onu arkasından kuşatmıştı. “Bu konuda konuşmak istediğim tek kişi sensin. Sensiz hiçbir şey aynı değil. İş demek istiyorum. Bok gibi.”

Charlie, “Sam beni son gelişmelerden haberdar ediyor,” dedi.

“Sam? Kombothekra?”

“Evet. Böyle bakmana gerek yok.”

“Onunla görüşüyor musun? Ne zaman? Nerede?” Simon bundan hoşlanmadığını saklamak için bir girişimde bulunmuyordu.

“O ve karısı bazen beni yemeğe çağırıyorlar.”

“Neden?”

“Çok teşekkürler, Simon.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Neden?”

Charlie omuz silkti. “Şehirde yeniler. Yani, yeni sayılırlar. Fazla dostları olduğunu sanmıyorum.”

“Beni hiç çağırmadılar.”

“Neden anneni arayıp onları şikâyet etmiyorsun? Acınacak hal-desin, Simon.”

“Neden gittin?”

“Bedava yiyecek, bedava içecek. Ve benim onları davet etmemi beklemiyorlar çünkü bekâрім, acınacak durumdayım ve birilerinin benimle ilgilenmesine ihtiyacım var. Kate Kombothekra otuz yaşını

aşmış tüm bekâr kadınların mutfakları olmayan genelevlerde yaşadıklarını düşünüyor.”

Simon masanın altından bir sandalyeyi, bacaklarını Charlie'nin yeni döşenmiş fayanslarına sürterek çekti. Oturdu ve öne doğru kam-burunu çıkararak eğildi. Kocaman elleri dizlerinin üzerinde hedefe kilitlenmişti. “Benimle bir yıldır konuşmuyorsun ama Kombothekra'nın evine akşam yemeğine gidiyorsun.”

Charlie fasulyeyi karıştırmayı bıraktı. İçini çekti. “En yakın olduğum insan sendin. Önce. Hâlâ insanlarla...”

“Ne?” Simon'ın ağzı kıpırdamıyordu; bir sonraki hareketi onu yumruklamak olabilirdi. Eskiden insanlara hep vururdu. Erkeklerle. Charlie bir kadın olduğunu hatırladığını umdu; Simon'a güvenilmezdi.

Charlie, “İyi tanımadığım insanların yanında olmaktan memnun oluyorum demek istedim,” dedi. “Onların yanında rahat oluyorum ve tam olarak nasıl hissettiğimi bilmelerinden huzursuz olmuyorum.”

Yüzündeki öfke izleri kayboldu. Onu yiyip bitiren her neydiyse Charlie onu deşmişe benziyordu. Birkaç saniye sonra mutfağın içinde Charlie'nin bir aşağı bir yukarı yürüyüşünü izleyerek homurdandı, “Nasıl hissettiğin hakkında bir fikrim yok.”

“Kahretsin! Buraya geldiğin zaman nasıl ‘geçen yıl’ dedin.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum. Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını dilerdim, hepsi bu.”

“Eskisi gibi? Arzun bu mu? Seninle tanıştığımдан beri sefil gibiyim, haberin var mı? Bana kendimi fazlalıklımışım gibi hissettiriyorsun. Ve bunun *geçen yıl*la bir ilgisi yok.” Charlie iç acıtan sözleri haykırdı. “Bana kendimi kapatmalımışım gibi hissettiriyorsun... Bir robot ol-malymışım gibi!” Yüzünü elleriyle kapattı. Tırnakları alnında cildine batıyordu. “Üzgünüm. Lütfen bu söylediklerimi unut.”

“Bu sos yanıyor mu?” Simon oturduğu yerde ona bakmadan hareketlendi. Muhtemelen gitmek için kaşınıyordu. Gibbs & Sellers'a

onun ne kadar çıldırdığını rapor edebileceği The Brown Cow'a geri dönmek için. Eski Charlie asla bir defada bu kadar gerçeği açıklamazdı; kaybedecek çok şeyi vardı.

Hazır fasulye yemeği layığını buldu. Charlie tavayı ateşten indirerek lavabonun içine bıraktı. Sabunlu su kenarlardan içine doldu. Öylece durup tavanın batışını, et yığınları ve domates sosu köpüklerin altında gözden kaybolana dek izledi.

"O zaman Kombothekra sana ne düşündüğünü söyledi? Geraldine ve Lucy Bretherick hakkında?"

"Şüphe mi var? Anne kendini de kızını da öldürdü, öyle değil mi?"

"Proust öyle düşünmüyor. Ben de."

"Neden? Postaneden getirdiğim mektup yüzünden mi? Bir ser-serinin yaptığı şaka da olabilir?"

"Sadece o değil. Kombothekra sana William Markes'dan söz etti mi?"

"Hayır. Ah, evet. Günlükteki isim. Simon, o herhangi biri olabilir. Bilmiyorum. Tanıdığı, sinirine dokunan biri olabilir."

"Ya kartlar?" Simon başıyla masayı işaret etti.

Charlie karşısına oturarak kartlara baktı. "Sam kartlardan bahsetmedi."

"Sam dedektif değil. Onlarla ilgili tuhaf bir şey fark etmedi ve ona kendi düşüncelerimi söylemedim. Kimseye söylemedim."

Gözleri buluştu; Charlie bunları onun için sakladığını anladı.

Tekrar ilk kartı açtı. Mesajın –Geraldine Bretherick'ten kocası Mark Bretherick'e– Simon'ın minik el yazısıyla taklit edildiğini görmek tuhaftı. "Sevgilim Mark'a, on yıllık harika bir evlilik için teşekkürler. Gelecek on yılın daha iyi olacağından eminim. Dünyadaki en iyi kocasın. Sevgili eşin, Geraldine." Ve üç öpücük. İkinci kartta –yine Simon'ın el yazısıyla: "Sevgili Geraldine'ime, mutlu bir onuncu yıldönümü diliyorum. Evliliğimizin ilk on yılında beni

çok mutlu ettin. Şimdiye kadar beraber geçirdiğimiz yıllardan daha iyi olacağına inandığım gelecek yıllarımızı sabırsızlıkla bekliyorum. Tüm kalbimle daima, Mark,” yazıyordu. Dört öpücük vardı; Mark Bretherick karısını daha fazla öpmüştü.

Charlie, “İnsanlar tuhaf değil mi?” diye sordu. “Gerçi bunların senin el yazından olması pek yardımcı değil. Seni böyle şeyler yazarken hayal edemiyorum.” Kıkırdadı.

“Ben ne yazardım?”

“Hey?”

“Eğer on yıldır evli olsaydım. Ben ne yazardım?”

“Sen muhtemelen en başa, ‘Her kimeyse’ yazardın ve en alta da ‘sevgiler Simon.’ Hatta belki sadece ‘Simon.’” Charlie gözlerini kıstı. “Ya da bir kart göndermezdin bile –bunun aptalca olduğuna karar verirdin.”

“Sen ne yazardın?”

“Haydi, cevap ver.”

Charlie iç çekti ve gözlerini çevirdi. “Her kimeyse, mutlu yıldönümü, seni hâlâ kumar alışkanlığın-inme-tembelliğin-inme-ahlaksız seks yöntemlerin yüzünden boşamadığıma inanamıyorum. Seni çok seviyorum, Charlie.” Titledi. “Drama dersini yeniden almaya başlıyorum gibi hissettim. Ne anlatmaya çalışıyorsun?”

Simon ayağa kalkarak yüzünü pencereye döndü. Charlie seksten bahsettiğinde yüzü seğirirdi. Her zaman. “Mutlu yıldönümü,” diye tekrarladı. “Mutlu onuncu yıldönümü değil?”

“Öyle de yazabilirdim, sanırım.”

“Hem Mark hem de Geraldine on sayısına takılmış görünüyorlar. Her iki kartın da ön kapağında on yazıyor ve kendileri de ikişer kez söz ediyorlar.”

Charlie, “On yıl ilk belirgin kilometre taşı değil midir?” dedi, “belki skorlarıyla gururlanıyorlardı.”

Simon, “Kelimeleri oku,” dedi. “Ne çeşit bir çift birbirlerine bu kelimelerle hitap ederdi? Çok resmî, çok özenli. Victoria dönemin-den kalma gibi. Sanki birbirlerini pek tanımıyorlarmış gibi geliyor kulağa. Senin kartında, senin hayali kartında, kumar hakkında bir şaka yaptın...”

“Seks yöntemlerini de unutma.”

“Bir şaka.” Simon dikkatinin dağıtılmasını görmezden geldi. “Birine yakın hissettiğin zaman şakalar yaparsın, başkalarının anlayamayacağı. Bunlar sahte, çocukken teyzelerime ve amcalarıma yazmaya zorlandığım teşekkür mektuplarını andırıyorlar. Doğru şeyi söylemeye çalışıyorlar, biraz uzatmaya uğraşıyorlar ki fazla kısa görünmesin...”

“Şaka olmadığı için şüphelenemezsin! Belki Bretherickler mizah anlayışı olmayan bir çiftti.”

“Sanki bir çift bile değillermiş gibi geliyor kulağa!” Simon’ın omuzları düşmüştü. Duruşu gevşemişti, sanki şüphelerini dile getirmekle gerginliğini üzerinden atmıştı. “Bu kartlar sadece göstermelik. Bundan eminim. Şöminenin üzerinde duruyorlar ve onları gören herkesi kandırıyorlar. Kombothekra’yı kandırdılar...”

“Evliliklerinin bir oyun olduğunu mu söylüyorsun?” Charlie acıkiyordu. Eğer Simon burada olmasaydı tavaşı lavabodan çıkarp, fasulyeyi bir başka kaba koyup ısıtır ve yanmış parçalarla, bulaşık deterjanının tadını umursamamaya çalışırdı. “Hint yemeği sipariş edeceğim,” dedi. “Sen bir şey istiyor musun? Köri ve bira. Yanılıyor muyum?”

Düşündü. “Ben asla böyle bir kart yazmazdım. Haklısın, çok kıbar bir teşekkür mektubu gibi ve hislerini bu şekilde ifade eden biriyle evli kalmaktan ben nefret ederdim ama... İnsan ilişkileri özgün. Hangi gazeteyi okuyorlarmış?”

Simon yüzünü buruşturdu. “Telegraph.”

“Her gün eve teslim?”

“Evet.”

“İşte, o zaman. Hiç kiliseye gitmemelerine rağmen muhtemelen Lucy vaftiz edilmiştir ve Mark büyük ihtimalle Geraldine’in babasından onu istemiştir ve kendini geleneklere olan sevgisi nedeniyle kutlamıştır. Pek çok zeki insan formaliteler söz konusu olduğunda aptallaşır. Özellikle yüksek orta sınıf İngilizler.”

Charlie’nin ailesiyle tanışmış olan Simon, “Senin ailen de yüksek-orta sınıf,” dedi.

Charlie elini itiraz ederek salladı. “Annem ve babam hafta sonları yapılan eski güzel nükleer silahlanma karşıtı yürüyüşlerden daha iyisinin olmadığını düşünen, Guardian okuyan eski hippilerden; tamamen farklı.” Bir çekmeceyi açarak Hint restoranının menüsünü aradı. “On sayısına gelince... Evde aile çekimi videolar bulundu mu? Lucy’nin doğum günü pastasındaki mumları üfleypi, Lucy’nin salıncakta fazla bir şey yapmadan oturmuş falan?”

“Evet. İstifler hâlinde. Hepsini izlemek zorundaydık.”

“Bazı aileler her şeyi filme almaya takmıştır, hayatlarını yaşamaktansa filme almayı tercih ederler. Bretherickler muhtemelen evlilik yıldönümü kartlarını istifin içine dâhil olacağını düşünerek hazırlamışlardı.”

“Belki.” Simon’ın sesi ikna olmuşluktan uzaktı.

“Bu arada, sizin uzmana da pek güvenmiyorum.”

“Harbard?”

Charlie evet anlamında başını salladı. “Bugeceyine televizyondaydı.”

Simon, “Kombothekra utangaç,” dedi. “Eğer Harbard her gün televizyonda olursa, o da iş medyaya düştüğünde bir adım geride durabilir, cinayet masasının evcil profesörü.”

Charlie, “Bana kalırsa cimri ve pisliğin teki,” dedi. “Birkaç yıla kalmaz kariyeri uçurumdan aşağıya uçunca, onu Biri Bizi Gözetli-

yor - Ünlüler’de görebilirsin. Proust’un şişman haline benzediğini fark ettin mi?”

Simon, “O bir anti Proust,” dedi. “Kombothekra’nın bir uzman olmadığı kesin. Akademik bir yazıyı okuyarak özetleme üzerine birkaç ders alması gerek,” dedi. Charlie burnunu havaya dikerek taklit etmeye çalışıyordu ama Simon bunun farkına varmadı. “Teorisini destekleyecek herhangi bir şey aranıyor. Bugün bize Harbard’ın en son makalesini verdi. Makalenin bir paragrafını büyük bir mesele haline getirdi. Paragrafta Harbard, aile katliamlarının özellikle orta sınıfta etkin bir suç olduğunu çünkü orta sınıfta aile imajına ve saygınlığa daha fazla önem verildiğinden bahsediyor. Geraldine’in arkadaşlarıyla yapılan ve onun mutlu olduğunu vurgulayan tüm görüşmeleri bu şekilde açıklamaya çalışıyor. Kombothekra bu paragraftan alıntı yaparak sanki Geraldine’in mutluluğunun sadece bir maskeden ibaret olduğunu, aslında onun ders kitaplarında yer alması gereken bir vaka olduğunu açıklamalıymış gibi davrandı. Dışarıdan bakıldığında hayatı mükemmelken, özel hayatındaki mutsuzluk onun kendisini ve çocuğunu öldüreceği bir noktaya gelmesini sağlamış...”

Charlie sözünü kesti. “İki türlü de doğru olamaz. Geraldine’in mutluluğu gerçek değilse yıldönümü kartları gerçek miydi?

Simon sabırsızlıkla, “Artık o konudan bahsetmiyorum,” dedi. Charlie onun geçimsiz olduğunu düşündü. “Ben Kombothekra’nın makaleyi yanlış anladığım söylüyorum. Kasten, çünkü öylesi işine gelmiş. Sana bir kopyasını gönderirim. Kendin gör...”

“Simon, ben artık orada...” kekeledi Charlie.

“Orta sınıf ailelerin sadece mükemmellik imajlarını devam ettirmeye katlanamadıkları için kendilerini ve ailelerini öldürmesiyle ilgili bu işe ne diyorsun? Aynı siktığım makalesinin ilerleyen bölümlerinde, bu tarz vakalarda paranın daima büyük bir faktör olduğunu açıklıyor: Dünyayı ve ailelerini başarılarına ve zenginliklerine inandırmış olan ama aslında bundan çok uzak olan ve birden artık olmadıkları bir

kişiymiş gibi davranamayan erkekler... İşler kontrollerinden çıkar ve fanteziyi sürdürmeyi ne kadar denerlerse denesinler başaramazlar. Gerçekle yüzleşmekten ve herkese karşı zayıflıklarını kabullenmek-tense iflas eder, kendilerini öldürürler ve çocuklarıyla eşlerini de beraberlerinde götürürler.”

Charlie, “Hoş,” diyerek mırıldandı.

“Bu adamlar ailelerini seviyorlar ama gerçekten onların da ölmelerinin de en iyisi olacağına inanıyorlar. Makale bunu ‘patolojik altürizm’ olarak tanımlıyor. Utanç duyuyorlar çünkü özerk bireyler olarak görmek yerine kendilerinin bir uzantıları olarak gördükleri eşlerine ve çocuklarına artık bakamıyorlar. İşledikleri cinayetler bir çeşit vekâleten intihar.”

“Profesör Harbard bence kendine baksın.”

Simon, “Tüm bunlar o makaleden alıntı,” dedi. “Kombothekra’da da olmalı. Bunların hiçbiri Geraldine’e uymuyor. O bir erkek değil...”

“Makalede daima erkek olduğundan bahsediliyor mu?”

“Öyle ima ediliyor. Çalışmıyor, aileye karşı bir finansal sorumluluğu yok. Mark Bretherick para küpü. Para kulaklarından akıyordu.”

Charlie, “Bu motife uymayan başka vakalar olmalı,” dedi, “ailelerini başka nedenlerle öldürenler.”

“Makalede söz ettiği başka bir neden de intikam. Karıları onları genellikle bir başka adam için terk eden erkekler; bu durumda olay vekâleten intihar yerine, vekâleten cinayet oluyor. Erkek, çocukları kadının bir uzantısı olarak görüyor, sadakatsiz karısının. Onları intikam için öldürüyor çünkü bu, karısını öldürmekten daha etkili. Kadın sadakatsizliği nedeniyle çocuklarının kendi babaları tarafından öldürüldüğü gerçeğiyle yaşamına devam etmek zorunda kalıyor. Ve elbette cezadan kaçmak ve tahminen (bu benim tahminim, makalenin değil) kendisini de sembolik olarak kurbanlarla aynı pozisyona

sokmak için; çünkü kendisini de bir kurban olarak görüyor. Demek istiyor ki, 'Bak, hepimiz öldük ve bu senin hatan.'

"Bu bir vekâleten cinayet ama erkek kendini katil olarak görmüyor mu demek istiyorsun?"

"Tamamen. Cinayet kurbanı olan şey mutlu aile: terk eden eş ise katil, erkek böyle görüyor."

Charlie titredi. "İğrenç," dedi. "Bundan daha kötü bir suç düşünemiyorum."

Simon şaşkın görünerek, "Son kısmı ben ekledim," dedi. "Bu beni bir sosyolog yapar mı?" Aniden sanki onların varlığından utanmış gibi yıldönümü kartlarını alarak pantolonunun cebine yerleştirdi. "Mark Bretherick'in bir başka kadınla ilişkisi yoktu. Eğer olsaydı bulurduk. Geraldine'i terk etmeyi düşünmüyordu. Bu nedenle intikam modeline de uymuyor."

"Tamam." Charlie bu bilgilerle ne yapmasını istediğinden emin değildi. "Sam'le konuş."

"Denedim, işe yaramadı. Yarın hastalık bahanesiyle ofise gitmeyeceğim ve Cambridge'e giderek makaleyi Harbard'la beraber kaleme alan Profesör Jonathan Hey'le görüşeceğim. Bu sabah ondan bir randevu aldım. Daha fazlasını bilmeye ihtiyacım var."

"Neden Harbard'la konuşmuyorsun? Bu nedenle burada değil mi?"

"Çıplak kafasını BBC'nin makyözüne pudralatmakla çok meşgul ve benim gibilere ayıracak vakti yok. Bir şeye takmış: Daha fazla sayıda kadının aile katliamı yapacağı kehaneti. İnsanlar bu nedenle gazetelere yazarak ondan şikâyetçi oluyor veya cesaretinden ötürü kutluyor; adını haberlerden eksik etmeyen ve medyada sık sık görülmesini sağlayan şey bu."

Charlie, "Neden gittikçe daha fazla kadın çocuklarını öldürecekmiş?" diye sordu. "Nasıl bunu söylemesine izin veriyorlar?"

“Durdurmayı dene. Tartıştığı şey basit: Hayatın pek çok alanında kadınlar bir zamanlar yalnızca erkeklerin yapabildiği şeyleri yapıyorlar. Öyleyse kadınlar da ailelerini öldürmeye başlayacaklar. Öyleyse Geraldine Bretherick kızını ve kendisini öldürmüş olmalı. Bunu makalesinde dile getirdiği tüm bu finansal faktörler ve intikam hakkındaki şeylerle bağdaştırmaya çaba gösteriyor mu? Saçmalıyor. Akıl yürütemiyor. Ben de bu nedenle yandaşının da onunla aynı boktan mı olduğunu yoksa konu üzerinde eşit uzmanlığa sahip biri olarak, duruma ondan farklı mı yaklaştığını bilmek istiyorum. Benimle gelmek ister misin?”

“Ne?”

“Cambridge’e.”

“Yarın çalışıyorum,” dedi Charlie.

“İşi siktir et. Senden benimle gelmeni rica ediyorum.”

Charlie duyduklarına inanamayarak güldü. “Bak, neden hastayım diyeceksin ki? Sam’e şu Jonathan Hey’le görüşmek istediğini söyle, belki o da bunun iyi fikir olduğunu düşünür. Mümkün olduğunca uzman fikri alınması kesinlikle yararlı olurdu.”

“Evet, tabii. Bu ne zamandan beri felsefemiz oldu? Bizim başvuru mercimiz Harbard. Eğer ağgözlü davranıp bir tane daha istersem bana insan gücü ve kaynaklar dersini verirler.”

“Hey, Harbard’la aynı şeyleri söylemeyecek mi?”

Simon’ın kararlılığı yüzünden okunuyordu. “Belki öyle. Belki de değil. Harbard yalnız yaşıyor. Hey ise daha genç ve evli bir baba...”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?”

“Google sihri.”

Charlie başını salladı. Simon’la konuşarak onu bundan vazgeçirmeye çalışmanın anlamı yoktu. Sam’e söylemeyecekti. Eğer Simon onu planlarından haberdar etmeseydi söyleyecek bir şeyi de olmayacaktı. Şimdi onu da suç ortağı yapmıştı. Bu bir çeşit test miydi?

Charlie, “Açlıktan ölüyorum,” dedi. “Bayılmadan önce şu köri siparişini vereceğim. Korkarım buraya gelmesi yarım saat alır ve evde kraker ya da fıstık bile yok. Sadece yumurta, konserve bir şeyler ve tavuk bulyonları var.”

Simon bir şey söylemedi. Yüzünün iki yanında saçlarının arasında ter damlacıkları belirmişti.

“Menüye bakmak istiyor musun?” Charlie tekrar dendi.

“Benimle evlenmeni istiyorum,” dedi Simon.

Sanki ona bulaşıcı ve ölümcül bir hastalığı olduğunu itiraf etmiş ve korkuyla kaçmasını beklermiş gibi kaskatı oturarak Charlie’yi izledi. Simon, “Artık biliyorsun,” dedi.

Mark Bretherick, Sam Kombothekra’ya, “Olabilecek en iyi şey bu,” dedi. En azından Sam önünde duran adamın Mark Bretherick olduğunu biliyordu. Proust’un emriyle, obsesif kompulsif rahatsızlığı olan birinden bile beklenmeyecek kadar çok kez kontrol etmişti. Şüphe yoktu. Mark Howard Bretherick 20 Haziran 1964’te Sleaford, Lincolnshire’da doğmuştu. Donald ve Anne’in oğluydu ve Richard Peter isminde bir ağabeyi vardı. Bu öğleden sonra Bretherick’in ilkokul öğretmeniyle konuşmuştu. Öğretmen gazetelerde ve haberlerde fotoğrafını gördüğü adamla eğittiği çocuğun aynı kişi olduğunu söylemişti. Kadın, “O gözleri nerede olsa tanırım,” demişti. “Daima üzgün baktığını düşünmüştüm. Yeterince mutlu bir çocuk olduğu halde. Olağanüstü akıllıydı. Kendi adına iyi işler başardığını duyduğum zaman şaşırmamıştım,” demişti.

Sam gözlerinden bahsederken ne demek istediğini anlamıştı. Gibbs, Bretherick’in on bir yaşındaki bir fotoğrafını gün ışığına çıkarmayı başarmıştı. Okulun yüzme yarışmasını kazanmıştı ve fotoğrafı yerel gazetede yayımlanmıştı. Sam’in önündeki o çocuk, otuz iki yaş daha büyümüş koca bir adamdı.

Telefonda açıklama yapmadan Sam'i acil olduğuna ısrar ettiği bir konuda görüşmek üzere çağıran sesi, bir okul çocuğununki gibiydi: Yetişkinlerde anında onları koruma içgüdüleri uyandıran bir çeşit anarşik ve yüksek enerjili ses. Bretherick "çok iyi" bir şey olduğu konusunda ısrarcıydı. Sam aceleyle durumun kötüleşmediğini umarak (gerçi olanlara Bretherick'in gözüyle bakılırsa bunu hayal etmek güçtü) ancak her nasılsa kötüleştiği korkusuyla Corn Mill House'a gitti.

Son yorumu karşısında Sam tepkisizdi. Bretherick tekrar denedi. "Şüphenin yer etmesine izin verdim," dedi. "Çünkü sen hiç şüphen yok gibi görünüyorsun. Karıma güvenmeliydim bir yabancıya değil. Üzerine alınma."

Sam, Bretherick'in ona geçici bir süreyle dahi olsa güvendiğini duymaktan memnun olmuştu. Bu güven ne zaman yitirilmişti? Muhtemelen bu öğleden sonra onun yokluğun geçirdiği zamanda. Bretherick'in cildi griydi ve gözakları uykusuzluktan kızarmıştı. O ve Sam mutfaktaki büyük çam masada karşılıklı oturuyorlardı. Yerdeki yeşil halı Sam'i rahatsız etti. Odayı bir bütün olarak beğenmesine engeldi. Kimin mutfağına halı sermek istemiş olabilir ki diye merak etti. Geraldine Bretherick olamazdı, halı lekeliydi ve en az yirmi yıllık görünüyordu.

Bretherick'in hikâyesine inanmaya meyilliydi. Bir yalan için fazla özenliydi; Bretherick'in zekâsına sahip biri daha basit bir hikâye icat ederdi. Öyleyse ya bu hikâye gerçektir ya da Bretherick bir gecede kuruntulu bir şahsiyet hâline gelmişti. Sam ilk açıklamayı beğenmişti.

Sam sözlerine dikkat ederek, "Mark, bana karına benzeyen bir kadının evinden iki fotoğraf çaldığını söylemeni anlıyorum," dedi. "Anlamadığım şey neden bundan memnun olduğun."

"Memnun değilim." Bretherick hakarete uğramış gibiydi.

“Tamam, özür dilerim. Hatalı kelime seçimi. Ama bana bunun olabilecek en iyi şey olduğunu söyledin, hem telefonda hem de birkaç saniye önce. Neden?”

“Sen bana Geraldine’in kendini ve kızımı öldürdüğünü ve elinizde başka bir şüpheli olmadığını söyledin...” dedi Bretherick.

“Tam olarak böyle söylemedim. Şöyle söylemiş olabilirim...”

“Bir başka şüpheli var. Beni taklit eden bir adam. Kadın bana onunla geçen yıl bir süre görüştüğünü söylemek için buradaydı, ne kadar süreyle olduğunu bilmiyorum ama belirgin bir süre olduğu izlenimini edindim. Noktaları birleştiren bir beraberlik yaşadıklarını düşündüm. Bir alyans takmasına rağmen. Kadın bana adamın benim hayatım hakkında detaylar verdiğiinden söz etti. İşimden, Geraldine ve Lucy’den uzun uzun bahsetmiş. Neden yalan söylesin? Söyler. Buraya gelerek tüm bunları bana uydurmasının bir anlamı yok.”

Sam nezaketle, “Eğer çalabiliyorsa bu, yalan da söyleyebileceği anlamına gelir,” dedi. “Sadece iki fotoğraf çaldığından emin misin?”

Bretherick başını salladı. “Biri Geraldine’in ve diğeri Lucy’nin. Eşyaları paketlemeye başlamıştım. Çöpe atma fikrine dayanamadım ama onların evde olmasını da kaldıramıyordum. Jean ben tekrar geri almaya hazır oluncaya dek onları saklayabileceğini söyledi.”

“Geraldine’in annesi mi?”

“Evet. Fotoğraflar torbalardan birinin içindeydi. En sevdiğim fotoğraflardı. Geraldine ve Lucy, Silsford Şatosu’ndaki baykuş barınağındayken çekilmişlerdi. Ofisimdeki çalışma masamın üzerinde dururlardı çünkü orada evden daha çok vakit harcıyordum.” Bretherick muhtemelen gözyaşlarını kaçırmak şeklinde silmek için burun köprüsünü baş parmağı ve işaret parmağını kullanarak ovuşturdu. Sam anlayamadı. “Onları eve dün getirdim. Göreceğim bir yerde olmalarına dayanamadım. Onlara her bakışında... Bir elektrik şoku yaşıyor gibiydim. Tanımlayamam. Jean ise tam aksi. Onlar öldükten

sonra ortaya daha fazla fotoğraf yerleştirdi. Lucy'nin şu duvardaki tüm çerçevelenmiş resimleri..."

Sam, "İşe döndün mü?" diye sordu.

"Evet. Yanlış bir şey mi?"

"Hayır. Döndüğünü bilmiyordum."

"Bir şey yapmam gerek, değil mi? Günlerimi doldurmalıyım. İş yapmadım. Sadece ofise gittim, koltuğuma oturdum. Başsağlığı kartlarını açtım. Sonra eve geldim."

Sam başını salladı. "Eve bir başkası geldi mi, fotoğrafları almış olabilecek bir başkası?"

Bretherick öne doğru eğilerek gözlerini Sam'inkilere kilitledi. "Bana bir aptal gibi davranmaktan vazgeç," dedi. Sam adama, eşinin ve kızının cesetleri bulduğunu haber vermesinden bu yana ilk kez onu Spilling Manyetik Soğutma'daki yedi kişilik personeline emirler verirken gözünün önünde canlandırabilirdi. "Ben sana öyle davranmıyorum, gerçi yakında buna mecbur olabilirim. Geraldine'e benzeyen kadın, bu öğleden sonra burada olan kadın, fotoğrafları o çaldı. Onları torbaya o gelmeden bir saat kadar önce koymuştum ve o gittikten sonra buraya kayıinvalidem ve senden başka kimse gelmedi. Matemde olabilirim ama bir aptal değilim. Eğer onları çalabilecek olan bir başkası buraya gelmiş olsaydı sence bundan bahsetmez miydim?"

"Mark, üzgünüm ancak bu soruları sormak zorundayım."

Bretherick sandalyesinde döndü. "Beni taklit eden bir adam, karıma benzeyen bir kadınla bir ilişki yaşıyor – bu öğleden sonra buraya gelen, bana ismini vermek istemeyen, sorularımı yanıtsız bırakan, Geraldine ve Lucy'nin fotoğraflarını çalan bir kadınla. Bana bunun her şeyi değiştireceğini söylediğini duymak istiyorum. Söyle."

Sam bu adamın sorgulama tekniklerinin olduğunu düşündü. Özellikle eğitilmedikleri takdirde pek çok kişi buna sahip değildi. Sam bir polis memuru olarak kendi sorgulama tekniklerinin güçlü

yanlarından biri olduğunu söyleyemezdi. İnsanları spot lambası altına koymaktan nefret ederdi ve bu kendisine yapıldığında daha fazla nefret ederdi.

“Bu kadının kesinlikle o kişiyle bir ilişki yaşadığından emin değilsin...”

“Mesele bu değil.” Bretherick kesip attı. Parmaklarıyla masaya tıklamaya başladı, sanki tek elle piyano çalıyordu.

Sam kızgındı ve telaşlanmıştı. Bu bir güç gösterisiydi; Bretherick daha zeki olduğunu ispatlamaya çalışıyordu, sanki bu onu daha baklı yapacaktı. Muhtemelen öyleydi. Onunla konuşmak tıpkı Simon Waterhouse’la konuşmaya benziyordu. Onun analizlerinin de Bretherick’inkilerle aynı olacağından şüphesi yoktu.

“Çavuş, kaç intihar vakası çözdün?”

Sam derin bir nefes aldı. “Birkaç. Belki dört veya beş.” Çavuş olduğundan bu yana hiç. Bir, kendini düzeltti: Geraldine.

“Bu intiharların arasında onu çerçeveleyen bu kadar soru işaretine, bu kadar tuhaf ve açıklanamayan detaya sahip olan biri var mıydı?”

Sam, “Hayır,” diyerek kabul etti. *Yarısından bile haberin yok.* Henüz Bretherick’e karısının bilgisayarındaki günlük dosyasının son giriş tarihinden neredeyse bir yıl sonra oluşturulduğunu bulduklarını söylememişti. Şu an çoktan eşine ve kızına ait eşyaları toparlayarak işinin başına dönen bu adamla ilgili ne düşüneceğine karar vermeye çalışıyordu.

Sam’i başından beri rahatsız eden bir ayrıntı vardı ve Simon Waterhouse bunu önemsiyor görünmediğinden üzerinde durmakla hata ettiğini düşünmüştü: Mark Bretherick polisi ilk aradığı zaman, “Birisi kanımı ve kızımı öldürmüş. Her ikisi de ölmüş,” demişti. Tüm endişesine rağmen kelimeler rahatlıkla anlaşılırdı. Daha sonraki görüşmelerde ise Bretherick karısının salonda bıraktığı intihar notunu okumadığını hatta görmediğini söylemişti. Ülke dışındaki uzun ve yorucu bir iş

gezinin ardından eve döndüğünde direkt yatak odasına çıktığını ve Geraldine'in cesedini banyoda bulduğunu söylemişti. Karısının bedeni bir küvet dolusu kanın içindeydi. Jilet karnının üzerindeydi; Bretherick dokunmayarak, olay yeri inceleme ekibinin bulması için orada bırakmıştı. Neden hemen yatağının başucundaki telefonda polisi aramamıştı? Hemen Lucy'yi kontrol etmek için onun odasına gittiğini ve onu orada bulamayınca üst kattaki tüm odaları arayarak sonunda onun cesedini de diğer banyoda bulduğunu söylemişti.

Sam belki bunun bir anlamı olabileceğini düşündü. Eğer çocuğunuzun annesinin banyoda bileklerini kesmiş yatıyor olduğunu görürseniz belki ilk aklınıza gelen şey panikleyerek evin içinde kızınızı aramak olurdu. Sam denedi. Kendini iki yüz kere Bretherick'in feci durumunda hayal etmeyi denedi. Eğer Kate'i ölü bulursa kırıdaya-bileceğinden bile emin değildi. Acaba telefonu yerinden kaldırabilir miydi? Aklına çocuklarının nerede oldukları gelir miydi?

Spekülasyon yapmanın anlamı yoktu. Mark Bretherick, Geraldine ve Lucy'yi öldürmüş olamazdı. Öldüklerinde New Mexico'daydı.

Bretherick, "Bana tekrar beni görmeye geleceğini söyledi ama hiç sanmıyorum," dedi. "Gitmesine izin vererek aptallık ettim. Kim olduğunu öğrenmem gerek."

Sam'in karısından değil de bugünkü ziyaretçisinden bahsettiğini anlaması birkaç saniye sürdü.

Sam, "Elimizden geleni yapacağız," dedi.

"Sizin için onu bulmak kolay olur. Televizyondan bir çağrı yapabilirsiniz. Geraldine'in ikiz kardeşi olabilirdi, ona çok benziyor. Ah, ayrıca şu istiridye kabuğu gibi kapanan bir cep telefonu var. Gümüş, ön kısmında bir mücevher var, pırlantaya benziyordu. Onu bulup buraya geri getirmelisin."

Sam yavaşça iç geçirirken Bretherick'in çöken omuzlarını fark etmeyeceğini umuyordu. Televizyondan bir çağrı? Buna Proust karar

verebilirdi ve Sam onun ne söyleyeceğini tahmin ediyordu: Mark Bretherick geçmiş birkaç gün içerisinde haberlerde pek çok kez görüldü. Onun yaşadıkları dikkat çeken cinsten bir trajedi idi ve muhtemelen oranın yerlisi olan birkaç çalgının da dikkatini çekmiştir. Bu kadın her kimse kolaylıkla yalan söylüyor olabilir. Sam bir televizyon çağrısını önermeli miydi? Simon Waterhouse'un yapabileceği gibi bu konuda lobi çalışmasına mı girişmeliydi? Eğer orada daha uzun zamandır bulunmuş olsaydı...

Sam orada çalışırken kendini hâlâ bir yabancı gibi hissediyordu. Her zerresi, West Yorkshire'da Leeds-Liverpool kanalının kıyısındaki, duvarına tırmanan morsalkımlarla sarılmış kır evine Kate'le birlikte dönmek istiyordu. Sam bitkinin ismini bilmiyordu ama Kate o kadar çok bahsetmişti ki öğrenmesi kaçınılmaz olmuştu. Ama Kate'in ailesi Spilling yakınlarında yaşıyordu ve artık oğlanlara bakabilmek için yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmişti. Bu nedenle artık Bingley'e dönmelerinin imkânı yoktu. Sonunda Sam gurur ve utanç karışımı bir düşünceyle karısından daha duygusal olduğuna karar verdi.

Bretherick, "Eğer Geraldine bunu yapmadıysa –eğer bunu ispatlarsan– hayatıma devam edebilirim," dedi. "Onun ve Lucy'nin hatırına. Bunun senin kulağına tuhaf gelmesini bekliyorum, Çavuş." Gülümsedi. "Dünya tarihinde ailesinin öldürüldüğünü anladığında rahatlayacak olan tek erkek ben olmalıyım."

8 Ağustos 2007, Çarşamba

St. Swithun's Montessori Okulu, çatısında bir saat kulesi olan Victoria dönemine ait bir binaydı. Okulun oyun parkı, yeşile boyalı demir parmaklıklarla bitişikteki yaşlılar evinin devasa bahçesinden ayrılmıştı. Ön kapıya yaklaşırken açık pencerelerden gelen çocuk gürültüsünü duydum; şarkı söylüyorlar, gülüyorlar, ezber yapıyorlar, birbirlerine sesleniyorlardı. Her odada bir parti var gibi geliyordu kulağa.

Durdum, şaşkındım. Yaz tatilindeydik. Garip sekreterin dışında başka birinin okulda olmasını beklemiyordum. Kapıda üzerinde, "Faaliyet Haftası Bir – Pazartesi/Cuma, 6-10 Ağustos" yazılı bir tabela vardı. Bunun bir çeşit yaz kampı tasarısı olup olmadığı merak ettim ve aklıma otomatik olarak bir soru geldi: Ebeveynler tatilin kalanında ne yapıyordu?

İçeriye girdim ve kendimi yassı taş döşemeli kare şeklinde küçük bir giriş holünde buldum. Dört duvar da sınıftaki öğrencilerin fotoğraflarıyla kaplıydı: Sıra sıra yeşil giyinmiş çocuklar. Bu beni ürküttü; minik suratlar tarafından pusu kurulmuş hissettim. Her fotoğrafın altında tarihler ve isim listeleri vardı. Solumdaki bir tanesinin tarihi 1989'du. Lucy Bretherick'in giysisini gördüm.

Tüm bu çocukların görüntüsü kendi çocuklarımı özlememe neden oldu. Bu sabah onları yuvaya bırakırken her zamankinden fazla zor-

landım. Onları gözümün önünden ayırmak istemedim. Son bir öpücük isteyip durdum, ta ki Jake sonunda bana, “İşe git anne, seninle değil Finlay’le oynamak istiyorum,” diyene dek. Bu beni güldürdü; açıkça görülüyordu ki diploması anlayışını babasından almıştı.

İşe gitmedim. Ofisi arayarak iğrenç Owen Mellish’e yalan söyledim ve buraya geldim. Şimdiye kadar işe hiç hasta olduğumu söyleyerek gitmemelik etmemiştim, ne gerçekten ne de bahane olarak.

“Yardımcı olabilir miyim?” Yumuşak bir İskoç aksanıydı. Arkamı döndüğümde uzun boylu, zayıf bir kadın gördüm. Benim yaşımda görünüyordu ama daha bakımlıydı. Cildi bir porselen bebeğinkini andırıyordu ve kısa siyah saçları yüzme bonesi kadar sıkı toplanmıştı. Üzerine oturan bir ceket ve gördüğüm en ince kalem eteği giymişti. Ayaklarında ince yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Yüzük parmağının boğumuna kadar uzanan altın ve pırlanta yüzükler takmıştı.

Gülümsedim ve çantamı açarak içinden Geraldine ve Lucy’nin fotoğraflarının arkasında gizlenmiş olarak bulduğum fotoğrafları çıkardım. Başımı kaldırdığımda İskoç kadının yüzünün şok içinde kaskatı kesildiğini gördüm ve bunun yaralarımı ya da çürüklerimle bir ilgisi yoktu. Hızla konuştum, “Biliyorum. Haberlerde gördüğüm ölen Bayan ismi-her-neyseye benziyorum. Herkes bana bunu söylüyor.”

“Siz...” Boğazını temizlemek için duraksadı ve beni endişeyle süzdü. “Onu tanıyor muydunuz? Kızı bizim öğrencilerimizdendi.”

Şokta görünme sırası bendeydi. “Gerçekten mi? Hayır, bilmiyordum. Üzgünüm.” Daha iyi bir strateji geliştirene dek yalan söylemeye devam etmekten başka bir planım yoktu. “Küstahlığımı bağışlayın,” dedim. “Aileyi şahsen tanıdığınızı bilmiyordum.”

“Öyleyse... Burada bulunmanızın nedeni trajediyle ilgili değil?”

“Hayır.” Tekrar gülümsedim. “Bunlar yüzünden buradayım.” Ona iki fotoğrafı uzattım.

Fotoğrafları kendinden uzakta tuttu sonra yüzüne yaklaştırdı ve gözlerini kırıştırdı. “Bu insanlar kim?” diye sordu.

“Sizin bana söyleyeceğinizi umuyordum. Ben de bilmiyorum. Sadece üniformanın sizin okulunuza ait olduğunu anladım.” İlham yardımına koştu. “Caddede bir çanta buldum ve bu fotoğraflar da içerisindeydi. İçinde bolca para bulunan bir de cüzdan vardı. Bu nedenle kime ait olduğunu bulmaya çalışıyordum.”

“Kredi kartı veya iletişim bilgileri yok muydu?”

“Hayır,” diyerek çabucak merak ettiklerimi sordum. “Kızı veya kadını tanıyor musunuz?”

“Üzgünüm daha fazla ilerlemeden...” Elini uzattı. “Ben Jenny Naismith, okul müdüresinin sekreteriyim.”

“Ah, Ben... Esther. Esther Taylor.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Taylor,” dedi. Alyansına baktı. “Bu bir bilmece gibi. St. Swithun’s’daki tüm çocukları ve ailelerini tanırım, burada büyük bir aile gibiyiz. Bu kız bizim öğrencilerimizden biri değil. Kadını da daha önce hiç görmemiştim.”

Zil çaldı. Tüm bedenim sanki bir elektrik şoku verilmiş gibi sarsılarak tepki verdi. Jenny Naismith mükemmel şekilde duruşunu bozmadan bekledi. Çevremizdeki kapılar açılmaya başladı ve çocuklar dışarıya doluştu. Yeşil üniforma giymiyorlardı. Kimileri kostüm giymişti; korsan, peri ve büyücü. Birkaç Örümcek Adam ve Süpermen de vardı. Birkaç saniye için bana bir renk cümbüşü gibi göründüler. Cümbüş yanımızdan geçerek çocuk parkına doğru yola koyuldu. Sesimin duyulabileceğinden emin olduğum ilk anda söze girdim, “Emin misiniz?”

“Çok eminim.”

“Ama... Neden St. Swithun’s’ta öğrenci olmayan bir çocuk buraya ait bir üniformayı giysin?”

“Giyemez.” Jenny Naismith başını salladı. “Bu çok tuhaf. Orada bekleyin.” Duvarın önündeki bir çift kahverengi koltuğu işaret etti. “Bunları Bayan Fitzgerald’a göstersem iyi olur.”

“Kime?” Arkasından seslendim.

“Müdüremiz.”

Peşinden gitmeye başladım ama çocuklar sınıflardan çıkmaya devam ediyorlardı; ilk boşluğu yakaladığımda izini kaybettiğimi fark ettim.

Birkaç saniye için deri koltuklardan birine oturdum, sonra kalktım, oturdum sonra yine kalktım. Her kapı açıldığında bir polis ekibinin görünmesini bekledim. Ama bir şey olmadı. Saatime baktım ve ne yelkovan ne de akrebin hareket ettiğini düşündüm.

Nihayet beni en az ilk çalışı kadar sarsan zil ikinci kez çaldı ve çocuk denizi sınıflara geri döndü. Bacaklarıma sayısız kez çarpıldığı için onları koltuğun üzerine çektim. Sanırım St. Swithun’s öğrencileri seçici görüşe sahipti; birbirlerini görüyorlar ama beni görmüyorlardı. Görünmez olabilirdim.

Tekrar saatime baktım ve bir küfür mırıldandım. Neden Jenny Naismith’in fotoğrafları almasına izin verdim ki? Onunla gitmekte ısrar etmeliydim.

Çantamı alarak, çocuklar tarafından boyanmış kuş ve hayvan resimleriyle süslü koridorlarda yürümeye başladım. Geraldine’in günlüğünden bir paragrafı anımsadım. Tam olarak kullandığı kelimeleri hatırlamıyordum ama lime lime edilmeyi hak eden resimlere bayılmış gibi görünmek hakkındaydı. Kendi kızının resimleri için bunu nasıl söyleyebilirdi? Zoe ve Jake tarafından üretilen her sanat eserini sakladım. Tertipli ve hayal gücü geniş olan Zoe, renk ve kompozisyondan anlıyordu. Jake’in daha gelişigüzel boya benekleri benim gözümde pek çok Turner ödüllü sanatçınıninkine eş değerd.

Binanın içinde yürümeye devam ettikçe daha derinlere kayboldum. St. Swithun's bir labirentti. Acaba bir çocuğun kaybolmadan yolunu bulabilmeyi öğrenmesi için ne kadar süre gerekiyordu? Kendimi büyük bir salonda buldum. Yere beyaz bantlar yapıştırılmış ve bir duvarı tahta tırmanış çubuklarıyla kaplıydı. Sıra halindeki mavi minderler atlama taşları gibi çapraz diziliydi. Burası spor salonu olmalıydı. Aynı zamanda bir çıkmazdı. Geldiğim yolu takip ederek oradan ayrılmak için döndüm; kırmızı eşofman, beyaz spor ayakkabılar ve siyah yelek giymiş genç bir kadına tosladım. Gergin şekilde at kuyruğunu eliyle toparlarken, "Afedersiniz," dedi. Düz ve geniş alnı ona sert bir görünüm katıyordu. Nefesi nane kokuyordu. Yüzümü tanıdığında geri adım attım.

Performansımı tekrarlayacak enerjim kalmadığı için, "Jenny Naismith'i arıyorum," dedim.

Bir duraksama oldu. Sonra, "Ofisini denediniz mi?" diye sordu.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Bayan Fitzgerald'ı bulacaktı. Bu on dakika kadar önceydi. İki fotoğrafımı aldı ve onları geri almam gerek."

"Fotoğraf? Bir akraba mısınız?" Öyle kısıp bir sesle konuşmuştu ki neredeyse dudaklarını okumak zorunda kaldım.

"Brethericklerin mi? Hayır. Biliyorum, büyük bir benzerlik var ama sadece bir tesadüf."

"Neler olduğunu biliyorsunuz o zaman... Gazeteci misiniz? Polis mi?" Yumuşak sesine rağmen inatçıydı.

Ona, "Hiçbiri," dedim.

"Ah," dedi. Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu, başka bir şeyler karıştırmak imkânsızdı.

"Eğer bir sakıncası yoksa kim olduğunuzu sorabilir miyim?" diye sordum.

"Sian Toms. Stajyer öğretmenim. İki fotoğraf mı demiştiniz?"

Başımı onaylarcasına salladım.

YANLIŞ ANNE

“Lucy ve annesinin mi?”

“Hayır. Bir başka kadın ve kızı. Kim olduklarını bilmiyorum. Kızın üzerinde bir Swithun’s üniforması vardı ama Jenny Naismith onun burada bir öğrenci olmadığından emin olduğunu söyledi.”

Sian Toms’un gözlerinde bir an için parladığını –galibiyet parlaklığı olabilir mi?– gördüm. “Jenny size bir şey söylemez. Bir başka gazeteci olduğunuzu düşünür. Buraya akın ettiklerini tahmin edersiniz. Bizden Lucy ve ailesi hakkında bilgi almaya çalıştılar.”

“Peki ya sizden?”

“Bana kimse bir şey sormadı.”

“Sormuş olsalardı onlara ne söylediniz?” Nefesimi tuttum. Acaba Sian Toms’un şimdi ne söyleyeceğini en az benim şu an merak ettiğim kadar eden olmuş mudur ve acaba o da aynı şeyi düşünüyor mudur: O anın kalıcı olması.

“Önemli olan bir tek şey var.” Sesi bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. “Lucy’yi Geraldine öldürmedi, bu asla mümkün olamaz.” At kuyruğunu çekti. Birkaç tel saç eline geldi. “Bunun bizleri ne kadar üzen veya okul camiası için ne kadar tahrip edici bir durum olduğunu bir yana bırakın, peki ya ortadaki gerçeklere ne demeli? Özür dilerim. Ne yapıyorum ben?” Kendini gözyaşları içinde tanımadığı bir kadının önünde yere çökerken bulduğu için şaşırmış görünüyordu.

On dakika sonra Sian ve ben hâlâ tozlu mavi minderlerden birinin üzerindeydik.

“Bazen öyle çocuklar gelir ki karşına –çok değil– onları eğitmek bir rüya gibidir,” dedi. “Lucy öyleydi. Her ne yapıyorsa zekice yapardı. Her şeye gönüllü olurdu, diğer çocukları organize etmeye yardımcı olurdu: Bizim sözlerimizi basitçe, papağan gibi taklit ederek onlara patronluk taslardı. Bizi çok güldürürdü. Sanki altı yaşında değil ama kırk altıındaydı. Onun sonunda başbakan olacağını söyledik.

Ölümünden sonra onu anmak için küçük bir tören yaptık. Herkes gözyaşları içindeydi. Lucy'nin sınıf arkadaşları ona yazdıkları şiirleri ve onunla ilgili hikâyelerini okudular. Korkunçtu. Yani... Lucy'yi anımsamak istemediğimi söylemeye çalışmıyorum ama sanki... Söylememize izin verilen şeyler ona karşı hissettiğimiz hoş şeyler ve bizim için ne anlam ifade ettiğiydi. Geraldine'in ismi hiç geçmedi. Kimse ne olduğu hakkında tek kelime etmedi."

Sian bir mendil çıkararak gözyaşlarını sildi. "Lucy başka bir nedenle ölmüş olabilir... Bilmiyorum, bir hastalık belki, buradakiler öyle olmuş gibi konuşuyor. Öğretmenler demek istiyorum. Beni gerçekten korkutuyor. Anlayışlı davranmaya çalışıyorlar ama haberlerde duyduklarına inandıklarını söyleyebilirim. Geraldine'i yıllardır tanımış olduklarını unutmuş gibiler. Kendi akılları yok mu?"

Bana kendimi açıklama fırsatını vermedim, otomatik olarak karşı çıkan Esther'i düşünerek, "Birçok insanın yok," dedim. "Geraldine'in Lucy'yi öldürmediğinden siz nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Onu iyi tanıyor muydunuz?"

"Çok. Okul aile birliği toplantılarında ben hazır bulunurum. Geraldine aramıza dört yıl kadar önce Lucy okulun yuvasına başladığında katıldı. Sonrasında hep bir şeyler içmeye ya da yemeye çıkardık. Birbirimizi çok iyi tanırđık. Çok hoş bir insandı." Sian mendili tekrar gözlerine bastırdı. "İçim içimi yiyor. Geraldine'in ölümüne üzüldüğümü söylemeye hakkım yok, herkes Lucy'nin hatırasına ihanet ettiğimi düşünür. Özür dilerim." Eliyle ağzını kapattı. "Neden tüm bunları size anlatıyorum? Sizi tanımıyorum bile. Ona çok benziyorsunuz..."

"Belki polisle konuşmalısınız," dedim. "Eğer bu kadar eminseniz."

Sian küçültücü bir biçimde homurdandı. "Benim varlığımın farkında bile değiller. Ben sadece bir stajyer öğretmenim. Lucy'nin öğretmenleri Sue Flowers ve Maggie Gough'la konuştular. Benim de beş gün okula geldiğimi umursamadılar. Ben de diğerleri kadar çok çalışıyorum. Hatta daha çok."

“Lucy’nin sınıfında mı stajyer öğretmensiniz?”

Başını salladı. “Onlara ne söyleyebilirdim ki zaten? Asla anlamazlardı. Geraldine’in gözlerinin Lucy ne zaman yanında olsa aydınlandığını görmediler ki. Ben gördüm. Bazı anne babalar vardır...” Durdu.

“Ne? Devam et.”

“Genellikle anneler, özellikle okul sonrası kulübünü kullananlar,” dedi. “Beş buçukta girişte beklediklerini görürsünüz, orada öylece dikilip sohbet ederler ve biz çocukları onlara teslim ettiğimiz zaman bir an için yüzlerindeki çöküntüyü izleyebilirsiniz; sanki engel parkurunda gibiler... Beni yanlış anlamayın, çocuklarını görmekten memnunlar ama ayrıca onları savaşıarak arabaya bindirme mücadelesini düşünüyorlar.”

Başımı hevesle salladım. Tanıdık bir durumdu.

“Sonra çocuklar aksileşiyorlar. Annelerinin yorgun olmasını istemiyorlar. Enerjik ve heyecanlı olmalarını istiyorlar. Geraldine daima öyleydi. Sanki Lucy ona özel bir çeşit enerji veriyor gibi her zaman gitmeye hazırdı. Onu almaya hep erken gelirdi; genellikle üçü yirmi geçeye kadar sınıfın dışında aşağı yukarı hopluyor olurdu. Pencereden içeriye göz atar, âşık bir genç kız gibi el sallar, göz kırpardı. Lucy evden ayrıldığı zaman buna nasıl dayanacağını düşünürdük. Bazı anneler dağılır.”

“Tüm bunları polise anlatabilirdin,” dedim. “Neden seni dinlemeyeceklerini düşünüyorsun? Kulağa öyle geliyor ki neden bahsettiğini biliyorsun.”

Sian omuz silkti. “Onların da benim gibi düşünmeleri için ellerinde nedenleri olmalı. Fikirlerini değiştiremeyeceğim, öyle değil mi?” Saatine baktı. “Bir dakika sonra gitmeliyim.”

Onun gitmesini istemeyerek ağzımdan kaçırdım: “Jenny Naismith’deki fotoğrafları Lucy Bretherick’in evinden aldım.”

“Ne? Ne demek istiyorsunuz?”

Sian'e hikâyenin düzenlenmiş halini anlattım: Otelde Mark Bretherick'i taklit eden adam, Corn Mill House'a yaptığım gezi, Geraldine ve Lucy'nin fotoğraflarının altına gizlenmiş olarak bulduğum fotoğraflar. Onunla bu hikâyeyi paylaştığım için gururlanacağını ve bu sayede kendini önemli bularak benimle daha uzun kalıp konuşmaya devam edeceğini umuyordum. Ona fotoğrafları çaldığımdan bahsetmedim. "Lucy'nin sınıfı Silsford Şatosu'ndaki baykuş barınağına bir gezi düzenledi mi?" diye sordum. Jenny Naismith'e aynı soruyu sormak aklıma gelmemişti.

Cevap vermesi vakit aldı. Sian hâlâ ona söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu. "Evet. Geçen yıl. Her yıl birinci sınıfları oraya götürürüz." Bana baktı. "Komik olmaya çalışmıyorum ama... eğer Jenny diğer kızın kim olduğunu bilse dahi bunu size söylemezdi."

Çünkü benim kaba bir gazeteci yazar bozuntusu olduğumu düşünüyor. Harika. Bir okul sekreterine göre Jenny Naismith ortalamanın üzerinde bir aktris. Eğer benim magazin basınında bir başka St. Swithun's öğrencisinin fotoğraflarını duygusal bir hikâye eşliğinde yayımlayacağımı düşünmüşse ne yapardı? Gözlerimi kapattım. İki fotoğrafı da bir yere kilitler ve sonra ortadan kaybolurdu.

O fotoğrafların var olduğunu ispatlamam mümkün değildi, ya da onların bir süre için bende olduğunu.

"Öyleyse eğer bu kız St. Swithun's'ın bir öğrencisiyse muhtemelen Lucy'nin sınıfındaydı," dedim.

Sian, "Öyle olması gerekmiyor," dedi. "Diğer kızın fotoğrafı geçen yıl da çekilmiş olabilir. Herhangi bir yıl da. Kaç yaşında görünüyordu?"

"Bilmiyorum. Bulduğum yer nedeniyle onunla aynı yaşta olabileceğini düşünmüştüm çünkü diğer kadın da neredeyse Geraldine'le aynı yaşta görünüyordu." Söylediklerimi duyduğum zaman belki var olmayan bağlantılara ve var olmayan gerçeklere dayanarak sonuçlar

çıkardığımı fark ederek utandım. “St. Swithun’s’da soyadı Markes olan bir kız var mı?” diye sordum, “ya da babası William Markes olan?”

“Hayır. Sanmıyorum. Hayır.”

Neden olsun ki? Beynim kendini aşmaya çalışıyordu; düşünmeden konuşuyordum.

“Bretherickler mutlu bir aile gibi görünüyor muydu?”

Sian başını salladı. “Bu nedenle fotoğrafları aklımdan çıkaramıyorum. Mark asla... O ve Geraldine beraber çok tatlıydılar. Her zaman eleleydiler, veli toplantılarında dahi.” İrkildim. Tatlı mıydı? İki yetişkini tanımlamakta kullanılan sıfat uygunsuz göründü. “Ebeveynlerin çoğu sanki yanlış bir şey yapmışız gibi ölümcül ciddiyetle kollarını göğüslerinin üzerinde katlayarak otururlar. Kimileri bizi sorgularken notlar alır. Bunu söylememeliyim ama dönüp dolaşıp ısrarla çocukların ortalamanın üzerinde yaratıcı olup olmadığı, bizim onları teşvik etmek için elimizden geleni yapıp yapmadığımız ve diğer çocuklarda olmayan ne gibi özel yeteneklere sahip oldukları konusunda sorular sorarlar. Her zamanki rekabet zırvallığı.”

“Ama Mark ve Geraldine Bretherick öyle değil miydi?”

Sian başını salladı. “Lucy’nin okulda mutlu olup olmadığını sorular, hepsi bu. Arkadaşları var mıydı, eğleniyor muydu?”

“Var mıydı? Arkadaşları?”

“Evet. Bu yıl sınıf –Lucy’nin sınıfı– bir bütün olarak iyi anlaşıyor, bu çok hoş. Herkes herkesle oynuyor. Geçen yıl daha seçicilerdi. Lucy sınıftaki en eski üç kızdan biriydi ve genellikle beraber oynarlardı. Lucy, Oonagh...”

“Bekle.” İsmi hemen tanıdım; Mark Bretherick’in bana okuttuğu günlükte geçiyordu. Oonagh, Cordy’nin kızı. Fotoğraftaki kız o olabilir miydi? Çantamı açtım, listelerimizi tuttuğum not defterimi ve bir de kalem çıkardım. Sian söylerken, geçen yıl Lucy’nin grubundaki

diğer iki kızın isimlerini not aldım: Oonagh O'Hara ve Amy Oliver. Günlükte Amy'nin adı geçmiyordu.

"İkisinden biri çok mu zayıftı?" Kemikli bacaklara ait, şişmiş görünen dizleri hatırlayarak sordum.

Sian şaşırılmış göründü. "Her ikisi de zayıf. Ama..."

"Ne?"

İlk kez bir şey saklıyor gibi göründü. "Kadın, o nasıl biriydi?"

Tarif ettim: Kısa kahverengi saçlar, köşeli bir surat, belirsiz hatlar. "Neden?" dedim. "Söyleyin lütfen."

"Gerçekten gitmek zorundayım." Sian'm gözleri kapıya yöneldi. "Sanırım bulduğunuz fotoğraflar Amy ve annesine ait olabilir. Amy insanın içini acıtacak derecede zayıftı. Onun için endişelenirdik."

"Endişelenirdiniz?"

"Geçen yıl okuldan ayrıldı. Ailesi uzağa taşındı."

Uzağa taşındı. Bir nedenden dolayı kelimeler tenime sanki iğne gibi battı.

Sian, "Jenny Naismith'in onu neden tanımadığını da açıklıyor," dedi. "Jenny burada çalışmaya ocak ayında başladı."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Bana Amy'nin ailesinden bahsedin," derken bunun kulağa bir emir gibi gelmemesine özen gösteriyordim. "O'Haralar'dan da." Amy Oliver fotoğraftaki kız olabilirdi ama Geraldine'in günlüğünde Oonagh'dan söz ediliyordu ve bir parçam bir şeyi atlamak istemiyordu. Aynı zamanda ne kadar yorgun olursam olayım, Nick'in açık bıraktığı herhangi bir dolap kapağını ya da çekmeceyi kapatmadan yatağa girmeyi reddeden parçamdı bu. Bana her zaman, "Ne kadar fazla tertiplisin," derdi. "Yatak odası dağınık olduğu halde uykuya dalmak kolay, bak." Üç saniye sonra horlamaya başladı.

Sian saatine bakarak içini çekti. "Bunları benden duymadınız, tamam mı? O'Haralar geçen yıl ayrıldı. Oonagh'nın annesi bir başka

adamla gitti.” Gözlerini buna ayıracak vakti olmadığını belirtmek istercesine çevirdi. Anında, hiç tanışmadığım bir kadın olan Cordy O’Hara adına koruma hissi duydum. “Amy’nin ailesi...” Sian omuz silkti. “Onları pek fazla görmezdik doğrusu. Her ikisi de çalışıyordu. Amy’yi hep dadısı getirirdi ve alırdı. Ama sanırım onlar da ayrıldı. Emin değilim, gerçi. Okulların söylentiler konusunda nasıl olduğunu bilirsiniz. Eğer ayrılmışlarsa bu beni şaşırtmazdı.”

“Neden?”

Sian bir başka yerde olma gereksinimi nedeniyle saat kayışını ovuşturuyordu. “Seninle her nereye gitmen gerekiyorsa oraya kadar yürüyebilirim,” dedim. “Lütfen. Bana ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin.”

Yüzüne bir memnuniyet ifadesi yerleşti. Zoe’nin bir yabancının ufacak bir övgüsüyle bir gün bu kadar şükran dolmayacağını umdum. Eğer çocuklarıma bir şey öğretebilirimse bu özgüven olacaktı. *Yalan söylemek, eşlerini aldatmak, işten kaytarmak ve burunlarını ait olmadıkları yerlere sokmak için mi?* Evet, dedim kendi kendime, sessizce. Eğer gerekirse, evet.

Sian ve ben spor salonundan ayrılarak labirenti andıran koridorlara doğru ilerledik. “Amy’nin babası iyi bir adamdı ama annesi biraz tuhaftı,” dedi bana. Artık hareket halinde olduğumuz için konuşmaya hevesliydi. “Amy’nin defterlerine Amy’nin yazması mümkün olmayan her çeşit tuhaf şeyi yazardı. Çocuklar birinci sınıftan itibaren her şeyi kendileri yapmalı...” Gözlerimdeki soru işaretlerini görünce duraksadı. “Ah, küçük bir not defteri. Her çocuğun var, okul sağlıyor. Her hafta sonu onu doldurmak zorundalar. Pazartesi sabahı okula getirerek sınıfta okurlar. Hafta sonunda ne yaptıkları, bu tarz şeyler.”

“Ne çeşit tuhaf şeyler?” diye sordum.

Sian yüzünü buruşturdu. “Gerçekten, tarifi güç. Kendi gözlerinle görmekten gerek.”

“Görebilir miyim? Burada, okulda mı, yoksa Amy ayrılırken beraberinde mi götürdü?”

“Emin değilim...”

“Eğer buradaysa onu bulup bana göndermelisin.” Durup not defterimden bir sayfa yırtarak üzerine Esther’in ismini ve kendi adresimi yazdım. Sian acelesi olduğu halde şikâyet etmeden yanımda bekledi. Ona kâğıt parçasını uzattım.

İnanılmaz bir şekilde bana teşekkür etti. “Eğer o defteri bulursam benden gelmedi, tamam mı?”

“Elbette.”

Sian at kuyruğunu çözdü ve saçlarını savurdu. “Bir önemi varsa, Amy’nin annesinden pek hoşlanmazdım. Londra’daki bir bankada çalıştı,” diye ekledi. Sanki bu detay durumu beter hale getirecekmiş gibi. Sian, Spilling’de mi doğup büyü müştü merak ettim. Başkent olma onurunu aslında kendi şehirlerinin hak ettiğine inanan pek çok Spillingli Londra’ya karşı kin besler. “Amy gibi o da sebepsiz yere aniden öfkelenirdi.”

“Amy’yi öfkeliendiren neydi?” diye sordum.

Sian yanımdan gitmek için sabırsızlanarak sallanıyordu. Aniden, durdu. Ağzını açtı ve kapattı. “Lucy,” dedi, “tuhaf. Şimdi farkına varıyorum. İyi arkadaşlardı, yanlış anlamayın, ama birbirleriyle çok zıtlaşırlardı. Amy biraz hayalperestti –hassas, yaratıcı– ve Lucy biraz, sanırım patronluk taslayabilirdi. Bazen uyuşamazlardı.”

“Neyüzünden?” Sol kaşının altından bir damar atmaya başladı.

“Ah, bilirsin, Amy, ‘Ben sihirli güçleri olan bir prensesim,’ derdi ve Lucy, ‘Hayır, değilsin, sen sadece Amy’sin,’ derdi. Sonra Amy çığlıklara boğulurdu ve Lucy koşup bize Amy’nin bir prenses olduğunu söylediğini ama aslında öyle olmadığını söylerdi. Bak, gerçekten artık gitmek zorundayım,” dedi Sian.

YANLIŞ ANNE

Başımla zoraki onayladım. Onu orada bir milyon yıl bile tutmayı başarsam hâlâ almak istediğim tüm cevapları alamamış olabilirdim. “Bir şey daha, çok çabuk: Amy ne zaman St. Swithun’s’dan ayrıldı?”

“Sanırım geçen yıl mayıs sonunda. İkinci dönemin yarısından sonra geri dönmedi.”

Geçen yıl mayıs sonu. 2 Haziran - 9 Haziran arasında kendini Mark Bretherick olarak tanıtan bir adamla beraber Seddon Hall’daydım. Bir tesadüf olabilir miydi?

Sian gri çantasını açarak, içinden büyük, eski model, tuğla gibi bir cep telefonu çıkardı. Birkaç tuşa bastı. “Not al,” dedi. “07968 563881. Amy’nin eski dadısı okul sonrası kulübünü işletiyor. Bu onun numarası. O aile hakkında benim bildiğimden fazlasını biliyor, çok daha fazlasını.”

Ben yazmakla meşgulken Sian fırsatı değerlendirerek kaçtı. Uzaklaşırken kolunu uzatarak bana el salladı.

Bir saat sonra artık kayıp değilim. Sanki St. Swithun’s’ı bir öğrencinin ya da bir öğretmenin bildiği kadar iyi biliyordum, okulun detaylı bir haritasını çizebilirdim ve hiçbir detayı ya da geçidi atlamazdım. Sadece Jenny Naismith’in yerini bulacağımı sanmıyordum. Onu sorduğum herkes bana, “Bir dakika önce buradaydı,” dedi. Ayrıca Müdire Bayan Fitzgerald’ı da bulamadım. O fotoğrafları almasına izin verdiğim için kendime öyle kızdım ki güçlükle nefes alabiliyordum.

Boğazım kurudu ve ayakların ağrımaya başladı. Arabaya gitmemin bir zararı olmayacağına karar verdim, en azından bir koltuğun altında veya bir kenara sıkışmış bir şişe su bulabileceğimden emindim. En az üç kişi bana Jenny Naismith’in saat dörtten önce okuldan ayrılmayacağını söyledi ve ara vermeyi göze alamazdım.

Dışarıdayken kapalı olan cep telefonumu açarak ikisi Esther’dan, ikisi Natasha Prentice-Nash’tan olan dört mesajı dinleyip dördünü

desildim ve sonra Sian'ın bana verdiği numarayı tuşladım. Birmingham aksanlı cıvılcıv bir kadın sesi, “Merhaba, şu an telefonunuza cevap veremiyorum ama mesaj bırakırsanız size geri döneceğim,” dedi. Alçak sesle küfürü basıp telefonu yolcu koltuğunun üzerine fırlattım. Bir şey yapmadan beklemeye dayanamıyordum. Her şeyin şu an gerçekleşmesine ihtiyacım vardı.

Sian'ın sözleri, sulanmış beynimde yankılanıyordu. Bildiğim her şeye bir anlam yüklemeye çalışıyordum ama başarısız oluyordum: Mükemmel ailesi, onun mutluluğundan başka şey istemeyen, veli toplantılarına dahi elele katılan imrenilecek anne babasıyla otoriter ve gerçekçi Lucy; Lucy'nin pek de mükemmel olmayan ailelerden gelen iki arkadaşı... Yine de öldürülen kişi Lucy. Annesi tarafından. Kıskançlığın nasıl eşitsizlikle beslendiğini düşünüyordum.

Amy'nin eski dadısı okul sonrası kulübünü işletiyor. Sian böyle söylemişti. Eski, artık ona bakmıyor muydu? Neden? Eğer Oliverler uzağa taşındıysa neden onu da yanlarında götürmediler? Güvenilir bir dadıyı kaybetmektense kendi uzuvlarını kesebilecek dostlarım ve meslektaşlarım vardı.

Keşke Amy'nin annesinin ismini ya da çalıştığı bankanın ismini sorsaydım. Amy'nin annesi, Oonagh'nın annesi, Sian isim vermiş miydi? Zoe doğduktan sonra kendi kimliğimi ne çabuk kaybettiğime ve “Zoe'nin annesi” olduğuma şaşmıştım. Ebeyi ve doktoru rahatsız etmek için Zoe'yi “Sally'nin kızı” olarak tanıtarak durumu kendimce protesto ederdim ama onlar bunu neden yaptığımı anlamazlar ve yüzüme çıldırmışım gibi bakarlardı.

Sian “çalıştı” demişti, “çalışıyor” değil, Amy Oliver'ın annesi Londra'daki bir banka için çalışmıştı. Bu birini bir süre görmediğin zaman onların ne yaptığını ya da en son görüşmenizde ne yapıyor olduklarını tanımlamak için söylenirdi. Sıra dışı bir durum yoktu. Öyleyse neden Oliver ailesinin yeryüzünden silinmiş olmasından korkuyordum?

Araba parkının ortasındaiken Ford Galaxy'm gözüme takıldı. Araba boyunca uzanan gümüşü bir çizik gördüm. Görebildiğim iki tekerlek patlak ve tekerleklerden birinin ardında yerde turuncu bir şey yatıyordu. Hızla nefes alarak kırmızı bir Alfa Romeo görmeyi bekleyerek arkamı döndüm ama ziyaretçi parkında sadece üç BMW, iki Land Rover, bir yeşil VW Golf ve bir gümüş Audi vardı.

Yakınlaştım. Turuncu öbek sarman bir kedi idi. Ölüydü. Bedeninden kopmuş kafasındaki gözleri açtı. Boynunun olması gereken yerde kırmızı bir göl vardı. Ağzına kahverengi kargo bandı yapıştırılmıştı. Eğilerek kusmayı denedim ama bir şey çıkmadı; bedenimde keskin bir dehşet dışında bir şey yoktu. Gözlerimin içinde karanlık noktalar belirdi.

O zaman anladım ki biri bana zarar vermek istiyordu. *Ah, Tanrım, ah, Tanrım.* Kaynayan sıcak panik bedenimi sardı. Biri beni öldürmeye çalışıyordu ama olmaz, kesinlikle olmaz çünkü iki küçük çocuğum vardı. Birkaç saniye sonra dehşet dalgası yerini uyuşmuş bir inançsızlığa bıraktı.

Su gerekiyordu. Araba anahtarlarımı ararken lanet şeyi kilitlemeyi unuttuğumu fark ederek onları çantama geri attım. Başımı diğer tarafa çevrilmiş tutuyordum ki kediyi görmek zorunda kalmayayım. Şoför kapısını açmak için boğuşuyordum. Kollarım ve ellerimde güç yoktu; üç denemede başarılı oldum. Kapıyı açar açmaz koltuğun altına ve yolcu koltuğunun altına baktım ama yoktu. Burada değildi. Yolcu koltuğunun üzerinde dimdik durduğunu fark edince inanamayarak gözlerimi kırptırdım. Kaybolmasını bekliyordum. Şükür öyle bir şey olmamıştı. Başımı arkaya doğru eğip ayakta durarak şişenin içinde kalmış olan suyun tamamını ağzıma boşalttım. Bir kısmı boynuma ve bluzuma sıçradı. Anında daha güçlü hissettim. Dönüp kediye bakmadan arabayı kilitledim ve şehir merkezine doğru koşmaya başladım.

Ağzında kahverengi kargo bandı vardı. Konuşmamam için bir uyarıydı. Başka ne anlamı olabilirdi?

Spilling'in mevcut tek ucuz ve neşeli kafesi Mario's'a ulaşana dek koşmaya devam ettim. Bir kokarca gibi siyah beyaz saçları olan sahibi kendinin bir "karakter" olduğunu sanarak tüm gün opera aryaları söylüyordu. Genellikle bu bende indirim isteme arzusu uyandırırdı ama bugün makamsız dışavurumlarımdan memnundum. İçeriye yürürken onun bulunduğu yöne doğru gülümsedim ve kola sipariş ederek beni rahat bırakacağını umdum. Caddeden görünmeyen bir yere oturdum.

İlk iş, Zoe ve Jake'in iyi olduklarından emin olmak için yuvayı aramalıydım. Diken üzerinde oturarak telefonun çalışmasını dinledim. Nihayet kızlardan biri cevap vererek çocukların iyi olduğunu söyledi – neden olmasınlarmış? Neredeyse ona sokakta ölü kedi var mı diye soracaktım ama kendime hâkim olabildim.

Senden korkmuyorum, seni piç.

Kolamı açarak birkaç büyük yudum aldım ve midemi rahatsızlık veren gazla doldurdum. Sonra not defterimden iki sayfa kopararak polise yeni bir mektup yazmaya başladım. Çabucak ve otomatik yazdım. Kendime durup düşünmek için izin vermedim. Zihnimin kenarındaki baş dönmesi daha feci bir şekle bürünmeden önce her şeyi kâğıda dökmeliydim. Masanın kenarına yapıştım. Bedenimi sanki iğne batıyormuş gibi bir his kaplıyordu. Gerçekten bir şeyler yemem gerekiyordu. Onun yerine, yazdım ve yazdım, polisin bilmesi gerektiğine inandığım her şeyi yazdım. Boğazımdaki kasılmayı artık görmezden gelemeyene dek. Kusacaktım. Mektubumu ve çantamı kaparak içtiğim tüm kolayı geri çıkaracaktım, kadınlar tuvaletine koştum. Midem boşaldığında klozet kapağını kapattım, üzerine oturdum ve başımı aradaki duvara dayadım. Bugün Zoe ve Jake'i erken alabileceğim geliyordu aklıma. Çalışmıyordum; şimdi gidip onları alabilirdim.

Mektubum bitti. Daha fazla yazmak istiyordum ama ne olduğunu hatırlamıyordum. Garip, karanlık şekiller gözümün önüne yerleşerek görüşümü engelliyordu. Çantamı açtım ve neredeyse bir yıldır orada

YANLIŞ ANNE

durmakta olan beyaz bir zarfı çıkardım. Üzerindeki adres halı firması Crucial Trading'e aitti. Müşteri memnuniyeti anketi doldurup onlara geri gönderecektim. Nick ve ben aklımızı kaçıracak Monk Barn İlkokulu için taşınmaya karar vermeden önce eski evimiz için yedi bin sterlin değerinde yeni yün ve deri halılar satın almıştık. Bu beni ağlatıyordu. Sonra, Zoe ve Jake'i alamayacağımı çünkü tekerleklerin patlak olduğunu anımsadım ve daha çok ağlamaya başladım.

Tamamlanmamış anketi zarfın içinden çıkararak yerine mektubumu koydum ve zarfı kapattıktan sonra üzerindeki Crucial Trading adresinin üzerini çizdim ve büyük harflerle POLİS yazdım. Tek kelimenin fazlasını başaramazdım. Masama doğru sendeleyerek ilerledim. Kabul etmeliydim ki pek iyi değildim. Nedeni şok olmalıydı. Daha kötü hissetmeye başlamadan önce çocukları alarak eve dönmeliydim. Kokarca, operacı kadına, "Bir taksi gerekiyor," diyebilirdim.

Bana şüpheyle baktı. "Çağrı düğmesi sağlıklı besinler marketinin dışında," dedi. "Bir şey yemedin mi?"

"Sally?" Arkamdan derin bir erkek sesi duydum. Döndüğümde Fergus Land'i gördüm, yan komşumuz. Her zamanki neşesiyle ışık saçıyordu ve ben kendimi daha güçsüz hissettim. "Seni bırakabilirim," dedi. "Eve mi gidiyorsun? Bugün işe gitmedin mi?"

Kendimi, "Hayır. Teşekkürler," demeye zorladım. "Teşekkürler ama taksi çağırma'yı tercih ederim."

"İyi misin sen? Tanrım, rengin solmuş. Akşam kutlamayı fazla mı kaçırdın?"

Çok nazik görünüyordu, çok endişeliydi. Eğer sessizce beni yuvaya ve oradan da eve götürmeyi teklif etmiş olsaydı memnuniyetle kabul ederdim ama onunla sohbet edecek enerjim yoktu.

"Nick'e ehliyetinin bende olduğunu söyledin mi? Henüz..."

"Fergus." Elini yakalayarak zarfı avucuna bastırdım. "Bana bir iyilik yapar mısın? Önemli. Bunu gönder. Nick'e veya bir başkasına bir şey söyleme ve okuma. Sadece gönder. Lütfen?"

Sanki kibar bir topluluk içinde isimleri söylenmeyecek gizli ve tartışmalı bir grup gibi yüksek bir fısıltıyla, “Polis?” diye sordu.

Kapıdan çıkarken, “Şu an açıklayamam, lütfen,” dedim.

“Sally, emin değilim...”

Caddeye koşarken Nick’in iş yerine gidebilirim her şeyin düzeleceğini düşünüyordum. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Ona birinin kafasız hayvanları arabamın yanına bıraktığını söylemem gerekiyordu. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde sağlıklı besinler marketinin dışındaki taksi çağrı düğmesine yürüdüm. Her birkaç saniyede bir arkama bakarak takip ediliyor muyum diye kontrol ediyordum. Mario’s’un önünde dikilerek, “Sally! Sally, geri gel!” diye seslenen Fergus’u duymadığımı hayal ettim.

Kaldırım boyunca ilerledim. Bacaklarım sanki yünden yapılmış gibiydi. Kırmızı bir Alfa Romeo görmedim. Başka kırmızı arabalar vardı ve parlaklıkları gözümü alıyordu. Ve yeşil bir VW Golf arkamda ilerliyordu, sadece birkaç santim geride. Yayaalara ait, sadece girişe açık yolda. Yürümeyi bıraktım. Mario’s’a doğru döndüm. Fergus gitmişti.

Yeşil VW durdu ve sürücü kapısı açıldı. “Sally.” Bir rahatlama hissettim. “İyi misin?”

Başım döndüğü için net göremiyordum ama emindim: Seddon Hall’daki adam!

Bayılacak gibi, “Mark,” dedim. Cadde döndü.

“Sally, berbat görünüyorsun. İçeriye gir.”

Hiç değişmemişti. Yüzü yuvarlak ve çizgisiz, haşarı bir okul çocuğunun yüzü. Tenten gibi. Endişeli, gerçi.

“Sally, seninle konuşmam gerek. Tehlikedesin.”

“Sen Mark Bretherick değilsin,” diyebildim. Görüşümü düzeltmek için gözlerimi kırıştıırıyordum ama işe yaramıyordu. Her şey dönüyordu.

“Bak, şimdi konuşamayız, bu şekilde olmaz. Sorun ne? Hasta mısın?”

YANLIŞ ANNE

Arabadan dışarıya çıktı. Gözümün önündeki manzara kenarlarda grileşti; tüm dükkânlar sarsıldı. Hayal meyal –sanki ince bir tülbentin ardından izlediğim bir düş gibi, bir başkasının düşü gibi– kollarıyla bana destek veren Mark Bretherick’e baktım. Gerçek Mark Bretherick değildi. Benim Mark Bretherick’imdi. Ondan uzaklaşmalıydım. Hareket edemiyordum. O olmalıydı; kedi, otobüs, her şey. O.

Yüzümün bir kenarını okşayarak, “Sally?” dedi. “Sally, beni duyuyor musun? Kafenin içindeyken ismini seslenen adam kimdi? Kimdi o?”

Cevap vermeye çalıştım ama artık orada kimse yoktu. Benden başka kimse ve ben sadece zihnimin içindeydim, gittikçe küçülen ve küçülen... Olmayışın beni aşağıya çekmesine izin verdim.

Delil No: VN8723

Dosya No: VN87

**Görevli Memur: Komiser Muavini Samuel
Kombothekra**

**GERALDINE BRETHERICK’İN GÜNLÜĞÜ, ALINTI 4/9
(Corn Mill House, Castle Park, Spilling, RY29 0LE ad-
resindeki Toshiba dizüstü bilgiayarın hard diskinden
alınmıştır.)**

29 Nisan 2006, 23:00

Bu akşam haberlerde Ruanda’daki iki çocuktan bahsediliyordu. Anne babaları birkaç yıl önce düşman kabile tarafından katledilmişti. Çocuklar sadece yedi veya sekiz yaşlarındaydı ama yıllarca bir madende ağır şartlarda çalışarak yaşam mücadelesi vermişlerdi. Bizim gibi pohpohlanmış Batılılardan farklı olarak tatil günleri yoktu. Haberlerdeydiler, çünkü nihayet yakında açılan bir okula gitmek

üzere işi bırakıyorlardı. (Galiba yardımsever bir girişimci sayesinde olmuştu bu, haberin bir kısmını kaçırdım çünkü annem aradı.) BBC muhabiri onlara hayatlarının bu yeni dönemi için ne düşündüklerini sorduğunda her ikisi de çok memnun olduklarını söylediler; her ikisi de öğrenmeye hevesliydi ve asla sahip olamayacaklarını düşündükleri bu fırsat için şükran doluydular.

Mark yanımda mırıldanırken –tüm tahmin edilen tepkiler: Ne üzücü, nasıl şok edici, ne dokunaklı– kendi kendime düşündüm, evet, öyle ama ne kadar olgun ve insani olduklarına bir baksana. Elbette onlar için üzülmeliydik ama aynı zamanda ne oldukları için de onları takdir etmeliydik: İki akıllı, nazık, hassas, değerli genç adam olmuşlardı. Onları eğitmenin ne büyük bir zevk olacağını görmek için bir kez bakınak yeterli olurdu. Kimseye güçlük çıkarmazlardı. Bu sevimli, saygı değer iki oğlanla bu öğleden sonramı geçirdiğim iki çocuk arasındaki geniş uçuruma şaşmamak mümkün değildi: Benim kendi kızım ve Oonagh O’Hara. Eğer bir Ruanda madeninde iki hafta mecburi hizmetten yarar görecektik iki kişi varsa... Evet, bunu düşünmemin korkunç olduğunu biliyordum ama düşünmeden de edemiyordum...

Öğleden sonra, bir cumartesi, Cordy ve ben Cordy’nin evindeydik ve çocuklarımızı doyurmaya çalışıyorduk. Sosis ve patates kızartması en sevdikleri şeylerdi. Ama Oonagh yemiyordu çünkü kızartmasında biraz ketçap vardı; Lucy de kendininkini yemiyordu çünkü sosisleriyle kızartmaları ayrı tabaklarda gelmek yerine aynı tabakta karışık gelmişti. Karmaşık pazarlıklar sonuçlanana ve tüm gerekli düzeltmeler gerçekleşene dek yiyecekler soğudu. Oonagh sızlanıyordu, “Artık yemeğimizi yiyemeyiz, anne. Aptal! Soğuk bunlar.”

Cordy de gördüğüm kadarıyla acı içindeydi ama bir şey söylemedi. Tatlım-gel-bir-sarılahım şeklinde bir disiplin eğitimi yanılsıydı. Oonagh, İngiltere Kraliçesi’nin sertleşmiş bir tart olduğunu söylese,

Cordy onun demokratik eğilimli aklını ve kendine güvenen konuşma dilini överdi.

Sosisleri ve kızartmaları çöpe atarak tekrar yaptı. Yeni yapılandan ne kadar yendiğini saydım: Dört küçük silindir sosis ve sekiz dilim kızartma. Eğer şu ağırbaşlı Ruandalı çocuklara bu tabaklar verilseydi tamamen temizlemiş olurlardı ve sonra bulaşık makinesine koymayı teklif ederlerdi – hiç şüphesiz!

Sonra, Oonagh'nın Lucy'ye pembe firfırlı elbiselerinden birini giymesi için izin vermemesi üzerine yaşanan çekişmede Cordy üst kata çıkıp onlara paylaşmanın önemini anlatmaya çalışırken ben bu noktada bir cezanın gerekli olduğuna karar verdim. Bu, annesine aptal diyen bir çocuğun yanına kalmamalıydı. Salona gittim ve Oonagh'nın *Annie* DVD'sini kutusundan çıkardım. Lucy'nin sınıfındaki kızlar arasında *Annie* aşkı bir orman yangını gibi hızla yayıldı. Sanki kendilerini bir öksüzler yurdunda çürümekte, gerçekten zorluk çeken çocuklara yakın hissetmeleri için bir nedenleri varmış gibi bu filme kapılmış olmaları beni hasta ediyordu. Söylemekten utanıyordum ama bu çılgınlık Lucy'yle başlamıştı. Annemin hatasıydı. Lucy'ye DVD'yi alan oydu. Oonagh'nın kopyasına el koymamın makul olacağını düşündüm ve sonra çabucak sadece el koymamın yeterli olmayacağına karar verdim: Onu parçalamak istiyordum.

(Sonunda onu eve getirdim, kendimi banyoya kilitledim ve sarımsak doğramakta kullandığım bıçakla ona saldırdım. Bayan Hannigan'ı da parçaladığımı fark ettiğim zaman küçük bir suçluluk hissettim çünkü filmde hoşuma giden ve imrendiğim tek karakter oydu ve ben de anısına onun şarkısını söylemeye başladım: “Küçük yanaklar, küçük dişler, çevremdeki her şey küçük. Eğer küçük boyunları kırarsam şüphesiz beraat ederim.” Zekice yazılmıştı şarkı sözleri. Lucy'yle beraber filmi her izleyişimizde Bayan Hannigan'm bu kez biraz daha ileri giderek öksüzler yurduunu ateşe vermesi ve

o şarkı söyleyen ve dans eden gıcık öksüzleri ölümüne yakması için dua ederdim.)

Cordy bana hamile olduğunu söylediği zaman neredeyse onun Seinfeld DVD koleksiyonunu çalacaktım. “Tamamen bir kazaydı ama memnunuz,” dedi. Yeni erkek arkadaşıyla sadece birkaç haftadır tanışıyorlardı. O ve Dermot ayrı yataklarda yatmalarına rağmen hâlâ aynı evde yaşıyorlardı. En son, ilişkilerini toparlamaya çalıştıklarını duymuştum.

Sinirle gülümseyerek sordum. “Siz? Sen ve Dermot mu yoksa sen ve yeni erkek arkadaşın mı? Ya da üçünüz birlikte mi?”

Yüzü buruştu. Üzgün bir sesle, “Bir kazaydı,” dedi.

Kaza! Tam olarak nasıl bir kazaydı bu? Sorma ihtiyacı duydum. Yerel Okçular Cemiyeti uzun mesafeden Yeni Erkek Arkadaş'ın prezervatifini delmek üzere bir ok mu fırlatmıştı? Cordy bakmıyorken yırtıcı bir kuş pike yapıp spiralini mi çekip çıkarmıştı? Elbette, hayır. Eğer bir doğum kontrol yöntemi kullanmamayı seçip hamile kaldıysanız bu bir kaza değildi: Bu gebe kalma ihtimalini hiçe sayarak muhtemel bir başarısızlığı uman bir hamile kalma yöntemiydi.

Ona neredeyse, “Bir başka çocuk istememek şu anlama gelir: Her defasında ekstra güvenli Durex kullanmak, asla istisnaya yer vermek ve prezervatife rağmen her düzüşmeden sonra eczaneye sıvışarak ekstra güvenlik policesi olarak ertesi gün hapı almak – bir tanesinin fiyatının yirmi beş sterlin olduğunu eklemeliyim,” diyordum. Bunu asla kimseye söylemedim ve muhtemelen asla da söylemeyecektim (tabii eğer bir gün annemi normalden daha fazla endişelendirmek istemezsem) ama sanırım bazı insanların ağrı kesicilere bağımlı olduğu gibi ben de Levonelle'e bağımlı olmuştum. Hormonlarım iyi ama yorgun olmalıydı ancak umurumda değildi; buna çocuksuzluğun muhteşem güzelliği için yaptığım bir fedakârlık diyebilirdiniz.

Bu sadece hamilelikten kaçınmak adına değildi. (Tarla biliyordu yanıma yaklaşmasına izin vermeden önce her prezervatifi titiz bir sınavdan geçiririm.) Levonelle'e ihtiyacım olmadığını biliyordum. Ayrıca doğum kontrol hapını bedavaya kullanabileceğimi ve bu sayede bir servet tasarruf edebileceğimi de biliyordum ama bu bana aynı tatmini yaşatmazdı, aynı psikolojik dürtüyü tatmin etmezdi. Benim için yirmi beş sterlini ödemek ne kadar önemliyse eczacının hapın bulantı yapabileceğinden ve diğer muhtemel yan etkilerinden bahsederken onu başımı sallayarak dinleyişim, sonra hapi en son ne zaman kullandığımı sorması üzerine ona yalan söyleme alışkanlığım da o kadar önemliydi. Parayı her uzatışında kendimi sanki dünyada üyesi olmak isteyeceğim tek kulübün aidatını ödüyormuş gibi hissediyordum.

Sık sık kısır kadınlara gönüllü danışmanlık (sanki buna vaktim varmış gibi) yapmam gerektiğini düşünürdüm. Gördüğüm kadarıyla duydukları acı kesinlikle gerçektir ve bana öyle geliyordu ki kimsenin aklından onlara duygusal yönden destek olmak amacıyla sempatile-rinden başka bir şeyi dile getirmek geçmiyordu. Bana bir veya iki saat verseniz onları ne kadar şanslı olduklarına inandırabilirdim. Mesela, kimse onlara bir anne için en kötü işkencenin çocuklarıyla beraber çocuksuz bir kadınla vakit geçirmek olduğunu söylemiş miydi? Bu, dünyanın en iyi partisine katılmak gibi bir şeydi ama salonun ortasında bir sandalyenin üzerinde boynunuzda bir ilmekle ve elleriniz arkanızda bağlanmış dikilmek zorundaydınız. Çevrenizdeki herkes şampanyasını yudumluyordu ve çılgınca (vahşice!) vakit geçiriyordu. Onların eğlencesini izliyordunuz, kokluyordunuz, tadıyordunuz ve hatta kendiniz de biraz eğlenmeyi deneyebilirdiniz ancak dengenizi kaybetmek şartıyla ve kimse sandalyenize bir tekme atmadığı sürece.

8

8/8/07

Simon kendini Profesör Keith Harbard’la burun buruna bulduğunda dar, döner merdivenlerdeki tırmanışını yarılarmıştı ve nasıl olup da insanların kullanımı için tasarlandığını merak ediyordu.

“Simon Waterhouse!” diye gürledi Harbard. “Bana akşam yemeğini Jon’la yiyeceğini söyleme. Bunu bir sır gibi sakladım.” Profesörün yoğun kırmızı şarap kokan nefesi, taş örülü duvarlarla çevrili loş merdiven boşluğunu kaplamıştı.

Simon’ın söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. Minik merdivenler Profesör Jonathan Hey’in ofisinden başka bir yere çıkmıyordu.

Aklından geçenleri değerlendirirken Profesör Harbard’ın ağzı aniden genişçe açılıp kapandı. “Jonathan’a mı danışıyorsunuz?”

“Ona sormak istediğimi birkaç şey var.” “Bizim” değil, “benim.” Simon açık bir yalandan kaçındı. Harbard’ın, bundan Kombothekra ya da Proust’a söz etmemesini istemezdi. *Sıçtım*. En azından telefon açarak hasta olduğunu söylememişti. Charlie’nin evlilik teklifine verdiği tepki, görmezden gelebileceği şeylerin hayalini bozmuştu. Eğer cevabı evet olmuş olsaydı kendini bugün de tıpkı dünkü gibi yenilmez hissedecekti. Bu sabah kulağı çekilmiş bir çocuğun ruh haliyle uyanmıştı ve işi şansa bırakmamaya kararlıydı. Profesör Hey’i arayarak planladıklarından daha geç saatte, mesaisi bittikten sonra

YANLIŞ ANNE

Cambridge'e gelebilir mi diye sormuştu. Hey önce, "Bana Jonathan de," demiş ve hafif bir öksürüğün ardından, "özür dilerim. Buna mecbur değilsin. En iyisi beni Profesör Hey olarak çağır. Demek istiyorum ki eğer sen istersen bana Jonathan diyebilirsin," diyerek eklemişti. Bu Simon için fazlasıyla akıl karıştırıcıydı ve anında adamın ismini kullanmamaya karar verdi.

Hey görüşmelerinin ardından Simon'ı Whewell Koleji'nde akşam yemeğine davet etmişti. Nedense Simon bu teklifi geri çeviremeyeceğini hissetti. Çekiniyordu; yıllar boyunca annesinin akşam yemeği saatlerinin sadece aile içi, özel saatler olmasındaki ısrarının da durumu değiştirmedişinin farkındaydı. Hey'in Simon'ın bu takıntısıyla ilgili bir şey bilmemesinin işini kolaylaştıracağını umdu.

Harbard kollarını iki yana açarak taş duvarlara dokundu ve "Küçük tuhaf bir kolej," dedi. Sanki Simon'ı tekmeleyerek merdivenlerden aşağıya yuvarlayabileceği bir pozisyon alıyordu. "UCL'e kıyasla burası zamanın unuttuğu bir dünya gibi. Yine de Jon'un hoşuna gidiyor. Ben aynı fikirde değilim. Ben bir Londra insanıyım. Jon ve benim yaptığımız işi düşünürsek... İmtiyazlarla sarılıp sarmalanıp bir köşeye kaldırılmak istemezdim. Cambridge'in sorunu bu..."

Simon sözünü kesti, "Gitmeliyim. Geç kalmak istemiyorum."

Harbard saatine bakar gibi yaptı. "Elbette," dedi, "sanırım, görüşürüz." Simon, profesörün içki siparişi verme tarzını, Atlantik ötesi aksanından daha çok beğenmişti. "Bir kadeh Avustralya kırmızısı alabilir miyim? Ve aslında, ayrıca bir bardak maden suyu da alabilir miyim? Buzlu?" Eğer Brown Cow'un barmeni Simon olsaydı Harbard'ın söylediklerini ciddiye alarak ona başıyla buzluğu işaret ederdi.

Profesörün ayak sesleri artık duyulmaz olduğunda Simon durdu ve cep telefonunu çıkardı. Charlie'nin ani patlaması onu yapmadığı şeylerden dahi pişmanlık duyar hale getirmeden önce Mark Bretherick'i aramak istemişti. Lanet olsun; arayacaktı. Nasılsa profesör de onu

görmüştü ve azarlanması kaçınılmazdı, öyleyse en azından doğru olduğuna inandığı şeyi de yapmalıydı.

Bretherick ikinci çalışan sonra cevap vererek sanki saatlerdir nefesini tutuyormuşçasına, “Alo?” dedi.

“Dedektif Waterhouse,” dedi Simon.

“Kadını buldunuz mu?” diye sordu Bretherick.

Simon rahatsızlık duyarak göğsüne bir şeyin yerleşmeye çalıştığını hissetti, öyle bir şey ki sanki doldurmaya çalıştığı boşluk için yanlış bir biçime sahipti. Hayır demek yanlış yönlendirmek olacaktı; Bretherick polisin aktif şekilde kadını aradığı izlenimine kapılacaktı, bu kadın evinden Geraldine ve Lucy’ye ait fotoğrafları çalmıştı. Simon böyle bir kadının varlığına ikna olmamıştı ve kayıp kahverengi takım elbiseden de şüphelenmeye başlamıştı. “Eşinizin günlüğü,” dedi. “Onu kayınvalidenize göstermekten bahsetmişsiniz. Ne karar verdiniz?”

“Fikrimi değiştirip duruyorum.”

Simon, “Bırakın okusun,” dedi. “Mümkün olduğunca çabuk.”

Bretherick boğazını temizledi. “Bu onu öldürür.”

“Sizi öldürmedi.”

Kuru bir kahkaha. “Emin misiniz?”

“Geraldine’in annesine günlüğü gösterin.” Simon kendi sesini dinlerken şok geçiriyordu. Yaşlı bir kadın şaşkına dönecekti ve muhtemelen bu da bir işe yaramayacaktı.

O ve Bretherick karşılıklı vedalaştılar ve Simon, Jonathan Hey’in dairesine doğru kalan basamakları tırmandı. Tıpkı ahşap iç kapı gibi, üzerine Hey’in isminin siyah harflerle boyanmış olduğu beyaz dış kapı da açıktı. Müzik taş merdiven boşluğuna süzülüyordu. Amerikan folk müziği: Güneyli aksanı taşıyan bir kadın sesi. Şarkı, nehir teknesinde kumar oynayan sevgilisini bekleyen bir kadın hakkındaydı. Adam döneceğine söz vermiş ama dönmemişti. Simon dişlerini gıcırdattı. Tüm sosyoloji profesörleri Amerikalı gibi hissetme ihtiyacına mı sa-

hipti? Hey'in telefondaki aksanı, Londra çevresinde yaşayan varlıklı İngiliz ailelerin aksanını andırıyordu; Hampshire veya Surrey'den biri nasıl olur da kendini bir dangalak gibi hissetmeden Bayou ya da Mississippi şarkıları dinleyebilirdi?

Simon kapıyı çaldı. Hey seslendi, "İçeriye gelin." Çok şükür acılı Amerikalı kadını susturdu. Simon geniş ve yüksek tavanlı, beyaz duvarlarla kaplı bir odaya girdi. Zemin duvardan duvara bej bir halıyla kaplıydı ve üzerinde geniş bir kısmını kaplayan kırmızı ve siyah desenli bir kilim vardı. Deseni Simon'a yüzleri anımsattı, özellikle "Space Invaders" oyununda devamlı hareket halinde bulunan hedef yaratıkların yüzlerini. Oynadığı ilk ve tek bilgisayar oyunuydu. Odanın bir tarafında şarap renkli üç parçalı bir oturma takımı vardı ve diğer tarafında ise altı adet beyaz ahşap sandalyeyle çevrelenmiş ahşap beyaz bir masa vardı.

Hey görünürde yoktu ve yokluğunda onu sesi temsil ediyordu. "Bir saniye sonra yanımdayım!" diye seslendi. "Kendine oturacak bir yer bul!" Simon sesin mutfaktan mı yoksa üst kattan mı geldiğini anlayamadı. Yarı aralık bir kapıdan eski moda bir ocak gördü; ona yıllar önce öğrenci evinde kalırken hor gördüğü, dört kişiyle paylaştığı ocağı anımsattı. Aynı duvarın diğer ucundaki bir başka kapı merdivenlere açılıyordu.

Simon oturmadı. Beklerken Jonathan Hey'in cam vitrinli kitaplığını inceledi. Kitaplardan birkaçının başlıklarını okudu: *Folk Devils and Moral Panic. A Theory of Human Need. On Women. How to Observe Morals and Manners*. Daha önce hiç duymadığı başlıklardı bunlar ve bilgisizliği için kendini suçladı. Cinsel ayrımcı olması nedeniyle sosyologların çoğunlukla erkek olduğunu düşünüyordu ama görünüşe göre öyle değildi. Kimilerinin ismi Harriet, Hannah veya Rosa'ydı.

Tüm bir raf sadece Hey'in kendi yayımlarına ayrılmıştı. Simon aynı temaya ait farklı başlıkları taradı; tekrar tekrar "suç" ve "sapkın" kelimeleri karşısına çıktı. Hey'in özellikle Harbard'ın aile katliamı ola-

rak adlandırdığı durum üzerine bir kitap yazıp yazmadığını araştırdı. Herhangi bir başlık göremedi; belki Harbard’la beraber yazdıkları kitap konu üzerindeki çalışmalarının bir uzantısıydı.

Duvarda *Kıyamet* filminin çerçevenilmiş bir posterı asılıydı. Tam yanımda üzerinde başörtüsü bağlamış, kucağında bir bebek taşıyan siyahi bir kadın resminin yer aldığı bir başka poster asılıydı ve altında şu cümle yazılıydı: “Beşiği sallayan el ayrıca gemiye de sallamalı.”⁸ Slogan Simon’m düşünmeye tenezzül etmeyeceği nedenlerle sinirine dokundu. Duvarlar Hey’in çerçevenilmiş diploması, doktora sertifikası ve orijinale benzeyen, beyaz dantelli bebek başlığı takmış, gülünç palyaço makyajlı çirkin bir yetişkin yüzünün yer aldığı gerçekten iğrenç bir tablo dışında çıplaktı.

“Resim.” Hey odada belirdi. Hoş, toplu bir yüzü vardı ve Harbard’dan yirmi yaş kadar gençti. Simon giysilerine dikkat etti: Bir ceket ve gömlek, solmuş kot pantolon ve mavili grili spor ayakkabılar giymişti, garip bir kombindi. “Aslında bir yatırım olması gerekiyordu ama artist iz bırakmadan kayboldu. Paranın konuşmasıyla ilgili şu şiiri yazan kimdi? ‘Sesini bir kez duydum/elveda dedi.’ Biliyor musunuz?”

Simon, “Hayır,” dedi.

“Kusura bakmayın, gevezelik ediyorum.” Hey elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum. Bunca yolu geldiğiniz için teşekkürler.”

Simon ona sorun olmadığını söyledi.

“Ben de sizinle görüşmeyi düşünüyordum. Gerçi cesaretimi muhtemelen toplayamayacaktım ki bu benim uyuşukluğumdan kaynaklanan bir hata olacaktı.”

Simon kendisini Whewell Koleji’nin hırsız alarmı veya öğretim üyelerinin araçlarına zarar verilmesiyle ilgili istenmeyen bilgileri dinlemek üzere hazırladı. Pek çok sivil vatandaş, tüm polis memurlarının

8 *Beşiği sallayan el dünyaya hükmeder.* Annelerin önemini anlatan atasözü değiştirilerek sloganlaştırılmış. (ç. n.)

coğrafi konum söz konusu olmaksızın her türlü suçla uğraşmak zorunda olduklarını düşünürdü. Simon sıkılmış görünmemeye çalışacaktı.

Hey, “Keith’in yazmakta olduğu kitap hakkında endişelerim var,” derken bir koltuğa yerleşti. Simon adam hakkındaki düşüncelerini anında değiştirdi. “Keith Harbard. Sizinle çalıştığını biliyorum. Aslında, sizden önce buradaydı. Onunla tekrar konuşarak vazgeçirmeyi denedim ama...”

“Bir kitap mı yazıyor?” Simon bu haberi ilk kez duyuyordu. “Aile katliamı cinayetleriyle mi ilgili?”

“Araştırmasının temellerini Bretherick dosyası üzerine kurmayı planlıyor.”

Simon, “Mark Bretherick bunu durdurmak için gücünün yettiği her şeyi yapacaktır,” derken gerçekten öyle olmasını umuyordu.

Hey başıyla onayladı. “Keith ve benim gibi insanlar için sorun da bu. Aile katliamlarını araştırıyoruz ve sonra araştırmamızı yayımlıyoruz. Ama intihar etmeden önce çocuklarını öldüren kocaların eşleri, akademisyenlerin bunu yazmasını istemiyorlar. Bizi onların sefaletinden yararlanarak kariyer yapmaya çalışan kişiler olarak görüyorlar.”

Simon, “Onları suçlayamam,” dedi.

Hey öne doğru eğildi. “Ben de,” dedi. “Ama bu benim konu üzerinde araştırma yapmaktan vazgeçeceğim anlamına gelmiyor. Aile katliamı korkunç bir suç. Hatta insanların bugüne kadar icat etmiş oldukları en kötü suçlardan biri. Bireylerin bu konu üzerinde düşünmelerini sağlamamız çok önemli.”

“Özellikle de sonucu kariyerinizde ilerleme sağlayacaksa.”

“Aile içi cinayetlerle ilgilenmeye başlamadan önce de profesördüm. Benim için bundan daha büyük bir ilerleme söz konusu olamaz. Aile katliamları üzerinde çalışıyorum çünkü anlamak istiyorum; çünkü bir daha asla yaşanmamalarını istiyorum. Konu üzerinde yazmamın tek sebebi bu.”

Simon, Hey'in ciddiyetinden etkilenmemek için kendini boşuna zorluyordu. "Tamam. Siz bu konuyla kariyer amaçlı ilgilenmiyorsunuz. Peki, aynı şeyi Harbard için söylemek de doğru olur muydu?"

Hey'in yüzü değişti. Bedeninin bir parçası canını acıtıyormuş gibi görünüyordu. "Keith, tüm kariyerim boyunca benim için bir rehber olmuştur. Doktoram için dış denetmendi ve bu iş için bana o referans oldu. Beni başından beri kanatlarının altına aldı. Biliyorum biraz fazla bencil olabilir..."

Simon, "Onu savunuyorsunuz," dedi. "Oysa ben ona saldırmadım."

Hey içini çekti. "Hayır, ama ben bunu yapmak üzereyim. Bundan nefret ettiğim halde." Tereddüt içindeydi. Simon fazla ilgileniyor görünmemeyi denedi. Bu bazen çok, bazen de hiç işe yaramayan bir taktikti. "Onun kontrolden çıktığını düşünüyorum ve endişe içindeyim."

"Kontrolden çıkmak mı?" Bu Simon'm duymayı beklediği şey değildi. Gördüğü kadarıyla, Harbard'in aklı başında bir adam olarak kendi kariyerini bir halkla ilişkiler uzmanından daha etkili şekilde yönetebildiği açıktı.

Hey, "Konuşmaya başlamadan önce size bir içki vermemi ister misiniz?" dedi. "Kusura bakmayın, bunu daha önce teklif etmem gerekirdi."

Simon başını salladı.

"Keith'in onun hakkındaki bu düşüncelerimi başkalarıyla paylaştığını duyması hiç hoşuma gitmezdi. Onun duymamasını sağlayabilir misiniz?"

"Deneyebilirim."

"İyi bir insandır. Yakın arkadaşım olduğunu söyleyemeyeceğim ama..."

"Neden değilsiniz?" Simon sözünü kesti.

"Pardon?"

YANLIŞ ANNE

“Tüm kariyeriniz boyunca onu tanıdığınızı söylediniz, size kılavuzluk etmiş. İyi dost olduğunuzu sanmıştım.”

“Aslında profesyonel bir ilişkiden söz ediyordum. Beraber sosyalleşmeyiz. Gerçi... Bazen Keith bana özel hayatından bahseder.” Hey biraz utanmış görünüyordu. “Sanırım, sık sık.”

“Ama asla sizin özel hayatınızı sorgulamaz?”

Hey’in suçlu gülümsemesi Simon’a doğru tahmin ettiğini söylüyordu. “Yazdığım her kitabın ve makalenin başlığını bilir ama bazen ismimi unuttur – bana Joshua diye seslenir. Evli ve yakında iki çocuk babası olacağımı bildiğinden şüpheliyim.”

“İkizler?” Simon kendini sormak zorunda hissetti. Hislerinin kabarması gereken yerde bir boşluğun olduğunun farkındaydı. Acaba bir gün o da bir çocuk sahibi olacak mıydı? Görünüşe göre bu ihtimal gittikçe zayıflıyordu.

“Hayır, hayır.” Hey güldü. “Tanrı’ya şükür. Biri çoktan yumur-tadan çıktı, ikincisi ise üretim aşamasında.”

“Tebrikler.”

“Tebrik etme.” Hey bir elini kaldırarak Simon’ı durdurdu. “Özür dilerim. Bazı batıl inançlarım vardır. Her şeyin yolunda olduğundan emin olana dek tebrikleri kabul etmek istemem, bilirsiniz. Önümüzde hâlâ uzun bir yol var. Kaderin değiştirilebileceği fikrine inanır mısınız?”

Simon inanıyordu. Bir başkasının onunkini –onun adına ve tüm direnişlere rağmen– daha o doğmadan önce değiştirdiğine de inanıyordu. Bu, şu ana dek yaşamış olduklarını çok iyi açıklardı.

Hey, “Suçlanması gereken kişinin ben olduğumu hissediyorum,” dedi. “Başlangıçta Keith’in aile katliamı konusuyla ilgilenmesine neden olan bendim. Size bunu söylemiş miydi?”

“Hayır.” Simon, Harvard’ın adını bir kez bile anmadığını ona itiraf etme dürtüsüne karşı direndi.

“Aslında suçlular ve toplum arasındaki ilişki üzerinde daha fazla çalışmaya yoğunlaşmıştım, suçluların rehabilitasyonu, yeniden suç işleme eğilimleri, bu gibi şeyler. Bir adam vardı, Billy Cass, onu hapishanedepek pek çok kez ziyaret etmiştim. İşiniz nedeniyle bu tarz insanlara yakınlaşmak zorunda kalırsınız. Sanırım siz de kendi işinizde aynı şeyi yaşıyorsunuzdur.”

Simon bir şey söylemedi. Söz ettiği şerefsizlere fiziksel veya coğrafi açılar dışında asla yakın olmamıştı ki bunlar bile yeterince kötü sayılırdı.

“Cezaevi, demeliyim. Billy içeriye devamlı girip çıkardı. Şu sıra dışarıda ama yakında tekrar içeriye girer. O söz konusu olduğunda bu onun yaşam tarzı diyebiliriz. Onun umurunda bile değil.”

Simon başıyla onayladı. Bu tipler ona tanıdık gelmişti. Billy, diye düşündü. William’ın kısaltması. Ama soyadı Cass’di, Markes değil.

“Cezaevlerinden birinde hepsinin kurbanlaştırdığı bir adam vardı; dövdükleri, işkence ettikleri. Gardiyanlar da dâhil. Adam üç kızını öldürdüğü için oradaydı. Karısı, çocuklarını bırakarak onu terk etmişti ve o intikam da arıyordu. Kızlarını öldürdükten sonra kendini de öldürmeyi denedi ama başarısız oldu. Düşünsene.” Hey duraksadı. Simon’ın, babanın davranışını ciddiyetsiz bulup bulmadığını gözlemlemeye çalışıyordu. “Düşünemezsin,” dedi. “Bu adam Billy gibi değildi, hapishanede bulunmaktan hoşlanmıyordu, hiçbir yerde bulunmaktan hoşlanmıyordu. Ölmek istemişti, bunu gerçekten istemişti ama yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Hapishanede kendini tekrar tekrar öldürmeyi denedi – bıçaklar, intihar için kullanılabilecek her türlü eşya, dayak yemek. Arka arkaya başını hücre duvarlarına çarpmayı dahi denedi. Gardiyanlar onun dilediğini yapmasına memnuniyetle göz yumabilirlerdi ancak yeni bir açılım vardı. Kendilerine intihar oranlarının fazlasıyla yüksek olduğu söylenmişti. Böylece ona işkence etmenin yeni bir şekli oluştu: Hayatını kurtarmak.” Hey yüzünü ekşitti ve ayaklarına bakmaya başladı. “Hayatımda bundan daha

korkunç bir şey duymamıştım. O an bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim.”

Simon yüzünü buruşturdu. “Gerçekten Harbard’la birlikte yazdığınız kitapların ve makalelerin bu gibi şeylerin olmasını engelleyeceğini mi düşünüyorsunuz? Ya da geride kalanlar için durumu kolaylaştırabileceğinizi mi umuyorsunuz?”

Hey, “İnsanları ölümden döndüremem elbette,” dedi. “Ama anlamaya çalışabilirim ve anlamak daima işe yarar, öyle değil mi?”

Simon bundan şüpheliydi. Eğer evlilik teklifi karşısında Charlie’nin neden gözyaşlarına boğularak ona küfürler ettiğini ve evden attığını anlayabilseydi bu onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayamaz mıydı? Sonsuz bilinmezlik tercih edilebilirdi; bazı şeylerle yüzleşmek çok zordu.

Hey üzgün bir ifadeyle, “Onaylasan da onaylamasan da,” diyerek hafifçe omuz silkti. “Keith ve ben kendimizi aile katliamı konusuna adamaya karar verdik, araştırmalarımız anlamında. Bu, dört yıl önceydi. Şu an itibarıyla Birleşik Krallık’ta bu konu üzerinde bir avuç uzman var ve biz onlardan ikisiyiz. Geraldine ve Lucy Bretherick’in ölümlerinden öğrendiğim bir şey varsa o da araştırmalarımızda karşılaştığımız bir modele uymadıklarıdır. Hem de hiç.”

“Ne?” Simon’ın eli not defterini ve kalemını almak üzere ceketinin cebine gitti. “Geraldine Bretherick’in bu iki ölümden de sorumlu olmadığını mı söylüyorsunuz?”

Hey tüm samimiyetiyle, “Hayır,” dedi.

Simon, “Harbard buna katılmıyor,” dedi.

“Biliyorum.” Bir saniye için Hey yenik düşmüş gibi göründü. “Ne kadar çabalasam da faydasız, onun mantıklı davranmasını sağlayamıyorum. İnsanları tamamen yanlış yönlendirecek bir kitap yazacak ve bu benim hatam.”

“Nasıl?”

Hey yıkarmış gibi elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Öncelikle anlamamız gereken şey, aile katliamının bir cinayet gibi olmadığıdır. İnsanlar çeşitli nedenlerle cinayet işlerler, nedenleri geniş kapsamlıdır. Oysa aile içi cinayetlerin ne kadar az örneğinin bulunduğunu bilseniz şaşardınız. Tümünü akşam yemeğinden önce sıralayabileceğim kadar az.” Hey saatine göz attı. “İlk olarak, ailelerinin tamamını –karılarını, çocuklarını, kendilerini– finansal bir felaketle yüzleşmeleri nedeniyle öldüren erkekler vardır. Yaşamlarını utanç içinde sürdürmeye katlanamazlar. Ailelerinin başarısızlık, hayal kırıklığı ve rezillik duygularını hissedeceklerini düşünürler. Bu nedenle ölümün daha iyi bir seçim olduğuna karar verirler. Bu adamlar daima toplum tarafından evine, karısına, çocuklarına düşkün, sevgi dolu eşler ve babalar olarak bilinirler, en azından o korkunç güne dek. Hayatlarına devam edemezler ve onların ardından hayata devam edebilecek bir aile de tasavvur edemezler. Cinayetlerini, sevgilerini ve koruma duygularını gösteren son bir hareket olarak görürler.”

“Genellikle orta sınıf mı olurlar?”

“Doğru. Orta, yüksek orta. İyi tahmin.”

“Tahmin değildi. Makalenizi okudum, sizin ve Harbard’ın.”

“Ah, tamam.” Hey şaşkın ama memnun göründü. “Peki, ikinci model: Billy’nin cezaevi arkadaşı modelinde olduğu gibi, karıları tarafından terk edilen, terk edilmeye hazırlanılan veya aldatılmış olan erkeklerin onlardan intikam almak için çocuklarını öldürmeleri. Aile katliamının bu modelinde erkekler genellikle sosyal yelpazenin diğer ucunda; dar gelirli, vasıfsız işçiler, eğer bir işleri varsa tabii.”

“Sanki bu vakalardan çok varmış gibi bahsediyorsunuz. Oysa inanılmaz derecede nadir bir suç olmalı.”

“Birleşik Krallık’ta her altı haftada bir vaka yaşanıyor. Tahmin ettiğiniz kadar seyrek değil.” Hey odayı ‘Space Invader’ halısının bir ucundan diğerine adımladı. “İkinci örnekte –intikamcı aile katliamı

– bazen karılarını da öldürürler. Çocuklar ve eşleri. Değişir. Bu, çocuklarını öldürdükten sonra eşlerini hayatta bırakmanın onlar için daha büyük bir intikam olup olmadığını düşünmelerine bağlıdır. Eğer arada bir başka erkek varsa, diğer erkeğin kendi malı olarak gördüğü karısına el sürmesini istemeyebilir, tıpkı aynı adamın kendi çocuklarına bir gün ‘baba’ demesine katlanamayacağı düşüncesi gibi. Bazen karısının veya kız arkadaşının soyunu kurutmak ister: Ondan gelen bir şeyin hayatta kalmasına dayanamaz ki bu nedenle kendi çocuklarını da öldürür.”

“Devamlı bir erkekten bahsediyorsunuz. Aile katliamı yapan taraf daima erkekler mi?” diye sordu Simon.

“Neredeyse öyle.” Hey kanepenin koluna ilişti. “Kadınlar yaptığında farklı nedenler söz konusu. Kadınlar kendi çocuklarını iflasın eşliğine gelmeleri nedeniyle öldürmüyorlar; en azından bildiğimiz kadınlarla bu asla gerçekleşmedi, bir kez bile. Ayrıca intikam amaçlı aile katliamı da yalnız erkekler tarafından işlenen bir cinayet, dişiler tarafından değil. En basit neden: Her şeyin eşit olduğunu savunduğumuz günümüzün modern toplumunda dahi çocuklar erkekten çok kadına ait görünüyor. Çok az kadın çocuklarını kendilerinden çok eşlerine ait görür, bu nedenle bunu kocalarının en değerli servetine zarar vermek olarak görmezler. Sadece kendilerinin sayarlar çocukları. Anlatabiliyor muyum?”

Simon, “O zaman kadınların aile katliamı yapmalarının nedeni nedir?” diye sordu. “Depresyon mu?”

Hey başıyla onayladı. “Keith bana Geraldine Bretherick’in bıraktığı günlükten söz etti ve o bana ciddi şekilde tatminsiz bir kadın gibi geldi. Depresyonda olup olmadığından emin değilim. Ama vesveseli değildi çünkü çocuklarını öldüren çoğu anne öyledir. Genellikle çocukluklarına kadar uzanabilen bir depresyon sorunları vardır. Bu sık sık aile geçmişindeki felaketlerle ve o dönemde duygusal destekten tamamen yoksun kalmış olmalarıyla bağlantılıdır.”

Simon, “Ne çeşit vesveleler?” diye sordu. William Markes’ı merak ediyordu, kimsenin bulmayı başaramadığı adamı.

Hey, “Her çeşit. Kimileri kendilerinin ve çocuklarının ölümcül bir hastalığa yakalandıklarına inanırlar,” dedi. “Cinayet ve intihar, uzatmalı acılardan kaçış yollarıdır. Elbette kimse hasta değil ama onlar öyle olduklarına kendilerini tamamen ikna etmişlerdir. Bir başka versiyonda da intiharı planlayan kadın çocuklarına karşı öyle korumacıdır ki çocuklarını geride bırakarak hayatlarına son veremezler çünkü bu onları terk etmek anlamına gelir.”

Simon tüm bunları not aldı.

“Geraldine Bretherick’in günlüğünü görmedim ama Keith bana bahsetti ve bazı alıntılar gösterdi. Devamlı kızından şikâyet ediyor, değil mi?”

Simon, “Evet, çoğunlukla,” dedi.

“Çocuklarını ve sonra da kendilerini öldüren kadınlar, çocukları hakkındaki negatif duygularını önceden ifade etmezler. Onları motive eden sevgidir, her ne kadar sapkın olsa da. Kızgınlık değil. En azından duyduğumuz her vakada bu böyleydi.”

“O zaman...” Simon düşünürken kalemıyla dizine tıklıyordu. “Harbard da tüm bunları biliyor olmalı. Yine de Geraldine Bretherick’in yaptığına...”

“Buna inanmak istiyor çünkü öyle istiyor.” Hey’in acı çeken ifadesi yüzüne tekrar yerleşmişti. “Benim suçum.”

“Nasıl?”

“Bir süre önce Kenilworth, Warwickshire’da bir olay olmuştu, ticari imparatorluğu parçalanmakta olan bir adam. Milyonlarca borcu vardı. Bu arada durumdan bihaber olan karısı ve dört genç çocuğu varlıklarının sonsuza dek süreceğinden emin bir şekilde kredi kartlarıyla pahalı tatillere, arabalara harcamakla meşgullerdi. Karısı

çalışmıyordu ve buna ihtiyaç olduğunu da düşünmüyordu. Zengin bir kocası vardı nasılsa.”

“Adam hepsini öldürdü mü?” diye sordu Simon.

“Uyurlarken yataklarında bıçakladı ve sonra kendini astı. Artık ailesinin ihtiyaçlarını karşılamasının mümkün olmadığı gerçeğiyle yüzleştiği an kimlik duygusu çöktü. Keith ve ben bir akşam bu konudan söz ediyorduk, ben biraz içmiştim... Ben eve ekmeği getirenin artık günden güne kadınlar olmaya başladığını söyledim. Sadece ekmeği getirmekle kalmadıklarını ve ailenin bütçesini de onların yönettiklerinden bahsettim. Yüksek sesle düşünmeye başladım –ve inan bana şu an öyle olmamasını dilerdim– ve bir gün kocalarını ve çocuklarını aynı nedenlerle öldüren kadınlar hakkındaki vakaları da duyacak mıyız acaba diye merak ettim.”

Simon, “Sizce bu mümkün mü?” diye sordu.

“Hayır!” Hey endişeli göründü ve şaşkındı. “Bence mümkün değil. Eğer böyle bir durum gerçekleşecek olsaydı çoktan olurdu. Bu benim önsezim. Sadece... boş spekülasyon yapıyordum. Ama Keith’in gözleri parladı. Bana haklı olduğumdan emin olduğunu söyledi, gerçekleşmeye başlayacaktı. Öyle görünüyordu ki... Neredeyse bunun gerçekleşmesini istediği izlenimine kapıldım. Hayır, bu korkunç bir şeydi. Elbette bunun olmasını istemezdi. Ama bu fikri sevdiğine emindim. Bana daima kadınların neredeyse tek elle tüm aile içi sorumlulukları üstlenme yüküyle doğduklarını söyledi. Ki bu bence de doğru hatta günümüzün aydınlanmış diye adlandırdığımız toplumunda bile böyle. Kadınlar evin ve çocukların sorumluluğunu üzerlerine alırken bir yandan da kocalarını bakım gerektiren ekstra bir çocuk olarak görürler. Evin geçimini sağlayan şimdiye kadar erkeklerken artık bu durum da değişim göstermeye başladı. Şimdi kadınlar da evin dışında bir işte çalışmayı arzuluyorlar ki bu erkeklerin işini daha da kolaylaştırıyor. Gittikçe daha fazla sayıda erkek

kendinden çok kazanan kadınlarla evleniyor...” Hey aniden durdu. “Evli misin?” diye sordu.

“Hayır.” Bu kelime Simon’ın kulaklarında çınladı.

“Kız arkadaş?”

“Evet.” Bir başka “hayır” ı telaffuz etmekte zorlanacaktı.

“Kazancı senden fazla mı yoksa az mı?”

Simon, “Fazla,” dedi. “O bir çavuş.”

“Benim karım da benden daha fazla kazanırdı. Utanç verecek kadar fazla, benim kazancım cep harçlığımızdı.” Hey gülümsedi. “Benim umurumda değildi, maço bir bakış açısıyla. Senin umurunda mı?”

“Hayır.” Simon’ın umurundaydı. Sadece biraz, ama umurundaydı.

“Bir kez çocuk sahibi olunca bu değişir. Şimdi tek ekmek parası kazanan benim.” Hey’in sesi suçlu geliyordu kulağa. “Her neyse, doğal olarak kadınlar erkeklerden daha şefkatli ve daha korumacı. Görevi eşlerinin omzuna devretmektense göğüslemeyi tercih ederler. Genellikle üstlendikleri sorumluluklarla bir erkeğin kendilerinin baş ettiği gibi edemeyeceğine inanırlar. Artı, herkesi mutlu etmek isterler, bu kendi aleyhlerine olsa bile, bilirsin, aziz zihniyeti. ‘Erkeğin-yeterince uğraşacak-şeyi-yok’ zihniyeti.”

Simon’ın Hey’in neden bahsettiği hakkında bir fikri yoktu.

“Üstelik erkekler sadece kendilerini memnun etmeye uğraşırlar, büyük bir genelleme, bizler tartışmasız şekilde daha benciliz.”

Simon, “Ailelerinin geçimini sağlayamadıkları için bunalıma girerek onları öldürenler hariç,” diyerek hatırlattı.

“Ah, ama aslında sadece kendi egolarını düşünüyorlar. Karılarını ya da çocuklarını değil. Bu çok bariz çünkü onları öldürüyorlar. Ve tam da bu nedenle kadınların erkeklerle aynı sayıda aile katliamı yapmaya başlayacağını düşünmüyorum. Kadınlar ailelerini gösterişlerini korumaktan daha fazla önemsiyorlar.”

YANLIŞ ANNE

Simon, “Erkekleri aşağılık görüyorsunuz,” derken Hey’in dürüstlüğünü hem beğenmiş hem de içermişti.

“Bazılarınızı iyiyiz. Görüyor musun, demek istediğim buydu.” Hey safça gülümsedi. “Bazen sesli düşünüyorum ve başımı derde sokuyorum. Keith’e tüm söylediğim bir gün gelip ticari imparatorlukları çöken kadınların da ailelerini geçindirme görevini başarıyla yerine getiremediklerini kabullenmek yerine...” Dudağının içini kemirdi. “İki hafta sonra, Keith finansal nedenlerle daha çok sayıda kadının aile katliamı yapacağını ileri sürdüğü bir makale yayımladı.”

“Ve sonra Geraldine ve Lucy Bretherick ölü bulundular.” Simon ayağa kalktı. Aklı her yere dağılmışken bedenini hareketsiz tutması imkânsızdı. “Harbard’ın bizim vakamızı kullandığını mı söylüyorsun? Geraldine Bretherick’in onun haklılığını ispatlamış olmasını istiyor.”

Hey başıyla onayladı. Yanakları kızarmıştı. “İspatlamış olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Geraldine Bretherick tam zamanlı bir anne ve ev hanımıydı. Finansal sorumlulukları yoktu ve kocasının zengin olduğunu biliyordu. Üstelik eşi gittikçe zenginleşiyordu. Bu bir örneği eliyoruz demek. Ve intikamcı model: Keith, Mark Bretherick’in onu terk edeceğine dair ya da hayatında bir başka kadın olduğuna dair bir kanıt olmadığını söyledi. Öyle mi?”

Simon, “Evet,” dedi.

Hey ellerini havaya kaldırdı. “Ben göremiyorum. Harbard’a makalesinde öne sürdüklerinden birinin bile bu vakada doğrulanmadığını söylüyorum ancak o haklı olduğunda ısrar ediyor: O daha fazla kadının çocuklarını öldüreceğini öne sürmüştü ve şimdi Geraldine Bretherick öyle yapmıştı. Böyle söylüyor; gerçekleri görmezden gelmekte kararlıya benziyor. Sanki ikimizin de tüm bu yıllar boyunca araştırdığımız detaylar silinip gitmiş gibi!”

Simon notlarından başını kaldırarak baktı.

Hey, “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Bak, düşündüğüm kendi kariyerim değil. Kendimi sorumlu hissediyorum. Ülkede bu konu hakkında Keith’in bildiği kadarını bilen birkaç insandan biriyim. Şimdi size kendi fikrimi söylediğime göre... En azından polis artık bir başka bakış açısının varlığından haberdar.”

Simon, “Çok yardımcı oldunuz,” dedi.

Hey saatine baktı. “Akşam yemeği için çıksak iyi olur.”

Simon’ın iştahı yoktu. “Eğer sizin için bir sakıncası yoksa ben yemeğe kalmak istemiyorum,” dedi. “Yorucu bir gün geçirdim ve yarın bir başka yorucu gün beni bekliyor. Yola koyulsam iyi olacak.”

“Ah.” Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Eğer eminseniz. Bu konudan bahsetmek zorunda değiliz. Demek istediğim şu ki sohbetimin bu konuyla sınırlı olduğunu düşünmenizi istemem.”

Simon, “Sebebi o değil,” dedi. “Gerçekten, artık Spilling’e geri dönmeliyim.”

Hey onu kapıya kadar geçirdi. “Eğer Geraldine yapmadiysa...” dedi. “Pardon, yine sesli düşünüyorum.”

Simon taş merdiven boşluğunun başında duraksadı. “Şüpheli sıkıntısı çekiyoruz. Bizim tarafımızdan herkesin Harvard’ın ve teo-rilerinin kucağına atlamasının nedeni de bu.”

Hey, “Kocası?” diye sordu.

Simon ona, “Olay günü ülke dışındaydı,” dedi. “Ve bir nedeni de yok. Mutlulardı. Bretherick’in hayatında bir başkası da yoktu.”

“Bunu söylemek zorundayım.” Hey yüzünü buruşturdu. “Eğer bunu söylemeden buradan ayrılmanıza izin verseydim üzülürdüm. Erkekler karılarını öldürdükleri zaman... Vakaların çoğunda kadınlar çalışmıyor ya da ev dışında bir yerde statü sahibi değiller. Bir kocanın kendine eş değer gördüğü, kendinden başka insanlar tarafından değer verilen eşini ya da kız arkadaşını öldürdüğüne seyrek rastlanır.”

YANLIŞ ANNE

Simon arabasına doğru yürürken aklında bu sözler dönüyordu. Profesyonel iş sahibi kadınların yönetim kurulu toplantılarında doğrusalar da yeterli olacağını düşündü. Geraldine Bretherick'in ona değer veren dostları vardı ancak onu seviyorlar mıydı? Ona ihtiyaçları var mıydı? Cordy O'Hara'nın hayatı onsuz da devam edecekti. Tabii bir de annesi vardı. Simon bu bağlamda Hey'in annenin sayılmayacağını söyleyeceğini düşündü.

Mark dışında, belki de Mark'tan daha fazla, Geraldine'e değer veren ve ona en çok ihtiyacı olan kişi Lucy Bretherick'ti ve o da ölmüştü.

Charlie kapıyı kız kardeşine açtığı anda ilk fark ettiği şey Olivia'nın ellerindeki kocaman bir kitaba benzeyen şeydi. Neredeyse Spilling ve Rawndesley telefon rehberinin şekli ve boyutundaydı. Olivia onu kaldırdı; Laura Ashley kataloguydu, İlkbahar/Yaz 2007. "Şikâyet etmeye başlamadan önce, fiyatları çok uygun. Şaşıracaksın. Ne eli sıkı olduğunu biliyorum ve ben de ikinci iyi seçenikle yetinmediğimi biliyorum. Laura Ashley mükemmel, uygun fiyatlı bir tasarımcı."

Charlie kırmızı burnunu ve şişmiş gözlerini Liv'in fark etmesini bekledi ama Liv onu iteleyerek içeriye girdi. Kalorifer peteklerini gördüğü zaman duraksayarak çevresindeki sıvalara baktı. "Nasıl bir görünüm istediğimi biliyorum," dedi. "Çok düşündüm ve birkaç şey seçtim, hoş kumaşlar ve onun gibi şeyler. Tabii senin tercihin..."

"Liv. Kumaşlar umurumda değil."

"Ama ben sanırım sepet örgü haki duvar halısı ve duvar kâğıtları için Allegra Gold'da ısrar edeceğim. Salon için yıpratılmış deri kaplı üç parça Burlington oturma takımı düşünüyorum. Laura Ashley sadece kırsal, basma kumaştan, evde kalmış kız kurularının beğendiği çiçekli kanepelerden oluşmuyor bildiğin gibi. Bazı hoş ve sade mobilyaları da var. Her şeyi onlar yapıyorlar –her şeyi– ve hepsini tek bir yerden satın almanın en güzel yanı ise gelip..."

Charlie kız kardeşini kenara itip üst kata koştu. Yatak odasının kapısını çarptı ve arkasına dayandı. *Kız kurusu*. Bu onu anlatıyordu. Daima öyle olacaktı. Liv'in üfleyip püfleyerek yukarıya çıktığını duydu; muhtemelen yıllardır yaptığı en büyük egzersizdi. Charlie perdesiz çıplak pencereye doğru yürüdü. Perde rayını bir ucundan tutarak duvardan söküp çıkardı. İşte. Şimdi Liv bu raylara Laura Ashley perdeleri asamayacaktı.

"Char?" Kapıda küçük bir tıklama duyuldu. Olivia izinsiz girmek istemezmiş gibi davranmaya çalışıyordu. "Bak, eğer benim karışmamı istemiyorsan neden dekorasyon işinin kontrolünü sen almıyorsun? Sonsuza dek döşemesiz yaşayamazsın."

Charlie ona, "Moda bu," dedi. "Halının modası geçti. Ahşap yer döşemeleri moda."

Olivia iteleyerek kapıyı açtı. Yüzü pembe kazağının rengiyle uyum içerisindeydi. "Uygun şekilde zımparalanmış ve cilalanmış olanlar, evet. Bunlar gibiler, hayır. Daha bir karyola bile almadın!"

"Yatağım var. Battal boy."

"Sanki bir hücrede yaşıyor gibisin! Ayakkabı bombacısını hatırlıyor musun, şu uçağı havaya uçurmaya kalkan uzun saçlı, turp burunlu çirkin şey? Bahse girerim onun yatak odası bile seninkinden daha güzeldi!"

"Liv, keyfim yok. O yüzden gelmeni istedim. Döşemelerden konuşmak için değil. Ya da teröristlerden."

"Keyfinin olmadığını biliyorum. Bir yıldan fazladır keyfin yok. Buna alıştım." Liv içini çekti. "Bak, evi neden delip deştiğini biliyorum ve bu konuda rahat bırakılmak istediğini de anlıyorum. Senin adına bunu yapmaktan memnuniyet duyarım. Ben gerçekten senin böyle daha iyi hissedeceğini..."

"Hayır, hissetmeyeceğim!" Charlie bağırdı. "Eğer üzerine otura-cağım bir Allegra Burlington'ım olsaydı daha iyi hissetmezdim, her

ne siktığının şeyiyse! Ve bunun geçen sene olanlarla bir ilgisi yok, hiçbir ilgisi yok! Bu yüzden böyle olduğumu mu düşünüyorsun?”

Olivia’nın gözleri bir sağa bir sola kaydı, bunun tuzak soru olup olmadığını merak ediyordu. “Öyle değil mi?”

“Hayır! Simon. Ona âşığım ve o bana evlenme teklif etti ve ben ona küfürler ettim ve sonra da evden attım.”

“Ah, tamam.” Olivia’nın sesi balon gibi sönmüştü.

“Evet, doğru. Sıkıcı, değil mi? Yine Simon Waterhouse.”

“Ama düşündüm ki... Telefonda söylediklerinden bu konuyu kapattığını sanmışım. Evlenme teklif etti, sen hayır dedin...”

“Elbette hayır dedim! Bahsettiğimiz kişi Simon! Eğer ona evet demiş olsaydım şu anki hisleri evlenme teklif ettiği ankinden daha az sıcak olacaktı. Nişanımızı ilan edene dek benden biraz daha soğuyacak. Düğün günümüzde ilgisiz bir adam ve balayı süitimize vardığımızda –hah!– ben onun tek bir rulo ya yuvarlanan tüm korkuları ve kâbuslarını temsil ediyor olacağım.”

Olivia’nın gözleri kısıldı. “Sanırım bu durumun bazı hayati noktalarını kaçırmışım gibi görünüyor,” dedi. “Simon seni bir akşam yemeğine dahi çıkarmadı. Hiç öpülmedin bile!”

Charlie aksini ifade eden bir şeyler mırıldandı. O Simon’ı öpmüştü, Sellers’ın doğum günü partisinde, Simon’ın onu istemediğine karar vererek herkesin içinde mümkün olan en utanç verici şekilde reddetmesinden hemen önce. Ama Olivia’ya bunu söylememişti. Şimdi de söyleyemedi. O partiyi düşünmeye dahi katlanamıyordu.

Charlie, “Trajedi takıntısı var,” dedi. “Geçen yıl olanlar nedeniyle benim için üzülüyor.”

“Ve ayakkabı bombacısı gibi bir yatak odan olduğu için,” diye hatırlattı ona Olivia.

“Bana âşık olması tamamen inanılmaz bir şey değil, yoksa öyle mi? Tamamen yanlış nedenlerle.” Charlie’nin sesi titriyordu. “Ve eğer

öyleyse, ben evet dersem, sona erecek. Hemen değil ama bitecek.” Homurdandı.

“Char, sen... Lütfen bana evet demeyi düşünmediğini söyle.”

“Elbette hayır! Beni ne zannediyorsun, deli miyim?”

“İyi.” Olivia tatmin oldu. “Öyleyse sorun yok.”

“Ah, boşver. Gidebilirsin.”

“Ama sana kumaş örnekleri getirmiştım...”

“Benim bir fikrim var: Neden örneklerini alıp kaçına sokmuyorsun ve siktir olup Londra’ya gitmiyorsun?” Charlie kız kardeşine bakıyordu. Gözleri kapalıyken mücadeleyi kaybetme ihtimalini düşünerek gözlerini kırpmamaya kararlıydı.

Olivia da ona bakıyordu. Ciddi ve gururlu bir sesle, “Sen en azından Villandry Ördek Yumurtası modeline bakana dek bir yere gitmiyorum,” dedi. “Kadife. Bak ona. Bir dokun. Çıkarken kapının yanına bırakacağım.”

Charlie buna ne demeliydi?

Telefon çaldı ve onu bir karar vermek için çabalamaktan kurtardı. Yanıltıcı, neşeli bir sesle, “Alo?” dedi.

“Charlie? Ben Stacey Sellers, Colin Sellers’ın karısı.”

“Ah.” *Siktir, siktir, siktir.* Bunun sadece tek anlamı olabilirdi: Stacey, Sellers’ın metresi Suki’yi öğrenmişti ve Charlie’nin zaten bildiği bir şeyi teyit etmesini isteyecekti. Charlie yıllardır bu anın geleceğinden korkmuştu. “Stacey, şimdi konuşamam. Bir işin tam ortasındayım.”

“Bir ara sana uğrayabilir miyim, diyecektim. Hemen. Sana bir şey göstermem gerekiyor.”

Charlie, “Zamanlaman çok kötü ve ne zaman uygun olacağımı bilmiyorum,” dedi. Kabaydı belki, ama yalan söylemek? Hayır. “Üzgünüm.” Telefonu yerine bıraktı ve Stacey Sellers’ı anında unuttu. Olivia’ya, “Arayan Laura Ashley’di,” dedi. “Bir ara uğrayıp birkaç

örnek de o göstermek istiyormuş. Senin aldıklarının yanlış olduğunu söyledi.”

“Villandry Ördek Yumurtası’na dokunana kadar bekle. Cennetten çıkmış gibi.”

Charlie, “Şaka yapıyordum,” dedi. “Boğazına sarıldığım için özür dilerim.”

Olivia tüm deliller aksine işaret ediyor olduğu halde Charlie’nin uzlaşma denemesinden şüphelenmişti. “Bak, seni anlıyorum, gerçekten. Simon’a evet diyebilmeyi isterdin, öyle değil mi?”

“İdeal bir dünyada.” Charlie içini çekti. “Eğer her koşul farklı olsaydı.”

Kapı zili çaldı. Charlie gözlerini kapattı. “Stacey,” dedi.

“Kim?”

“Bu kadar çabuk nasıl gelebilir?” Alt kata koştu ve kapıyı sonuna dek açarak, tüm bilgi ve nasihat ricalarını geri püskürtmeye hazırlandı. Ama gelen Stacey değildi; Robbie Meakin’di. “Ah,” dedi. “Babalık izninde değil miydin sen?”

Meakin, “Kısa kesmek zorunda kaldım,” dedi. “Beni mutsuz ediyordu. Bebekten uzaklaşmaya imkân yok, uyku yok...”

“Bu sana ders olsun.” Charlie gülümsedi. Başka insanların hayatlarının da en az kendininki kadar zor olduğunu bilmek onu rahatlatmıştı. “Korkarım burada yaşayamazsın.”

Meakin güldü. “Geç saatte seni rahatsız ettiğim için çok özür dilerim,” dedi. “Bunu hemen görmek isteyeceğini düşündüm. Biri bunu akşamın erken saatinde polis merkezindeki posta kutusuna bırakmış.” Charlie’ye katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Küçüktü. El yazısıyla donatılmıştı ve bir not defterinden kopartılmış bir sayfaya benziyordu.

Kâğıdı açarken sordu, “Bebek nasıl?”

“İyi. Devamlı aç ve ağlıyor. Karımın meme uçları çatlaklar ve kurumuş kan yüzünden dev yara kabuklarına dönüştü. Bu normal mi?”

“Bilmem. Üzüldüm.”

Olivia merdivenlerin tepesinden bağırdı, “Normal. Ona biraz zamana bırakmasını söyle. İyileşir.”

Charlie dudak hareketleriyle Meakin’e, “Kız kardeşim,” dedi. “Bir halt bilmez.”

Meakin sırttı. “Tamam, şey, gideyim. Bunu sana mümkün olduğunca çabuk ulaştırmak istedim. Sonuncuyu senin aldığını duymuştum.”

“Sonuncu mu?”

“Mektup. Geraldine ve Lucy Bretherick hakkında. Bu dosyaya sen bakmıyor musun?”

Charlie başını salladı. “Cinayet masasında değilim artık, Robbie.”

“Biliyorum, ama... Bebek için kart ve hediye gönderen tek kişinin sen olduğunu biliyor muydun? Waterhouse göndermedi. Gibbs & Sellers göndermedi.”

“Onlar erkek, Robbie. Sen kart gönderir misin?”

Kızardı. “Bundan sonra göndereceğim, Çavuş.”

Charlie iç çekti ve okumaya başladı. Beklediğinden daha ilgi çekiciydi. Biraz çılgın ama ilginçti.

Birden Meakin’in bir an önce gitmesi için sabırsızlandı. Mektubun kalanını okumak istiyordu. Mektubu Simon’ın gözleriyle inceledi. Onun nasıl bir tepki vereceğini bildiği için bu bilgiden bağımsız bir tepki vermekten kaçınıyordu.

Meakin gittikten sonra Olivia ters bir şekilde, “O hediyeyi ben alıp gönderdim ve bir teşekkür duymadım,” dedi.

“Liv, bana telefonu getir.” Charlie gözlerini mektuptan ayırmaksızın bir elini uzattı. Telefonla beraber gelen derin iç çekişleri duymazdan gelerek cinayet nasasını aradı. İlk çalıştan sonra Proust cevap verdi. “Efendim, benim, Charlie. Bretherickler hakkında ikinci

bir mektup aldık. Bu da isimsiz ama ilkinden çok daha fazla detaylı. Görmeniz gerek.”

“Ne bekliyorsun, Çavuş? Getirsene. Çavuş?”

“Efendim?”

“Bu gece için bir planın varsa iptal et.”

“İyi bir uyku çekmeyi planlıyordum. Vardiyam yedide bitti.”

“İptal et. Burada yardımına ihtiyacım var. Ben uyuyor muyum?”

“Hayır, efendim.”

Proust, “İşte böyle,” dedi. Tartışmayı kararlılıkla kazandığı için sesi memnundu.

Geraldine ve Lucy Bretherick’in ölümlerini araştıran kişiye,

Daha önce Mark Bretherick’in söylediği kişi olmadığını yazmıştım. Az önce araba tekerleğimin yanında ölü bir sarman kedi buldum ve ağzına kargo bandı yapıştırılmıştı. Bunu yapan kişi ayrıca lastikleri de kesmişti. Sanırım tehlikeydim, biri beni uzak durmam için uyarıyor. İki gün önce Rawndesley’de biri beni otobüsün önüne itti ve dün biri beni arabasıyla takip etti; kırmızı bir Alfa Romeo, plakası Y ile başlıyor.

Geçen yıl bir otelde bana isminin Mark Bretherick olduğunu söyleyen bir adamla tanıştım. Gerçek ismi William Markes olabilir. Beni takip eden arabayı o kullanıyor olabilir.

Corn Mill House’dan aldığım Geraldine ve Lucy’ye ait iki fotoğrafın arkasında bir kadına ve St. Swithun’s üniforması giyen bir kıza ait fotoğraflar buldum. Bir poşetin içindelerdi. Mark Bretherick onları atacaktı. Fotoğrafların dördü de Silsford Şatosu’ndaki baykuş barınağında çekilmişti. Şimdi St. Swithun’s’ın sekreteri Jenny Naismith’in elindeler. Geçen yıl Lucy Bretherick’in sınıfında Amy Oliver isminde bir kız varmış, fotoğraflar ona ve annesine ait olabilir.

Amy'nin dadısı olan kadınla konuşun: Numarası 07968 563881. Amy ve annesinin halen hayatta olduklarından emin olmanız gerekiyor. Ve babasının. Bretherick ve Oliver ailelerinin ilişkisini bilenlerle konuşun. Amy ve Lucy'nin en iyi arkadaşı olan Oonagh'nın annesi Cordy O'Hara bir şeyler biliyor olabilir. St. Swithun's'da öğretmen yardımcısı olan Sian Toms'la konuşun. Corn Mill House çevresinde iki ceset daha arayın, bahçede. Corn Mill House'a gittiğim zaman Mark Bretherick'in elinde bir mala vardı. Karısı ve kızını yeni kaybetmişken neden bahçe işiyle uğraşsın ki? İş yerini araştırın – elinin uzandığı her yeri arayın. Ona karısının ve kızının fotoğraflarının arkasında neden bir başka kadının ve kız çocuğunun fotoğraflarının olduğunu sorun.

Geraldine Bretherick'in annesi Jean Ormondroyd uzun boyunlu ve düşük omuzlu, ufak tefek bir kadındı. Demir grisi saçları kısa kesilmişti, yüzünden aşağıya perde gibi iniyorlardı ve uçları kıvrıktı. Charlie duvar kenarında oturduğu yerden sadece saç görebiliyordu ve zaman zaman da bir burun. Jean sadece Proust ve Kombothekra'ya bakıyor ve onlarla konuşuyordu. Kimse ona Charlie'nin kim olduğunu söylememişti ve o da sormamıştı.

Sam, “Bana anlattıklarını komişere de anlatmanı istiyorum, Jean,” dedi. “Tekrar etmekten lütfen çekinme. Yapmanı istediğim şey tekrar etmen.”

“Mark nerede?”

“Dedektif Sellers ve Dedektif Gibbs'le birlikte. Sensiz gitmeyecek.”

Charlie'nin yeni bilgilerin ne kadar ciddiye alındığını Sam'e sormasına gerek yoktu; Proust acil durumlar dışında asla sorgulara katılmazdı. Eğer 1 veya veya 2 Ağustos'ta Corn Mill House'da işlenen iki cinayetin sorumlusu Geraldine Bretherick dışında biriye onun izini bulmak için sadece olaydan hemen sonraki altı veya yedi günleri vardı. Ve bu altı veya yedi günü, polis, cinayetleri işleyenin kendini

de öldürerek her şeyi kolaylaştırdığını düşünerek harcamıştı. Bundan daha acil bir durum olamazdı.

Jean, Proust'a hitap etti. "Mark bana Geri'nin günlüğünü gösterdi. İlk duyduğumdan beri okumak istemiştım ve Tanrı'ya şükür sonunda bana gösterdi. O günlük kızım tarafından yazılmış olamaz."

Sam, "Komiser Proust'a neden bundan bu kadar emin olduğunu söyler misin?" dedi. Acaba Sam, Charlie'nin orada bulunuş nedenini merak ediyor muydu ve neden Proust ona ihtiyacı olduğu konusunda bu kadar ısrarcı davranmıştı? Bu Sam için kolay olmasa gerek, diye düşündü Jean. O benim işimi yapmaya çalışırken ben onu izliyorum.

Jean, "Lucy'nin gece lambası," dedi. "Günlükte yazan yanlış. Lucy'nin bir gece lambası vardı, evet, ama prize takılan cinsten bir Winnie the Pooh'ydu. Yatak odasında, yatağının yanındaki prize takıyorlardı. Normal bir priz boyutunda ve şeklindeydi ama kare yerine yuvarlaktı."

Proust, Sam'e sordu. "Günlük bu çeşit bir lambayı tanımlamıyor, öyle değil mi?"

Geraldine'in annesi, "Bitirmeme izin verin," dedi. Her iki adam da yüzlerini ona çevirdiler. "Günlükte Lucy'nin kapısı açık yatmak istediğinden bahsediliyor çünkü canavarlardan korkuyor ve bu nedenle içerisinin aydınlık olmasını istiyor. O geceden itibaren, canavar korkusundan ilk söz ettiği gece..." Jean duraksayarak, birkaç derin nefes aldı. "O geceden sonra her gece, diyor, Lucy kapısı açık ve gece lambası yanar vaziyette uyumuş. Ama neden kapının açık olması gereksin? Gece lambası odasının içindeydi."

Sam, "Biz gece lambasının odanın dışında olduğunu ve kapının da ışığın içeriye girmesini sağlamak için aralık bırakıldığını sanmıştık," dedi.

"Ama Lucy'nin Winnie the Pooh lambasını görmediniz mi? Onu bulamadınız mı?" Jean'in sesi tamamen küçümseme doluydu.

“Bulduk. Jean, lambanın odasında mı yoksa holde mi kullanıldığını bilemezdik.”

“Ama onu prize takmadınız mı? Ne kadar loş olduğunu görmediniz mi? Sadece hafif sarı bir ışık. Bu çeşit gece lambaları çocukların odaları için tasarlanmıştır. Amaç o. Bilmeniz gerekir.”

Sam, “Üzgünüm,” dedi. “Bilmiyordum.”

“Birisi bilmeliydi! Kaç dedektif gördü bu ışığı? Çocuğunuz yok mu? Onların gece lambaları yok mu?”

Bir ampulü değiştirmek için kaç dedektif gerekirdi? Charlie eğleniyordu.

Proust cevabını bekleyerek Sam’e bakıyordu.

“Oğlum yatak odasının kapısı açık olarak uyur ve banyo ışığını açık bırakırız.”

Jean, “Mark da bunu bilmiyordu,” dedi. “Geri’nin bir gece lambasından bahsettiğini duymuştu ama ne çeşit veya nerede olduğunu bilmiyordu. Lucy’yi yatıran ve sabah kaldıran hep Geri olmuştur. Mark, Lucy’nin Winnie the Pooh gece lambasını yüzlerce kez görmüştür ama ona dikkat etmemiştir.”

Proust sordu, “Mark’ın iyi bir baba olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Elbette öyleydi! Her zaman çalışmak zorunda olduğunu kas-tetmiştim. Pek çok diğer baba gibi. Ama Lucy’nin geleceği için çalışıyordu. Çocuğuna bayılır.” Jean’in başı düştü. “Hâlâ öldüğüne inanamıyorum. Tatlı Lucy.”

“Çok üzgünüm, Jean. Seninle bir görüşme daha yapmak zorunda kaldığımız için de üzgünüm.”

“Üzülmeyin,” dedi. “Geraldine ve Lucy hakkında Mark’ın bildiğinden fazlasını bilen biriyle konuşmanız gerekir. Ve bu kişi benim. O günlüğü bana neden hemen göstermediğinizi anlayamıyorum. Sizin yerinizde olsaydım, bu benim yapacağım ilk şey olurdu. Size çok daha erken yardım etmiş olabilirdim.”

“Bu karar bizim elimizde değ...”

“Ben ilgisiz bir anneanne değildim.” Jean Ormondroyd, Sam’in sözünü kızgın bir şekilde kesti. “Geri ve Lucy’yle telefonda her gün konuşurdum. Lucy’nin hayatıyla ilgili en küçük detayı bile bilirdim: Her öğünde ne yediğini, ne giydiğini, kimlerle oynadığını. Geri, bana her şeyi anlatırdı. Gece lambası Lucy’nin odasında ve kapı kapalı olmak zorundaydı – Lucy’nin ısrarı. Böylece canavarlar evin karanlıklarında süzülerek odasına giremeyeceklerdi.” Jean, Charlie’ye baktı. Proust ve Sam’den aldığı reaksiyonlar onu tatmin etmemişti: Ciddi bir sessizlik vardı. Charlie sempatik bir şekilde gülümsedi.

“Mark iş gezisine çıktığı zamanlarda sık sık Geri ve Lucy geceyi benim evimde geçirirlerdi. Onlar geldiğinde, Winnie the Pooh lambası da gelirdi. Lucy’nin kapısı kapalı olmak zorundaydı; eğer kapatmakta gecikirsek, mesela iki saniye yerine beş saniyede kapatırsak panik yaşamaya başlardı. Masal anlatıp iyi geceler öpücüğünü verdikten sonra içeriye canavarlar girmeden önce kapatmak için aceleyle kapıya koşardık.”

Proust öne eğilerek, sağ el parmaklarıyla sol elindeki parmak boğumlarını ovuşturmaya başladı. “Bana Mark’ın kızını hiç yatırmadığını mı söylüyorsunuz? Bir kez bile? Hafta sonlarında ya da tatillerde? Odasında bir gece lambası olduğunu ve kapısının kapalı kalmak zorunda olduğunu bilmediğini?”

“Bir fikri olabilir ama onu hep Geri yatırırdı. Eğer Mark evdeyse Lucy odasına çıkmadan önce alt katta masal seansı yaparlardı. Ona istediği sayıda masal okurdu. Ama banyo saati ve uyku saati Geri’nin sorumluluğundaydı. Pek çok aile gibi onların da rutinleri vardı.”

Proust, “Yine de,” dedi. Gömlek cebinden küçük gri bir cep telefonu çıkardı ve ona baktıktan sonra tekrar cebine yerleştirdi. “O ve Geraldine’in Lucy’nin canavar korkusunu ve kapının açık ya da kapalı olmasından dolayı endişesini tartışmamalarını tuhaf buluyorum.”

Jean, “Tartıştılar,” dedi. “Mark bana buraya gelirken söyledi: Canavarlarla ilgili bir sorun olduğunu ve Lucy’nin ışık ve kapıyla ilgili sızlandığını biliyormuş ama detayları hatırlamıyor. Yoğun bir adam ve... erkekler bu gibi detayları kadınlar kadar iyi hatırlamazlar.”

Charlie ağlamamakta kararlı olan Jean Ormondroyd’a imrenmeye başlıyordu. Oradakilerin, kadının vermek üzere geldiği bilgilere odaklanmalarını istiyordu, hissettiklerine değil.

“Yanlış olan sadece gece lambası değil,” dedi. “Başka şeyler de var. Lucy’nin bir *Annie* DVD’si vardı, evet, ama onu ben almadım. Geraldine aldı. Günlükte Geri ve benim aramda geçen konuşmalar asla gerçekleşmedi. Ona üzerine bir kitap adı bulunan bir bardak satın almadım, böyle bir şey olmadı!”

Üzerinde kitap adı bulunan bir bardak? Charlie’nin o günlüğü okuması gerekiyordu; Jean’in neden bahsettiği hakkında bir fikri yoktu. Burada çalışmıyorum, diye kendine anımsattı. Anlamak zorunda değilim.

Sam sordu, “Jean, eğer Geraldine’in yazmadığını düşünüyorsan sence günlüğü kim yazmış olabilir?”

“Elbette, onu öldüren adam. Benim bunu size söylememe gerek olduğuna inanamıyorum. Hâlâ çözemediniz mi? Onu öldürmeden önce yazmaya zorlamıştır. Ve intihar notunu da. Ona polisin kendini ve kızını öldürebileceğini düşündürecek bir günlük yazdırmıştır, ama elbette kızım öldürmedi! Bu nedenle Geri doğru olmayan şeyler yazdı, her kimse bu adam, onun doğru olup olmadığını anlayamayacağı şeyler yazdı, uyarmak için böyle yaptı Ger. Ben ve Mark bunun onun seçimi olmadığını anlayalım diye.”

Charlie bunun zor bir ihtimal olduğunu düşündü. Eğer Geraldine kocasına ve annesine günlüğü kendi arzusuyla yazmadığına dair bir işaret vermek isteseydi bunu bir gece lambasının yerini değiştirerek mi yapardı? Ya da Jean’in almadığı bir *Annie* DVD’sini onun aldığını

yazarak mı? Mark, Lucy'nin ne çeşit bir gece lambası olduğundan bihaberdi. Annie DVD'sinin nereden geldiğini bilecek miydi? Şüpheliydi. Geraldine gerçekten işaret vermek isteseydi kocasının işiyle ilgili yanlış bir detay kullanabilirdi.

Sam, "Jean, sana başka bir şey sormak istiyorum," dedi. "Amy Oliver ismini daha önce duymuş muydun?"

"Evet. Lucy'nin okuldaki en iyi iki arkadaşından biri. Elbette adını duydum."

"En son ne zaman Lucy'yle görüşmüşlerdi?"

"Geçen yıl Amy, St. Swithun's'dan ayrıldığından beri görüşmediler. Amy uzağa taşındı."

"Nereye taşındığını biliyor musun?"

Jean hayır anlamında başını salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse bu beni rahatlatmıştı. Geri'yi de. Amy biraz.. Tutarsızdı. Dengesiz. Sık sık Lucy'nin keyfini kaçırdı. Çok kavga ederlerdi ve Amy sonunda hep çığlıklar atarak ağlardı."

Sam sordu, "Neden kavga ederlerdi?"

Jean içini çekti. "Lucy'nin... Lucy detaycıydı. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu iyi bilirdi."

Proust, "Amy'nin yalancı olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Geri'ye göre evet, her zaman. Ve Lucy gerçek olmayan şeylerin yanma kalmasına izin vermezdi. Onu mutlaka düzeltirdi. Çığlıklar o zaman başlardı. Amy bir hayal dünyasında yaşırdı. Aşırı hassastı. Dirençli değildi." Jean bıkkın bir ses çıkardı. "Küçük kızların nasıl olduklarını bilirsiniz; orman kanunları geçerlidir, değil mi? Küçük ürkek bir fare olmak iyi değil."

Sam, "Oonagh O'Hara nasıl uyum sağlıyordu?" diye sordu. Proust sessizce homurdandı. Charlie komiserin pek çok şeyi umursamadığının farkındaydı. Görünen o ki ilkokul çocukları arasındaki karmaşık ilişkiler bunlardan biriydi.

“Amy’yle ilgili bir başka nokta daha var.” Jean dudaklarını büzdü. “En iyi arkadaşının Oonagh olmasını istiyordu, Lucy değil. Kasten Lucy’yi dışlayarak, Oonagh’ya sırlar verip ona söylememesi için yemin ettirirdi.”

Sam, “Ne çeşit sırlar?” dedi.

“Şapşalca şeyler, sır bile değil. Sadece Lucy’nin dışlanmış hissetmesini istiyordu, o kadar. Oonagh’ya fısıldayıp, ‘Benim en sevdiğim renk pembe, sakın Lucy’ye söyleme!’ derdi. Bir prenses olduğunu söylerdi. O prenesti ve annesi de kraliçeydi. Geri...” Duraksadı.

Sam teşvik ederek, “Devam edin,” dedi.

“Geri, Amy’nin Lucy’yi sanki onun içini görebildiği için cezalandırdığını düşünüyordu. Ne zaman şapşal hikâyeler yazsa düzeltmeye kalktığı için.”

Proust akıllıca bir soru ile anlamsız bir soru arasındaki farkı göstermek istercesine sabırsızlık içinde, “Geraldine’in evliliği mutluydu? Mark ona iyi davranıyor muydu? Birbirlerini seviyorlar mıydı?” dedi.

Jean, “Bunu neden Mark’a sormuyorsunuz?” dedi. “Eğer onu bir şekilde suçlamaya çalışıyorsanız bu affedilemez. O harika bir insan ve Geri’ye tapardı. Ona asla sesini yükseltmemiştir, bunca yılhk evlilikleri süresince bir kez bile. Suçlayacak başkasını bulamadığınız için onda bir yanlış bulmaya çalışıyorsunuz.”

Sam, “Eldivenlere geçelim,” dedi. “Jean, komisere söyler misin?”

“Sen söyle. Ona çoktan söylediğin belli. Ben neden tekrar söyleyecekmişim?”

Proust kükredi, “Senden duyacağım.” Kadın sandalyesine geri çekildi. Charlie orman kanunlarına inanan biri olarak Jean Ormondroyd’un buna itirazının olamayacağını düşündü.

“Bulaşık makinesinde yıkanamayan şeyleri yıkamak için Geri’nin lavabonun altında sakladığı bir çift sarı plastik eldiveni vardı. Ona

hep bulaşık makinesine girmeyen şeyleri neden aldığını sorardım...” Durdu. “Eldivenler artık orada değil. Mark’a yardım etmek için birkaç bardak yıkamak istediğimde fark ettim. Yoklardı. Mark’ın orada olduklarından bile haberi yoktu. O dokunmamış. Hep orada olurlardı.”

“Geri onları atmış olabilir mi?” diye Sam sordu.

“Hayır. Yeni almıştı. Yenisini almadan önce uzun süre kullanırdı. Onu öldüren adam parmak izi bırakmamak için onları kullanmış olmalı.” Sandalyesini ileriye doğru çıkardı. “Hayal kurmuyorum, siz söylemeden ben söyleyeyim dedim. Benim söylediğim dışında başka nasıl bir açıklama olabilir? Evet?”

Sam, Proust’a baktı. İkisi de bir yanıt vermedi. Jean yanıt almakta ısrar eden bakışlarını Charlie’nin üzerine yöneltti. Charlie acaba bir yanıt almanın –doğru yanıt bile olsa– bazen bilmemekten daha kötü olabileceği hiç aklına gelmiş midir, diye merak etti.

9 Ağustos 2007, Perşembe

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama uyumuş olmalıyım çünkü uyandım. Tanımadığım ince uzun ve alçak tavanlı bir odada uyandım. Burayı daha önce görmemiştim ve bir düşünce belirdi: Çevremdekileri tanıımıyordum. Öyleyse uyumuş olmam gerek. Giysilerim dönmüş, sanki biri bedenimi atlama ipi gibi çevirmişti. Cildim yapış yapıştı, özellikle sırtım ve bacaklarımın arkası. Ellerimi uzattım, arkamdaki yüzeyi hissettim; kalın ve yün gibi bir malzemeydi.

Oturup etrafımı incelemek istedim ama başım çok ağrıyordu. Başımı hareket ettirdiğimde boynumdan ve sırtımdan aşağıya sancılar giriyordu. Başımı tekrar yavaş yavaş bulduğum yatağa değene kadar alçalttım. Tam üzerimdeki ışıktan sakınmak için gözlerimi kapattım ama sadece birkaç göz kırpmadan sonra başım zonklamaya başlıyordu.

Boğazım öyle kuruydu ki sanki yanıyordu. Neredeydim? Başıma ne haltlar gelmişti? Vaktinde çok akşamdan kalma olmuştum ama bu kadar kötüsüne rastlamamıştım. Üstelik içmiyordum da. Koku hızla tüm bedenimi kapladı, tıpkı dalgaların yükselerek küçük adacıkların çevresindeki boşlukları suyun altında bıraktığı gibi. Yeni yapılmış boyalı kokusu ve bir de tanıdık bir meyve kokusu aldım. Yakın zamanda kokladığım bir kokuydu, emindim.

Çocuklar. Saat kaçtı? Zoe ve Jake'i almam gerekiyordu. Bu nerede olduğumu bilmekten daha önemliydi. Yuvanın penceresinden hevesle bakarken kıpırdanan başlarını gözümün önüne getirdim. Beni gördüklerinde gözlerinde beliren neşeyi. Ne kadar acıttığını umursamadan bedenimi dik pozisyona getirdim.

Saatime baktım. Dijital ekran 00:10'u gösteriyordu. *Geceyarısını on geçiyor, aman Tanrım!* Midem ve kalbim aynı anda sanki birisi çevrelerine kalın bir ip bağlayarak çekmiş gibi dönüverdi. O zaman anımsadım: Mark. Sokakta bayıldım ve o bana yardım etti. Kendi hatamı düzelttim, Mark değildi. Mark Bretherick farklı bir kişiydi.

"Mark," diye seslendim çünkü sesim bedenimden daha etkili çalışıyordu. Yeterince çabuk hareket edemeyeceğimi biliyordum.

Ağır ve uyuşmuş bacaklarımı yatağın kenarından aşağıya uzattım ve bunun bir yatak olmadığını gördüm. Bir çeşit yüksek bir banktı ve üzerinde beyaz havlular vardı. "Mark," diye tekrar seslendim. Ona daha başka nasıl seslenmeliydim? Kapı açıktı. Neden beni duymuyordu? *Geceyarısını on geçiyordu.* Ben ortalıkta görünmeyince yuvadan Nick'i arayıp haber vermiş olmalıydılar. Şu an deliye dönmüştür.

Telefonuma ihtiyacım vardı. Çantam odanın diğer tarafındaki küçük bombeli pencerenin yanındaydı. Banktan kalkarak ayakta durmaya çalıştım. *Neden beyaz havluların üzerinde yatıyordum?* Sallandım, bankın kenarına ilişmeye çalıştım ama düştüm. "Ah!" Çizgili halıya kapaklandım. *Altın, yeşil, turuncuydu.* Başım dönüyordu. Sırt üstü dönmeyi denedim. Işığa baktım, pembe camdan, çan şeklinde gölgeğin içinde bir ampul.

Birden farkına vardım: Evindeyim. Mark'ınki değildi. Beni evine getirmişti.

İleri doğru kendimi çektim. Dizlerimin üzerindeydim. "Mark! Mark, orada mısın?" Seslendim ama sesim gücünü yitirdi. Çantam yüzlerce kilometre ötede gibiydi. İçimi bir bulantı dalgası kapladı.

Sarman kedinin kafasını ve boynunun etrafındaki kanları düşündüm; kusmamak için bir elimle ağzımı kapattım.

Ellerim ve dizlerimin üzerinde yirmiye kadar saydım ve mide bulantım geçene dek nefes aldım. Halı tüylü tüylüydü. Evimizdeki kırmızı halıyı daha huzur veren bir grimsi yeşille değiştirdiğimizde bizimki de tüylü tüylü olmuştu. Halı yeniydi. Altın, yeşil, bakır, kah-verengi. Ve turuncu, tıpkı kedinin kafası gibiydi. Çizgili. Bir kadının seçimiydi kesin.

“Sally?” Buradaydı. Geçen yıl bir hafta beraber olduğum adam. Maceramın kahramanı. Odaya girmeden önce tereddütlü şekilde gü-lümsedi, sanki benim bölgame girmeye çekiniyor gibiydi. Kızıl-kahve saçları ıslaktı ve alnına düşmüştü, üç minik buklesi vardı. Üzerindeki kırmızı süveteri tanıdım; Seddon Hall'da da giymişti. *Kızıl saçlılar kırmızı giyemez felsefesine inanmıyorum*. Böyle söylemişti. Elinde bir bardak su vardı. “Bir yudum iç. Daha iyi hissedeceksin.”

“Çocuklarım...” diyerek başladım.

“Her şey yolunda,” dedi. Ayağa kalkınama yardımcı oldu ve düşeceğimi fark ettiğinde tekrar destek oldu. “Onları yuvadan Nick aldı. İyiler,” dedi.

Suyu içtim. Hemen bitirdim. Hâlâ susuzdum. “Sen...” *Nick’le konuşmuş*. Gözlerimi kapattım ve karanlık tarafından anında yutul-an ışık hüzmeleri gördüm. “Kimsin sen?” Bana anlam ifade eden her şeyin avuçlarımdan arasından kayıp gittiğini hissettim. Buna izin veremezdim.

“Uzanman gerek,” dedi. “Sonra konuşuruz.” Beni kucağına aldı ve banka doğru taşıdı.

“Nick’i aramam gerek,” dedim. “Başım zonkluyor. Bir şeyler yemeliyim.”

“Sana yiyecek getireceğim. Bir de başını rahat ettirecek bir yastık.” Boğuluyormuş gibi tuhaf bir ses çıkardı. “Sally, nasıl bu hale geldin? Yüzüne ne oldu? Neyin var?”

“Kimsin sen?” Tekrar sordum. Dehşet içindeydim çünkü sorusuna cevap veremiyordum. Neden o kadar kötü ve zayıf hissettiğimi bilmiyordum. “Telefonumu getir. Hemen,” derken mümkün olduğunca sert olmaya çalıştım.

“Dinlenmen gerek...”

“Ailemle konuşmam gerek!” Adrenalin beynimi döndürdü. “Kimsin sen? Söyle bana! Arabamın yanına ölü kediyi sen mi bıraktın?”

“Ne yaptım? Mantıklı konuşmuyorsun. Uzan. Derin nefes al.”

Kendimi geriye bırakmak kolaydı. Derin nefes ilk kez işe yarıyordu. Daha iyi hissediyordum, daha farkındaydım. Açlığımın farkındaydım. Mideme çabucak bir şeyler indirmeliydim yoksa beynim tamamen kullanım dışı kalacaktı.

“Lucy ve Geraldine Bretherick öldü.” Fısıldadım,

“Biliyorum,” dedi.

“Sen Mark değilsin.”

“Hayır.”

Gözlerimi açtım ama o gözlerini kaçırdı. Utanıyordu.

“Yalan söyledin.”

İçini çekti. “Sally, bu konuşmayı yapabilecek kadar güçlü değilsin şimdi. Sana yiyecek bir şey getireyim. Sen burada uzan ve dinlen, tamam mı?”

“Nick’le konuşmam gerek.”

“Yemekten sonra.”

“Hayır, ben...” Oturmaya çalışırken neredeyse banktan düşüyordum. Kapıya doğru yürüyordu ama beni yakalamak için geri koşmak zorunda kaldı. Gözlerim ağırlaşmıştı ve ağrıyordu; onları kapatmam gerekiyordu. Aklımda bir soru belirdi: Nick’in, çocukların iyi olduklarını söylediğinden emin miydi? Hareket ve konuşma kapasitemi doldurmuştum. Kendimden geçtim. Bana Mark Bretherick olduğunu

söyleyen adamla odada kalabilmek için mücadele ettim ama çok yavaştım. Direncim kırıldı, uçtu ve düzlüğe ulaştı, huzura...

Uzaklardan sesini işittim. Rahatlatıcıydı. Bir bestenin notaları gibiydi. “Seddon Hall’dayken bana söylediklerini hatırlıyor musun? Her günün sonunda ne kadar bitkin hissettiğinden bahsetmiştin. Ailenin ihtiyaçlarını karşılamaya çalışırken bir yandan da vaktinin yüzde yüz ellisini nasıl işine verdiğini, her şeyin bir anda altından kalkmak için manyak gibi koşturarak mücadeleyle geçen günlerini anlatmıştın. Hatırlıyor musun? Ve bana en zor olan şeyin aslında yorgunluktan bir yere yığılıp kalabileceksen hiç yorgun değilmiş gibi davranabilmen olduğunu söylemiştin, bu aklıma takıldı. Nick’le başının derde girmemesi için iyi, neşeli ve enerji doluymuş gibi davrandığını söyledin.”

Tüm bunları söylemiş miydim? Bunlar normalde sadece çocuklu bayan arkadaşlarıma anlattığım şeylerdi. Ama gerçektir. Açıklama yapmak istiyordum ama sesim çıkmıyordu. Nick eğer hayatımın beni ne kadar zorladığını öğrenirse benim için endişelenirdi çünkü onun için önemliydim. “Neden yarım gün çalışmıyorsun?” derdi. “Haftada üç gün veya iki.” Bunu bir kez Zoe doğduktan sonra uyku saatine kadar enerji patlaması yaşıyormuşum gibi davranmayı öğrenmeden önce de söylemişti. (Uyku saatinden sonra bile!) “Ben de saatlerimi azaltabilirim,” diye eklemişti ümitle, “her ikimiz de evde bir aile olarak daha fazla vakit harcayabiliriz.” Hayır, dedim. Tartışmayı bile reddettim çünkü bu ona gerçeği söylemek anlamına gelecekti: İşime fazla âşıktım. Minik parça bile az çalışmak istemiyordum. Benden bir şey kalmayana kadar yıpranıp tükenmem anlamına gelse dahi bu şekilde çalışmaya devam etmek istiyordum. Riski göze alacaktım. Ve Nick’in rahat etmek için saatlerini ve maaşını azaltması fikri içimi ürpertiyordu.

Sesi yumuşak şekilde gelmeye devam etti, “Bedenin sana henüz eve gitmeye hazır olmadığını söylüyor. Onu dinle. Bir iş gezisinden sonra eve gitmenin en zor yanının ne olduğunu anımsa?”

Ama ben bir iş gezisinde değildim. Ağzım hâlâ çalışmıyordu. Tartışamazdım.

“Yıkılacak gibisin; tek yapman gereken ön kapıdan içeriye girip yatağa uzanman ve yirmi dört saat çıkmaman. Ama Zoe ve Jake seni özledi. Nick senin yokluğunda tek başına çalışmak zorundaydı ve bu nedenle görevi senin devralman gerekiyordu. Çocukların partisindeki bir animatör gibi aksiyonun ortasına atlamak zorundaydın ki Nick günün kalan kısmını bisiklete binerek, barda arkadaşlarıyla buluşarak geçirebilsin. Çünkü kendini suçlu hissediyordun, çünkü sen sık sık geç kalıyordun ve Nick bunu asla yapmazdı. Yüzüne bir cesaret maskesi takıyordun. Her geziden sonra eve gitmekten korkuyordun çünkü seni normalden daha çok işin beklediğini biliyordun. Uzakta olmanın yarattığı karışıklığı temizlemek zorundaydın, sanki bu ekstra çabayı bir çeşit kefaret gibi onlara borçluyduun.”

Hâlâ odada mıydı? Birtakım sözler söylüyordu ama bunlar benim sözlerimdi. En zayıf anımda söylediğim sözlerdi. Gerçekten nasıl düşündüğüm veya gerçekten nasıl hissettiğim değil. *Hayır. Böyle değil. Dur.*

“Sana neden Nick’e bir şey söylemediğini sordum. Anımsadın mı? Seni anlamayacağını söyledin. O yürekten kendine düşeni yaptığına inanıyordu. Bunun nedeni senin onun farkına varmadan yaptığın tüm diğer şeyleri görmüyor oluşu; onun için görünmezler.”

Bunu düşünmeye çalıştım ama zihnimin sıkı sıkıya sarmalandığını hissettim.

“Hafta sonları çocuklarla kalkmayı sıraya koydunuz ama sen neredeyse her cumartesi ve pazar erken kalkmayı yeğlersin,” dedi bir ses. Benim sözlerim, onun sesiydi. Söylediğim her kelimeyi anımsıyordu. “Geç kalktığın zamanlardan hoşlanmazsın ama Nick geç kalkmaya bayılır. Erken kalkma sırası sende olduğu zaman, o saat onda uyanır ve evi temiz, çocukları giyinmiş, beslenmiş, dişleri ve saçları fırçalanmış, mutlu şekilde oynarken bulur. Seni de hâlâ

geceliğın üzerinde, karnın aç, kendine kahvaltı hazırlamayı ya da kahve yapmayı düşünürken bulur.”

Erken kalkma sırası onda olduğu zaman ben saat dokuzda uyanırım ve çocukları aç, sılanır, hâlâ pijamalarının içinde, sahip oldukları her oyuncacı halının üzerine saçılmış, lavabonun içinde bir yığın bulaşık ve Nick’i de sandalyesinde kahvesini yudumlayıp gazetesini okurken bulurum.

“Seddon Hall’da söylediğın bir başka şeyi daha anımsıyorum,” dedi. Ses düşüncelerimi böldü. Anladım ki hâlâ oradaydı. Sislerin içindeki beynim sarsılıyordu. Neler anlatıyordu? Nick hakkında kötü şeyler. Ona güvenemezdım. Bana uyuşturucu mu vermişti? Acaba o yüzden mi böyle hissediyorum? “Yalan söylemekten pişman olmayacağını söylemiştin, beraber geçirdiğimiz haftadan pişman olmayacaktın. ‘Eğer kimse sana bakmazsa sen kendine bakmak zorundasın,’ dedin.”

Sözleri başımın içindeki dar bir tünelin içine düştü ve sonra karanlığa dönüştü.

Uyandığımda yanımda değildi. Saatiime baktım. Sabah ikiye çeyrek vardı. Midem fena ağrıyordu, korkuyordum ve aklım da karışıkta ama öncekinden daha kolay hareket edebiliyordum. Banktan aşağı atladım ve bir metal tıngırtısı duydum. Üzerinde yattığım bu şey de neydi? Ortasında gümüş rengi, kalın bir bacağı vardı, tabanı yuvarlaktı. Te-kerlekliydi. Daha önce halının üzerinde yatarken gördüğümü ancak anlam veremediğimi hatırladım. Eğilip tekrar baktım. Hafızamın bana oyunlar oynamadığından emin olmak istiyordum. Oynamıyordu. Bir metal gürültüsü daha duydum, bu kez daha hafif bir gürültüydü.

Havluları tek tek çektim ve ortaya çıkardığım bej deriye baktım. Yüzümü buruşturarak hatırlamaya çalıştım. Bir doktorun muayene masası mıydı bu? Sonra nefes alarak tüm havluları çektim. Yere bir yığın halinde düşüyorlardı. Uzun deri masanın bir ucundan bir şey

YANLIŞ ANNE

fırladı: Bej deri kaplı sert yatay bir halkaydı. Orada olacağını biliyordum. Yine de bağırsaklarım dönüyordu.

Eğer ne olduğunu bilmeseydim ilmek şekli beni dehşete düşürdü. Ancak masayı tanımak korkumu azaltmadı. Çünkü bu şey burada olmamalıydı. O buraya ait değildi; burada çok yanlış bir şeyler oluyordu. Seddon Hall'daki gibi bir masaj masasıydı. Mark'la geçirdiğim bir hafta boyunca üzerine üç ya da dört kez uzandığımdan birisi gibiydi.

Mark olmayan biri. Yalan söyleyen biri.

Dönüp, kapıya doğru koştum ve bu kez yiyecek veya dinlenme tekliflerinin beni kararımdan döndüremeyeceğini biliyordum. Beni evime, çocuklarıma ve Nick'e dönmekten hiçbir şey alıkoyamazdı.

Ama bir şey alıkoydu. Banktan, yani masaj masasından geldiğini düşündüğüm ikinci metalik sesi hatırladığımda boğazımda patlayan vahşi çılgılık çıplak gerçeği değiştiremedi: Kapı kilitliydi.

Delil No: VN8723

Dosya No: VN87

Görevli Memur: Komiser Muavini Samuel

Kombothekra

**GERALDINE BRETHERICK'İN GÜNLÜĞÜ, ALINTI 5/9
(Corn Mill House, Castle Park, Spilling, RY29 0LE adresindeki Toshiba dizüstü bilgisayarın hard diskinden almıştır.)**

3 Mayıs 2006, 21:00

Anne olmanın bir yan etkisi olarak korkularımın ve hayal gücümün bir kısmını yitirdim. Bazı durumlarda bu özgürleştirici kabul

edilebilir. Kendi hislerim tarafından öylesine yenik düşürüldüm ki kimsenin farklı düşüneceğine inanmam. Mükemmel bir örnek: cumartesi günü Cordy ve ben, Oonagh ve Lucy'yi yüzmeye götürdük. Dönüşte Waitrose'da durduk. Kızların ikisi de uyuyakalmışlardı. Cordy'ye kızları park alanındaki arabanın içinde kilitli bırakarak çabucak gidip gelmeyi teklif ettim. Ben bunu hep yapıyordum ama Cordy teklifimi duyunca şoka girdi. "Bunu yapamayız," dedi. "Ya araba patlarsa? Bir kez böyle bir şey oldu, haberlerde duymuştum. Çocuklar öldü çünkü arabada yalnız bırakılmışlardı. Arabanın benzin deposu alev alarak patlamış."

"Peki, ya biz onları da yanımıza alırsak ve Waitrose'un çatısı üzerimize çöküp onları ölümüne ezerse?" dedim.

"Onları yalnız bırakamayız," diyerek ısrar etti. "Bir sapık onları kaçırabilir."

"Yorgunlar," dedim. "Bırakalım uyusunlar. Araba kilitli olacak." Bunun bir önceki öne sürdüğüm şeyin yanında zayıf kaldığının farkındaydım. Bir sapık kolayca arabanın camını kırarak kızları kaçırabilirdi. Söylemek istediğim ama söyleyecek söyleyemediğim şey şuydu: Birinin yanında taşımak zorunda olmadığı iki kızı neden başka birinin kaçırmak isteyebileceğini hayal edemiyordum. Cordy'nin "sapık" derken pedofili kastettiğini biliyordum. Kendimi bir pedofilin yerine koyarak düşünmeye zorladım. İmkânsızdı ve nedeni sadece açık olan sebepler değildi. Çocuklarla vakit geçirmek isteyebilecek bir yetişkinle empati kurmakta zorlanıyordum. İnsanların bunu çok zaman yaptığını biliyordum. Masumca nedenleri vardı ve şeytani amaçlar gütmüyorlardı ama yine de inanılmaz buluyordum. Ve düşünemediğiniz bir şeyden korkamazdınız.

Ayrıca dün gece Mark, Lucy'nin yarı dönem tatilinde yurt dışına çıkmamızı teklif ettiği zaman uçma korkumun artık olmadığını fark

ettim. Bineceğim hiçbir uçağın düşmeyeceğinden kesinlikle emindim çünkü bir uçak kazasında ölürsem gelecekteki tüm annelik görevlerimden muaf olacaktım ve Murphy Kanunları'na göre bu kadar kolay kurtulamazdım. Eğer bir uçak kazasında ölürsem gelecek on bin cumartesi öğleden sonrasında kusmuk ve terli çorap kokan şişme şatoların yanında dikilip duramazdım veya Lucy avucuma yutulmamış ıslak sandviç öbeklerini tükürürken, bir yığın gazeteden oluşan yatağın üzerindeki bir serseri gibi kargoyu geçir¹⁰ oyununun enkazının ortasında oturamazdım. Ölmek istediğimi söylemiyordum, sadece diyordum ki ölmeyeceğimi biliyorum.

Mark'a, bana uygun olmayan bir tarihte ülke dışına çıkmayı ve evimden ayrılmayı reddettiğimi söyledim, sırf St. Swithun's'ın öğretmenleri daha uzun yarıyıl tatili yapabilsin diye. Bu beni çok kızdırıyordu: Özel eğitim için bir servet harcıyordunuz ve onlar kamu sektöründen de uzun tatil yapıyorlardı. Buna soygunculuk diyordum.

Michelle açıkça artık ona güvenemeyeceğimi gösterdi. Asla konuşmayan şişko ve çirkin erkek arkadaşıyla tatile çıkıyordu, gezi rezervasyonu çoktan yapılmıştı. İptal etmesi için ona büyük miktarda para önerdim ama o âşık (aşk objesinin tahrikten kesinlikle uzak olduğunu düşünürsek, neden ve nasıl olduğunu Tanrı bilir!) ve görünüşe göre finansal özendirmelerime karşı da bağışıklığı vardı. Eğer çok çaresiz kalırsam okuldaki annelerden birinden Lucy'ye bakmasını rica edebilirdim; içlerinden biri mutlaka hayatının iki haftasını çocuklarıyla geçirerek berbat etmeyi planlıyordu, öyleyse benimkini de alabilirdi. Ona yeni bir elektrikli süpürge ya da üzerinde teşekkürler yazan bir mutfak önlüğü satın alırdım. Lucy de "kendini nasıl feda edersin ve nasıl ailenin kölesi olursun" temalı dersleri iki

10 Bir çocuk oyunudur. Bir kutu, kat kat gazete kâğıdına sarılır ve müzik eşliğinde çocuklar kutuyu elden ele geçirir. Müzik durduğunda kimin elinde kalırsa bir kat kâğıdı açar. En içteki katı açan kazanır. Oyunun bazı versiyonlarında kutunun içinde bir ödül gizlidir. (ç. n.)

hafta boyunca almış olurdu. Her nasılsa bu dersleri iyi çalışmış ve sorgulamayı akıl etmeyen kadınlar için hayat çok daha kolaydı.

Bana büyük bir yardımcı olması gereken annemi ise sorgu dışıydı. Dün gece onu aradım ama ağzından iki hafta Lucy'ye bakıp bakamayacağı sözünü alamadım çünkü sohbetimiz o kadar ilerlemedi. Bana okul tatillerinde kendi kızıma benim bakmam gerektiğini söyledi.

"Gerek mi?" dedim. "Bakmıyorum. İki hafta boyunca benim istediğim tek şeyi yapamamaya katlanamam. O iki haftayı bağlanmış, ağzım tıkanmış halde bir mahzende geçirmeyi yeğlerim."

Söylemek istemediğim şeyleri söylemek benim için gerekli bir çıkış noktasıydı, gücümü ve özgürlüğümü hissetmemin bir yoluydu. Annem öfkemle, mizahi ve sözlü şekilde başa çıktığım için rahatlatıcıydı. Korkunç şeyler söyledim ve bunu akıl sağlığımı korumak adına yapardım. Eğer annem bir kerecik, "Yazık sana, iki hafta boyunca sürekli annelik görevi, ne kâbus ama," dese bu kadar fazla olumsuz hissetmezdim. Ya da zekice bir tepki verseydi, "Önce kendini toparlamalısın, neden Lucy'yi bir yatılı okula göndermiyorsun?" Bunu asla yapmazdım, Tanrı korusun. Lucy'yi her gün görmek isterdim. Sadece günün her saati olmasa olurdu. Yatılı okul teklifi annelik şevkimi coştururdu, becerikli biri şimdiye kadar bunu çözmüş olurdu, ki belki de bu tam ihtiyacım olan şeydi.

Ne yazık ki annem ters psikolojiden anlamıyordu. Ağlamaya başlayarak, "Neden bir çocuk sahibi olduğunu anlamıyorum? Ne demek olduğunu bilmiyor muydun? Zor bir iş olduğunu bilmiyor muydun?" dedi.

Ona bir anne olmanın ne demek olduğu hakkında bir fikrim olmadığını çünkü daha önce bir anne olmadığımı söyledim. Ve ona bana yalan söylediğini hatırlattım. Ben hamileyken bana tekrar tekrar anneliğin çok zor olduğunu ama bir kez anne olduktan sonra çocuğuna olan sevgin nedeniyle umursamadığını söylemişti. "Saçmalık," dedim ona. "Onları seviyorsun, evet, ama zorluğunu umursuyorsun. Neden

birine karşı sevgi duymak, özgürlüğünden vazgeçmek anlamına gelmeli? Neden birine karşı sevgi duymak hayatının her yönden daha berbat bir hale gelmesini memnuniyetle kabullenmek anlamına gelmeli?"

Annem, "Hayatın daha berbat değil," dedi. "Güzel, sevimli bir kızın var."

"Bu onun yaşamı," dedim. "Lucy'nin yaşamı, benim değil." Ve sonra dün trende okuduğum bir makale nedeniyle, "Anneliğin gerçekten ne anlama geldiğiyle ilgili bir 'sessizlik komplosu' var. Kimse sana gerçeği söylemiyor," dedim.

"Sessizlik komplosu!" Annem feryat etti. "Bana tüm söylediğin Lucy doğduğundan beri hayatının ne kadar kötü olduğu. Gerçekten bir sessizlik komplosu olmasını dilerdim! Çok daha mutlu olurum."

Telefonu kapattım. Sessizlik istiyordu, öyleyse ona sessizlik verecektim. Tartışmayı kararlı bir şekilde şunlara işaret ederek kazanabiliyordum: Bencil olduğum kadar bencildim, tıpkı başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymakta gönülsüz olduğum gibi çünkü doğduğum andan itibaren annem bana sanki altından yapılmışım gibi davrandı. Asla bana kendi ihtiyaçları olabileceğini ve sadece bana hizmet etmek için orada olmadığını hissettirmedi. Annemin gözlerinde ben bir bebek tanrıçaydım. Her arzum anında yerine getirildi. Asla cezalandırılmadım; affedilmek için tek yapmam gereken şey özür dilemekti ve özrüm de ödüllendirilirdi. Lucy benden daha düşünceli bir kadın olarak yetişecekti, buna hiç şüphem yoktu, çünkü o "sahildeki tek çakıl taşı"nm kendisi olmadığını bilerek büyüyordu.

Annemle ilişkim *Büyük Uyku* münakaşasından sonra asla tamamen düzelmedi. Lucy'nin doğumundan sonraki Noel'de Mark bir konferans için şehir dışına gitmişti. Annem bizimle kalmaya gelmişti. Bana fazladan küçük bir hediye almıştı: Üzerinde bir kitap kapağı olan bir bardak, *Büyük Uyku*, Raymond Chandler. Hediye paketini dört uykusuz geceden sonra açmıştım, Lucy omzumda, gözlerini kapatması için sırtını okşayarak -ki ben de kendiminkileri

kapatabileyim– bir zombi gibi evin içinde kendimi sürüklediğim dört gece. “*Büyük Uyku?*” Anneme çıktım. Onun bu kadar acımasız olabileceğine inanamıyordum. “Hastalıklı bir şaka mı bu?”

Tamamen masum davrandı. “Ne demek istiyorsun, tatlım?” dedi.

Kendimi kaybettim ve ona bağırmaya başladım. “*Büyük Uyku.* Büyük siktiğimin uykusu? On siktiğimin haftası boyunca bir yatışta bir saatten fazla uyku uyumadım!” Bardağı şömineye fırlattım ve parçalandı. Annem gözyaşlarına boğuldu ve kasten yapmadığına yeminler etti. Şimdi geriye baktığımda gerçekten kasten yaptığını sanmıyorum. Nahoş değildi, sadece düşüncesizdi; hassas olmak için fazla duyarlıydı.

Bir şeyi fark etmişim, bana Lucy’ye yarıyıl tatilinde kendim bakmam gerektiğini söyledikten sonra onun yerindeki pek çok anneannenin yapacağı gibi geri arayarak ona kendisi bakmayı teklif etmedi. Gittikçe onun Lucy için sadece endişelendiğine ikna olmaya başladım çünkü iş yardım teklif etmeye gelince çok azına gönüllü oluyordu.

09/08/07

Mark Bretherick, “Bunun benimle ilgisi yok,” dedi. “Siz öyleymiş gibi davranmayı seçiyorsunuz ama değil. Adamlarımızın bahçemde kazdıkları toprakla ne yaptıklarını biliyor musunuz?” Salonun penceresinden, iş tulumu giymiş polis ekiplerini işaret etti. Sam Kombothekra elleri ceplerinde, omuzları düşmüş halde başlarında bekliyordu. Simon daha önce onu hiç bu kadar sessiz ve ciddi görmemişti. Simon, içinden bir şey bulmamayı ümit ettiğini biliyordu. Kombothekra suçların beraberinde getirdikleri tatsız durumlardan nefret ederdi: Bir kişiyi tutuklamanın sosyal garipliği, bir adamın yüzüne bakarak ona çok korkunç bir şey yaptığını düşündüğünü (ya da daha çok bildiğini) söylemek gibi. Özellikle de bu kişi diğerlerinden farklı davranmaya alıştığın biriyse.

Onun kendi hatası. Biraz daha az, “Mark, ne yaşadığını anlıyoruz,” cümlesini kullansaydı bu kadar kötü bir durumda olmayacaktı.

Simon, Bretherick’e, “Adamlarımız en iyi şekilde hasarı tamir edeceklerdir,” dedi.

“Demek istediğim bu değil. Çok açık bir benzetme kullandım. Sanki bir şeyler gün ışığına çıkarır görünüyorsunuz ama aslında tek yaptığınız gömmek. Dışarıda havalarda uçan toprakların gerçek amacı bu!” Bretherick sonunda günlerdir giydiği ter lekeli mavi göm-

leği değiştirmiş ve yerine temiz, hardal renkli bir gömlek giymişti ve altın kol düğmeleri takmıştı.

Simon, “Neyi gömüyoruz?” diye sordu.

“Durumun gerçekliğini. Fena haldeyanıldınız, öyle değil mi? Bununla yüzleşmek kaçınılmaz olduğunda beni kötü adam ilan etmeye karar verdiniz çünkü başından beri doğru söylediğimi kabullenmekten kolaydı: William Markes denen, bulamadığınız, bir adam karını ve kızını öldürdü!”

“İnsanları kötü adam ilan etmeye karar vermeyiz. Onların suçlu olduğunu ima edecek ya da temize çıkaracak kanıt ararız.”

Bretherick’in yüz hatları aşağılama duygusuyla karıştı. “O zaman begonyanın altında işlemediğim bir suçun kanıtını bulmaya çalışıyorsunuz, öyle mi?”

“Bay Bretherick...”

“Aslında Doktor Bretherick ve hâlâ soruma cevap vermediniz. Neden bahçemi talan ediyorsunuz? Neden ofisimde eşyalarımı karıştıran, buldukları her parça kâğıdı okuyan insanlar var? Geraldine ve Lucy’yi öldürdüğüme dair delil aradığınız açık. Bir şey bulamayacaksınız çünkü ben yapmadım!”

Simon ve Kombothekra da dün Proust’a buna benzer sözler söylemişlerdi: İşlenen bu suçta Bretherick’in masumiyeti çoktandır ispatlanmış bulunmaktaydı. Gerçekten neden buradalardı?

Dosya açıldığından bu yana Proust ilk kez, “Haklısın, Waterhouse,” demişti. Eğer Simon işitme cihazı kullanıyor olsaydı çıkarıp güzelce sallayarak düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol ederdi. “Benim yerimde olmadığına şükret. Bir seçim yapmak zorundaydım: Ya isimsiz bir fantazistin ölü kediler, kırmızı Alfa Romeo’lar ve matemdeki bir adamın uygunsuz saatlerde bahçe işi yapmasıyla örölü heyecanlı hikâyesine aldanıp binlerce sterlini harcayarak kendimi maskara edecektim ya da tarihe önemli bir ipucunu dikkate almayarak asla

bahçede gömülü cesetleri bulamayan komiser olarak geçecektim. Emekli maaşına iddiasına girerim ki beş yıl sonra izin gününde güneşlenen yeni yetme bir çaylak tarafından keşfedilecekti.”

Simon bir konuya dikkat çekti. “Beyefendi, bulunacak başka cesetler vardır ya da yoktur. Onları aramadığınız yerlerde olacaklar diye bir şey yok.”

Kardan Adam ona gözlerini kısarak buz gibi baktı. “Ukalalık etme, Waterhouse. Ukalarla ilgili en nefret ettiğim şey onlara cevap vermenin tek bir yolu vardır ve o da ukalaca. Söylemeye çalıştığım şey –gerçekten beyni düzgün çalışan biri anlardı– araştırmalarımızın sonucunda bir yere varamayacağımızdan korkuyorum. Eşit şekilde, eğer isimsiz mektupta verilen bilgileri dikkate almazsam...”

Kombothekra sözünü keserek, “Tamamen anlıyoruz, efendim,” dedi. Başına dert almak istemeyen biri için garip bir kariyer seçimi yapmıştı.

Simon, Mark Bretherick’e, “Amy Oliver ismi size bir anlam ifade ediyor mu?” diye sordu.

“Hayır? Kim o? Buraya gelen, Geraldine’e benzeyen kadın mı?”

“Bir kız çocuğu. Geçen yıl Lucy’nin sınıfındaydı.”

Simon adamın hayal kırıklığının anında öfkeyle maskelenişini izledi.

“Beni dinlemiyor musunuz? Okul işleriyle Geraldine ilgilenirdi.”

Simon’ın arkasından alçak bir ses duyuldu. “Lucy’nin arkadaşlarından herhangi birinin ismini bilmiyor muydunuz?” Kombothekra onlara katılmıştı.

“Sanırım birinin ismin Uma’ydı. Onlarla bir şekilde tanışmış olmalıyım ama...”

Telefon çaldı.

“Açmaya iznim var mı?”

Simon başını salladı ve sonra Bretherick'in kısa ve şaşırtıcı tartışmasını dinledi. "İstemci/sunucu temelli ve çoklu-seviye BOMS olmak zorunda," şeklinde bitirdi konuşmasını.

Konuşma bittiğinde Simon, "İş mi?" dedi. Böyle bir zamanda Bretherick nasıl iş düşünebiliyordu?

"Evet. Telefonumu da dinlediğinizi düşünüyorum, öyle değil mi? Eğer bazı kelimelerin ne anlama geldiğini öğrenmek isterseniz çekinmeden sorabilirsiniz."

Simon onun kendini beğenmiş bir pislik olduğunu düşündü. İntikam saati gelmişti. "Çalındıklarını iddia ettiğiniz iki fotoğraf," dedi. "Çerçevelerin içinde, Geraldine ve Lucy'nin fotoğraflarının arkasında, Amy Oliver ve annesine ait olduklarına inandığımız iki fotoğraf daha vardı."

Bretherick yavaşça nefes verirken göz kenarları buruştu. "Ne? Ne demek bu? Ben... Başka fotoğraf yoktu bende. Amy Oliver'ı tanımıyorum ya da annesini. Kim söyledi bunu?"

"Geraldine ve Lucy'nin baykuş barınağında çekilmiş fotoğrafları nereden geldi? Siz mi çektiniz?"

"Hayır. Onları kimin çektiğini bilmiyorum."

"Onları siz mi çerçevelediniz?"

"Hayır. Onlarla ilgili bir şey bilmiyorum. Bir gün şöminenin üzerinde beliriverdiler. O kadar."

Esas olarak Simon ona inanıyordu ama sözleri kulağa yavan geliyordu. "Öyle beliriverdiler?"

"Elbette tam manasıyla değil! Geraldine onları çerçeveleyip... Bu işleri hep o yapardı. Onun ve Lucy'nin en sevdiği boyamalarını, fotoğraflarını çerçeveleyip asardı. O ikisini gördüm ve beğendim, sonra da ofisime götürdüm. Hepsi bu. Ama neden kendi fotoğraflarının arkasına Amy Oliver'ın ve annesinin fotoğraflarını koysun ki? Anlamsız."

“Oliverlar, Geraldine için önemli miydi, biliyor musunuz?”

Bretherick bir soruyla yanıt verdi. “Bunları nereden biliyorsunuz, fotoğrafları? Onları çalan kadını buldunuz mu?” Öne doğru eğildi. “Kim olduğunu biliyorsanız bana söylemek zorundasınız.”

“Mark, sen ve Geraldine hangi konularda sohbet ederdiniz?” diye sordu Kombothekra. “Bilirsin işte, akşamları, yemekten sonra.”

Simon, çavuşun dikkatini yıldönümü kartlarına çekmeye karar verdi, içlerindeki *ah-çok-düzeyle* mesajlara.

“Bilmiyorum! Her şey. Ne aptalca bir soru. İşim, Lucy... Sen evli değil misin?”

“Evet.”

Simon da çabucak, “Hayır,” dedi. Orada öylece oturup aynı sorunun kendisine de sorulmasından endişelenerek beklemeyecekti. Aradan çıkarmak en iyisiydi.

Bretherick ona baktı. “O zaman asla birinin karını öldürmesinin nasıl bir his olduğunu öğrenemeyeceksin.” Simon bunu olaylara iyi yönden bakma fikrinin ötesine geçmek olarak yorumladı.

Kombothekra, “Oğullarımın arkadaşlarının ve anne babalarının hepsinin isimlerini biliyorum,” dedi.

Bretherick, “Aferin size!” dedi. “Dünyadaki her laboratuvarın almak zorunda olduğu kriyojensiz nitrojen dönüştüren soğutma ünitesi yapmayı biliyor musunuz? Size servet kazandıracak şeyi?”

Kombothekra, “Hayır,” dedi.

“Ben biliyorum.” Bretherick omuz silkti. “Hepimizin güçlü ve zayıf olduğumuz yönlerimiz var, Çavuş.”

Simon kendini yetersiz hissetmeye başlıyordu; fazla uzun sürmemişti. “Kayınvalideniz, Geraldine’in günlüğünde gerçekte yanlış olan şeyler bulunduğunu söyledi. Mesela, Jean ona üzerinde *Büyük Uyku* yazan bir bardak hediye etmemişti. Geraldine öfke nöbetine

kapılıp bardağı şömineye fırlatmadı ve annesini onun uykusuz haline karşı duygusuz davranmakla suçlamadı.”

Bretherick başıyla onayladı. “O günlüğü Geraldine yazmadı. Onu her kim öldürdüyse o yazdı.”

“Yine de siz bundan ancak Jean’in günlük hakkında düşüncelerini duyduktan sonra tamamen emin oldunuz. Bu doğru değil mi?” Bretherick neden bir şüpheli olarak görüldüğünü sormuştu; Simon bunun daha açık bir şekilde anlaşılıyor olmasını umdu. “O günlüğü Jean okumadan çok önce okudunuz, birkaç kez, öyle tahmin ediyorum?”

“Defalarca. Çoğunu ezbere tekrarlayabilirim. Yeni parti eğlencem. Ne kadar popüler bir konuk olacağım.”

“Neden bunu hemen söylemediniz, ‘Bu hiç yaşanmadı, bu doğru değil, karım bunu yazmış olamaz?’”

Simon, Bretherick’in yüzünün renginin soluşunu, rahatsız bir halde izledi. “Bunu bana karşı çevirmeyin! Hepiniz bana Geraldine’in kendini ve Lucy’yi öldürdüğünü söylediniz. Bana bunu tekrarlayıp durdunuz. Hayır, günlükte yazılanlar kulağa Geraldine’e aitmiş gibi gelmiyordu –hatta hiç– ama siz onun günlüğü olduğunu söylediniz.”

“Ben ifade ettiği davranışlardan veya hislerden, sizden saklamış olduğunu sandığınız şeylerden söz etmiyorum,” dedi Simon. “Gerçeklerden söz ediyorum: Bardağın kırılması, basitçe, gerçekleşmemiş şeylerden.”

“Bardakla ilgili bir şey bilmiyorum! Böyle bir olayın olup olmadığından nereden bilebilirim? O günlük abartmalarla ve yalanlarla dolu. Size tamamen yanlış olduğunu söylemiştim. Size onu bir başkasının yazmış olması gerektiğini söylemiştim. Yazılanları Geraldine’in karakterine, düşüncelerine veya hayat tanımına ait bulmuyorum. Şu Tanrı’nın Tarla diye çağırılması? Bu kelimeyi bir kez dahi Geraldine veya Lucy söylerken duymadım.”

Salonun penceresinde bir tıkırtı duyuldu. Dışarıdaki araştırma ekibinden bir görevli cama vuruyordu. Cama dayanmakta olan Kombothekra döndü ve Simon'ın dışarıyı görmesini engellemiş oldu. Simon, çavuşun sırtını izledi. Hareketsizliğini. Arka plandaki seslerin yoksunluğunu dinledi. Sesler kesilmişti, toprağı kazan kürek sesleri yoktu. Kalbi gümlmeye başladı.

“Ne?” Bretherick, Kombothekra'nın yüzündeki ifadeyi gördü. “Ne buldunuz?”

Kombothekra, “Bunu bana sen söyle, Mark,” dedi. “Ne bulduk?” Simon'a doğru başını eğdi ve sonra kaldırdı; iki parmağını sezilmeyecek şekilde kaldırdı ve silah namlusu işareti yaptı. Ya Simon işaretleri okuma yeteneğini yitirmişti ya da Mark Bretherick'in dikdörten şeklindeki çim alanının altında iki ceset bulunmuştu.

Bir onay işaretinin ona söyleyemeyeceğı şey (şu an Kombothekra'nın bunu bilmesi imkânsızdı) bu cesetlerin Amy Oliver ve annesine ait olup olmadıklarıydı. Şimdi Simon'ın listesinin en tepesine tırmanan yeni bir soru vardı. İsimsiz mektubu yazan kişinin ismini her şeyden çok bilmek istiyordu.

Bu kadarını nasıl biliyordu ve onu nasıl bulacaktı?

Colin Sellers, “Amy Oliver,” dedi. Chris Gibbs'in omzunun üzerinden, fotoğrafta duvarın üzerinde oturan keskin bakışlı, sıska bacaklı, okul üniforması giymiş küçük kıza bakıyordu. Bugüne kadar her iki dedektif de ne ergenlik yıllarından beri bir okul ofisinde bulunmuşlardı ne de bundan rahatlık duymuşlardı. Gibbs öğretmenleri tarafından sevilmezdi; Sellers da popülerdi ama her gün ders çalışması gereken zamanlarda arkadaşlarıyla sohbet ettiği için yakalanırdı.

Gibbs mırıldandı. “Mutlu bir kız değil.”

“Sıçtık.” Sellers sesini alçalttı ki Barbara Fitzgerald ve Jenny Naismith (St. Swithun's'ın müdiresi ve sekreteri) onu duymasın.

YANLIŞ ANNE

Niyeti onlara saldırmak değildi. Çocuklarla çalışan insanlar üzerlerine alınmakta hızlıdılar.

İkisi de Sellers'm hoşuna gitmemişti. Bayan Fitzgerald yaşlıydı, beline kadar uzanan gri saçları vardı ve yüzüne fazlasıyla büyük gelen gözlükler takmıştı. Jenny Naismith doğru yaş dilimindeydi, güzel bir yüze sahipti ve cildi hoştu ama fazla titiz ve özenliydi. Gülleci olmaya mahkûmdu.

İşin artı yanı, her iki kadın da iş bilirdi. Gibbs & Sellers'ın okula varmasının hemen ardından, birkaç saniye içerisinde fotoğrafları ortaya çıkararak, şahısların kimliklerini teyit ettiler. Şimdi Bayan Fitzgerald dosya dolabında geçen yıl baykuş barınağı gezisine gidenlerin isimlerinin bulunduğu bir listeyi arıyordu. Sellers kadının bu listeyi neden bunca zamandır saklamış olabileceğini düşünemiyordu. Jenny Naismith, "Her şeyi saklarız," dedi gururla.

"Yine ne var?" diye sordu Gibbs.

"Hiçbir şey. Bir an için Amy Oliver isminin bir yerden tanıdık geldiğini düşündüm."

"Nereden?"

"Heyecanlanma," dedi Sellers, utanarak güldü. "Aslında düşün-düğüm Jamie Oliver'dı. O nedenle tanıdık geldi."

Gibbs, "O dangalaktan nefret ederim," dedi. "Her reklam arasında karşıma çıkıp bana ne yiyeceğimi söylüyor, 'Ekmeğinin üzerine biraz tereyağı sürmeyi dene. Sosisle patates kızartmasını dene.'" Gibbs adamın doğru Londra aksanını taklit etmeye çalıştı. "Sanki onun icatları!"

"Yazılışı farklı," dedi Barbara Fitzgerald, dosya dolabını bıraktı. "Amy'nin ismi O-L-I-V-A. Oliva. İspanyolca."

Gibbs not defterine baktı. "O nedenle annesinin ismi..." Kendi yazısını okuyamadı. "Cantona?" Tam yanındaki Sellers'ın gülmemek için kendini tuttuğunun farkındaydı. Ne dediğini anladığında çok geçti.

“Encarna.” Barbara Fitzgerald gülmedi. Sanki bu yapılabilecek doğal bir yanlışlıkmış gibi onu düzeltti. “Encarnacion’un kısaltması. Reenkarnasyon’un İspanyolcası. Pek çok İspanyol dinî adlara sahiptir. Size Amy’nin İspanya’ya taşındığını söylemiştim.”

Jenny Naismith, “Bayan Fitzgerald mükemmel bir hafızaya sahip,” dedi. “Bu okuldaki her çocuk hakkındaki her detayı bilir.”

Gibbs, Amy’nin soyadını değiştirdi. Görülüyordu ki bu isimless mektubu yazanın bilmediği bir şeydi; hiç yazılışını görmüş olabilir miydi? Esther Taylor: St. Swithun’s’a fotoğraflarla birlikte gelen kadının ismi buydu. Veya en azından Jenny Naismith’e verdiği isim. Taylor sık rastlanan bir soy ismiydi ama Esther seyrekli ve eğer Geraldine Bretherick’e benziyorsa... Onu bulmak fazla zor olmamalıydı.

“Listeyi şimdi bulamıyorum. Daha sonra daha detaylı bir arama yaparım ve bulur bulmaz size getiririm.” Kalın ve güneşten yanmış kollarını göğsünün üzerinde birbirine kavuşturdu. “Aslında, o geziye ben de gitmiştim. Eminim şu an size gidenlerin isimlerinin pek çoğunu sayabilirim. İster miydiniz?”

Sellers, “Evet, lütfen,” dedi.

Gibbs sordu, “Bu fotoğrafları kimin çekmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Ya da Geraldine ve Lucy Bretherick’in fotoğraflarını?”

Barbara Fitzgerald hayır anlamında başını salladı. “Herkes fotoğraf çekiyordu, okul gezilerinde bu normal.” Bretherick isminden ilk kez söz edilmişti. Müdürle konuşmada bu ismin geçmesinden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Jenny Naismith hâlâ dosya dolabını karıştırmakla meşguldü. Sellers yüzünü göremiyordu.

“Bize Encarna Oliva hakkında neler söyleyebilirsiniz?” diye sordu.

“Londra’daki bir bankada çalışırdı.”

“Hangisi olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet. Leyland Carver. Encarna sağ olsun, onun sayesinde her yıl Bahar Festivali’mize sponsor olurlar.”

“Ailenin İspanya’daki iletişim bilgileri sizde mevcut mu?”

“Normal bir posta adresi bıraktıklarını sanmıyorum ancak taşınmalarının ardından kısa süre sonra Amy bize Nerja’daki evleri hakkında her şeyi anlatan bir e-posta göndermişti.”

“Nerja.” Sellers not aldı. “E-postayı hâlâ sakladığınızı...”

“Hayır ama e-posta adresini hatırlıyorum.” Bayan Fitzgerald gülümsedi. “amyispanyayagitti@hotmail.com. Kesme işareti yok. Sekreterim ve ben bu konuda uzun uzun konuşmuştuk. Jenny değil, ondan önceki, Sheila. Kesme işaretinin olmaması beni rahatsız etmişti. Sheila içinde kesme işareti olan bir e-posta adresi hiç görmediğini söylemişti. Ben de ona eğer kimse hotmail adresinde kesme işareti kullanamıyorsa neden kesme işareti gerektirmeyen adresler bulmuyorlar demiştim.”

Gibbs sordu, “Burada kullanabileceğim bir bilgisayar var mı?” Jenny başını eğerek onu çalışma masasına yönlendirdi. Sellers’a, “Denemeye değer,” dedi.

“Peki, ya Amy’nin eski adresi?” Sellers müdüreye sordu. “Şimdi orada oturanlarda Olivaların postalarını iletebilecekleri bir adres olabilir.”

“Olabilir,” diyerek Bayan Fitzgerald fikre katıldığını belirtti. “İyi bir fikir. Sizin için adresi bulacağım.”

Sellers adresi ezbere bilmediğini duyduğunda rahatladı çünkü kadının özel güçleri olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Bir A4 kâğıdıyla geri döndüğünde Sellers’la yüz yüze konuşabilmek için başını çevirdiği zaman yüz ifadesi endişeliydi. “Amy iyi mi?”

Seller tam ona güven telkin edecek bir şeyler söylemeye hazırlanırken Gibbs, “Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz,” dedi. Başını klavyeden kaldırmadan konuşmuştu.

“Şimdilik her şeyin yolunda olduğunu düşünerek çalışmak zorundayız, ta ki olmadığını bulana dek. Umuyoruz ki öyle bir şey bulmayacağız.” Sellers gülümsedi.

Bayan Fitzgerald, “Bir haber alır almaz bana anında bildirir misiniz?” diye sordu.

“Elbette.”

“Amy’yi severdim. Onun için endişelenirdim. Çok akıllıydı, hırslıydı, yaratıcıydı ama pek çok hassas ve yaratıcı çocuk gibi o da aşırı tepkiler verirdi. Bazen histerik derecede. Aslında sanırım bunu hayatı daha enteresan hale getirmek için yapıyordu. Bir yetişkin olarak nereye giderse gitsin, bir dram yaratacak kadınlardan biri olacağına eminim. Bana bir kez, ‘Bayan Fitzgerald, hayatım bir roman gibi, değil mi? Ben de ana karakterim,’ dedi. Ben de ona, ‘Evet, Amy, sanırım öyle,’ dedim. O bana, ‘Bu olmaları uydurabilmem anlamına gelir,’ dedi.”

Jenny Naismith müdürenin elindeki kâğıttan okudu, “No 2, Belcher Close, Spilling. Amy’nin eski adresi.”

“Bizim haritamıza bakmak ister misiniz, yoksa sizde navigasyon aleti var mı?”

Sellers sırtımasını saklamak için bir eliyle ağzını kapattı. Barbara Fitzgerald sanki bir Doğu tanrısının ismini söyler gibi telaffuz etmişti: Saygıdeğer ve yüce Navigasyon. “Biz buluruz,” dedi.

Acaba kucağına gökten bir İspanya gezisi iner miydi? Neden sanki Fransa değildi? Stacey’yi de alırdı; hem Fransızca pratik yapardı, pratiğe ihtiyacı olduğu şüphesizdi. Sellers Fransızca eğitimi almıştı ve “O” seviyesine kadar gelmişti. Notu B’ydi. Stacey’yi asla bir lisan öğrenemeyecek insanlar sınıfına sokuyordu. Bu işi anlamıyordu. Saçmalıyordu. Belki onu Fransa’ya götürebilse işe yarayabilirdi. Belki İspanyolca daha kolaydı. Belki lisanı değiştirmesi için aklını çelebilirdi. Yine de en iyisi İspanya’ya Suki’yi götürmekti...

Barbara Fitzgerald, Sellers'a bir isim listesi uzattı. Sellers saydı. Yirmi yedi. Harika. Acaba kimin hangi fotoğrafı çektiğini hatırlayacak birini bulmak umuduyla Kombothekra ondan yirmi yedi ziyaret yapmasını isteyecek miydi? Bu eğlenceli olacaktı. Sellers ofisten dışarıya çıkmak için yolu yarılarmıştı ki Gibbs'i unuttuğunu fark etti. Aynı yoldan geri döndü.

Bilgisayarını ne zaman kullanabileceğini soramayacak kadar kibar olan Jenny Naismith çalışma masasının arkasında aşağı yukarı yürüyordu. Gibbs yazmayı bırakmış, ağzında tükürükten baloncuklarla Yahoo gelen kutusuna bakıyordu. Sellers, "Hazır mısın?" diye sordu. *Nasıl çekici ve asil olunur, Christopher Gibbs*. "Amy Oliva'nın sana cevap yazmasını beklemiyorsun, değil mi? Okuldadır."

"Ne olmuş? Bugünlerde her okul aynı şeyi yapmıyor mu? Çocuklara oynamak için bilgisayar almıyorlar mı?"

Barbara Fitzgerald kapı eşiğinden, "Bu ülkede maalesef işler o yöne gidiyor," dedi. "Eğer kamu sektöründen bahsediyorsan öyle. İspanya'dan ise emin değilim. Ama orada oturup beklemenin anlamsız olduğunu biliyorsunuzdur." Gibbs'e şefkatle gülümsedi; Sellers kendini fazlasıyla etkilenmiş buldu. "Şimdilik unut, sonra denersin."

Gibbs homurdandı ve klavye ve fareyi bıraktı.

O ve Sellers arabaya doğru yürürlerken, Sellers, "Akılcıca sözlerdi dostum. Kaldıramadığın zaman Debbie sana böyle mi söylüyor? Şimdilik unut, sonra denersin."

"Benim öyle bir sorunum yok." Gibbs sıkılmış gibiydi. "Peki şimdi?"

"En iyisi durumu Kombothekra'ya anlatmak." Sellers cebinden telefonunu çıkardı.

"Asyalı mı?" Gibbs sordu. "Stepford?"

"Elbette değil, salak. Yarı Yunan, yarı üst sınıf İngiliz."

"Yunan mı? Asyalı gibi görünüyor."

“Çavuş, benim.” Sellers, Barbara Fitzgerald’ın şüphesiz fazlasıyla şevk kırıcı ve moral bozucu bulacağı bir bakışla Gibbs’e baktı. “Fotoğrafların Amy Oliva ve annesine ait oldukları onaylandı. O-L-I-V-A olarak yazılıyor. Kendini Esther Taylor olarak tanıtan bir kadın tarafından getirilmişler. Pardon? Ne?”

Gibbs sessiz baş sallama fazla uzayınca dudak hareketleriyle sordu, “Ne?”

“Tamam, Çavuş. Öyle yapacağız.”

“Kahretsin, ne?”

Sellers cep telefonunun ekranını baş parmağıyla sildi. Çocuklarına partilerde veya restoranlarda verilen helyum balonlarını düşündü. İplerine tüm güçleriyle asılırlardı ama asla sıkı tutmayı başaramazlar ve sonunda balonlar süzülerek gözden kaybolurdu. Hızla kaçışlarını izlemekten başka yapılacak bir şey olmazdı. Sellers bu dosya hakkında tam olarak böyle hissetmeye başlamıştı.

Ya hep ya hiç. Hiçi tercih ederdi.

“Corn Mill House’da, bahçede,” dedi, “iki ceset daha bulmuşlar. Biri çocuk.”

“Kız mı erkek mi?” diye sordu Simon, bu sorunun normalde daha mutlu bir durum için kullanılacağını farkındaydı. O, Kombothekra ve patolog Tim Cook seranın kapısında diğerlerinden uzakta duruyorlardı. Kombothekra daha önce Cook’la çalışmamıştı. Simon ise pek çok kez çalışmıştı. O, Gibbs & Sellers ona Cookie¹¹ derlerdi ve bazen Brown Cow’da beraber içerlerdi, ancak şu an Simon bunu Kombothekra’ya anlatmaktan çekinirdi. Gerçi takma isimden de nefret ediyordu çünkü yetişkin bir erkeğe yakışmıyordu.

“Emin değilim.” Cook, Simon’dan en az beş yaş daha gençti, uzun boyluydu ve ince, dimdik saçları vardı. Simon elli iki yaşında

11 (İng.) Kurabiye. (ç. n.)

bir kız arkadaşı olduğunu biliyordu. Yerel badminton kulübünde tanışmışlardı. Cook badminton konusunda inanılmaz şekilde sıkıcı olabilirdi ama az konuşurdu. Hatta Gibbs & Sellers tarafından yaşlı eşi konusunda –özellikle o zaman– teşvik edildiğinde bile.

Simon aradaki yaş farkının Cook’u rahatsız etmeyeşine inanamıyordu. Simon asla kendinden yirmi yaş daha büyük bir kadınla beraber olamazdı. Ya da yirmi yaş genç. *Ya da herhangi biriyle.* Bu hoş olmayan düşünceyi aklından çıkardı. Zamanının yarısında Charlie’nin fikrini değiştirmesi için dua ediyordu, diğer yarısında ise ona hayır diyecek kadar duyarlı olduğu için şükranla doluyordu. “Emin değil misin?” diye sabırsızca sordu. “Bu benim de düşünebileceğim cinsten bir uzman fikri.”

“Kız.” Sam Kombothekra içini çekti. “Amy Oliva. Ve kadın da annesi, Encarna Oliva.” Döndü ve arkasındaki eğreti mezara baktı, sonra geri döndü. “Onlar olmalı. Aile katliamı işaret iki. Medyayı uzak tutmak bir kâbus olacak.”

Simon, “Hiçbir şey bilmiyoruz,” dedi. Bazen aklından çıkarmasına imkân olmayan bir söyleyiş duyabiliyordu. *Aile katliamı işaret iki.* “Bunlar her kimse bu bir aile katliamı olamaz.” Profesör Harbard’ın ahmakça tanımını kullanmak zorunda kalışı zoruna gitti. “Bayan Oliva kendi cesedini gömemezdi, öyle değil mi? Üzerine bir de çim ekmeyi? Yoksa onları kocası Bay Oliva’nın öldürdüğünü mü söylemek istiyorsun? Adı neydi?”

Kombothekra omuz silkti. “İsmi her neyse, onun bedeni de buralarda bir yerlerde gömülüdür ve adamlarımız her an bulabilir. Mark Bretherick, Olivaların üçünü de öldürdü ve sonra Geraldine ve Lucy’yi öldürdü.”

Simon, Kombothekra’yı hak ettiği şekilde hizaya getirmesi için Proust’un burada olmasını diledi. “Kahretsin, ne diyorsun sen? Onu tutuklamak zorunda olduğumuzu biliyorum ama... Gerçekten onun katil olduğunu düşünüyor musun? Ondan hoşlandığını sanmıştım.”

“Neden?” Kombothekra tersledi. “Ona kibar davrandığım için mi?”

Cook söze karıştı, “Sanırım katil o. İki haftadan az bir süre içinde mülkünde dört ceset bulundu.” Ne Simon ne de Kombothekra cevap vermeye tenezzül etti. Simon, Bretherick’i polis arabasına bindirirlerken adamın yüzünde oluşan şok ve korku ifadesini düşünüyordu. Şimdiye kadar onu karakoldaki gözaltı odasına almışlardı. Kombothekra ayaklarına baktı ve Simon’m deşifre edemediği bir şeyler mırıldandı. “Her neyse, yetişkin iskeletin bir kadına ait olduğu hakkında bir şey söylemiş miydim?” Patolog iki adama onun vereceği bilgiye ihtiyaçları olduğunu anımsatarak uzmanlık alanına geri dönmüştü.

“Bir şey söylememiştin, nokta.” Simon ona baktı.

Kombothekra başını kaldırdı. “Yetişkin iskeletin bir erkeğe ait olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? O zaman Amy’nin babası.”

“Hayır. Aslında, bir kadın.” Aşikâr olana verilecek tepki yoktu. Tim Cook utanmışa benziyordu sonra hayal kırıklığı geldi. “Yetişkin bir dişiye belirlemek pelvis yapısından dolayı daha kolaydır, ama küçük bir çocuğunki...”

“Ne kadar küçük?” diye sordu Simon.

“Tahminimce dört ya da beş.”

Kombothekra başıyla onayladı. “Amy Oliva, İspanya’ya taşınmak üzere St. Swithun’s’tan ayrıldığında beş yaşındaymış.”

Cook, “Bana dış kayıtları gerekiyor,” dedi. “Cesetleri emin olana dek isimlendirmeyin.”

Simon, “Haklı,” dedi.

“Ne kadar zamandır ölüler?” Kombothekra’nın her zamanki cazibesini kullanarak onu dışlama taktiği idi.

Cook, “Şu durumda kesin bir şey söyleyemem. Tahminim on iki ayla yirmi dört ay arası olabilir,” dedi. “Tendon ve lif kalıntıları var ancak fazla değil.”

“Nasıl ölmüşler?”

YANLIŞ ANNE

Cook suratını astı. “Üzgünüm. Eğer biraz daha yumuşak doku olsaydı söyleyebilmem mümkün olabilirdi ancak elimizde sadece kemikler ve dişler var. Tabii eğer cinayet silahı kemiklerde bir işareti bırakmışsa... Masada daha dikkatli inceleyebileceğim ama ölüm nedenini bulabileceğimize dair bir algı yaratmayın.”

Kombothekra patoloğu itip geçti ve eve yürümeye başladı.

Cook sordu, “Hep böyle midir?”

“Asla.” Simon, Jonathan Hey’le konuşmak istiyordu ancak Kombothekra çekip gittikten hemen sonra o da aynı şeyi yaparak Cook’u yalnız bırakmak istemiyordu. Hey’i Cambridge’de ziyaret ettiği zaman profesör ona Geraldine ve Lucy Bretherick’i Mark Bretherick’in öldürmediğinden emin olup olmadığını sormuştu. Tam olarak ne söylemişti? Kocaların, genellikle çalışmayan ve ev dışında bir statüye sahip olmayan karılarını öldürdükleri hakkında bir şeydi.

Kombothekra ve Sellers’ın konuşmalarından duyduğu kadarıyla Encarna Oliva, Leyland Carver’da çalışmış bir bankacıydı. Profesyonel ve ticari anlamda bir statü bundan daha iyi olamazdı. Kadın küçük bir servet kazanmış olmalıydı. Cesedi Brethericklerin bahçesinde bulunmuştu ama Mark onun kocası değildi.

Tamamen yanlıştı. Daha fazlasını buluyorlardı ancak Simon anlamlı bir resmin ortaya çıktığını göremiyordu.

Cook, “İşe koyulsam iyi olur. Neden bu işi yapıyoruz ki? Neden postacı ya da sütçü olmadık?” dedi.

Simon ona, “Bir kez iki haftalığına postanede çalıştım, Noel zamanıydı,” dedi. “Kovuldum.”

Cook gönülsüz şekilde kemiklere doğru ilerlerken Simon telefonunu ve not defterini çıkardı. Kendi kendine, Kombothekra’nın kaybolduğu yerden dönmesine daha vakit olduğunu düşündü. Jonathan Hey ofis telefonuna cevap vermedi. Simon cep telefonunu aradı. Hey üçüncü çalıştan sonra yanıtladı.

“Ben Simon Waterhouse.”

“Simon.” Hey sesini duyduğuna memnun olmuşa benziyordu. “Cambridge’de misin?”

“Hayır. Spilling’de, Mark Bretherick’in evindeyim.”

“Doğru. Tabii. Neden Cambridge’de olacaktın ki zaten?”

“Mülkte iki ceset daha bulduk, yetişkin bir kadın ve bir çocuk.”

“Ne? Emin misin?” Hey şaşırmıştı. “Kusura bakma, aptalca bir soruydu? Demek istediğim, Geraldine ve kızından sonra Brethericklerin evinde iki kişinin daha öldüğünü mü söylüyorsun?”

“Hayır. Bu cesetler en az bir yıldır buradaymış. Bu son derece gizli bu arada.”

“Elbette.”

“Hayır, gerçekten. Size bundan hiçbir şekilde bahsetmemeliyim.”

Hey, “Peki, öyleyse neden anlatıyorsun?” diye sordu. “Özür dilerim, kabalık etmek istemezdim, ben sadece...”

“Ne düşündüğünüzü bilmek istiyorum. Çavuşum cesetleri kazıp çıkardıktan sonra, ‘aile katliamı işaret iki’ dedi ve ben de bunu merak ettim...”

“Kazmak mı?” Sesi şüphe doluydu.

“Evet. Bahçeye gömülmüşlerdi. Pürüzsüz yeşil bir çim alanın altına, artık o kadar pürüzsüz değil gerçi.”

“Bu korkunç. Ne korkunç bir şey bulmuşsunuz. İyi misin?”

“Belli ki doğal nedenlerle ölmemişler. Kemiklerin üzerinde giysi yoktu. Ya çıplakken öldürüldüler ya da öldürüldükten sonra soyuldular.”

“Simon, ben bir polis değilim.” Hey’in sesi af diler gibiydi. “Bu beni aşar.”

“Öyle mi?” Simon’ın en çok ilgisini çeken kısım da buydu. “Henüz bir şey teyit edilmedi ama Lucy Bretherick’in sınıf arkadaşı ve annesinin kalıntılarını bulduğumuzu düşünüyoruz.” Heceledi. “Bir

YANLIŞ ANNE

başka anne ve kız, aynı yerde öldürüldü ya da en azından cesetleri neredeyse aynı yerde bulundu...”

“Geraldine ve Lucy Bretherick’in cesetleri iki ayrı küvette bulunmuşlardı, değil mi?”

“Doğru.”

“Demek onlar da çıplaktı.”

Bu iyi bir noktaydı. Simon ne demek istediğinden tam olarak emin değildi ama bu, ilk ceset çifti ile ikincisi arasında bir bağlantıydı.

“O zaman bugün bulduğunuz zavallı ölülerin küvette öldürüldükten sonra oraya gömülmüş olmalarını düşünmeniz için bir sebep yok.. Simon, bu sohbette yer aldığımı inanamıyorum. Artık sana yardım etmem nasıl mümkün olur?”

“‘Artık’ derken ne söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Artık aile katliamı durumu elendi.”

“Gerçekten öyle mi? Bu nedenle sizi aradım.”

“Keith’in bana anlattıklarından ve okuduklarımdan bunun mümkün olmasına zaten pek ihtimal vermiyordum. Şimdi bir başka kadın ve çocuğun cesetlerini de keşfettiğinize göre görsel olarak Bretherick ölümlerinin Geraldine tarafından işlenmiş bir aile katliamı olmadığını kesinlikle söyleyebiliriz.”

“O zaman ne? Ne olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Kesinlikle bir fikrim yok. Gerçi... Dört kurbanı da aynı kişinin öldürmüş olması ihtimali yok mu?”

“Sanırım öyle. Evet.”

“Lucy’nin sınıf arkadaşı olduğunu söylemiştin; kız mıydı erkek miydi?”

“Kız olduğunu düşünüyoruz ama henüz onaylanmadı.”

“Eğer bir kız olduğu anlaşılırsa bu katilinin yüzde doksan ihtimalle bir erkek olduğunu gösterir.”

“Neden?” Simon sordu.

“Çünkü ortalıkta kadınları ve kızları öldürüp duruyor. Anneler ve kızlarını.”

“Bunu bir kadın yapıyor olamaz mı?”

Hey boş bir kakhaha attı. “Aile katliamı failleri gibi seri katiller de neredeyse tamamen erkektir.”

“Öyle söylemeyin.”

“Ne?” Hey endişelenmişti.

“Seri. Mümkünse kullanmaktan kaçındığımız bir kelimedir.” Simon gözlerini kapattı. Kombothekra, Amy Oliva’nın babasının cesedini bulmayı bekliyordu; şimdi Jonathan Hey her an bir başka anne ve kızının cesetlerini gün ışığına çıkarabileceklerini söylüyordu. Simon aklının bu ihtimali alabilecek kapasitede olduğundan emin değildi.

Hey, “Ayrıca... Sence herhangi bir kadın toprağı kazarak, iki cesedi taşıyıp gömecek kadar büyük bir fiziksel güce sahip midir?” diye sordu.

Simon, “Kuvvetli bir kadın olabilir,” dedi. “Eğer haklıysan ve bir erkek dört cinayetden de sorumluyorsa, ya bu kişi Mark Bretherick’s’e? O zaman Geraldine ve Lucy’nin ölümlerine hâlâ aile katliamı olarak bakılacaktır.” Bunları söylerken kendi sözlerini duyan Simon yanlışlığına ikna oldu. Gittikçe artan bir şekilde Mark Bretherick’in masumiyetine inanıyordu.

Hey, “Bana cinayetler işlendiği sırada ülke dışında olduğunu söylemiştin,” dedi. “Ama bunu bir kenara bırakırsak... Hayır. Sosyologlar aile katliamından söz ettiklerinde çok belirgin bir suçu kastediyorlar. Cambridge’e geldiğin zaman üzerinde uzunca tartıştığımız suçu. Erkek aile katliamı failleri sadece karılarını, çocuklarını ve tazen de kendilerini öldürürler.”

Simon, “Onlardan kurtulur,” diye mırıldandı.

“Okul arkadaşlarını, okul arkadaşlarının annelerini öldürmezler.” Hey içini çekti. “Niyetim çalışmalarınıza çomak sokmak değil ama detaylar hiç uymuyor. Bazen bir erkek kısa süreli bir öfke patlaması yaşayarak yerel bir dizi cinayet işleyebilir. Bir mağazada ateş açarlar ya da bir restoranda, umumi bir yerde. Yabancıları öldürürler ve sonra evlerine giderek ailelerini ve kendilerini öldürürler ama bunların hepsi yirmi dört saatlik bir zaman dilimi içerisinde gerçekleşir. En fazla yetmiş iki. Eğer bugün bulduğunuz cesetler gerçekten bir yıldan fazladır oradaysa... Üzgünüm, ama bu benim bildiğim ya da karşılaştığım bir sınıflandırmaya girmiyor. Aile katliamı işleyen erkekler önce iki yabancıyı öldürüp, bir yıl bekleyip sonra en yakınlarını ve en sevdiklerini öldürmezler. Yapmazlar.”

“Evet, evet. Tamam.”

“Simon? Sana aktardığım herhangi bir fikri lütfen çok ciddiye alma, olur mu? Ben bir psikolog ya da dedektif değilim.”

“Sadece bana ne düşündüğünüzü söyleyin. Siz zeki bir insansınız, sizin gibilerden çok bulunmuyor.”

Hey, “Olay günü başka bir yerde bulunduğu düzmece değilse Mark Bretherick’in kimseyi öldürdüğünü sanmıyorum,” dedi. “İlk anne ve kızını öldüren her kimse ikinci anne kızı da aynı kişi öldürmüş olmalı. Eğer ben bir polis memuru olsaydım ve bu da benim dosyam olsaydı işe bu varsayım la başladım.”

Simon adama teşekkür etti ve bir daha Cambridge’e geldiğinde ona da uğrayacağına söz verdi. Hey sanki Simon haftada en az bir kez Whewell Koleji çevresinde yürüyüşe çıkıyormuş gibi konuşuyordu. Simon bunun Londra sendromunun bir başka versiyonu olabileceğini düşündü: Londra’da yaşayan insanlar onların sana gelmesi yerine daima senin onlara gideceğini varsayarlar. Üniversiteden bir arkadaşı hep böyle düşünürdü. “Birbirimizi yüzyıllardır görmedik,” derdi, ya da, “ne zaman Londra’ya geliyorsun?” Sanki Londra dışına giden tren yokmuş gibi.

Simon, Hey'le vedalaştıktan sonra Kombothekra'yı aramaya gitti. Tim Cook ve iki asistanı kemiklerle meşgullerdi. Simon polis kordonuyla çevrelenmiş alanın etrafından yürürken kendine eğer Mark Bretherick katil değilse muhtemelen katilin büyük ilgi odağıydı, belki de takıntısıydı şeklinde düşünmesinin doğru olup olmayacağını sordu. Başka neden Mark Bretherick'in ailesini öldürüp iki kişiyi de adamın kendi toprağına gömecekti ki?

Kombothekra mutfaktaki geniş masada kolların öne doğru uzatmış oturuyordu.

Simon, "İyi misin?" diye sordu.

"Daha iyi olmuştum. Proust'a nerede olduğumuzu söylemem gerektiğini düşündüm."

"Ne söyledi?"

Kombothekra'nın ifadesi her şeyi anlatıyordu. "Bu kadar kötü olmamalıydı aslında ama berbattı," dedi sessizce.

"Ne?"

"Çocuğun iskeletini bulmak. Bu kadar zor olmamalıydı... Lucy Bretherick'inkini bulmaktan. Beni çok sarsmıştı ama bu..." Başını salladı. "Bir iskelet görmek. Bir insanın içini görmek. Seni orada olması gerekenleri görmeye zorluyor. İskeletler çok... Savunmasız."

"Biliyorum."

"Lucy Bretherick ölüydü ama hâlâ bir çocuk olduğu anlaşılıyordu."

Simon başıyla onayladı. "Sam..."

"Ne?"

"İki farklı katil olabilir. Olabilir." Jonathan Hey gibi bir uzman dahi yanılabılır. "Ya Mark Bretherick, Amy ve Encarna Oliva'yı öldürmüş ve bu nedenle Geraldine ve Lucy intikam amaçlı öldürülmüşlerse?"

"Amy'nin babası tarafından mı?" Kombothekra'nın ağzı kıvrıldı. "Senin yerinde olsam bunun Proust'un kulağına gitmesine izin

vermezdim. Spekülasyonlar out. Neler olduğunu bu iş günü sona ermeden bulmak in.”

“O kadar kötü müydü?”

“Bu cesetlerin Amy Oliva veya annesine ait olabileceklerini *düşünmeme* izin yok. Belli ki bunu söylememe de izin yok ama bunu söylemeyi düşünmeye de iznim yok. Beni gördüğü zaman yüzümden hâlâ düşündüğümü anlayabileceğini söyledi ve eğer düşündüğümü anlarsa beni ‘doğduğuma pişman’ edecekmiş.” Kombothekra havada tırnak işaretleri yaptı.

Simon sırtıttı. “Diş kayıtları yakında bunu bize söyler.”

“Umarım ölüm nedenini bulabilir.” Kombothekra başıyla bahceyi işaret etti. “İri bir bıçakla kemikte oluşan çentikler ya da açıkça ne olduğu belirlenebilecek bir silahtan koca bir siktir git işareti... Gömüldükleri zaman ölü olduklarını bilmek de hoş olurdu.” Başını kaldırarak Simon’a baktı. “Bana bunun aklına gelmediğini söyleme. Diri gömülmüş olabileceklerini?”

Gelmemişti ve o anda da gelmiyordu; Kombothekra’nın sözleri neredeyse kayda alınmadı. Simon’ın aklına bir fikir gelmişti. *Açıkça ne olduğu belirlenebilecek bir silahtan işaret...* Bir kez daha üzerinden geçerek güvenilirliğinden emin oldu. Aklında anlaşılmaz bir düğüm çözülmeye başladı. Görünürde imkânsız olanın mükemmel şekilde anlam kazandığı bir yol gördü, tek yol.

Birkaç saniye içinde mutfaktan çıktı ve telefonunu cebinden çıkardı.

9 Ağustos 2007, Perşembe

Nick yerde olması gerekirken tavanda bulunan bir kanepede uzanıyor. Yüzü domates sosuyla kaplı. Zoe dizlerinde oturuyor ve abajuru ayağıyla tekmeliyor. Haberlerin sesi çok açık ve televizyon da ters duruyor. Çocukların oyuncakları havada dönüyor, ağır çekim gibi. Jake içeriye geliyor ve tavanda yürüyerek Nick'e soruyor, "Anneciğim nereye gitti?" Avuç içleri düz, yukarıya dönük (ya da aşağıya olmalı) yüzünde meraklı bir ifade var, yetişkinlerin yüzünde gördüğü akli karışmış yüz ifadesinin bir taklidi. "Londra mı baba? Çabuk döner mi?"

Sıçrayarak uyandım ve korku beni yakaladı. Farkındalığın derece derece artması söz konusu değildi, beni anında sarıp sarmaladı. Hâlâ oradaydım, odada kilitliydim. Nasıl uykuya dalmıştım? Ağladığımı ve beni bırakması için yalvardığımı hatırladım, sonunda açlıktan ve bitkinlikten yere düşüşümü...

Beni uyuşturdu. Öyle yapmış olması gerekirdi. Su şişesi arabamın şoför koltuğunun üzerindeydi, onu bulmayı beklediğim yerde değildi... Odaya ilk girdiğinde bana getirdiği su...

Kapıya koştum. Hâlâ kilitliydi. Kapıyı yumruklamaya ve çığlık atmaya başladım. Yumruklarım yeterince gürültülü ses çıkaramayınca bedenimle kapıya yüklendim, tekrar tekrar. Eğer canım acıdıysa da

hissetmiyordum. Aklımda sadece bir şeye yer vardı: Buradan çıkma ihtiyacı.

Çantam hâlâ orada, pencerenin yanındaydı. Üzerine atlayıp kaptım ve ters çevirerek içindekileri yere saçtım. Telefonum gitmiş. Saatim de öyle, balımayı denediğimde fark ettim. *Ben uyurken buradaymış*. Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum ama uzun bir süre olmalıydı. Perdeden içeriye dolan gün ışığına bakarak bunu söyleyebilirdim. Gündüz olmuştu.

Perdeler. Çekip açtım. Dışarıda küçük bir bahçe vardı. Farklı boyutlarda ve stillerde saksılarla kaplıydı, çok fazla sayıda. Evden çıkarak bahçenin iki yanını çeviren, tuğla bir duvar kadar sağlam görünen, yüksek ve kalın çitlere yürümek isteyen herhangi biri için engel oluşturmaya yetecek kadar fazlalardı. Bahçenin üçüncü bir kenarı yoktu, öyleyse köşeyi dönerek evin çevresini dönüyor olması gerekiyordu. Saksıların arasında –tam ortalarında– küçük bir fıskiye vardı, göbeğinde küçük bir fil kafası. Su, hortumundan fışkırıyor ve duracak gibi görünmüyordu. Bahçenin köşesinde oturma yerlerinde bir veya iki tahtanın eksik olduğu ahşap bir taraça vardı. Tam yanında siyaha boyanmış ahşap bir kapı, çitle aynı yükseklikteydi. Üzerinde asma kilit vardı.

Evin nerede olduğunu anlamamı sağlayacak bir işaret yoktu. Yoldan geçen birinin beni görmesine imkân yoktu ama yine de pencerenin yanında duruyordum.

Kapıya koştum, tokmağı iki elimle yakalayarak kalan enerjimi en gürültülü çığlığımı atmak için kullandım. Tepki yoktu. Dinledim. Evin kalanında sadece sessizlik mi hâkimdi yoksa bir şey duyabilir miydim? Dışarıya mı gitti yoksa kapının diğer tarafında benim üzüntümü duyup umursamıyor mu? Artık açlık hissetmiyordum, yalnızca kendimi hiç hissetmediğim kadar boş hissediyordum. Hava başımı her çevirdiğimde yoğun ve saydam bir sıvıymış gibi hafifçe dalgalanıyordu.

“Sally?”

“Kapıyı aç, beni dışarı bırak!” Onun sesini duymaktan mutlu olduğum için kendimden nefret ediyordum.

“Tamam. Ama.. Sally, şoka girmeni istemiyorum. Dinliyor musun?”
Neden bahsediyordu?

“Elimde bir silah var. Kapıyı açtığım zaman onu sana doğrultuyor olacağım.”

“Nick’i aramak zorundayım. Lütfen. Bana telefonumu geri ver.”

Kapı açıldı. Her zaman görüldüğü gibi görünüyordu, aynı yarıdımsever, endişeli yüzdü. Tek değişiklik elindeki silahtı.

Daha önce hiç gerçek bir silah görmemiştim. Filmlerde, televizyonda silah görmüştüm ama aynı şey değildi. *Sakin ol. Düşün.* Silah küçüktü, gri ve pürüzsüzdü.

Ona, “Aptalca bir şey yapmayacağım,” dedim. “Ama Nick’i aramam gerekiyor, mümkün olduğunca çabuk. Benim için endişelenmesini istemiyorum.”

“Endişelenmeyecek. Endişelenmiyor. Bak.” Cebinden telefonumu çıkardı ve bana uzattı. Nick’ten bir mesaj var, “Geç haber verme lafı etme bir daha. Evet, eğer mecbursam çocukları alabilirim. Çabuk dön. İlk fırsatta ara, çocuklar konuşmak isteyecektir.”

Sonra benim gönderdiğim varsayılan, Nick’in yanıtladığı mesajı okuyorum. Göndermiş olduğum mesajlardan çok daha kısa ve bilgilendiriciydi. Acil bir durum nedeniyle hemen Venedik’e gitmek üzere yola çıkacağım ve mümkün olduğunca çabuk dönmeye çalışacağım yazıyordu.

Tanrı aşkına, Nick! Ne zaman sana böyle resmî bir mesaj gönderdim? İşime ne zaman seninle şahsen konuşmadan ülke dışına çıkınamı gerektirecek kadar ciddi bir kriz karıştı? Ne zaman bir mesajımı “S” diye imzalamadan ve üç öpücük kondurmadan bitirdim?

Boğazımı temizledim ve sesimi toparlamakta zorlandım. “Bunu sen mi yazdın? Benim yerime?”

Adam başıyla onayladı. “Her şeye rağmen Nick’in endişelenmesini istemedim.”

“Ne zaman evime gitmeme izin vereceksin?” Gözyaşları içinde sordum. “Ne kadar çabuk mesela?”

Silahı indirdi ve bana doğru yürüdü. Geri çekildim ama canımı yakmıyordu. Kollarıyla beni sardı, birkaç dakikalığa sarıldı ve sonra bıraktı. “Pek çok sorunun olduğunu tahmin ediyorum,” dedi.

“Geraldine ve Lucy’yi sen mi öldürdün? Gerçek ismin William Markes mı?” Sordum çünkü sanırım sormamı istiyordu. Şu an tek umurumda olan ailemi bir daha ne zaman görebileceğimdi; zihnimi dolduran tek soru buydu, mümkün olan tüm yanıtlarıyla birlikte.

“Kim?” Bedeni dikleşti. Silahı kaldırdı. Etrafımızı sessizlik kuşattı.

“William Markes,” diye tekrarladım. İsmi tanıımıyordu. *Ve bu onu ürküttü. Bilmemek onu ürküttü.*

Sonunda, “Hayır,” dedi. “İsmim William Markes değil.”

“Her şeye rağmen’ dedin. Nick’in her şeye rağmen endişelenmesini istemedin. Neye rağmen?”

“Sana karşı yanlış davranışları.”

“Ne?”

“Sana bir köleymişsin gibi davranıyor.”

“Hayır, öyle davranmıyor!”

“Oda oda gezerek her şeyi düzenliyorum ve işim bitmeden Nick tüm evde gezinerek tekrar dağıtıyor. Baştan başlamak zorunda kalıyorum.’ Bunları bana söylediğini hatırlıyor musun?”

“Evet, ama...”

“Geri dönmek istediğin adam bu mu?”

“Sen aklını kaçırmışsın.” Eğer elinde bir silah tutuyor olmasaydı ona daha kötü bir şey söyleyecektim, çok daha kötü.

Güldü. “Aklımı mı kaçırmışım? Bana eğer piyangoyu kazansaydın parayla ne yapacağımı söyleyen kişi sensin, ben değil. Bunların hepsini senden öğrendim.”

“Hiç böyle bir şey...”

“Yedi gün çalışacak yatılı bir hizmetçi işe alacaktın ki oda oda senin peşinden gelerek her odayı görünmesini arzuladığın şekilde düzenlesin. Böylece asla Nick’in dağınıklığıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktın; önce hasarı onarmana gerek kalmadan bir odaya girip oturma lüksün olacaktı.”

Haklıydı. Piyango kısmını unutmuştum; gerisi tanıdık. Benim sözlerimdi. Bana kendi sözlerimle sataşıyordu. Ağlayarak ona, “Nick’i seviyorum ve çocuklarımı da seviyorum,” dedim. “Lütfen, gitmeme izin ver! Silahı indir.”

“Senin uzakta olman Nick için zor olmalı, öyle değil mi? Ona ve çocuklara bakmak için bir kadın tutman gerek yoksa işler çok çabuk kontrolden çıkar.”

Pam Senior. Benim Seddon Hall’da olduğum hafta Pam, Nick’e yardım etmişti. Tüm bunlarla onun ilgisi neydi?

“Ama eğer o uzağa giderse – bunu sık yapmıyor gerçi. Onun daha sık uzaklaşmasını isterdin. Eğer Nick uzağa giderse hayatın kolaylaşır. Evet, bakman gereken çocukların var ama dağılmış gazeteler ya da ortada bırakılmış muz kabukları yok...”

“Dur.” Başım zonkluyordu. Halının üzerinde top gibi kıvrılmak istiyordum ama yapamazdım. Buradan çıkmayı denemeliydim. “Lütfen, dur. Gerçekten buna inanamazsın...”

“Bu oda hakkında ne düşünüyorsun?” Telefonumu elimden alarak cebine koydu ve silahı göğsüme dayadı.

“Ne?”

“Yeterince tertipli mi? Dağılması biraz zor. İçinde masaj masası, sen ve çantandan başka pek bir şey yok. Diğer mobilyalar yolda: Bir kitaplık ve bir lamba. Hoşuna gitmiyor, değil mi?” Sesi titredi. “Dışarıya çıkmak için sabırsızlanıyorsun. Burayı özellikle senin için hazırladım. Masaj masası ucuz değildi ama masaj yaptırmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Halı ve abajur. Her şeyi senin için seçtim.”

“Buna kapıdaki kilit dâhil mi?” Bağdırmamak için tırnaklarımı avuçlarımın içine gömdüm.

“Üzgünüm,” dedi. “Ve destek için de üzgünüm.”

“Ne?”

“Silah.” Bana doğru salladı. “Daha fazla ona ihtiyacım olmayacağına umuyorum.”

Bunun bir tehdit olup olmadığını tartamayacak kadar dehşet içerisindeydim. “Neden?” diye sordum. “Ne olacak?”

“Bu sana bağlı. Bu duvarları kaç kez boyadığımı biliyor musun? Önce uçuk kayısıyı düşündüm ama çok soluktu. Sarıyı denedim, çok göz kamaştırıcı. Ve sonra iki hafta kadar önce aşıkâr olanı düşündüm, beyaz. Mükemmel.”

Bunları yaşıyor olamazdım. Ben hayatıma her şeyden habersiz devam ederken aklını kaçırmış bir adam, içinde beni tutsak etmeyi planladığı bir oda tasarlıyor olamazdı. Söylediklerinin doğru olamayacağını anladıkça düşüncelerim betonlaştı ve yoğunlaştı. İki hafta? İki hafta önce Geraldine ve Lucy Bretherick yaşıyorlardı. Ama halı yeni ve oda boya kokuyordu. Halıyı Geraldine ve Lucy’nin ölümünden sonra sipariş etmiş olamaz. Teslimi daha uzun sürerdi...

Sanki aklımı okur gibiydi, “Burada bulunuşunun haberlerde yer alan ölümlerle bir ilgisi yok. Belki zamanlamayı biraz etkilemiş olabilir ama...”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedim. “Sen Amy Oliver’ın babasısın. Amy ve annesi nerede? Onları da mı öldürdün?” Bir şey bildiğim

yoktu; tahminde bulunuyordum. Ama bilmeyi istemeye başladım. Belki gerçeği bulmak onu anlamanın tek yolu ve aynı zamanda buradan çıkmak için tek şansım olacaktı.

“Onları ben mi öldürdüm?” Onu kızdırmıştım. “Bak bana. Karısını ve kızını öldürecek bir adama benziyor muyum?” Benim silaha baktığımı gördü. “Şunu görme...” Silahı havada salladı ve sanki istem dışı eline yapışmış gibi ona sertçe baktı. “Yüzüme bak. Bir katilin yüzü mü bu?”

“Bilmiyorum.”

Silahı yükseltti ve kolunu uzattı ki yüzüme daha yakın olsun.

“Hayır,” demeyi başardım. “Sen bir katil değilsin.”

“Olmadığımı biliyorsun.”

“Olmadığımı biliyorum.”

Tatmin olmuşa benziyordu ve silahı indirdi. “Açlıktan ölüyorsunuzdur. Haydi bir şeyler yiyelim ve sonra seninle bir tur yapalım.”

“Ne turu?”

Gülümsedi. “Ev turu, şapşal.”

Masayı çoktan hazırlamıştı. Yemekte silahı gibi gri ve jöleye benzeyen balçıkla kaplı makarna vardı. Sosun içinde yeşil taneler ve çam iğnelerini andıran tuhaf uzun çubuklar vardı. Boğazım tıkanır gibi oldu. Güçlkle nefes aldım.

Adam bana oturmamı söyledi. Mutfağın diğer ucunda yuvarlak ahşap bir masa ve iki ahşap sandalye vardı. Burada yaşayan biri, bir noktada ana renklerden oluşan küçük kare şeklindeki fayanslara kendini kaptırmıştı. Oda, çocuklar için bir TV programından fırlamış gibi görünüyordu.

Önüme bir tabak yerleştirirken, “Pırasa ve ançuez soslu ince erişte,” dedi. Bir pırasa spirali, yeşil bir yılan gibi gri sostan fırlamıştı.

Balıklı ve limoni koku öğürmeme neden oldu. “İçinde maydanoz ve biberiye de var. İnanılmaz besleyici.” Yanıma oturdu.

Demek çam iğneleri biberiyeymiş. Lavabonun yanında tezgâhın üzerinde açık bırakılmış bir yemek tarifleri kitabı gördüm. Sayfaların üzerinde deri ve püsküllü bir kitap ayracı çaprazlama duruyordu.

Arka kapı cam panelli ama onu kırabilmeme yardım edecek bir şey göemedim – tezgâhın üzerinde kasap bıçağı veya iri bir kesme tahtası yoktu. Tüm tezgâhların üzeri lekesizdi ve yemek kitabı dışında boştu. Silah masanın üzerinde, sağ dirseğinin yanında duruyordu.

“Sana bir kadeh şarap teklif etmiyorum, eğer uygunsa. Ama ben de içmeyeceğim.”

İçimde yükselen çılgılığı bastırdım ve başımla onaylamayı başardım. Neden bahsediyordu? Sözleri mantıklı ancak yine de tamamen anlaşılmazdı. Kapıdaki cam panelden, dışarıda büyük bir ahşap depo ve saksı bitkileri olduğunu gördüm, genellikle kaktüs cinsiydi. Özel mülkün etrafı yüksek çitlerle ve daha da yüksek bir tuğla duvarla çevrelenmişti.

Kaçmanın neredeyse imkânsız olduğu bir evdeydim.

“Yemek iyi mi?”

Onayladım.

“Ama yemiyorsun.” Gürültülü şekilde çiğniyor ve yutuyordu, ağzının boşaldığı ilk anda ise beni sorguladı. Çıkardığı sesler midemi bulandırıyordu. Sonunda onu minnet duyduğuma ikna etmek adına tabağımda ne varsa zorla mideye indirdim.

İkimizin tabakları da boşalınca, “Sağlıklı şeyler dışında pudingimiz yok. Eğer hâlâ açsan meyvemiz bol. Elma, armut ve muz var.”

“Doydum. Teşekkürler.”

Bana gülümsedi. “En son ne zaman birisi seninle ilgilendi, Sally?”

“İyiyim.”

“Bana ideal bir öğle yemeğinin McDonald’s’tan arabaya servis olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ne dediğini hatırlıyor musun?”

“Hayır.”

“Ben, ‘McDonald’s’ın hamburgerlerinin güzel olduğunu düşünmene imkân yok,’ dedim ve sen de, ‘Bana harika geliyor çünkü çabuk ve kolaylar. Arabadan çıkmama bile gerek yok. Damak zevkim kolaylıkla tatmin olur,’ dedin.”

Benim McDonald’s’a özel, aptal şükran konuşmamdı. Bu konuşmayı çok kereler çok kişiye yapmışımdır.

“Nick ne zaman mutfakta bir şey pişirmeye kalksa ortalığı yıktığını ve ardından mutfakçı temizlemenin saatlerini öldürdüğünü söylediğini anımsıyor musun?”

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımdan kurtulmaya çalıştım. Buna daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum.

“Benimle beraberken dağınıklıktan korkman için neden yok.” Odayı işaret etti. “Senin yapacağın bir iş yok.”

“Çocukları mı ne zaman arayabilirim?”

Yüzü değişti. “Sonra.”

“Onlarla şimdi konuşmak istiyorum.”

“Öğle yemeği vakti bile gelmedi. Onlar hâlâ yuvadadır.”

“Nick’i arayabilir miyim?”

Silahı aldı. “Sana henüz etrafı göstermedim. Burası mutfak görüldüğü üzere. Normalde burada yerim ama ayrıca bir yemek odası da var. Yemek yiyecek iki odanın olması çok kullanışlı, özellikle çocuklarla.” Yüzüne anlık baktığımda ciddi olduğunu gördüm.

Beni yeni evimle tanıştırdığını düşünüyordu.

“Çocukların var mı?” Olağan davranmaya çalışarak sordum. Başını uzağa çevirerek, “Hayır,” dedi.

Korku kalbime baskı yaptı. Ayağa kalkmam vakit aldı. Bir eli kolumun üzerinde, evi dolaşırken içinde bulunduğum durumun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Ara sıra ikna edici olmayan bir ses tonuyla, “Neşelen!” diyordu. Sanki benim stres içinde olmam onu utandırıyordu ve buna nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu.

Bacağındaki silahın üzerine parmaklarıyla tıklattırken arka arkaya, “Sorun ne? Beğenmedin mi? Beğenmişe benzemiyorsun,” diyordu. Dar bej yemek odasını, hak ettiğinden fazla övmeye biraz zorlandı, sonra ilk getirildiğim yer olan, beni kilitletiği odayı turumuza dâhil etti.

Bana çizgili halının bulunduğu odanın eskiden bir garaj olduğunu söyledi. “Hâlâ bir garaj var,” diyerek ekledi çabucak, sanki bir garajın olmayışı beni ilgilendiriyormuş gibi. “Çift garaj, evden ayrık. Ama eskiden içeride de bir tane vardı. İki taneye ihtiyacımız yoktu ve biz de bunu oyun odasına çevirmeye karar verdik.” Şoka girdiğimi görünce içini çekti. “Sana güvenmekte gönülsüz olduğumu düşünmeni istemiyorum,” dedi. “Benim hakkımda bilmediğin çok şey varmış gibi görünüyor, biliyorum, ama söz veriyorum, hepsini anlatacağım, en önemli olan sensin, Sally. İlgi odağım olan tek kişi sensin, en azından şimdilik. Eğer geçmişten bahsedersen buna kızmazsın değil mi?”

“Hayır,” dediğimi duydum. Zaman içinde geriye gidebilmeyi dilerdim, kendi geçmişime. Kendime ondan uzak durmam için bağırarak isterdim. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Eğer şimdi bir kaçksa geçen yıl onunla tanıştığım zaman da mutlaka bir kaçıktı. Neden anlamadım? Neyim vardı benim? Bu bana bir ceza mı? Onu fazla çekici bile bulmamıştım. Bir macera yaşamak, özgür geçecek haftamın son saniyesine kadar tadını çıkarmak için o kadar mı çaresizdim ki tüm uyarı işaretlerini kaçırdım? Nick’i kaybedebilirdim, çocuklarımı, tüm hayatımı... Çünkü o kadar erkek arasından oynamak için bu adamı seçtim.

Kararlılığım arttı. Ne pahasına olursa olsun oradan çıkmak zorundaydım.

“Bana evin kalan kısımlarını da göster,” dedim.

Teşvike ihtiyacı yoktu. O beni bir odadan diğerine kolumdan tutarak çekiştirirken, elimle yakalayabileceğim ve vurarak adamı bayıltabileceğim bir nesne aradım. Holdeki masanın üzerinde işlenmiş demirden bir mektup kutusu ve yanında bir abajur vardı. İkisinden biri işimi görebilirdi. Sadece gözlerini benden birkaç saniye ayırması gerekiyordu...

Gördüğüm kadarıyla evin en büyük odası salondtu. Büyük sandalyeler ve kasvetli, kahverengi, deri kaplı kanepelerle doldurulmuştu. Yerde kadife görünümlü bej bir halı vardı. Kitap raflarıyla kaplanmış olan duvarlar beyazdı. Odadan çıktıktan sonra kitaplardan bir tekının bile ismine bakmadığımı fark ettim; düzinelerceydi. Duvarda bir şey daha vardı –çerçevesi, canlı renklerde bir poster, üzerinde bir şey yazılıydı– El Salvador’la ilgili bir şeydi.

Daha dikkatli olmalıydım. Eğer buradan çıkmayı başarabilirsem, bu evi polise tarif edebilmeliydim.

Üst kata çıkarken yarı yolda durdu, “Salonda televizyon olmadığını fark etmişsinizdir. Salonda bulunan bir TV, sohbeti öldürür ama eğer sen istersen odana bir tane alabilirim,” dedi.

O benim odam değildi. Adama haykırmak istedim. Buradaki hiçbir şey bana ait değildi.

Üst katta biri hariç kapıları ardına dek açık olan altı oda vardı. Beni odaların her birinin içine sürükledi ve sonra anında çıkardı. Birinde spor aletleri –ağırlıklar, koşu bandı, egzersiz bisikleti, kondisyon aleti– müzik seti, bordo deri kaplı kulüp tarzı dönen sandalye ve gördüğüm en iri hoparlörler vardı. İkincisi soluk maviye boyalı duvarları, mavi halısı, beyaz çerçevesi lacivert perdeleri ve mavi örtülü çift kişilik bir yatağı olan bir yatak odasıydı. Yatağın üzerinde titizce katlanmış iki mavi havlu duruyordu. “Bu konuk odası,” dedi, “Ama biz ona mavi oda diyoruz.”

Bir sonraki yatak odasında her şey pembe ve çiçekliydi. *Küçük bir kız çocuğu odasıydı*. Bayılacakmışım gibi hissettim. Duvara dayanmış tek kişilik bir yatak vardı. Yanında iki oyuncak beşik ve bir küvet duruyordu. Beni kolumdan çekerek odaların en küçüğü olan sandık odasına götürmeden önce, büyük yatak odasına sadece kaçamak bir bakış atabildim. Sandık odasında beyaz benekli patlıcan moru bir halı vardı. Duvarlar sarıydı. Bir çalışma masası ve kitap dolu duvar rafları vardı. Gözlerim üniversitedeyken okumuş olduğum bir romana takıldı: *Gizli Ajan*, Joseph Conrad. Nefret etmiştim. Conrad'ın yazdığı başka kitaplar da vardı, sekiz veya dokuz tane, hiç duymadığım isimler: *Almayer* bilmem ne. Gözlerimi yukarıdaki raflara kaydırdım, çünkü ismin tamamını okumak için yeterince sabırlı değildim.

Odada yanlışı olan şey neydi?

Kol çevremde halka şeklinde bir acı duydum ve odadan dışarıya, sahanlığa çekildim. Bir şey mi görmüştüm? Gözüme takılan ve bana yanlışı görünen şey neydi?

Adam beni kattaki son odaya doğru yönlendirdi, kapısı kapalı olan tek odaya. Tokmağı çevirmeyi denedi. "Kilitli, gördün mü? Su tesisatında arıza var ve bir su baskını istemiyorum." Parlak kilide baktım. Yeniye benziyordu. Ne kadar yakın zamanda takmıştı acaba? "Sana kullanabileceğin banyoyu göstereyim." Bana alt kata doğru silahı da refakat ediyordu; sırtıma dayandığını hissedebiliyordum.

Yarıyolda dengemi kaybederek düştüm ve yan tarafımı basamaklara çarptım. "Dikkat et!" dedi. Sesindeki paniği hissettim. Beni önemsediyini mi hayal ediyordu? Kendine bunu mu tekrarlıyordu, gerekçesi bu muydu?

Ayağa kalktım, nefesim kesildi ama acı çektiğimi ona göstermemekte kararlıydım. Bana "özel banyom"u göstermek için can atıyordu. Holde, merdivenlerin altında ve mutfak girişinin diğer yanından merdiven çizgisini takip eden eğimli bir kapı vardı. Daha önce fark etmemiştim. Açtı. İçinde bir tuvalet, lavabo ve küvet vardı. Hepsi bir-

birinden birkaç santim uzaklıktaydı. Kapı kapalıyken birinin küvetin önünde ayakta durmasının mümkün olacağından emin değildim.

“Sanırım küçük ve güzel,” dedi. “Burası merdivenlerin altındaki kilerdi. Burayı bir banyoya çevirmek hiç istememiştim; bu evde fazla saklama alanı yok ve büyük yatak odasında bir ebeveyn banyosu var...” Sanki aklına istenmeyen bir hatıra gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. “Sanırım tartışmayı kaybetmem iyi olmuş.”

“Kiminle tartıştın?” Sordum ama beni dinlemiyordu. Sanki “hiyerarşik dağılım” gibi sözler mırıldanıyordu.

“Pardon?” dedim.

“Sosyal hiyerarşik dağılım.”

“O da ne?” *Mark Bretherick bir bilim adamıydı. Bu adam da öyle olabilir miydi? Birbirlerini oradan mı tanıyorlardı?*

“Ebeveyn banyoları. Yurt dışı tatilleri de. Fark etmez.” Konuyu değiştirmek için neredeyse yüzüme vurarak silahını salladı. Mark Bretherick bana Geraldine ve Lucy’nin cesetlerinin Corn Mill House’daki iki banyoda bulunduklarından söz etmişti. Bu adamın evindeki banyolardan birinin kapısı kitliydi. Bunun bir anlamı var mıydı?

“Anlamıyorum,” dedim. Gözlerine baktım ve yakalayabileceğim bir ipucu aradım. Beni bırakması için onu nasıl ikna edebilirdim?

“Şimdi Nick’i aramak ister misin?” diye sordu.

“Evet.” Sesimin yalvarıyor gibi çıkmaması için uğraştım.

Telefonumu bana uzattı. “Fazla konuşma. Yanlış bir şey söyleme. Benimle ilgili. Eğer denersen anlarım.”

“Söylemem.”

“Meşgul olduğunu ve ne zaman döneceğini bilmediğini söyle.” Silahı başımın yanına dayadı.

Nick üçüncü çalıştan sonra cevap verdi. “Benim,” dedim.

“Sal? Benim ve çocukların varlığını unuttuğunu sandım. Neden dün gece aramadın? Onlara arayacağımı söyledim, hayal kırıklığına uğradılar.”

“Özür dilerim, Nick...”

“Ne zaman dönüyorsun? İş durumunla ilgili konuşmamız ve bir çözüm bulmamız gerek. Venedik’i Kurtarma, her istediklerinde her şeyi bir kenara bırakıp koşmanı bekleyemez.”

“Nick...”

“Bu çok saçma, Sal! Beni arayacak zamanın bile olmadı mı? İşverenlerinin senin iki küçük çocuğun olduğunu unutmalarına şaşmazdım ama sen de çoğu zaman unutmuş gibi davranıyorsun!”

Gözyaşlarına boğuldum. Bu büyük haksızlıktı. Nick çok seyrek öfkelenirdi. “Bunu şimdi tartışamam,” dedim. “Buzlukta Zoe ve Jake’in çayla yiyebilecekleri bir yığın şey var.”

“Ne zaman dönüyorsun?”

Bu soruyu duymak ve cevaplamak tahmin ettiğim kadar acı verici. “Bilmiyorum. Yakında, umarım.”

Bir duraksama.

“Ağlıyor musun?” Nick soruyor. “Bak, sızlandığım için üzgünüm. Tüm bunları tek başıma yapmak zorunda oluşum bir kâbus, hepsi bu. Ve... Bazen işinin hayatının tamamını ele geçireceğinden endişeleniyorum. Birçok kadın çocuk sahibi olduktan sonra çalışma saatlerini azaltıyor; belki sen de bunu düşünmeye başlamalısın.”

Konuşmaya başlamadan önce içimden beşe kadar saydım. “Hayır.” *Hayır, hayır, hayır.* “Bir şeyin saatini azaltmıyorum. Bu çok nadir olabilecek bir kriz. Owen Mellish ve ben her işimizi bırakarak, gelip bunu çözmek zorundaydık.” Haydi, Nick. Düşün. Owen’ın benimle Venedik’te bir işi olamaz, o benimle HS Silsford’da çalışıyor. Nick’e sayısız kez Owen’ın Venedik işini alamadığı için beni kışkırdığını düşündüğümü söylemiştim.

Nick, “Owen Mellish?” diyor. Tanrı’ya şükür. “Balgam sesli sürünge mi?”

“Evet.”

Kocam şaşırması bir sesle, “Ah, tabii,” dedi. Bekledim. O an tek ihtiyacım olan şey onun bana her şeyin yolunda olup olmadığını sormasıydı. Ona detayları veremeyecek olsam da en azından sorularına evet ya da hayır şeklinde cevap verebilirdim ve bu onu uyarma için yeterli olurdu. Polisi arardı.

Bekledim. Kafayı bulmuş gibi nefes aldım. Ara sıra şüphe uyardırmamak için Nick konuşuyormuş gibi başımı salladım. Silah tenime değiyordu. Birkaç saniye sonra Nick, “Harika,” dedi. Bir yanlışlık vardı: Sesi eğleniyor gibi çıkıyordu, endişeli değildi. “Karım Bay Balgam-ses’le Venedik’e kaçmış. Dinle. Gitmem gerek. Bu gece ara, tamam mı?”

Telefonun kapandığını işittim.

Mark, “Ne büyük bir hüsrana,” dedi. Mark olmayan adam. “Kariyeri olan bir adamla evlenmeliydin, işi değil. Nick asla anlamayacak.”

Ne konuşabiliyordum ne de ağlamayı kesebiliyordum.

“Teselliye çok az ihtiyacın oluyor –çok güçlüsün, dinamiksin ve beceriklisin– ama şimdi, ona gerçekten ihtiyacın olduğunda, Nick seni hüsrana uğrattıyor.”

“Dur, dur....” Esther’i aramak istiyordum ama bana asla izin vermezdi. Esther başımın dertte olduğunu anında anlayacaktı.

“Seddon Hall’dayken bana aile hayatı için yaratılmadığımı düşündüğünü söylediğini hatırlıyor musun?”

Sadaksızdım. Nick’e ve çocuklarıma sadık davranmadım. Bu nedenle cezalandırılıyordum.

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.” Kolunu omzuma dolayarak sıktı. “Sana bunu o zaman da söylemiştim. Sorun, yanlış bir ailenin parçası olmaya çalışman.”

YANLIŞ ANNE

“Bu doğru değil...”

“Sen mükemmel bir eş ve annesin, Sally. Bu, yakın zamanda farkına vardığım bir şey. Nedenini biliyor musun? Çünkü sen dengeyi yakalamayı biliyorsun. Kendini Zoe ve Jake’e adanmışsın –onlara bayılıyorsun, onlara çok iyi bakıyorsun– ama ayrıca kendine ait bir gayen de var. Bu da seni örnek bir insan yapıyor.” Gülümsedi. “Özellikle Zoe için.”

Bedenimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Kızımdan sanki ortak endişemizmiş gibi, sanki onu tanıyormuş ve önemsiyormuş gibi konuşmaya nasıl cüret ederdi?

“Nick’in hayatını kolaylaştırabilmek için, seni kendini feda etmeye zorlamasına izin verme. Pek çok kocanın karılarına yaptığı bir şey bu, sağlıklı değil.” Silahı pantolon cebine koyarak ellerini ovuşturdu. “Tamam,” dedi. “Ders bitti. Haydi gidip seni odana yerleştirelim.”

Delil No: VN8723

Dosya No: VN87

**Görevli Memur: Komiser Muavini Samuel
Kombothekra**

**GERALDINE BREThERICK’İN GÜNLÜĞÜ, ALINTI 6/9
(Corn Mill House, Castle Park, Spilling, RY29 0LE ad-
resindeki Toshiba dizüstü bilgisayarın hard diskinden
alınmıştır.)**

9 Mayıs 2006, 22:30

Bugün sık sık yapma hayalini kurduğum ama asla yapamayaca-
ğımı düşündüğüm bir şeyi yaptım. Arsızlığımı görmezden geldim.
Bu sabah saat onda cep telefonum çaldı. Arayan Bayan Flowers’tı.

Lucy'nin hasta olduğunu haber vermek ve bana gelip onu almamı söylemek için aramıştı. Göğsümün içinde iri beton blokların arkaya düştüklerini hissettim, korkunç bir farkındalığın “domino etkisi” gibiydi: Bana emredildiği gibi direkt St. Swithun's'a gidersem hiçbir şey yapamayacaktım sanki.

Çocuklar hep hasta olurdu; genellikle önemsizdi. Lucy'nin nasıl olduğunu sordum.

Bayan Flowers, “Dingin,” dedi. “Bayan Toms'ın kucağında oturuyor, masal okuyorlar. Annesini görünce neşeleneceğinden eminim.”

Kendimi, “Onu gelip alabilmeyi isterdim ama Prag'dayım,” derken buldum. Neden Prag'ı seçtiğimi bilmiyorum. Belki ismi kısa ve öz olduğu içindir. Kötü bir ruh hali içindeyken söylemesi kolaydı. “İlk uçağa yetişsem bile...” Sanki bir çıkar yol bulmaya çalışıyor gibi duraksadım. “Hayır, en iyisi Mark'ı arayın,” dedim.

Bayan Flowers, “Zaten aradım,” dedi. “Bir sekreter toplantı için dışarıda olduğunu ve öğle yemeğinden önce dönmeyeceğini söyledi.”

“Ah!” Sesimin kederli çıkmasına çalıştım. “O zamana kadar idare edebilir misiniz?”

Bayan Flowers içini çekti. “Biz idare edebiliriz. Endişelendiğim kişi Lucy. Unutun. Onu kucaklayıp babası gelene dek mutlu tutmayı deneriz.”

Denersen başarırısın, diye düşündüm çünkü küçük çocuklarla arası iyiydi. Ne kadar bencil bir anne olduğumu söylesem de aslında ben de Lucy'yi düşünüyordum. Lucy'yi hasta olduğu için son kez okuldan erken aldığım zaman, sonunda kendimi yanaklarımdan aşağıya süzülen hırs gözyaşları arasında ona tehditler savururken bulmuştum. Daha sonra Lucy, “Bugün okulda çok hastaydım, babacığım,” dedi Mark'a. “Bu anneciğimi de hasta etti, eve gelene dek ağladı. Değil mi, anneciğim?” Çok şükür hikâyenin kalanını Mark'a anlatmadı: Parmağımı yüzüne doğru sallayarak, “Eğer hastaysan bundan sonra

eve gelir gelmez yatağa gideceksin ve uzun bir uyku çekeceksin; günün kalan kısmında uyuyacaksın ki ben yapmam gereken işleri yapabileyim. Eğer uyumayacaksan bu, okulda kalabilecek kadar iyi olduğun anlamına gelir ve seni hemen geri götürürüm,” demiştim. Korkunç şeyler söyledim, biliyorum ama o gün pazartesiydi. Kim-senin inanmayacağı kadar çok sabırsızlanarak beklerdim pazartesi günlerini; her hafta sonundan sonra Lucy’den uzaklaşmak, kendime vakit ayırmak ve düşünme alanı ihtiyacım dayanılmaz hale gelirdi. Kızımı çok seviyordum ama annelik yapmakta bir felakettim. Benden beklenen fedakârlıklar doğama aykırıydı ve dünyanın doğuştan gelen eksikliklerimi ortaya dökmeye başlamasının vaktiydi, Bayan Flowers da dâhildi buna. Eğer kötü bir tenis oyuncusuyum deseydim, kimse beni Martina Navratilova kadar iyi olana dek denemeye teşvik etmezdi.

Hepimiz “güçlü yönlerimize oynamalıyız”. Bu nedenle Cordy bana yeni bebeği doğunca işinden ayrılmayı planladığını söylediği zaman kendimi ihanete uğramış hissettim. Onun Dermot’yu terk etme nedeninin aynı zamanda Oonagh ve anneliği de terk etmekle ilgili olduğu teorim yanlış çıktı. Nedenini sorduğumda aldığım yanıt, “Birkaç yıl çalışmadan da idare edebilirim,” oldu. “İyi miktarda birikimim var. Ayrıca çalışan bir anne olmak hoşuma gitmiyordu. Çocuklarımın yanında olmak istiyorum. Yaşlanan anne babama veya çocuk bakıcısına güvenmek istemiyorum. Tüm annelik işini ben üstlenmeliyim. Uygun şekilde.”

Kendimi küskün hissettim ve hislerimin yatışması için beklerken konuşamadım. Öyleyse öyledir, diye düşündüm: Tanıştığım en zeki kadınlardan birinin kariyerinin bitişiydi. Cordy hangi profesyonel kariyeri seçerse seçsin en üst basamağına tırmanabilecek nitelik-teydi. Eğer bir mali danışman olmaktan hoşlanmıyorsa başka bir şeyle uğraşabilirdi – bir avukatlık ya da doktorluk eğitimi alabilirdi, kitap yazabilirdi, ne olursa. Cordy’ye karşı daima onun dediği gibi kendilerini ‘tümüyle annelik işine’ bulayan, annelikte sadece buna

mecbur oldukları için çok iyi olan, evlerinin kapısından dışarıya bir adım atmaya korkan ve bunun için mükemmel bir mazerete ihtiyacı olanlara duyduğumdan çok daha büyük bir saygı duydum. Gerçek dünyada iş yapamazlar mıydı? Bebek yap, sonra herkesin seni çocuğuna olan adanmışlığın ve bağlılığın için övmesini bekle. Çocuğunun beslenme kutusunu çalışan annelerin güvendiği minik ezik elmalar yerine papayalar ve kivilerle doldurduğun için kendinle gururlan. Okul kapısında dikilip, “Tek istediğim bir anne olmak,” diye şaki.

Aynı durum, çocuk sahibi olmayanlar için hoş görülemezdi, değil mi? “Pardon, bayan, ama neden bütün gün evde bir şey yapmadan oturuyorsunuz?” “Ah, şey, çünkü tüm zamanımı bir yeğen olmaya adanmıştım. Biliyor musunuz, bir teyzem var. Bu nedenle bir başarı elde etmemeye karar verdim. Gerçekten tüm vaktimi ve enerjimi yeğenliğe harcamak istiyorum.” İnsanlar patavatsız davranarak, “Bir yeğen olmanın yanında bir başka işle de uğraşman gerektiğini düşünmüyor musun?” diye soracaklardı. Ben cevabı çok açık olarak biliyordum: Bebekler ve çocuklar teyzelerden daha fazla vakit alırdı. Ne olursa olsun, sözlerimin içinde esas bir gerçeklik vardı.

Cordy’ye maymun pençesiyle ilgili hayalet öyküsünü bilip bilmediğini sordum. Bilmiyordu. Öyküyü tüm detaylarıyla hatırlayamıyor oluşum pek yardım etmemişti. Ona biraz kesilmiş bir versiyonunu anlattım. “Yaşlı bir çift, üzerine bir dilek dileyebilecekleri bir maymun pençesi bulur. Ne dilerlerse yerine gelecektir,” dedim. “Trajik bir kaza nedeniyle tek oğullarını kaybetmişler, çalıştığı fabrikadaki bir makinenin içine düşerek fena halde parçalanarak, ölmüş...”

Cordy, “Onun ölmüş olmamasını mı dilediler?” diye tahminde bulundu.

Gülümsedim. Hikâyeyi kelimesi kelimesine doğru olan şekliyle söylemeliydiniz yoksa işe yaramazdı. “Çift gözlerini kapattı, maymun pençesini ellerinde tuttular, ‘Lütfen, lütfen, oğlumuzu geri getir, bu tek dileğimiz,’ dediler. O gece kapıları çalındı. Telaşla açtılar. Gelen

oydu. Sadece olması gerektiği gibi değildi: Yürüyen, nefes alan, parçalanmış kanlı bir yığın, kazadan sonraki haliyle can bulmuş bir et parçası, insan olarak tanınmayacak halde...”

“İyyy! Cordy dirseğini göğüs kafesine geçirdi. “Kapat çeneni.”

“Çalışan anneleri düşündüğümde aklıma hep bu hikâye gelir.”

“Tanrı aşkına! Neden?” diye sordu Cordy.

Ona, “Çünkü bir kadın çocuk sahibi olduktan sonra, Tarla korusun, işine döndüğünde artık eskisi gibi değildir. Eski kişiliğinin yarı yıkılmış bir halidir. Parçalanmış, görsel olarak altüst olmuştur, eski işine geri döner, kapıyı çalar ve meslektaşları onda gördükleri değişimden dolayı dehşete kapılırlar.”

Cordy mırıldandı. “Belki çalışmaktan tamamen vazgeçmeliyim.”

“Yoo!” Onu tersledim. Hikâyenin tüm anafikrini kaçırmıştı. “Maymun pençeli anne nasıl görüldüğünü umursamaz çocuğunun. Nereye ait olduğunu bilir ve diğerleri ne düşünürse düşünsün oraya geri dönmekte kararlıdır.”

Cordy bana tuhafmışım gibi baktı.

“Kariyerini kurban etme,” diyerek ona yalvardım. “Çabalamaya devam eden, içi dışına çıktığı halde hâlâ mücadele eden tüm diğer maymun pençeli anneleri düşün. Eğer pes edersen onları yarı yolda bırakmış olursun.”

Bana düşünceğini söyledi ama sadece beni susturmak için böyle söylediğini sezdim. Daha sonra küçük nasihatimin anlamsız olduğunu anladım. Kimseye bir şey söyleyemezdim; kimse dinlemezdi. Ben ve Mark örneğinde olduğu gibiydi. Tüm yeteneklerimi tek kalemde silerek kendimi ucuza sattığımı düşünüyordu. Bence yanlıştı. Benim resim ya da heykel yapmamı istiyordu. Kendimi tamamlanmış hissedeceğimi söylüyordu ama bu saçmalıktı. Bunları kendi iyiliğim için yapmamı istemiyordu. Kendi “cep harçlığı” kazanmamı, ona bunun kendisini daha iyi hissettireceği için istiyordu.

9/8/06

Sellers, Belcher Close 2 numaraya bakarak, “Pahalı ve çirkin,” dedi. “Şu oyuncak evleri andıran yeni mülklerden nefret ediyorum.” Bunun kız arkadaşı Suki’nin bakış açısı olacağını biliyordu. Bir kilise ya da ahırdan dönüştürülerek inşa edilmiş bir evi tercih ederdi, yüzlerce yıllık ve sıra dışı bir şey.

Gibbs, “Benim için dert değil,” dedi. “Senin evinden daha iyiler. Bir süre önce Debbie bir ev satın almak için peşimdeydi. Ona hayal kurmaya devam etmesini söyledim. Dört odalı olanlar neredeyse yarım milyona satılıyor.”

Sellers’ın cep telefonu çalmaya başladı. Gibbs ise yanında mırıldanmaya başladı, “Tamam, tathım, temizlen, taksin geldi...” Sellers’ı beceriksizce taklidi rutin bir tiyatro gösterisine dönüşmüştü.

“Şu saçmalığı unutacak mısın artık? Pardon, Waterhouse.” Sellers başını çevirdi ve konuşmaya devam etti. “Evet, sorun değil. Eğer biliyorlarsa.”

“Neyi biliyorlarsa?”

“Amy Oliva’nın babasının ismini öğrenmemizi istiyor.”

“O neden St. Swithun’s’ı aramıyor?”

“Okul kapandı, göt kafa!”

Sellers kapı zilini çaldı. Bir erkek seslendi, “Geliyorum!” Beklediler.

Kapıyı açtığı zaman yüzü kızarmıştı ve kravatını çekip çıkarıyordu. Her yönden fırlayan saçları dağınıktı. Sellers onun yirmili yaşların sonunda ya da otuzların başında olduğunu tahmin etti. Takım elbisesinin ceketi merdivenlerin başında bir yığın halinde duruyordu ve evrak çantası holün ortasında açık, içinden çıkanlar etrafına savrulmuştu.

Gibbs bunun iyi niyetli ama işe yaramaz olduğunu düşündü.

“Kusura bakmayın. İşten yeni geldim. Bu arada cüzdanımı kaybetmeyi başarmışım. Yukarıda onu arıyordum. Korkarım şu her şeyin ters gittiği günlerden birini yaşıyorum. Eve getirdiğimden eminim ama...” Aşağı doğru ayaklarına baktı ve sonra dönerek onların arkasına baktı.

“Her neyse...”

Sellers kimliğini gösterirken, “Culver Vadisi cinayet masası dedektifleri Gibbs ve Sellers,” dedi.

“Cinayet masası mı? Ne... Çocuklarım iyi mi?”

Sellers ona, “Kötü bir haber getirmedik,” dedi. “Oliva ailesini bulmaya çalışıyoruz. Bu evi satın aldığınız kişilerin ismi bu muydu?”

Adam, “Hıh!” dedi. “Bekleyin burada. Bekleyin.” Holün sonuna doğru telaşla yürüdü ve sonundaki bir odada gözden kayboldu. Geri döndüğünde iki elinde otuz santim yüksekliğinde bir yığın zarf taşıyordu. “Onları bulduğunuz zaman bunları verebilirsiniz. Anlaşılan taşındıktan sonraki ilk yılın ardından posta iletme servisini yenilemişler.” Onları almaktan kaçınmak üzere bir adım gerileyen Gibbs’e doğru zarfları vermeyi denedi.

“İletilen adres sizde var mı?”

Adam kızmış görünerek, “Bir adres ve telefon numarası bırakmışlardı ama uydurma oldukları çıktı ortaya,” dedi.

“Uydurma?” Sellers bir heyecan dalgası hissetti. Bir gelişme olmak üzereydi. Bunu sık sık tam gerçekleşmeden önce hissederdi. Suki ona sezgilerinin olduğunu söyledi.

“Numarayı aradım ve bana cevap verenler Olivaları hiç tanımadıklarını söylediler. Birkaç soru daha sordum ve bana verilen numaranın adrese de uymadığını keşfettim. Öyleyse ya numara yanlıştı ya da yalan söylediler, nereye gittiklerini bilmemizi istemediler.” Adam omuz silkti. “Nedenini Tanrı bilir. Satış kontratı dostane bir şekilde imzalandı. Çevreden duyduklarımız gibi perdeler ya da lambalar üzerine tartışmalar yaşamadık.”

Sellers zarfları adamdan aldı. Çoğu Encarna Oliva, Encarnacion Oliva ve Bay & Bayan Oliva’ya hitaben gönderilmiş gereksiz postaydı. Amy’ye gönderilmiş iki zarf vardı. Sellers babaya gönderilmiş bir şey olmadığını fark etti.

“Bay Oliva: İlk adı neydi?”

“Ah... hmm...bekle.” Kapıdaki adam tırnağını kemiriyordu.

Gibbs, “Bir İspanyol ismi miydi?” diye sordu.

“Evet! Nasıl... Ah, tabii, çünkü İspanyollar ve İspanya’ya gittiler.” Adam utanmış şekilde güldü. “Benim değil de sizin cinayet masası için çalışıyor olmanızın nedeni bu. Ve aynı zamanda cüzdanımı kaybediş sebebim. Ah, Angel, buydu. Meleğin İspanyolcası. Ama An-hel diye telaffuz ediliyor. Farklı ülkeler, farklı gelenekler. Angel isminde bir İngiliz herif olmak istemezdim.”

Sellers, “Ne işle uğraştığını biliyor musunuz?” diye sordu.

“Culver Vadisi Hastanesi’nde kalp cerrahı.”

“Sizin isminizi alabilir miyim?”

“Harry Martineau. Sonu e-a-u ile bitiyor.”

“Bu evi onlardan ne zaman satın aldınız?”

“Ah, Tanrım, sanırım bunu karıma sormanız gerekecek. Geçen yıl, sanırım mayıs ayında. Evet, mayıs. Hatırladım çünkü FA Kupası finalinden kısa süre sonraydı. Eski evimizde izlemiştik ama eşyalarımıza toparlamaya başlamıştık. Kusura bakmayın pek zeki değilim!” Güldü.

Gibbs, Martineau’dan hoşlanmamıştı. FA Kupa finalini izlerken nerede olduğunu hatırlamanın zekâyla bir ilgisi yoktu. Gibbs tüm

yetişkin hayatı boyunca ilk kez bu yıl finali kaçırmıştı. Debbie düşük yapmıştı; bütün bir günü ve geceyi hastanede geçirmişlerdi. Gibbs bunu iş yerinde kimseye söylememişti ve Debbie'ye de diğerlerinin önünde bu konudan bahsetmemesini tembih etmişti. İş arkadaşlarının bilmesini umursamazdı ama karakolda konuşulmasını istemiyordu.

“O adres ve telefon numarası hâlâ sizde mi?” diye sordu Sellers.

“Bir yerlerde ama... Yarın bu saatlerde uğrayabilir misiniz? Nerede olduğunu karım biliyor. Ya da neden içeriye girip beklemiyorsunuz? Fazla geç kalmaz. Veya sabah ilk işiniz buraya gelmek olsun. Evden saat...”

“Eğer bulursanız beni arayın.” Hoş karşılamadığı teklifler zincirini kırmakta usta olan Sellers ona kartını uzattı.

“Ararız.”

O ve Sellers arabaya doğru yürürlerken Gibbs, “Mankafa,” diye mırıldandı.

Sellers çoktan Waterhouse'la konuşmaya başlamıştı. Gibbs, Sellers'ın söylediklerini dinlerken ses tonunun memnuniyetten hüsrana ve sonra şaşkınlığa dönüşmesine şahit oldu.

“Bu nasıl olur?” Sellers yüksek sesle kendine soruyordu ve arabaya binerken cep telefonunu dikkatle dinliyordu. Sezgileri nereye kaybolmuştu? Belki onlara hiç sahip olmamıştı; Stacey ona bu tarz bir yorum yapmamıştı. Belki Suki ona küstahlık etmişti. Gibbs, Sellers'a, “Waterhouse ismi daha önce duyduğunu söyledi,” dedi. “Yakın zamanda. Sesi bitkin geliyordu, bazen nasıl olduğunu bilirsin.” Sellers cebinden Barbara Fitzgerald'ın ona verdiği isim listesini çıkardı: Baykuş barınağı gezi listesi. Hayır, orada yoktu. Birden, listedeki tüm isimler Sellers'a tanıdık gelmeye başladı. Aklını mı kaçırıyordu? Acaba nedeni listeyi daha önce okumuş olması mıydı?

Gibbs, “Waterhouse An-hel Oliva ismini mi duymuş?” dedi. “O zaman kahrolası...”

“Hayır.” Sellers sözünü kesti. “Harry Martineau. Sonu e-a-u ile biten. Tıpkı böyle söyledi. Tamamen Martineau’nun söylediği şekilde. Kelimesi kelimesine.”

Charlie Zailer yerde bacak bacak üzerine atmış, önünde iki kumaş örneğiyle salonun ortasında oturuyordu: Villandry Şampanya ve Caitlyn Bisküvi. Biri fitilli açık altın renkli ve diğeri ise yine aynı renkte gösterişli kadifedendi. Charlie bir saate yakın bir süredir onlara bakıyordu ancak henüz bir karar verme aşamasına yakın bile değildi. Bu şeylere insan nasıl karar verebilirdi? Dışarısı karanlıktı ama o kalkıp, perdeleri kapatmaya dahi üşeniyordu.

Şu an karşı karşıya olduğu tek zorlu görev kız kardeşinin getirdiği kumaşlar arasında bir seçim yapmak değildi; ayrıca seçeceği kumaşla kaplanmak üzere bir de koltuk ve kanepeler seçmesi gerekiyordu. Winchester tarzı bir koltuk mu? Burgess tarzı bir kanepeler mi? Kararsızlığına şaşarak akşamının çoğunu Laura Ashley kataloğunun sayfalarını çevirerek harcamıştı. Başlangıçtaki itirazlarını bir kenara bırakınca kataloğu çok beğenmişti. Pembelerine, bordolarına, püsküllerine, cam boncuklarına ve pullarına hayran kalmıştı – bir zamanlar nefret ettiği şeyler. “Kombin önerileri” sayfalarındaki lüks ve ışıltılı odalar... Erkeklerin evlenmek isteyeceği tarz kadınların sahip olduğu odalara benziyorlardı.

Charlie bu düşüncesi nedeniyle dehşete kapılarak homurdandı. Ne çeşit bir salyaları akarken aptalca sırttan beyinsize dönüşüyordu? Yine de fikir aklından çıkmadı: *Eğer benim yatak odam böyle görünseydi, yürüyeceğinden hiç şüphe duymadan Simon’la evlenirdim. Karamel renkli saten yatak örtüleri olan kadınlar asla terk edilmezlerdi.*

Otuz dokuz yaşındayken on altı yaşında olduğundan daha ümitsiz olması ne kadar utanç vericiydi.

YANLIŞ ANNE

Caitlyn Bisküvi. Villandry Şampanya. İkisinden biri olurdu. Charlie'nin kemikleri uzun süredir aynı pozisyonda oturmaktan ağrımişti.

Kapı zili çaldı. Sanki yakalanmış gibi ayağa fırladı. Kapıdaki her kimse camdan içeriye göz atıp onu kumaş parçaları üzerine kamburunu çıkarmış, eğilirken görmüş olabilir miydi? Öyle olmadığını umdu. Satatine baktı: On bire on var. Simon. O olmalıydı. Bırakayım da o karar versin diye düşündü. İki kumaş örneğini burnuna dayayacak ve ona seçim yapması için beş saniye verecekti. Bakalım buna ne diyecekti.

Simon değildi. Stacey'ydi, Colin Sellers'ın karısı. Charlie'nin gülümsemesi yarım kalmıştı. Stacey siyah kemerli bir pardösünün altına pijama giymişti, pembe domuzlu beyaz pijamalar. Bir ayağı çıplaktı ve diğerinde lacivert bir terlik vardı. Terliğin eşi ise arkasında, bahçede kalmıştı. Stacey fena halde titriyordu.

Charlie onu hole aldı ve sonra geri çekilerek onu izledi. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Stacey gargara yapar gibi bir ses çıkararak kollarıyla bedenini sardı. Charlie bunun kolay olacağını düşündü. Suki Kitson hakkında bir şey bilmiyorsun. Sellers'ın şekilde ihanet ettiğinden haberin yok ama yine de onun asla böyle bir şey yapmayacağını söylemezsin; kısacası bilmiyorsun. Bir bilgin yok ve bir fikrin de yok. Ona verebileceğin tek şey votka, Marlboro Light ve yarım saat vakit.

Stacey'yi mutfaka götürdü ve iki büyük bardağa votka koydu. Bir sigara yaktı. Sadece üç tane kalmıştı ve o nedenle Stacey'ye ikram etmedi. "Ne oldu?" diye sordu. Tüm hissettiği kızgınlıkken sempatik davranmak güçtü. Sellers'ın kırkınıcı yaş günü partisinden bu yana, Charlie'nin onun isminin bahsedilmesinden bile ne kadar etkilendiği hakkında Stacey'nin muhtemelen bir fikri yoktu. Mutfak masasının üzerindeki keyifsiz ve zırlayan harabe acaba hatırlıyor muydu?

Charlie hatırlıyordu ve önemli olan da buydu. Simon'ın beş saniye önce terk ettiği, çırlıçıplak bir Charlie'nin içinde bulunduğu odaya Stacey ve iki arkadaşı aniden dalıvermişti. Simon, Charlie'yle

ilk kez birlikte olmanın eşliğindeyken bir açıklama yapmaksızın odadan kaçmıştı ve o günden bu yana bu konu üzerinde gerektiği gibi tartışmamışlardı. Charlie çok üzgündü ve öylesine büyük bir şok geçirmişti ki kalkıp koşarak üzerini örtecek bir çarşaf bulmayı ya da kapıyı kapatmayı akıl edememişti. Simon'ın beklenmedik terk etmesi onu nakavt etmişti. Stacey'yle çakırkeyif arkadaşları içeriye girerek ona aptal aptal bakmaya karar verdiklerinde halının üzerinde serilmiş yatıyordu. Arkadaşlardan ikisi çok utanarak hemen odadan çıkmışlardı, ancak Charlie'nin Sellers'ın amiri olduğunu bilen Stacey kıkırdarak gözden kaybolmadan önce, "Tüh!" demişti. Charlie onu bunun için asla affetmeyecekti.

Simon'ın yokluğunda da mutlu olabileceğini ispatlamaya çalışan Charlie, Sellers herkesi dışarıya atana dek partide kaldı. Partideyken, sabahın erken saatlerinde, Stacey'nin gördükleri hakkında dedikodu yaptığını duydu. Stacey dayandığı kanepede Charlie'nin oturduğunun farkında değildi. Arkadaşlarına onun uzun zamandır Simon'ın peşinde olduğunu anlatıyor ve onlara tam düşlerinizi süsleyen erkeği kafeslemişken, giysilerinizi çıkardığınız anda sıvışmasının ne kadar korkunç olduğunu hayal etmelerini söylüyordu. Charlie bile olayı bundan daha güzel özetleyemezdi.

Stacey'nin ona bir şey sormakta olduğunu fark etti. Fransızca bilip bilmediğini merak ediyordu. Fransızca mı? Bunun Sellers'ın Suki Kitson'ı düzmesiyle ilgisi neydi?

"Aseviyesindeyim ama mükemmel olduğumu söyleyemeyeceğim."

"Cambridge Üniversitesi'nde dil okutmanı olduğunu sanıyordum."

"Anglo-sakson, İskandinav ve Kelt. Üstelik lisan eğitiminden çok edebiyat ve tarih dersleriydi. Neden?"

Stacey yağmurluğunun cebinden bir kâğıt parçası çıkararak masanın üzerine bıraktı. Charlie üzerinde yazılanları okuyamayacak kadar uzaktaydı ve yerinden kıpırdamadı. İki paragraflık yazının olduğunu görebiliyordu. "Bu nedir?"

YANLIŞ ANNE

“Yaz tatilinde yapacağım Fransızca ödevim.”

Gecenin bir yarısı pijamalarıyla buraya ödevinden bahsetmeye mi geldin? Seni şapşal inek.

“Fransızca dersleri aldığımı biliyor musun?”

Sanki sekiz haberlerinde anons etmişler gibi. “Evet, biliyorum,” dedi.

“Bunu bize öğretmenimiz verdi.” Stacey ağzına bir yudum votka almak için duraksadı. İçki çenesinden aktı. “Bir şarkının sözleri. Hem İngilizce hem de Fransızca versiyonu. Bu şarkının bir İngiliz mi yoksa bir Fransız tarafından mı yazıldığını bulacağız. Bu imkânsız!” Stacey ağladı. “Demek istediğim, ben de en az diğerleri kadar akıllıyım ve kelimeleri ezberlemekte, fiil çekimlerinde çok iyiyim ama... Yine de aradaki farkı nasıl anlayabileceğimi bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim Dış Moğolistanlı¹² biri tarafından yazılmış olabileceği. Ve Colin, ondan nefret ediyorum! Bana yardım etmeyecek! Bazı arkadaşlarıma da sordum ama kimsenin bir fikri yok. Sen aklıma geldin ve senin bana yardım etmen *gerektiğini* düşündüm.”

Charlie meraklandı. Kâğıt parçasını eline alarak önce İngilizce sözleri okudu.

Dostum François

Dostum François bir kıkırtıdan fazlasıdır.

Dostum François bir şarkıya başladı.

Ondan kibarca çenesini kapamasını istedik.

“Sabırlı olun,” dedi,

Ve sonra hoş bir nakarat

Ve l u pişmiş aş su kattı.

İşte dostum François!

12 Dış Moğolistan. Argo deyim. Adı anımsanamayacak kadar uzak yerler için kullanılan bir deyim. (ç. n.)

Fransızca versiyonun başlığı “Mon Ami François”ydı ve farklı bir lisanda oluşunun dışında tamamen aynıydı. Charlie gülmek istedi. *Aferin sana, Bay Fransızca Öğretmeni.* Kelime listelerini herkes ezberleyebilirdi ama herhangi biri lisanların mantığını anlayamazdı. Stacey’ye, “Eminim tek şaşırın sen değilsindir,” dedi. “Öğretmenine çok zor olduğunu söyle.”

“Colin cevabı biliyor ama bana söylemiyor! Bana eğer bunu çözemezsem bir domuz kadar kalın kafalı olduğumu ve kendimi geliştirmeye çalışarak vakit harcadığımı söyledi. Bazen fazlasıyla nefret dolu olabiliyor!”

Charlie, “Birlikte çalışırken onun daha babacan olan olduğunu düşünürdüm,” dedi. “Ama karşılaştırdığım kişi sık sık yanımızda olan Chris Gibbs’di.”

“Benden hiç bahseder mi, beni sevdiğinden veya benimleyken nasıl hissettiğinden? Belki bahsetmiştir diye düşündüm çünkü sen de bir kadınsın.”

Charlie kuru bir sesle, “Hayır,” dedi. Sanki Stacey’nin ziyaretinin asıl nedenine yaklaşıyorlar gibi bir his vardı içinde.

Stacey, “Bu gece burada kalabilir miyim?” diye sordu.

“Üzgünüm. Yatak yok. Sadece yerde bir şilte var ve o da benim.”

“Yerde uyuyabilirim. Önemli değil.”

“Hayır, olmaz.” *Kesinlikle olmazdı.*

Kapı zili çaldı. Stacey bağırarak Charlie’ye burada olduğunu Sellers’a söylememesi için yalvardı. Charlie kapıyı açmaya giderken, “Arabamı kapının önüne park ettin, seni aptal göt,” diye mırıldandı. Gecenin geç saatinde ikinci ziyaretçisinin Colin Sellers’dan başkası olamayacağını düşünen Charlie kapıyı açtığında karşısında yüzünde hafifçe şaşkın –sanki orada olduğuna inanamıyor gibi– bir sırırtışla dikilen Simon Waterhouse’u buldu ve irkilerek, aniden sessizliğe büründü.

Charlie onu iki eliyle yakalayarak mutfağa sürükledi. Stacey'ye, "Artık gitmen gerekiyor," dedi. "Simon ve benim konuşacaklarımız var. Öyle değil mi, Simon?"

Simon ellerini pantolon ceplerine sokmuştu ve utanmışa benziyordu.

Stacey, "Ama bana cevabı söylemedin!" dedi. Ağzı bir karış açıktı. Yüzünün alt kısmı parlak sümük tabakasıyla kaplanmıştı.

Charlie, "Eğer cevabı söylersem bir anlamı kalmaz," dedi. "Öğretmenin bilmek istediği senin bunu çözüp çözemeyeceğin ve çözemiyorsun."

Charlie, Stacey'nin holden kapıya doğru yürüyüşünü, yağmurun altında ilerlerken terliğinin yanından geçişini ama onu almak için durmadan yoluna devam edişini izledi. Daha önce kapıyı kapatmak Charlie'ye bu kadar büyük bir zevk tattırmamıştı.

Simon, "Neler oluyor?" diye sordu.

Simon, Charlie ona olanları açıklarken, Stacey'nin oradan üzgün şekilde ayrılırken geride bıraktığı kâğıt parçasını eline aldı. Okurken bir aşağı bir yukarı yürüdü. "Bir İngiliz yazmış. Öyle değil mi?"

"Besbelli."

"François ismi yanıltmak için kullanılmış, Fransız olduğunu düşündürmek için, yoksa çok kolay olurdu."

"Ne? Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Simon dalga geçmiyordu.

"Haydi, çok bariz."

Simon, "Bence değil," dedi.

Charlie, "O zaman sen de Stacey Sellers kadar kalın kafalısın," dedi. "Her neyse. Ne istiyorsun?" Fazla önemsemiyor görünmeye çalışıyordu.

"Corn Mill House'da ne bulduğumuzu duydun mu?"

"İş mi konuşmak istiyorsun? Senin işin? Git ve Sam Kombothekra'yı uyandır. Ben uyumaya gidiyorum."

“Bir de... Diğer iş hakkında daha fazla düşündün mü diye merak ediyordum.”

“Diğer iş? *Diğer iş?*” Charlie uçarak Simon’ın üzerine atladı. Avuç içleriyle omuzlarından iterek onu odanın diğer tarafına gönderdi. “Telaffuz bile edemiyorsun, değil mi? Çünkü senin için bir anlamı yok! Bana âşık değilsin, en azından asla öyle olduğunu söylemedin. E-ee?” Charlie eğer bir tepki bekliyorsa biraz sessizlik yaratması gerektiğinin farkındaydı.

Simon nihayet, “Söylemek istediğim şeyleri söylememi benim için imkânsız hale getiriyorsun,” demeyi başardı.

Charlie çıkıştı, “Gerçi bana hep bir cüzzamh gibi davranırdın ve şimdi benimle evlenmek mi istiyorsun? Üstelik hiç beraber olmadığımız ve çıkmadığımız halde? Ne değişti?”

“Sen.”

Charlie bekledi.

“Şimdi bana ihtiyacın var. Daha önce yoktu. Bunu göstermemiş olsam dahi o zaman bile seni herkesten fazla önemsiyordum.”

Charlie sigara izmaritini Stacey’nin votkasından kalanın içine attı. “Belki ölçüyü kaçırıp bileklerinizi kesmeliyim,” dedi. “Kendimi senin için tamamen karşı konulmaz kılmalıyım.”

Simon başını salladı. “Çabalamanın anlamı yok, değil mi? Gitmem en iyisi.”

“Hayır. Kal. Bana olayı anlat.” Charlie’nin Simon’ın söylediklerini düşünecek zamana ihtiyacı vardı.

“Ya anlatacak gibi hissetmiyorsam artık?”

“Bir ilan-ı aşk istemiyorum senden.” Charlie zorla gülümsedi. “Doğru ruh halinde olmana gerek yok.”

Simon içini çekti. “Kimliği belirsiz mektubun sahibinin Esther Taylor olduğunu düşünüyoruz, gerçi henüz Geraldine Bretherick’e benzeyen bir Esther Taylor bulamadık. İki tanesine henüz ulaşmayı başaramadık, bu nedenle onlardan biri olduğunu umut ediyoruz. Neyse,

Corn Mill House'dan aldığımız çerçevelerin arkasındaki fotoğraflar Amy Oliva ve annesi Encarna'ya ait. Okul tarafından teyit edildi."

"Encarna?"

"Encarnacion. İspanyollar. Londra'daki Leyland Carver'da bir bankacıydı ve Amy'nin babası Angel Oliva ise Culver Vadisi Hastanesi'nde bir kalp cerrahıydı. İspanya'ya taşınmış olduklarını sanıyorduk ancak evlerini satın alan Harry Martineau'ya bıraktıkları iletişim bilgileri doğru değil. Şimdiye kadar çoktan İspanya'da olabildim ama Kardan Adam uçak biletinin parasını çıkarana dek Mark Bretherick'in bahçesinin her santimini kazmaya niyetli. Ne kadar inatçı olduğunu bilirsin. Angel Oliva'nın cesedini de bulacağımızı düşünüyor. Kombothekra da onunla aynı fikirde."

"Ama sen değilsin?"

Simon başını çevirdi. "Harry Martineau ismi sana tanıdık geliyor mu?" diye sordu.

"Bana mı? Hayır."

Simon gözlerini kapattı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve boynunu baş parmaklarıyla sertçe ovalamaya başladı. "Daha önce de görmüştüm, gördüğümü biliyorum. Ya da duymuştum."

Charlie, "Kafanda bir şey var, değil mi?" dedi.

"Norman'ın bana dönüş yapmasını bekliyorum."

"İTSM'den Norman'ı mı?"

Simon başıyla onayladı.

"Öyleyse bilgisayarla ilgili bir şey, Geraldine'in bilgisayarı?"

"Onay gelince sana söyleyeceğim."

Onaylanacağına dair şüphe yoktu; Simon haklı olduğundan emindi. Her zamanki gibi. Charlie direnemedi. "Eğer karın olsaydım bana bazı şeyleri onaylanmadan önce söyler miydin?"

"Bana Stacey Sellers'ın Fransızca bulmacasının cevabını söyler miydin?"

Charlie güldü. Simon da zoraki şekilde sırıttı.

Charlie, “Bak, ne diyeceğim,” dedi. “Cevabı kendin bul, ben de seninle evleneyim.”

Simon meraklanmış görünüyordu. “Ciddi misin? Sadece buna istinaden mi?”

Sadece buna istinaden. Simon inanılmazdı. Charlie’nin artık ağırbaşlı davranacak veya endişelenecek enerjisi kalmamıştı. Geraktirdiği tüm ciddi ve ızdıraplı iç muhasebesi, titizlikle hesaplanmış ihtimalleri, içinde “umut” ve “korku” kelimelerinin yer aldığı binlerce minik denklemlerle Simon’ın teklifini uygun bir ruh halinde kabul edecek ya da reddedecek enerjisi de yoktu. Eğer teklifini ve kalbinin sesini bir araya getirirse çıkardığı tek sonuç korkunç bir acı oluyordu ve Charlie bundan emindi. Bu nedenle cevabı absürd bir şeye bağlamak neden olmasındı. Salla gitsin modundaydı. Böylece sonuç ne olursa olsun fark etmeyecekti.

“Ciddiyim,” dedi. “*Vraiment*. Fransızca’da ‘gerçekten’ anlamına geliyor.”

Mark Bretherick’in avukatı, Paula Goddard gözaltı odasının dışında Sam Kombothekra’yı bekliyordu. “İşte buradasınız,” dedi Paula. “İçeriye girmeden önce sizinle küçük bir görüşme yapmak istedim.”

Sam yürüdü ve kadın yetişmekte zorlanarak onu takip etti. Bacakları kısıydı ve ayakkabıları işkence aletlerine benziyorlardı. Sam, “Müvekkilinizle bir son dakika görüşmesi yapıyor olmanız gerekiyor muydu?” dedi.

Goddard yürümeyi kesti. “Size yetişebilmek için bileğimi burkacak değilim.”

Sam durmamayı düşündü; saat on biri geçmişti. Son iki gecedir oğlanların uyku saatini kaçıyordu. Yaşları anlamak için çok küçük ancak hayal kırıklıklarını silaha dönüştürmek içinse yeterince büyüktü. Dört yaşındaki oğlu bu kez babasını gördüğünde, Sam’in aile

hiyerarşisindeki yeni pozisyonu hakkındaki fikrini açıkça belirtecekti. “Baba, ben artık seni sevmiyorum. Sadece annemi seviyorum.” Ya da buna benzer aynı etkide sözler.

Sam yavaşladı. “Özür dilerim,” dedi. Sanki kasten ondan saklanıyormuş gibi, “İşte buradasınız,” diyerek, ona karısı Kate’in, “Toplanacak legolar dururken salonda gazetelerle oyalanmayı bırak,” anlamına gelen işte-buradasınlarını anımsatmış olması Paula Goddard’ın suçu değildi.

Goddard kollarını göğsünün üzerinde birbirine kavuşturdu. “Baştan söyleyeyim: Avukatlar ve polislerin girdikleri anlamsız savaşlar için vaktim yok. Ne ben sizin düşmanınızım ne de siz benim, öyle değil mi? Müvekkilimin bahçesinde iki ceset bulunduğunu biliyorum...”

“Evinde bulunan iki ceseti unuttunuz.”

“Durumun ne kadar kötü görüldüğünün farkındayım. Ancak siz de eşi ve kızı öldürüldükleri zaman New Mexico’da olduğunu biliyorsunuz; bu herkesi tatmin etmişti, öyle değil mi?”

Sam duvara yaslandı. Bu davada tek bir şey dahi tatmin edici değildi.

Goddard, “Bretherick’in avukatlığını uzun zamandır yapmıyorum,” dedi. “On iki saatten az oldu. Ailesi soruşturmuş ve birisi beni önermiş.”

“O zaman isminizi duymuş mu olmalıyım?”

“Ne kadar iyi bilgi akışına sahip olduğunuza bağlı. Demek istediğim... hem cinayetten suçlu hem de masum insanları temsil ettim. Her iki taraf için de en zorlu şekilde çalışırım. Ancak daha önce hiç Mark Bretherick kadar masum görünen bir müvekkilim olmamıştı.”

Sam, “İyi bir yalancı olabilir,” dedi. “Her ne kadar tecrübeli olursanız olun veya ne kadar iyi bir muhakeme gücünüz olursa olsun yine de onun hakkında yanılıyor olabilirsiniz.”

“Yanılmıyorum.” Goddard yürümeye başladı. Sam’in onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. “Sadece ona direkt olarak sorduğum

zaman kimseyi öldürmediğini söylüyor. Kimseyi öldürmediğinin aşikâr olduğunu düşündüğü için bunu söylemesine gerek olduğunu unutuyor. Ayrıca benden onu çıkarmamı istemiyor. Bir yere gitmek istemiyor.”

“Bunu anlayabilirim. Ben de en az dört kişinin öldürüldüğü bir eve gitmek istemezdim.” Sam kadının ne cevap vereceğini bekleyerek ekledi, “Onları öldüren kişi ben olsam bile. Hatta özellikle o zaman.”

Goddard çabucak, “Nedeni o değil,” dedi. Ya inançlarını katı gerçekler olarak sunmakta ayrıcalıklı bir yeteneği vardı ya da Sam’in bilmediği bir şey biliyordu. “Sizin bu cinayetleri doğru şekilde araştırmadığınızı düşünüyor; Geraldine ve Lucy’nin bir başkası tarafından kasten öldürüldüklerine inanıyor. Geraldine tarafından değil. Buralarda bekleyip sizin kendini dinlemenizi istiyor. Eğer yapabilse kendini size günün yirmi dört saati boyunca zamklayacak, Çavuş.”

Sam, “Belki de vicdan azabı çekiyor ve bu nedenle gözaltında olmaktan memnun,” dedi. “Yakalanarak içeri tıklılmak bazen rahatlatıcı olabilir, artık kaçmak zorunda değil. Ayrıca yemek pişirme sorunu da yok.”

Goddard ona gözlerini kısarak baktı. “Kaç yıldır bu işi yapıyor-sunuz?”

“Yirmi iki yıldır.”

“İçeride kalmak isteyen kaç kişi tanıdınız?”

Sam anlatılmak isteneni algılayarak başıyla onayladı.

Goddard, “Tanrı aşkına, insanların çoğu, bu, kendi çaylarını kendilerinin yapması anlamına gelse dahi özgür olmayı seçer,” diye tersçe mırıldandı. “Her neyse, onun kendi adına konuşmasına izin vereceğim. Sadece eğer tek şüpheliniz oysa vaktinizi harcadığınız konusunda sizi uyarmak istemiştin. Mark Bretherick kimseyi öldürmedi.”

Sam ondan tamamen tamamen farklı düşünmüyordu. O aslında daha çok Mark’ın ne bildiği konusunda endişeliydi. Ne yapmış olabileceği değil de, onlara verebileceği bilgi. Cordy ve Oonagh O’Hara

ile konuştuktan sonra Sam'in aklında Bretherick'e sorabileceği yeni sorular belirmişti. Bunları Paula Goddard'la paylaşmaya hiç niyeti yoktu. Avukatlarla polislerin savaşı ve düşman olmaları hakkında yaptığı küçük konuşma klasik bir akıl çelmeden ibaretti.

Ayrıca Goddard, bugün Sam'in her fikre takla atıp, açıkça katıldığını belli etmesini bekleyen ikinci kadındı. Cordy O'Hara ne Geraldine ne de Mark Bretherick'in kimseyi öldürmediği konusunda son derece kararlıydı. "Amy Oliva'yı sordunuz," demişti. "Amy'nin annesi, Encarna, işte o elinde palayla koşturarak cinnet geçirirken gözümün önüne getirebileceğim biri. Ben onunla vakit geçirmekten hoşlanırdım –asla sıkıcı değildi– ama pek çok insan böyle düşünmezdi. Gaddar olabiliyordu."

Sam bu bilgiyi beynine depoladı. Tuğla örülü çıplak duvarları, rengârenk el halıları ve uzun, vahşi görünümlü bitkileriyle Cordy'nin dairesine bayılmıştı. Konuşurlarken bebeğini göğsünün üzerinde, kangurunun içinde taşıması ve bebeğinin ismini sevmişti. Bebeğin ismi Ianthe'ydı. Cordy'nin oturma odasının tam ortasında, daire şeklinde düz ve bronz bir tabanın üzerinde duran ve yine bronzdan yapılmış iri bir ezilmiş konserve kutusu heykeli vardı. Yeşil ipek perdeler iri pembe ipliklerle dikilmişti ve yere döküldükleri koyu renkli ahşap parkelerin üzerinde havuzlar oluşturmuyorlardı. Evin içinde hiçbir şey karısı Kate'in bir evde her şeyin birbiriyle uyumlu olması gerektiği fikriyle bağdaşmıyordu ancak her nasılsa genel bir uyum vardı.

Annesinin büyük teşviklerinin ardından altı yaşındaki Oonagh O'Hara yüzünde kederli bir ifadeyle Sam'e bir sır verdi. Bu sır aslında Lucy Bretherick'in bir sırrıydı. Sam içinde gerçek payı olup olmadığını merak etti ve bunu aydınlatmak üzere olduğunu ümit etti.

Mark Bretherick, Sam ve Paula Goddard sorgu odasına girdiklerinde ayağa kalktı. "Ne oldu?" dedi.

"Bahçenizde bulunan iki ceset dışında mı demek istiyorsunuz?"

“O zamandan bu yana demek istiyorum? Cesetlerin kimlere ait olduğunu bulabildiniz mi?”

Sam, “Henüz değil,” dedi.

“Beni daha önce sorgulayan dedektif Gibbs, devamlı Lucy’nin sınıfındaki Amy Oliva ve annesiyle ilgili sorular sordu. Cesetlerin onlara ait olduklarını mı düşünüyorsunuz?”

“Bilmiyoruz.”

Bretherick avukatına dönerek, “Sanırım onlara ait,” dedi. “Dedektif Waterhouse bana çerçevelerin içinde Geraldine ve Lucy’nin fotoğraflarının ardına saklanmış olan fotoğraflardan bahsetti.”

Bretherick neredeyse araştırma ekibi kadar bilgi sahibiydi. Sam ona, “St. Swithun’s’ın müdüresi fotoğrafları gördü ve Encarna ve Amy Oliva’ya ait olduklarını onayladı,” dedi. “Şimdi, sana sormak istediğim bazı sorular var, Mark.”

“Dinleyin, eğer o cesetlerin gerçekten Amy ve Encarna Oliva’ya ait oldukları ortaya çıkarsa tekrar William Markes’ı aramak zorundasınız. Onu daha önce bulamadınız çünkü Geraldine onu tanımıyordu. Belki bu diğer kadının tanıdığı birisidir, Encarna’nın.”

Sam rahatsızlığını gizleyebilmek için nazıkçe gülümsedi. Yarım saat önce Colin Sellers da aynı öneride bulunmuştu.

“O okulu en ince noktasına kadar araştırmalısınız. Markes bir şekilde St. Swithun’s’la bağlantılı ve sanki Lucy’nin sınıfındaki anne kızları hedef almışa benziyor. Diğer aileleri uyaracak bir adım attınız mı? Eğer ben onlardan biri olsaydım uyarılmış olmayı isterdim.”

Sam, Paula Goddard’a döndü. “Onu ekip, müvekkiliniz olarak beni sorgulamak ister misiniz? Şu an sanki ben sorgu altındaymışım gibi görünüyor.”

“Tamam.” Bretherick ellerini kaldırıp havada tuttu. “Sor bakalım.”

“Geçen seneki mayıs dönem tatiliyle ilgili konuşmak istiyorum.”

“Ne olmuş ona?”

YANLIŞ ANNE

“Okul 19 Mayıs Cuma ve 5 Haziran Pazartesi tarihleri arasında kapalıydı.”

“Yani?”

“Sen ve ailen Florida’ya gittiniz,” dedi Sam,

“Tarihlerden o kadar emin değilim ama evet, geçen yıl ilkbaharda Tallahassee’ye gittik. İki haftalığına bir apartman dairesi kiraladık. Lucy de geldi. Evet, demek okul tatılmış.” Yüzü kızardı. “Lucy geldi derken onsuz gideceğimizi kastetmedim. Geraldine asla böyle bir şey yapmazdı.”

“Ailenizle sık sık tatile gider miydiniz?”

“Hayır. Neredeyse hiç.”

Goddard gözlerini yuvarlayarak sandalyesinde arkaya doğru yaslandı.

“Ben hep iş seyahatlerine çıkardım ve tatil için vaktim olmazdı. Tatilleri sevmem. Bıkıcılık gelir. Rahatlamamanın programlanabileceğine inanmıyorum. Geraldine zaten çalışmıyordu. Evimizi çok severdi. Evde olmaktan memnun olduğunu söylerdi. Şikâyet etmezdi ve tatile ihtiyaç duymasını gerektirecek bir durum yoktu...”

“Yine de iki haftalık bir tatil için Florida’ya gittiniz.” Sam sıralanan gerekçeleri kısa kesmişti.

“Evet.” Bretherick yüzünü buruşturdu. Sanki çelişkiden dolayı endişe duymuştu. “Benim için bir tatil değildi. Ulusal Yüksek Manyetik Alan Laboratuvarı’nda görevliydim, bir dakika.” Başını eğdi. “Evet, doğru. Seyahatim Geraldine ve Lucy de benimle gelmek istediği zaman biraz daha uzun tutulmuştu.”

“Normalde iş gezilerinizde size eşlik etmezler miydi?”

“Hayır. Bu ilk ve tekti.” Bretherick çekingen durdu. “Tek” kelimesi havada asılı kalmıştı.

Goddard, “Bununla nereye varmak istediğinize gelebilir miyiz, Çavuş?” dedi.

Sam, “Neden özellikle bu gezi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Florida’yı bilirsiniz... Disneyland. Lucy’yi Disneyland’e götürdü.”

“Lucy’nin sınıf arkadaşlarından biri Geraldine’e, Lucy’nin tatil boyunca Amy Oliva’yla beraber oynamasını istemediği için Florida’ya gittiklerini söyledi.”

Mark Bretherick ve Paula Goddard aynı anda, “Ne?” dediler. Her ikisi de afallamış görünüyorlardı.

Sam, Goddard’a, “Okul tatillerinde üç arkadaş beraber oynarlar-mış,” dedi. “Lucy, Amy Oliva ve Oonagh O’Hara. Oonagh geçen yılki mayıs dönem tatilinde büyükanne ve büyükbabasını ziyarete gitmiş.” Bretherick’e döndü. “Eğer Geraldine ve Lucy seninle Florida’ya gelmeselerdi Lucy tatil günlerinin çoğunu Amy Oliva’yla oynayarak geçirecekti, tahminimce.”

Bretherick, “Bir fikrim yok,” dedi. “Tek bildiğim Geraldine’in bana Lucy’yle beraber gelip gelemeyeceklerini sorduğuydu. Çok memnun olmuştum. Yalnız gitmekten çok daha iyiydi.”

“Bana Lucy’nin bir arkadaşına, ‘Annem benim Amy’yle oynamamdan nefret ediyor. O ve büyükannem onun kötü bir kız olduğunu düşünüyorlar,’ dediği söylendi. Ayrıca, ‘Amy her zaman kötü değil ama annem onu sevmediği için memnunum çünkü böylece Disneyland’e gidebileceğim,’ demiş.”

“Bu mümkün.” Bretherick omuz silkti. “Lucy’nin insan aklının çalışma şeklini anlayışı yaşına göre ileri seviyedeydi.”

Sam, Bretherick ve Goddard’a, “Geraldine çalışmıyordu,” dedi. “Neredeyse hiç tatile çıkmadığını biliyoruz. Birisi o alışverişteyken veya bir arkadaşını ziyarete gitmişken bahçeye iki ceset gömme riskini alabilir miydi sizce? Saatlerce kazıp sonra da üzerine yeni çimen ekmesi gerekirdi.”

Bretherick’in gözleri heyecanla parladı. “Bahçedeki cesetler, ne zamandır oradalar? Biliyor musun?”

“Patoloji uzmanı kesinlikle emin değildi ama...”

“Biz Florida’dayken gömülmüşler, öyle değil mi? Onları her kim öldürdüyse bizim evde olmayacağımızı biliyordu ve bunu biz yokken yaptı. Ve bahçede gömüldükleri yer gözden ırak bir parça.”

Mark Bretherick’in aklına gelmeyen ve belki de hiç gelmeyecek olan bir şey vardı: Florida’ya gideceklerini bilen kişiler arasında Geraldine’in kendisi de vardı. Kocasıyla şehir dışına gitmeyi planlayarak bir çifte cinayet ve defne zemin mi hazırlamıştı? Belki sadece defin – cinayetler çoktan işlenmiş olabilirdi. Her durumda ya Geraldine’in kendisi bir suç ortağıydı ya da bir suç ortağı vardı.

“William Markes.” Bretherick masaya avucunun içiyle vurdu. “St. Swithun’s’a giden bir çocuğun babası mıdır? Bunu araştırın.”

Sam ona, “Çoktan araştırdık,” dedi. “Soyadı Markes olan bir çocuk yok.”

“Zekâyla ilgili sorunlarınız mı var sizin? Peki ya bekâr anneler ya da boşanarak kendilerinin ve çocuklarının isimlerini değiştirenler ne olacak? Evlenmeden beraber yaşayan çiftlerde annenin soyadını taşıyan çocuklar? Ya da çocuklarına babalık edecek yeni bir erkek arkadaş edinen anneler? Lucy’nin sınıfından başla ve okuldaki her çocuğun geçmişini detaylı şekilde öğrenene dek araştırmaktan vazgeçme. Sonra öğretmenleri, kocalarını ve arkadaşlarını araştır.”

Cordy O’Hara’nın yeni bir erkek arkadaşı vardı. Bebek Ianthe’nin babasıydı. Adı neydi? Sam, Paula Goddard’ın eğlenerek onu izlediğini gördü. Acaba sorguyu artık bitirmeli miydi yoksa Mark Bretherick’in onun yakasını bırakmasını mı beklemeliydi, merak etti.

Fazla beklemesine gerek kalmadı. Bretherick, “Markes’ı bulduğun zaman gel ve bana söyle,” dedi. “Ve sen...” Oturduğu yerde dönerek Goddard’a baktı. “Onların işi düzgün yaptığından emin ol. Başından beri söyledim: Geraldine ve Lucy’yi William Markes öldürdü.

13

10 Ağustos 2007, Cuma

Bir cam sesi duydum, sanki kadeh tokuşturuluyormuş gibiydi. *Şerefe*. Daha önce de duymuş olduğum bir sestti. Rüya görmüyordum. Gözlerimi açmak beynimdeki çığ ağrı öbeklerini yeniden harekete geçiriyordu. Onları tekrar kapatmak zorundaydım.

Başıma silahı dayayarak bana zorla bir hap yutturdu. Ne zaman oldu bu? Dün gece mi? İki saat önce mi, yoksa on iki mi? Bana bir vitamin hapi olduğunu ve iyi geleceğini söyledi. Yutarken tadının tanıdık ve güvenli olduğunu düşündüm. Diğer şeyleri önemsedığım kadar önemsemedim. Anlaşılan beni nakavt eden şey oymuş.

Ayaklarım bağlıydı. Onları hareket ettiremiyordum. Gözlerimi bu kez daha yavaşça açtım ve kendimi deri masaj masasında yüz üstü yatarken buldum. Dirseklerimin üzerinde dikleşmeye çalıştım ki dönüp bedenimin kalanına bakabileyim. Ayaklarımı neden hareket ettiremediğimi gördüm: Masanın ucundaki yüz dayama halkası. Yanlış yöne doğru uzanmıştım. Başım ters yöndeydi. Beni bu şekilde yatırmış olmalıydı. Neden? Bana yaptığı şeylerin bir nedeni var mıydı?

Zoe ve Jake. Onlarla konuşmak zorundaydım. Onu telefonumu bana tekrar vermesi için ikna etmeliydim. Onları gözümün önünde bariz bir şekilde canlandırabiliyordum: Minikcik ve uzaktalardı.

Karanlığın içinde iki renk ve umut ışıyordu: Benim kıymetli oğlum ve kızım. *Ah, Tanrım, lütfen, lütfen, beni buradan çıkar.*

Cam sesi... Çocukları düşünmek aklıma evle ilgili hatıralar getirdi: Bu sesin sütçünün şişeleri kapının önüne bırakırken çıkardığı ses olduğundan emindim. Zoe ve Jake süt bağımlısıydı. Her gün üç şişe eve teslim edilirdi. Sütçümüz genellikle diğerlerinden daha geç gelirdi: Yedi ve yedi buçuk arasındaydı. Nick ve ben süt şişelerinin birbirine çarptığını –pencerenin dışında az önce işittiğim sesin aynısı– duyduğumuz zaman birbirimize bakarak gülümser ve sorardık, “Sıra kimde?” Sıranın bende olduğu günlerde üç şişe buzdolabına düzgün şekilde sıralanırdı. Sıranın Nick’e ait olduğu günlerde o, şişeleri birer birer ihtiyaç oldukça almayı tercih ederdi çünkü merdivenlerden yukarıya her defasında bir şişe taşımanın daha kolay olduğunu düşünürdü. Kışın durumu daha da abartarak günlük olarak, “Dışarıda en az buzdolabı kadar soğuk, orada kalabilirler. Sanki birisi süt şişelerini mi çalacak?” derdi. Bir kez bu sözlerine, “Burası Spilling, Hackney değil...” cümlesini de ekledi.

Ben çıktım, “Neden o kadar yer dururken Hackney diyorsun?”

“Bilmiyor musun? Orası İngiltere’nin süt-şişesi-hırsızlığı başkenti.”

Vücudumu oturur pozisyona getirdim. İçimde artan panik fırtınasını yatıştırmaya çalıştım. Nick’i seviyordum. Çok fazla merdivenli dairemizi seviyordum. Hayatıma ait her şeyi seviyordum, hatta yaşadığım her kötü tecrübeyi bile – o an yaşamakta olduğumun dışında.

Omuzlarımın ardında, sırtımın üzerinde üç belirgin ağrı merkezi vardı. Keskin uçları olan trabzanların üzerine mi düşmüştüm? Pek muhtemel görünmüyordu. Saçmaydı. Hızlı hareket edip düşünemiyordum ve eğer kaçma umudumun olmasını istiyorsam her ikisini de yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Gömleğimin altında, göğsüm kaşınıyordu ve giysilerim bu odada son kez uyandığım zamanki gibi buruşmuştu.

Masaj masasının üzerinden sarkan havluyu aldım ve yüzüme bastırarak nefes aldım. Yine o meyve kokusu ama bu kez daha güçlüydü. Ve –ah, Tanrım– tanıdım onu: Portakal çiçekleri. Seddon Hall’daki masörüm benim için kullanmıştı. Mark’a söylemiştim... Beni kilitleyen adama bu kokuyu çok sevdiğimi söylemiştim.

Bunu anımsadı ve satın aldı, tıpkı masaj masasını satın aldığı gibi...

Ayağa fırladım, gömleğimi çıkardım. Bunu yaparken bir düğme koptu. Kokladım: Portakal çiçeği. *Hayır, hayır, hayır.* Omzuma uzanıp sırtıma dokundum. Yağlıydı; parmak uçlarım kayıyordu. Bana masaj yapmıştı. Bu nedenle omuzlarımin ardında ağrıyan bölgeler vardı. Ben bilinçsiz yatarken o beni parmaklarıyla yoğurmuş. Göğsümdeki kaşıntı... Aşağıya baktım. Sütyenim tersti: Pembe güller tenime değerek kaşındırıyordu.

Çılgılığımı bastırdım. Onu uyandırmak istemiyordum. Dışarıdaki karanlık hâlâ dağılmaktaydı, sütçü az önce gelmişti; saat dört ve beş arasında olmalıydı. Ki bu halen uyuyor olması anlamına gelirdi. Eğer saat yediye kadar uyanmazsa bu bana iki saat verirdi.

Ne yapmak için?

Ağlayarak sütyenimi çıkardım ve masaj yağı var mı diye kontrol ettim. Yoktu. Pantolonumu çıkardım ve ellerimi bacaklarımin üzerinde aşağı yukarı, öne arkaya, yara kabuklarımin ve dizlerimin üzerinde gezdirdim. Yağdan iz yoktu ama... Külotum da tersti. Yumruk yaptığım elimi ağzıma tıkladım ki sesim çıkmasın. Gözyaşlarımin parmaklarımin dan aşağıya doğru kolumun üzerinden akıyordu. *Bana ne yapmıştı?*

Nihayet kendimi hareket etmeye zorladım. Giysilerimi giydim ve zihnimi temizleyebilmek için odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Nick beni bir sorunu anında çözemediğim zaman kendimi perişan hale getirmekle suçlardı. Bu durumda o ne yapardı?

Süt şişelerini içeriye birer birer taşırdı.

Pencereye koşarak sarı ipek perdeleri geriye çektim. Bir şey değişmedi.

Görünürde süt şişesi yoktu, sadece saksılar, çalılar, asma kilitli kapı ve fil fiske vardı. Bir sütçü içeriye nasıl girebilirdi ki? Belki bahçenin bir başka bölümünden girişi vardı. Sütçü belki köşenin ötesindeki bir girişi kullanıyordu. Bahçedeki beton zeminin üzerinde bulanık ıslak bölgeler vardı. Süt olabiliirdi. Bahçenin geri kalanı kuruydu. Mat yamalar ve pencerenin altında kaldığı için göremediğim bir noktaya uzanan damlalar.

Güçlkle nefes alarak masaj masasını bir ucundan yakaladım ve duvarın uzak köşesine çekerek üzerine çıktım. Kendimi dengeleyebilmek için bir elimle perde rayına tutundum; bir dizimi masaj masasına diğerini ise pencere kenarına koydum ve yüzümü cama dayadım. Parlak gümüş ve kırmızı renkli halkaları gördüğümde, “Evet,” diye tısladım. Yarım yağlı süt şişelerinin kapaklarıydı. Duvarda bir çeşit giriş olmalıydı.

Olduğum yerden inip tekrar yürümeye başladım. Yarın. Sütçü yarın tekrar gelecekti. Eğer şişelerin sesini tekrar duyduğum zaman çılgık atarsam beni duyabilir. Tek yapmam gereken şey bilincimin açık kalacağından emin olmak. Bir hap daha yutmamalıyım...

Yüzümü asıyorum. Eğer adam beni uyutmak için hap kullanıyorsa sokakta ilk kez kendimden geçmemi nasıl sağladı? Bir hap almamıştım...

Bir başka parça yerine otururken oda sanki üzerime geliyor: Bana verdiği hap bir vitamindi – o nedenle tadı sanki daha önceden bildiğim bir şey gibi gelmişti. Asıl ilaç bana beraberinde içmem için verdiği sudaydı. “Rohypnol.” Kelimeyi yüksek sesle telaffuz ediyorum. Haberlerde duyduğum ama asla hayatımın bir parçası olacağını tahmin etmediğim bir kelimeydi.

Kapıya doğru yürüyorum ve serçe parmağımı anahtar deliğine sokuyorum. Sadece ucu giriyor. Çantamı kapıyorum ve cüzdanımın içinden kredi kartlarımı çıkarıyorum. Kapı ile duvar arasındaki aralığa girebilecek kadar ince değiller. *Aptal*. Zaten o şekilde açılacak bir kilit de değil. Zavallı Sally, işe yaramayacağını bildiğin şeyleri bile deneyerek yapılacak bir şeyin olmadığını kabullenmekten kaçıyor-sun çünkü bu gerçeği kabul etmekten deli gibi korkuyorsun. Neden üzerinde çalışmaya başlamışken bir de kapı tokmağını zorlamayı denemiyorsun? Yumruğumu kapı tokmağının üzerine indiriyorum. Bir tık sesi duyuluyor ve kapı hafif bir gıcırtyla açılıyor. Ağzımı elle-rimle kapatıyorum. Kapıyı kilitlememiş. İyi bir şeyin gerçekleştiğine inanamayarak, bunun bir halüsinasyon olmadığından emin olmak için gözlerimi kırıştırıyorum.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde odadan çıkarak holde yürüyorum. Giriş kapısı kapalı olduğu halde verandanın kapısı hafifçe aralık. Eğer beni kilitlemeyi unuttuysa acaba giriş kapısını kilitlemeyi unutmuş olması da mümkün mü?

Bu bir test mi? Bahçede elinde silahla beni bekliyor olabilir mi?

Başımı yukarıya kaldırıyorum ve kapının üzerinde küçük gri bir objenin dengelendiğini görüyorum. Metal. Silah. Hayır, cep telefonum. Sinirden titriyorum. Hasta piç veranda kapısına tuzak yerleştirmiş. Hücre kapımı kasten açık bırakmış –kaçmaya çalışacağımı biliyordu. Giriş kapısına doğru koşarken telefonumun kafama ineceği fikrini düşünürken eminim çok gülmüştür. Zaten giriş kapısı da kilitli; yerinden kımıldamıyor.

Telefonuma uzanıyorum. SIM kartı çıkarmış. *Elbette. Aptal*. Bu kadar kolayca özgürlüğe koşabileceğime inandığım için kendimden utanıyorum. Telefonumu onu bulduğum yere koyuyorum. Eğer kaçamayacaksam onun bunu denediğimi ve başaramadığımı bilmesini istemem.

Odaları gezerek bir başka telefon arıyorum. Yok, en azından bu katta. İsmnin yazılı olduğu bir zarf veya fatura bulabilmek için salona, yemek odasına ve hole bakıyorum. Bir şey bulamıyorum. Salonda bazı romanlar ve bitkilerle, bahçe işleri hakkında pek çok kitap var. Bir raf sadece kaktüslerle ilgili kitaplara ayrılmış ki odadaki tek dolu raf da bu. Rastgele birkaç kitabı çekiyorum. İçlerinde isim olup olmadığını görmek istiyorum ama sadece boş sayfalarla karşılaşıyorum.

Dün gördüğüm ancak tamamını anımsayamadığım çerçevelenmiş poster, sarı zemin üzerinde yeşil çizgilerle işaretlenmiş bir ülkenin yer aldığı bir haritayı gösteriyor. İllüstre edilmiş iki kol sanki ülkeyi diğerlerinden ayırmaya çalışır gibi uzanıyor. Altında iri kırmızı puntolarla “El Salvador’dan ellerinizi çekin” yazıyor. Yeşille işaretlenmiş ülke El Salvador olmalı; coğrafyada her zaman kötüydüm.

Salondaki raflar bana üst kattaki küçük çalışma odasını ve orada gördüğüm şeyi anımsatıyor. *Yanlış bir şey*. Bir sıra ciddi görünümlü sırtları ve karmaşık başlıklarıyla Joseph Conrad romanı. Panik hâlinde anlamamın komplike olduğu tarz başlıklar ve sonra boş raflar. Pek çok boş raf. Çalışma masası da tamamen çıplaktı. Üzerinde bir bilgisayar, kalem, bardak altlığı veya bant rulosu yoktu. Hiçbir şey. Kimin üzerinde bir bilgisayarı olmayan çalışma masası vardır ki?

Yemek odası. Holde koşturuyorum. Bir duvar iyi kalite raflarla döşeli, muhtemelen meşe. Hepsi boş. Kendimi tekrar üşümüş hissediyorum ve mutfığa koşuyorum. Tezgâhın altındaki altı küçük çekmeceyi açıyorum. Birinde birkaç bıçak buluyorum ama onlar dışında bir şey yok. Eğer biri benim mutfak çekmecelerimi karıştıracak olsa mum boya, ödenmemiş park cezaları, ip veya aspirin –neredeyse her şey– bulabilirdi.

Zihnimi onun dediği gibi ev turuna geri dönmeye zorluyorum. Yukarıdaki iki yatak odası: Abajur yok, halı yok, pencere çıplak. Fotoğraf, saat, duvarlarda resimler, tarak veya saç fırçası, su bardağı yok.

Burada kimse yaşamıyor.

Adam beni evine getirmemiş. Belki bir zamanlar burada ailesiyle yaşamış olabilir ama artık öyle değil. Beni terk edilmiş kusursuz bir eve getirmiş ve kendi yaşadığı yer gibi göstermek için birkaç eşya ile donatmış: Şu holde duran işlenmiş demirden mektup tutacağı... Beni onunla kandırabileceğini mi sandı?

Eğer burada yaşamıyorsa nerede yaşıyor? Ona ait eşyaların kalanı nerede bulunuyor? Belki şimdi burada bile değil, yukanda uyumuyor. Beni uyutup karısına ve çocuklarına mı gitti? Belki bu onun ikinci evi ve ailesi bundan bihaber. *Beni sonsuza dek kapatacağı ev.*

Gri soslu iğrenç yemeği hazırlamak için kullandığı yemek kitabı hâlâ mutfak tezgâhının üzerinde açık şekilde duruyor. Kitap ayracı hâlâ aynı sayfanın üzerinde duruyor. Başka yemek kitapları var mı diye araştırıyorum ancak göremiyorum. *Açık sayfalar parlak ve lekesiz. Kitabı bana yemek pişirmek için satın almış. İlk kez kullanmış.*

Mutfak penceresi hiç bozulmamış durumda, lekesiz beyazlıkta. Dizlerimin ve ellerimin üzerine çökerek duvar boyunca uzanan mutfak dolaplarını açıyorum. İçlerinde üç küçük tencere, iki saklama kabı ve bir süzgeç dışında bir şey yok. Süzgecin içinde üzerinde ölçülerin işaretlendiği plastik bir sıringa var.

Kalbim vahşileşmeye başlıyor. Beni bayıltmak için kullandığı şeyin şişesini ya da her neyin içinde geliyorsa onu bulabilmek için tencerelerin kapaklarını açıyorum. *Rohypnol*. Şişede mi geliyor ki? Elbette onu sıringaya yakın bir yere saklayacaktı. Ölçüler beni her şeyden fazla ürkütüyor: İşini şansa bırakmadığı fikri. Ne yaptığını biliyor, benim ne süreyle ayık kalmamı istediğini ve bunu sağlamak için ne ölçüde ilaç kullanması gerektiğini biliyor.

Ondan mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla nefret ediyorum. Ayağa fırlıyorum, yemek tarifleri kitabını ve kitap ayracını tezgâhın üzerinden kaparak öfkeyle soluk soluğa yere atıyorum. Kitap yere çarptığında kapanıyor. Kapaktaki başlığı okuyorum: *Sağlıklı Bir Hamilelik İçin 100 Tarif.*

YANLIŞ ANNE

Holden gelen bir ses, “Bugün hangisini tercih edersin?” diye sordu.

Silah zoruyla beni çizgili halının bulunduğu odaya geri götürdü. Koyu yeşil renkte şal desenli pijama giymişti. “Yat,” dedi ve beni masaj masasına doğru itti. “Sırt üstü.” Sesi katıydı. Konuşurken bana bakmıyordu.

“Bana ne yaptın?” Sesimi yükseltirsem sinirleneceğinden korkarak sessizce konuştum.

Masayı duvara yanaştırdı. “Eğer beni sabah beşi çeyrek geçe uyandırırsan, nasıl sağlam kafayla çalışabilirim?” dedi.

Kendimi ondan özür dilerken buldum. Ne kadar kötü olursa olsun ne olduğunu bilmeye, bunun bana söylenmesine ihtiyacım vardı.

“Tamam,” dedi. “Şışt. Kes ağlamayı. Ağlamana gerek yok. Şimdi, kenara kay ve aşağıya –bu yöne, tamam– bacaklarını yukarıya kaldırıp duvara daya ki vücudun doğru açıda olsun. Böyle iyi. Şimdi, bu pozisyonda kal. Olabildiğince rahat olmaya çalış. Bu şekilde bir saat kadar kalmanı istiyorum.”

Gözlerimden dökülen yaşlar kulaklarımın içinde birikiyordu. Konuşamıyordum.

Silahi açık avcunun içine vurarak pencereye doğru yürüdü. “Sen durumu çözdüğüne göre benim artık bazı şeyleri gizlememe neden yok. Yemek tarifleri kitabının başlığını gördün.”

“Hamile değilim!”

“Olabilirsin. Eğer şansımız varsa belki şu an hamilesin.”

Vitamin hapı: Folik asitti. Bu yüzden tadı tanıdık gelmişti. Her iki hamileliğim süresince her gün almıştım.

“Bana tecavüz mü ettin? Kaç kez?”

İğrenmiş gibi bir ses çıkardı. “Teşekkürler,” diyerek homurdandı. “Bana güvendiğin için çok teşekkürler.”

“Üzgünüm...” dedim.

“Ben bir hayvan değilim. Şırınga kullandım,” dedi. Küçük bir kahkaha attı. “Çok iyi bir aşçı olmadığım için hindi damlalığım yoktu. Şimdiye kadar kendisine yemek pişirdiğim tek kişi sensin aslında.”

“Beni bayılttın, soydun ve... şeylerini enjekte ettin.”

Elimi tutarak sıktı. “Sally, bir aile olmak istiyorum. Buna hakkım var...” Sesi pürüzlendi. “*Herkesin* mutlu bir aileye sahip olma hakkı var. Ben asla buna sahip olmadım, Sally. Senin de olduğunu sanmıyorum.”

“Bu doğru değil, bu doğru değil!”

“Buna alışmak için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Henüz beraber olmamızı teklif etmeyi bile aklımdan geçirmiyorum. Eğer sen istemezsen, asla. Ben bir yabani değilim.

Tırnaklarımı bacaklarıma geçirdim. Eğer yapabilseydim içimde bir şey kalmayana dek söküp atardım.

“Biliyorum, sana bebekten bahsetmem gerekirdi ama... şey, bir an önce olması için çok hevesliydim. Üzgünüm.”

“Kaç kez enjekte ettin?” demeyi başardım.

“Sadece iki kez. Ve ikincisinden umutluyum.” Şans dilemek için parmaklarını yüzüme doğru tuttu.

O, elimi tutup sakinleştirici sesler çıkararak beni rahatlatmaya çalışırken ağladım. Ne kadar zaman geçtiği, hayatımın ne kadarının bu odada kaybolduğu hakkında bir fikrim yoktu: Son konuştuğundan bu yana yarım saat, belki de daha fazla geçmişti. Dökecek daha fazla gözyaşım kalmadığında, “Neden bana masaj yaptın?” diye sordum.

“Seni hoş tutmaya çalışıyordum. Masaja bayılırsın.”

“Bilinçsizdim!”

“Bilinçaltında seni rahatlatacağını umuyordum. Bazen bedeninin bilmediğini bilinçaltın bilir. Ne kadar çok rahatlarsan gebe kalma şansın o kadar artar.”

Midemin bulandığını hissettim ve boğazımı dolduran kusmukta neredeyse boğuluyordum.

“Sally, bunun senin için korkunç olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Hayır, gerçekten istemiyorum.”

“Biliyorum.” *O silahı senden alıp seni geberteceğim hasta orospu çocuğu.*

“Benim istediklerimi istemeyi denemelisin. Seddon Hall’dayken bana her zaman her şeyi organize eden kişi olmaktan nefret ettiğini söylediğini hatırlıyor musun? Sevgililer Günü yemekleri, hatta kendi doğum günü ikramların?”

“Sanki hayatımdan nefret ediyormuşum gibi söylüyorsun bunları!” Ağlarken ağzımdan kaçırdım. “Hayatımı seviyorum, sadece şikâyet ediyordum!”

Silahla masaj masasının kenarına tıklatırken, “İyi nedenlerle,” dedi. “Ya Noel’de onun doğru şeyi alacağına güvenemediğin için Nick’in yerine kendi hediyeni seçip satın alman: Vivienne Westwood’dan Boudoir eau de parfüm. Hediye paketini bile kendin yapıp üzerine ‘Nick’ten Sally’ye sevgilerle’ yazdın. Bunları bana söylediğini hatırlıyor musun? Çünkü Nick’in hediyeni Noel’e yetiyecek şekilde paket yapmayı anımsamayacağından endişeliydin.”

Neden ona bu kadar çok şey anlatmıştım?

“Lütfen, telefonumu alabilir miyim, sadece birkaç dakika için? Zoe ve Jake’le konuşmalıyım.”

Yanlış bir şey söylemişim. Elimi bıraktı. Bakışları sertleşti. Yüzü daha önce görmediğim en şeytani portreyi andırdı. “Zoe ve Jake,” diyerek kuru bir sesle tekrarladı. “Sally, senin derdin asla partinin bittiğinin farkında olmaman.”

Delil No: VN8723

Dosya No: VN87

**Görevli Memur: Komiser Muavini Samuel
Kombothekra**

**GERALDINE BRETHERICK'İN GÜNLÜĞÜ, ALINTI 7/9
(Corn Mill House, Castle Park, Spilling, RY29 0LE ad-
resindeki Toshiba dizüstü bilgisayarın hard diskinden
alınmıştır.)**

17 Mayıs 2006, 05:10

Bu gece bir süre için her şeyin anahtarı olabileceğini düşündüğüm harika bir şey oldu. Dün gece hiç uyumadım. Sonunda “Şok-dok” belgeselinde gördüğüm adam gibi olacaktım. O kadar uzun zaman uykusuzluk çekmiş ki sonunda kalıcı bir baş ağrısına tutulmuş. Doktora gittiğinde kendisine yeterince uyumayarak beynindeki sinir uçlarında kalıcı bir hasara yol açtığı söylenmiş. Doktor baş ağrısını durduracak bir ilaç vermiş ama ilaç adamın bir Parkinson hastası gibi titremesine neden oluyormuş. Belgeselde adamın belediyede çalışan sözleşmeli bir avukat olduğu söylendi. Küçük çocukları olup olmadığı söylenmedi ama ben olduğundan kesinlikle emindim. Sanırım beş yaşın altında üç küçük çocuğu ve tüm gün çalışan bir karısı vardı.

Dün Lucy’yi tiyatroya götürdüm. Halk matinesine değil. Son kez onu halk matinesine Mungo’nun *Sihir Şovu*’nu izlemek için götürdüğümde etrafımız arsız veletlerle çevrilmişti ve Lucy iki tane Cornetto yemesine izin vermediğim için bağırıp durmuştu. Hayır, bu kez onu bir yetişkin gibi akşam götürdüm. Ona bir yetişkin gibi davranırsam daha dayanılır olabilir miydi merak etmiştim. *Oklahoma!* için iki bilet rezervasyonu yaptım. Spilling Küçük Tiyatrosu’ndaki müzikal. Lucy’ye

eğer uslu olursa beraber özel bir akşam geçireceğimizi söyledim. Çok heyecanlandı ve her zamankinden daha mutlu oldu. Gerçekten uslu olmayı denedi. Ona önce akşam yemeğine gideceğimizi söyledim ve bu onu daha da heyecanlandırdı. Daha önce akşam yemeği için bir restorana gitmemiştik. Lucy bunun sadece yetişkinler tarafından yapıldığını biliyordu ve elbette o da bunu yapmak istiyordu.

Bowditch Caddesi'ndeki Orlando's'a gittik. Lucy bolonez soslu makarna sipariş etti. İlk kez tabağındaki her şeyi yedi. Sonra el ele tutuşarak tiyatroya yürüdük ve tüm gösteri boyunca büyülenmiş gibi hareketsiz, gözleri fal taşı gibi açık şekilde izledi. Müzikal bittikten sonra bana, "Harikaydı. Beni buraya getirdiğin için çok teşekkürler anneciğim," dedi. Bana beni sevdiğini söyledi ve ben de onu sevdiğimi söyledim. Sonra tekrar el ele tutuşarak arabaya kadar yürüdük. Bunun bir dönüm noktası olduğunu düşündüm. Onunla mümkün oldukça yetişkin aktiviteleri yapmaya ve ona beş yaşından çok, on iki yaşındaymış gibi davranmaya karar verdim.

Bunun işe yarayacağını düşünmek için fazla çaresiz veya aptal veya her ikisi de olmam gerekiyormuş. Bir saat önce yatağımın içinde Lucy'yle beraber bir sonraki aktivitemizin –manikür, Ulusal Sanat Galerisi, sinema– ne olabileceğini düşünerek dönüp dururken birinin saçımı çektiğini hissettim. Eve birinin girmiş olduğunu sandım ve çılgılık attım ama saçımı çeken Lucy'ydi. Normalde geceleri uyanıldığında yatağından çıkmaz; bana seslenir ve koşarak ona gitmemi bekler. Ama işte buradaydı ve üzgün görünmüyordu. Gülümsüyordu. "Anneciğim, tiyatroya tekrar gidebilir miyiz?" dedi.

"Evet, tatlım," diyerek söz verdim. "Çok yakında. Ama şimdi yatağına dönmelisin. Lucy, henüz sabah olmadı."

Durum bundan daha iyi idare edilebilir miydi? Annemin aksini düşüneceğine şüphe yoktu. Eğer Lucy ona sormuş olsaydı hemen yataktan fırlayarak sabahın dördünde internete girip uygun gösterileri araştırırdı. Gözleri uykusuzluktan kapanırken enerjik olduğuna ısrar

ederdi. Ona sık sık ben küçükken nasıl olup da bitkin hissetmediğini sorardım. Yüzüne şefkatli bir gülümseme yerleştirerek elini boşver anlamında sallar, “Yorgunluktan kimse ölmemiş. Ne şanslı olduğunun farkında değilsin!” derdi. Sonra bana şehirde tanıştığı, kızı üçüz sahibi, dul ve çocuklarını beslemek için düşük ücretli işlerde çalışmak zorunda olan bir kadından bahsederdi. Annemin neredeyse özellikle beni utandırmak amacıyla yarattığı bu mağdur küçük işçiye imreniyordum çünkü hayatı sanki her zaman yıldırıncı olmuş gibi geliyordu kulağa. Oysa benim hayatım çocuk sahibi olmadan önce harikaydı: Bu nedenle bu duruma katlanmakta zorlanıyordum.

Lucy ısrar etti, “Ama ben şimdi gitmek istiyorum. Seninle tekrar akşam yemeğine gitmek istiyorum.” Gece vakti olduğunu ve tiyatroların, restoranların kapalı olduğunu söyledim. Çılgık atmaya ve bağırmağa başladı. Bana yumruklarıyla vuruyordu. “Ben ŞİMDİ gitmek istiyorum. ŞİMDİ gitmek istiyorum.” Sonuç olarak onu susturmamın tek çaresi tehdit etmektir. Ona eğer şimdi bağırmağı kesip yatağına dönmezse onu asla bir yere götürmeyeceğimi söyledim. Vurmayı ve bağırmağı kesti ama hâlâ ağlıyordu. Ne kadar büyük bir sabırla durumu açıklamayı denediysem de işe yaramadı. Sonunda yatağının kenarına oturarak o ağlayarak uykuya dalana dek saçlarını okşadım ve ben de ağladım çünkü aptal özel bir gece planım onun daha fazla acı çekmesine neden olmuştı.

En azından artık biliyordum. Nazik olmam veya bencil davranmam kesinlikle bir şey değiştirmiyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım yine de çocuk sahibi olmanın onda dokuzunu teşkil eden sefalete, zahmete, hüsrana ve beyhudeliğe engel olamıyordum. *Tüm bunlara değmezdi.* Yaşlanıp yalnız kaldığında, seni ziyaret edecek yetişkin çocuklara sahip olabilmek için duruma yatırım amaçlı bak-sak dahi hayatının en güzel yıllarını bu şekilde geçirmeye değmezdi: Paltonu-giy-bu-paltoyu-giymek-istemiyorum-ama-hava-soğuk-bu-paltoyu-sevmiyorum-başka-palto-istiyorum-başka-palton-yok-

o-zaman-başka-almak-istiyorum-ama-dışarı-gitmemiz-gerek-artık-arabaya-bin-ama-arka-koltukta-oturmak-istemiyorum-şoför-koltuğunda-oturmak-istiyorum-ama-sen-şoför-koltuğunda-oturamazsın. Konuşmayı öğrendiğinden beri Lucy'yle aramızda geçen sohbetler bu veya bunun başka versiyonları şeklindeydi. Neden sanki sadece, "Evet," deyip istediğimi yapamıyordu? Benim öfkelenmemden nefret ediyordu ve ona defalarca beni memnun etmenin tek yolunun bu olduğunu söylemiştim.

Ona hiç vurmadım. Çocuklara vurmaya karşı olduğum için değil – Cordy görmeden birkaç kez Oonagh'yı çimdikledim. Bazen ona vurmak istiyordum ama buna başladığım anda durmam gerektiğinin farkındaydım, o zaman vurmanın anlamı neydi? Çok lezzetli bir çikolata kutusunu açıp sadece birini yiyebilmek gibi bir şeydi bu.

İdeal bir dünyada anne babalar çocuklarını istedikleri gibi pataklatabilmeliydi –gerçekten temiz bir dayak– ve parmaklarını şaklattıkları anda şiddetin etkileri silinmeliydi. Ayrıca çocuklar dövülürken acıyı hissetmezlerse bu da iyi olurdu, böylece suçluluk hissine yer kalmazdı.

Hâlbuki fazlasıyla hassas ve muhtaçlardı; bu onların en etkili silahıydı. Bizi mahvettikleri halde onları korumamızı bekliyorlardı.

10/8/07

Sellers, Gibbs'in kullanmakta olduğu bilgisayarın arkasına tıklattı. "Haydi, geç kalıyoruz."

"Beni bekleme yoksa daha da geç kalacaksın."

"Bunu kaçırmak istemezsin."

"Neden? Bir şey mi oldu?"

Sellers, "Az önce Tim Cook'la konuştum," dedi.

"Hâlâ o nineyi mi beceriyor?"

"Şüpheliyim. Neredeyse on yıldır beraber yaşıyorlar." Sessizlik. "Buna gülmen gerekiyordu. Galiba yeterince uzun süredir evli değilsin." Tepki yok. Sellers yeni bir yaklaşım denedi. "Diş kayıtları uyumlu. İki iskelet Amy ve Encarna Oliva'ya ait."

Gibbs başını kaldırdı. Eğer Sellers doğru söylüyorsa yaptığı işi bırakabilirdi. Ama bu kadar ileri gitmişken...

"Sen git, ben yetişirim," dedi.

"Dahası da var. Amy Oliva'nın dadısı sonunda... Ne diye kendimi yoruyorum ki?" Sellers aniden sustu. "Eğer ilgileniyorsan porno sitelerinde gezmeyi bırak ve toplantıya gel. Hangi sitelere girdiğini bulabileceklerini biliyorsun, değil mi?"

YANLIŞ ANNE

“Şu an Yahoo Mail’deyim.” Gibbs sırttı. “Porno siteleri mi? Nereden biliyorsun?”

Sellers teslim oldu.

O gittikten sonra Gibbs kimlik ve şifresini girdi. Amy Oliva ölüydü. Cesedi Mark Bretherick’in bahçesinde bulunmuştu. Gibbs’in dün gönderdiği e-postaya yanıt vermesini beklemek büyük bir iyimserlik olacaktı.

Yanıt yoktu. Tek mesaj Gibbs’in kız kardeşindendi. Açtı ve Noel organizasyonuyla ilgili olduğunu görünce cevaplamadan kapattı. Henüz ağustostalardı. Noel ise aralıktaydı. Bir yerde mesafeyi belirlemek gerekiyordu.

Porno siteleri. Aşağılayıcı bir şekilde burun kıvrıdı. Sellers hakkında okuduğu seks bağımlılarından biri gibi olsa gerekti... Kirk Douglas mı yoksa Michael Douglas mıydı? İTSM’de muhtemelen Sellers’ın elli santim kalınlığında bir dosyası vardı. Gibbs pembe gömlekler giyen ve boynuna minik eşarplar bağlayan Norman Grace’i düşündü. Ve makosen ayakkabılarını. Kombothekra, Geraldine Bretherick’in bilgisayarını kadın gibi giyinen bir erkeğin ellerine teslim etmişti. Gibbs bir keresinde onu kantinde bir moda dergisi okurken görmüştü. Eğer eşcinselse bu o kadar da kötü olmazdı, ama göt kafa eşcinsel değildi ve bir sürü kız arkadaşı vardı; üstelik hoş kızlardı. Öyleyse derdi neydi?

Gibbs kalkmak üzereyken aklına bir fikir geldi. Norman için bir başka iş. Ama düşündüğünde muhtemelen Norman’a ihtiyacı olmayacağına karar verdi. Kendisi de becerebilirdi. Hotmail sitesine girdi. Giriş sayfası açıldığında Amy Oliva’nın e-posta adresini girdi, amyispanyayagitti@hotmail.com. Sonra “Şifrenizi mi unuttunuz?”un üzerine tıkladı. Eğer Yahoo Mail gibiyse...

Öyleydi. Gibbs güvenlik sorusunu gördüğünde gülümsedi. “Heart of Darkness’ı kim yazdı?” Cevabı, “Blondie” olarak tuşladı

ve işe yaramadığında küfrü bastı. Debbie Harry, Deborah Harry ve Debra Harry'yi denedikten sonra Blondie'nin şarkısının "Heart of Glass" olduğunu anımsadı. Kahretsin. Google'a girdi ve "Heart of Darkness"ın Joseph Conrad ismindeki bir herifin yazdığı bir roman olduğunu keşfetti. Tekrar Hotmail penceresine geri döndü ve daha önce hiç duymamış olduğu bu ismi denedi.

Sonuç. Eski şifreyi unuttuğunu belirttiği için mesajları okumak için hesaba ait yeni bir şifre oluşturmaları gerekiyordu. "Debbie" olmasına karar verdi. Karısının şerefine, Debbie Harry'nin değil.

Amy Oliva'ya gelen üç mesaj vardı. Gibbs "Gelen posta" klasörüne tıkladı ve bekledi. Bir sonraki sayfa açıldığında gözleri irileşti. Okunmamış postalar, okunmuşlardan ayırdedilebilmeleri için sarı renkle işaretlenmişlerdi. Amy'nin yeni mesajlarından ilki Oonagh O'Hara'dandı. İkincisi ve üçüncüsü Halifax Bankası'ndan gelen gereksiz postalardı.

Gibbs'in St. Swithun's'dan gönderdiği mesaj ise sarıyla işaretlenmemişti. Gibbs boynunun arkasını ovalarken irkildi. Ölü bir kıza onun yaşıyor olduğunu düşünerek e-posta göndermişti ve mesaj okunmuştu. Ya da muhtemelen onu öldürmüş olan kişi okumuştur.

Gibbs kendi isminin altındaki isimlere baktı. Oonagh O'Hara, Silvia Ruiz Oliva isimli kişi gibi sık yazışılan bir kontak; bir akrabası olabilirdi. Kalanlar gereksizdi.

Silvia'nın Amy'nin anneannesi olduğu anlaşıldı: Mesajların tümü "Anneanne" olarak sonlandırılmıştı. Hepsini okudu ve anlamın büyüdüğünün farkına vardıkça okuduklarını gittikçe daha ilgi çekici buldu. Besbelli bir aile kavgası söz konusuydu. Silvia, Amy'ye devamlı onu ne zaman görebileceğini soruyordu. Bir mesajında şöyle yazmıştı: "Lütfen annene bana kızgın olup olmadığını sor, eğer öyleyse özür diliyorum." Gibbs, Silvia'nın mesajına ilişkin Amy'ye ait bir mesajın olup olmadığını görmek için aşağıya doğru indi. Yoktu. "Gönderilmiş postalar" kutusuna baktı. Hiçbir şey. Kutuda bir tek mesaj dahi yoktu.

YANLIŞ ANNE

Oonagh'nın mesajlarından birini açtı. Gönderildiği tarihte mesajın alıcısının artık hayatta olmayışı hariç sıra dışı bir şey yoktu. Sonuna dek okudu ve sonra Amy'nin orijinal mesajının silindiğini gördüğünde keskin bir nefes aldı. Gibbs daha aşağıya indi ve Amy'ye ait bölümün hemen altında Oonagh'dan bir mesaj daha buldu. Muhtemelen bu gelen kutusundaki mesajdı. Altında ise Amy olduğu izlenimini veren her kimse ondan bir mesaj vardı. Uzun bir karşılıklı mesajlaşma ve hepsi bu bir tek mesajın altındaydı. Oonagh'nın e-postalarının tuhaf yazım hatalarıyla dolu olduğunu gördü. Ama Amy'nin İngilizce yazımı kusursuzdu.

Stepford dün Oonagh O'Hara'yla görüşmüştü ve ona Amy'den geçen mayıstan bu yana haber almadıklarını söylemişti. Besbelli yalan söylüyordu. Veya yalan söylediğine inanıyordu. Aslında doğruyu söylemişti çünkü Amy'yle değil Amy'nin katiliyle yazışlıyordu.

Gibbs mesajlara göz attı. Her mesajın sonunda Oonagh, "Annen nası?" ya da "Annen iyimi?" yazmıştı. Birinde daha da ileri giderek, "Annenle aran nası?" diye sormuştu. Encarna Oliva'yı sorduktan sonra, Oonagh, iki kez "Patrick nası?" ve bir kez de, "Partick nası?" yazmıştı.

Encarna Oliva kocasını bir başka adam için terk mi etmişti? Patrick onunla beraber bankada çalışan birisi miydi? Ya da bir şekilde kocası Angel Oliva'nın meslektaş mıydı? Gibbs bazı kadınların kocalarının arkadaşlarıyla yatmaktan hiç çekinmediklerini biliyordu. Gibbs bir gün Sellers'ın Debbie'yi yatağa atmayı deneyeceğinin kaçınılmaz olduğunu düşündü; Sellers'ı şimdiden sevmemeye çalışlıyordu ki bu gerçekleştiğinde hazırlıklı olsun.

Amy'nin Oonagh'nın mesajlarına yanıtları uzun ve ruhsuzdu. Boğa güreşleri ve flamenko dansçılarıyla ilgili haberlerle doluydu. İspanyol klasikleri. Yalanlar. E-posta adresi dışında Amy İspanya'ya hiç gitmedi. Corn Mill House'un bahçesinden öteye geçemedi. İlginç bir şekilde Amy –katili, Gibbs kendini düzeltti– bir kez dahi Oonagh'nın Patrick veya Encarna'yla ilgili sorularına yanıt vermemişti.

Oonagh O'Hara neden Amy'den en son ne zaman haber aldığı konusunda yalan söylemişti? Bu e-postalarda bir sır veya özel bir şey yoktu. Gibbs, "Tuhaf bir şeyler oluyor," dedi yüksek sesle.

Telefon çaldığında cinayet masası odasından çıkmak üzereydi. Arayan St. Swithun's'ın müdürü Barbara Fitzgerald'dı. Gibbs kendini tanıttıktan sonra, kadın sıcak bir şekilde, "Merhaba, Christopher," dedi. "Geçen yıl baykuş barınağı gezisine gitmiş olanların tam listesini e-postayla gönderdiğimi bildirmek için aradım. Anlaşılan o ki birkaç ismi unutmuşum."

Gibbs kadına teşekkür etti.

"Haber var mı?"

"Hayır." Ona öğrencilerinden birinin daha öldürülmüş olduğu haberini veren kişi olmak istemedi. Ne de bu gerçeği bilerek onunla konuşmak istedi; suçluluk hissi onu olduğundan daha fazla kabalaştırmıştı ve sonunda Barbara Fitzgerald yıldı.

Kendini huzursuz hissederek ve korkaklığından utanarak tekrar Yahoo Mail sayfasına geri döndü. Kimliğini ve şifresini girdikten sonra gelen kutusunun açılmasını beklerken hatasının farkına vardı. Barbara Fitzgerald onun Yahoo adresini bilmiyordu; listeyi ona daha önce bir e-posta gönderdiği ofis hesabına göndermiş olmalıydı. Göt kafa. Yahoo hesabından çıkmak üzereyken Amy Oliva'dan bir mesaj aldığını gördü. Gözlerini istediği kadar kırptırsın mesajın oradan kaybolmasını sağlayamıyordu.

Gibbs zarf ikonunun üzerine iki kez tıkladı. Mesaj bir Hotmail adresinden gönderilmişti ama farklı bir tanesinden: amyispanya-dandondou@hotmail.com. Sadece iki kelimelik bir mesajdı ve bu iki sıradan kelime Gibbs'i herhangi bir açık tehditten daha fazla ürktülmüştü. Hesabından çıkış yapmakla uğraşmadan ayağa kalktı ve odayı terk etti.

Ekip toplantısı için toplantı odası da ne demek? Cinayet masası odasının nesi vardı? Charlie orayı mükemmel şekilde yeterli bulmuştu her zaman. Köşeyi döndükten sonra koşmaya başladı. Oraya vardığında nefes nefeseydi. Kapıyı çalarak açtı. Sam Kombothekra, Simon, Sellers ve Profesör Keith Harbard çok ekranlı bir sinemanın rahat görünümlü mavi deri koltuklarda sessizce oturuyorlardı. Harbard bir dilim kek yiyordu ve ayaklarının çevresine, halının üzerine kırıntıları döküyordu.

Komiser Proust odanın köşesindeki su sebilinin yanında cep telefonunu kulağına bastırarak yüksek sesle fazla karmaşık bir DVD oynatıcısından bahsediyordu. Acaba şikâyet etmek için dünyanın diğer ucundaki bir mağazayı mı aramıştı?

“Neler oluyor?” diye sordu Charlie.

“Gibbs’i bekliyoruz,” dedi Sam.

Kardan Adam telefon görüşmesine ara vererek, “Çavuş, git onu bul, lütfen, olur mu?” dedi.

Charlie onun kendisiyle konuştuğunu anladı. Kahretsin. “Ben kalamam, efendim. İçinizden birinin benimle gelmesi gerek. Sanırım size yardımı dokunacak bir şey buldum.” Simon’a sormaya cesaret edememişti. En azından herkesin önünde.

Proust, “Sen git, Waterhouse,” dedi. Charlie ona bir öpücük verebilirdi. “Çavuş, kısa kesin.”

Simon koridorda Charlie’yi takip ederken, “Kendimi, annesi onu partiden almaya iki saat erken gelen bir çocuk gibi hissediyorum,” dedi.

Charlie omzunun üzerinden bakarak Simon’a gülümsedi. “Annen öyle mi yapardı?”

Cevap yoktu.

“Ya tı, değil mi?”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sana açıklayana kadar...”

Yolun kalanında sessizce yürüdüler. Charlie üç numaralı sorgu odasının dışında durdu ve Simon ona çarptı. Simon geriye doğru sıçrarken Charlie kararlı bir şekilde sırtıttı, bu beklenmeyen fiziksel temas onu alarına geçirmişti.

Kapıyı açtı. Kısa dik ve boyalı saçlı geniş omuzlu bir kadın, yüzünde acılı bir ifadeyle masanın arkasında oturuyordu. Dizden aşağısı pembe çizgileri olan siyah bir eşofman altı, pembe dantelli makosenler ve belini açıkta bırakan uçuk pembe polo yakalı eşofman üstü giymişti. Charlie, Simon'a, "Bu Pam Senior," dedi. "Bayan Senior, bu Dedektif Simon Waterhouse. Bana söylediklerinizi ona da tekrarlamanızı istiyorum."

"Hepsini mi?"

"Evet, lütfen."

"Ama... Tüm gün burada oturamam. Serbest çalışıyorum. Dadılık yapıyorum. Bunu ona söyleyeceğinizi sanmıştım."

Charlie tepki göstermeyince, Pam Senior iç çekerek konuşmaya başladı. Dün gece tanımadığı bir kadının kapısına geldiğini söyledi. Geçti, saat on birde. Kendisini, bazen çocuklarına baktığı bir kadının en iyi arkadaşı Esther Taylor olarak tanıttığını anlattı; Sally Thorning. Kadın Pam'ın Sally'ye ne yaptığını öğrenmek istemiş ve evine zorla girmeye çalışmıştı.

"Bana yalancı dedi ve beni suçladı – Sally'yi otobüsün altına itmişim, ama itmedim, yemin ederim! Sally ona böyle söylemiş olmalı. Şimdi Sally ortadan kaybolunca o da benim bir şeyler biliyor olmam gerektiğini düşünüyor. Polise gitmekle tehdit etti." Pam'ın burun delikleri genişledi. Birkaç kez burnunu çekti. "Ben de ondan önce gelip size gerçekleri anlatmam gerektiğini düşündüm. Ben bir şey yapmadım. Hiçbir şey, kesinlikle. İftira atıyor ve bu kanunlara aykırı, öyle değil mi?"

Simon, “Bir otobüsün altına mı?” dedi. “Böyle söylediğinden emin misin? Bunu nereden uydurdu sence?”

“Sally birkaç gün önce Rawndesley’de bir otobüs kazası geçirdi. Ben de oradaydım, gördüm. Şey, kazayı görmedim ama bir grup insanın toplandığım görüncü gidip baktım ve Sally’ydi. Ona yardım etmeyi denedim, hastaneye götürmeyi teklif ettim ama kabul etmedi. Beni onu otobüsün altına itmekle suçladı ve herkesin içinde bana bağırdı.” Olayı anlatırken Pam’ın yüzü kızardı. “Kazadan önce çocuk bakımıyla ilgili bir ayarlama hatası nedeniyle biraz tartışmıştık. Ona çok kızmış olduğumu kabul etmeliyim ancak.. Benim ne çeşit bir insan olduğumu düşünüyor da böyle bir şeyi yapabileceğime inanıyor?”

Charlie, “Öyleyse onu sen itmedin mi?” dedi.

“Elbette hayır!”

“Bir başkasını onu iterken gördün mü?”

“Hayır. Söyledim size. Tüm hafta moralim bozuktü. Tam kendimi iyi hissetmeye başlıyordum ki –Sally üzgün olduğunu belirttiğı bir mesaj bırakmıştı ve ben her şeyin geride kaldığını düşünmüştüm– bu Esther Taylor denen kadın kapıma dayandı. Evime girmeye çalıştı. Bak.” Pam elini uzatarak Simon’a titrediğini gösterdi. “Enkaz haldeyim.”

Charlie, “Geri kalanı anlat,” dedi.

“Onu dışarıda tutmayı başardım ve kapıyı suratına kapattım.” Pam boğazına dokundu. “Dışarıda Mark Bretherick hakkında bağırmaya başladı. Sally’nin ölmesini isteyen kişinin o olup olmadığını soruyordu. Gerçekten güçlükle konuşuyorum, korkunçtü. Her gün gazete okurum ve bu nedenle ismi tanıdım. Beni en çok ürküten de bu oldu.” Eşofman altının cebinden bir mendil çıkardı; adının baş harfleriyle işlenmişti: PS. Charlie ütülenmiş ve muntazam bir kare şeklinde katlanmış olduğunu fark etti.

“Mark Bretherick’i tanıyor musun?” diye sordu Simon.

“Hayır!”

“Geraldine ya da Lucy Bretherick’i tanır mıydın?”

“Hayır, ama nasıl öldüklerini biliyorum ve bu işe karışmak istemiyorum!”

Charlie bunun tuhaf bir ifade şekli olduğunu düşündü. “Ama sana göre senin zaten bu olayla bir ilgin yok,” dedi. “Bretherick ailesini tanımıyorsun. Onlarla hiç tanışmadın.”

“Besbelli Esther Taylor veya Sally onlar hakkında bir şeyler biliyor. Onların herhangi biriyle bir ilgim olsun istemiyorum artık. Ortada kesinlikle yanlış yaptığım bir şey yokken gecenin bir yarısı saldırıya uğramak istemiyorum!”

Charlie, “Tamam,” dedi. “Sakinleşmeye çalış.”

Simon sordu, “Esther Taylor’ı tarif eder misin?”

“Benim boyumda. Kısa ve sarı saçlı. Gözlük takıyor. *Harry Sally ile Tanışınca*’daki sarışını andırıyor ama daha çirkini ve gözlüklüsü.”

“Geraldine Bretherick’e benziyor mu? Geraldine Bretherick’in nasıl görüldüğünü biliyor musun? Gazetede fotoğrafını görmüş müydün?”

Pam başıyla onayladı. “Hayır, bu kadın ona hiç benzemiyor.”

Charlie, Simon’ın Pam’i izlediğini fark etti. Ne bekliyordu? Sorusuna cevap almıştı.

“Aslında...” Pam’in mendili kucagındaydı ve sanki elleriyle ip çekmece oynuyordu. “Ah, Tanrım. Sally tıpkı Bayan Bretherick’e benziyor. Siz sorana kadar bunu fark etmemiştim. Neden bu soruyu sordunuz? Neler oluyor?”

Simon, “Sally’nin telefon numarasını, adresini ve bana onun hakkında mümkün olduğunca fazla detay vermeni istiyorum,” dedi. Pam konuşurken yüzünü buruşturdu, onaylarcasına başını salladı. Charlie not aldı. Simon, Sally Thorning’in kocası Nick’in Culver Vardisi Hastanesi’nde röntgen uzmanı olduğunu duyduğunda şaşırmış göründü. Pam’dan alabileceği tüm bilgileri aldığına inandığında odadan ayrıldı.

YANLIŞ ANNE

Charlie onu takip etti ve Pam'ın sorularına cevap vermedi. Simon'ın peşinden koşmak zorunda kalmayı beklerken onu kapının dışında hareketsiz dururken buldu. Charlie, "Ne?" dedi.

"Sanırım *Harry Sally ile Tanışınca*'yı görmüştüm. '*Harry Sally ile Tanışınca*'daki sarışın,' dedi. Besbelli Sally'den bahsediyordu çünkü Harry bir erkek."

Charlie, "Ben de görmüştüm. Ümitsiz bir başlangıç yaptıktan sonra evleniyorlar ve sonsuza dek mutlu yaşıyorlar," dedi.

"Sana Charlie diyoruz. Charlie de bir erkek ismi."

"Simon, neden bahsediyorsun?"

"Harry Martineau ismini nerede gördüğümü biliyorum."

"Olivaların eski evinde yaşayan adam mı?"

"Hayır. Böyle biri yok. Nick Thorning'in çalıştığı Culver Vadisi Hastanesi'nde kimsenin Angel Oliva ismini duymamış olmasının nedeni bu."

Charlie, "Benim kafam durdu..." dedi.

"İsim Jones. Jones: Dünyadaki en sıradan isim."

"Simon, beni korkutmaya başlıyorsun. Jones kim? Katil mi? Sally Thorning'in otelde tanıştığı adam mı?"

"Hayır. Haydi, toplantıya dönmek zorundayız."

"Benim kendi işlerim var! Pam'i öylece bırakamam..."

Simon koridorda koşmaya başladı. Charlie kendini onun ardından koşarken buldu. Her zamanki gibi ondan almak istediği bir şey vardı ve Simon bunu önüne hazır bir şekilde koymamıştı. Bu Charlie'nin dosyası değildi, onunla bir ilgisi yoktu ama Simon'ın ne demek istediğini bilmeliydi.

Fazla uzağa gitmemişlerdi ki İTSM'ndan Norman Grace'in aceleyle onlara doğru yürüdüğünü gördüler. Simon'a, "Ben de seni arıyordum," dedi.

“Ne buldun?”

“Yanılmışsın...”

“Bu imkânsız.”

“Ama ayrıca haklıydın da.”

“Norman, acelem var.”

Norman, “İsim Jones,” dedi ve Charlie kendini buz gibi hissetti.

“Biliyorum.” Simon koşmaya başladı.

Teşekkür bile yok. Charlie özür diler gibi omuz silkti. Norman’a, “Kusura bakma,” dedi. “Kafası meşgul.”

“Ona şimdilik Bretherick’in hard diskinin bende kalacağını söyler misin? Daha fazlası da var ama sunulabilir şekle getirmem biraz vakit alacak.”

Charlie başıyla onayladı ve Norman koluna dokunduğunda yanından uzaklaşmaya başlamak üzereydi. “Sen nasılsın, Charlie?”

Gülümseyerek, “Bana kimse nasıl olduğumu sormadığı sürece iyiyim,” dedi.

“Gerçekten bunu istemezsin. İnsanların seni önemsememesini istemezsin.”

Charlie bir yandan Norman’ın haklı olabileceğini düşünürken bir yandan da bir şey kaçırmadığını umarak koridordan aşağıya doğru koşmaya başladı. Herkesin geçen yıl olanları unutmuş olmasını diler miydi? Ona tıpkı olaydan önce davrandıkları gibi davranmalarını?

Simon’ı köşede cep telefonu ile konuşurken buldu. Birine mümkün olduğunca çabuk Spilling’e gelmesini, buna ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Polis merkezinin adresini verdi. Charlie onun daha önce hiç bu kadar şükran dolu ve hevesli konuştuğunu duymamıştı. Kıskaçlık söz konusu değildi; konuştuğu kişinin bir erkek olduğu açıktı. Simon bir kadınla konuşurken kalkanını asla bu kadar indirmezdi.

Beraber hareket etmeye başladıklarında Simon’a sordu, “O kimdi?”

“Jonathan Hey.”

“Cambridge’teki öğretim görevlisi mi? Ama Simon, önce Sam’le konuşmadan partiye kendi uzmanını davet edemezsin. Peki ya Keith Harbard?”

“Harbard bir şey bilmiyor.”

Charlie böyle bir ruh hali içindeyken Simon’la zıt düşmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Eğer Hey’in Harbard’dan daha iyi olduğunu düşünüyorsa bu konuda haklı olmalıydı. Gerçi bu Proust’u ikinci sosyoloji profesörüne bir kez baktıktan sonra ayağa fırlayarak bir şey ikram etmeden veya bir açıklama yapmadan Cambridge’e geri göndermekten alıkoyamayacaktı.

Zavallı Jonathan Hey. Simon Waterhouse’a evet dedi, ne aptaldı.

“Şifre değiştir?” Proust, Gibbs’i odanın diğer ucundan inceledi. “Bunun bize bir anlam ifade etmesi gerekiyor mu? Ne, nasıl şifre değiştir?”

Gibbs, “Şifreyi,” dedi. “Öyle olmak zorunda. Amy’nin Hotmail’ine girebilmek için değiştirmek zorundaydım. Hesabı kim düzenlediyse şifreyi değiştirdiğim için eski şifreyle giremedi.”

“Ve senin değiştirdiğini anladı? Bunu nasıl anlayabilir ki?” dedi Kombothekra.

“Zekice bir tahmin. Amy’nin Hotmail’ine bir mesaj göndermiştim ve bunu biliyordu. Ne kadar akıllı olduğunu görmemizi istiyor. Eski hesabın şifresini değiştirdikten birkaç dakika sonra oluşturduğu yeni adrese bakın: amyispanyadangeridondou@hotmail.com. Adam hazırcevap olmaya çalışıyor.”

Keith Harbard, “Ya da kadın,” dedi. “Gibbs hazırcevaplık konusunda haklı; bu bana bir kadın olduğunu düşündürüyor.”

“Hiç Oscar Wilde okumuş muydunuz, Profesör?” diye sordu Proust.

Sellers, “O kadar zeki değil,” dedi. Kulağına sanki Harbard’dan bahsediyor gibi gelmişti; Gibbs gülümsemesini bastırdı. “Şifre değişti?’ Nasıl? Eski şifreyi bilmiyoruz ki?”

Gibbs sabırsızlıkla, “Bunun farkında,” dedi. “Bu bir tehdit, öyle değil mi? Bize imkânsız bir komut vermekte olduğunu biliyor.”

Harbard başıyla onayladı. “Oyunun bir parçası. Ya içine biraz psikolojik işkence atılmış bir ceza garantisi –kadın size bir şans veriyor gibi görünüyor ama bu gerçek bir şans değil çünkü eski şifreyi bilmenizin imkânı yok– ya da kadın sizi eski şifrenin ne olduğunu düşünmeye davet ediyor. Belki kendi ismidir.”

Kombothekra, “Bir bakış açısı,” dedi. “Teşekkürler, Keith. Hotmail’e gireceğim.”

Harbard, “Bu arada, mesaja yanıt ver,” dedi. “Kadının gururu okşanır. Ona bunun bir yolu olmadığı ve sana verdiği görevde yardımına ihtiyacın olduğunu söyle.”

Proust, “Sosyolojik uzmanlığın yanında bir de psikolojik uzmanlık,” diye homurdandı. “Bir tane satın alınca diğeri bedava. Profesör, maalesef sizden farklı olarak, failin içindeki şeytanlar veya onu kalın kafalı yapan nedenler benim umurumda değil. Bana ismini söyleyin, onu nerede bulacağımı söyleyin ki mutlu olayım. Şimdi elimizdeki bilgilere odaklanalım, varsayımlara değil. İki iskeletin kimliklerini belirledik, bu iyi bir başlangıç.”

Kombothekra ona, “Harry Martineau ve Angel Oliva önceliğimiz oldu,” dedi. “Culver Vadisi Hastanesi’nde kimse Angel Oliva isminde bir kalp cerrahının orada çalıştığını anımsamadı ve kayıtları da orada hiç çalışmadığım onaylıyor. Öyleyse ya Martineau yalan söylüyordu ya da Oliva ona yalan söylemişti.”

Sellers, “Hâlâ araştırıyoruz ancak St. Swithun’s’da da kimse William Markes isminde birini tanıyor gibi görünmüyor. Cordy O’Hara’nın yeni sevgilisinin ismi Miles Perry,” dedi.

YANLIŞ ANNE

“Dadı.” Kombothekra, Sellers’a başını salladı.

“Evet, Amy Oliva’nın eski dadısıyla konuştum. Kimliksiz mektupta belirtilen telefon numarası doğruymuş. Bize daha önce ulaşamamış çünkü Korsika’da balayındaymış ve yarın dönüyormuş. Ama o bana söylemeden ben onu sesinden tanıdım.” Sellers başarısıyla övünmüyor gibi görünmeye çalıştı.

Gibbs, “Yoksa onu becermiş miydin?” diye sordu. Sadece Sellers’ın duyabilmesini sağlamak için eliyle ağzını kapatarak fısıldamaya başladı, “Tamam tatlım, temizlen, taksin geldi...”

Proust, “Korsika?” dedi. “Neden bu bana tanıdık geliyor?”

Sellers ona, “İsmi Michelle Jones,” dedi. “Onunla Geraldine ve Lucy Bretherick’in cesetleri bulunduktan sonra da konuşmuştum. Sesi o nedenle tanıdım. O zaman da Korsika’daydı ve yine telefonda görüşmüştük. Evlenmeden önce ismi Michelle Greenwood’du.”

Proust, “Brethericklerin dadısı,” dedi. “Geçen yıl, bencilce davranarak erkek arkadaşıyla mayıs dönem tatilinde kendine tatil ayarlayan.”

Kombothekra, “Doğru,” dedi. “Aynı zamanda Amy Oliva’nın da dadısıymış ki bu aileler arasında bir başka bağlantı kuruyor.”

Sellers, “Maalesef, Michelle’le konuştuğum zaman Culver Vadisi Hastanesi’nden bir sonuç elde edemeyeceğimizi bilmiyordum ve bu nedenle ona Bay Oliva hakkında bir soru sormadım. Ona yeni bir mesaj bıraktım,” dedi.

Proust, “Peki ya Bayan Oliva’nın çalıştığı bankaya ne oldu?” diye sordu.

Kombothekra, “Bugün oraya gidiyorum. Umarım oradan birisi bana Patrick’in kim olduğunu da söyleyebilir,” dedi.

Kardan Adam, “William Markes’ı da sor,” dedi. “Ve Angel Oliva’yı da. Neden olmasın? Gittiğimiz her yerde isimlerin hepsini soralım ve ne bulacağımızı görelim.” Proust ofisinden başka bir yere gitmi-

yordu. Takım ruhunu kabullendiğini göstermek adına “siz” yerine “biz” demişti.

Kombothekra, “Bu sabah Brethericklerin postacısıyla konuştum,” dedi. “Geçen ilkbaharda bahçelerinde birini gördüğünü söyledi. Şahsı Bretherickler Florida’dayken gördüğünü hatırlıyor çünkü Geraldine ona Florida’ya gideceklerini söylemiş. Şahsa yakından bakmayı denemiş ama bahçenin onun bulunduğu kısmına gidene dek şahıs oradan ayrılmış. Postacı dağıtılacak postası olduğu için daha ileri gitmemiş. Bretherickler döndüğünde Geraldine’e birini gördüğünden bahsetmiş. Kadın şaşırmış görünmüş ama sonra ona her kimse bir zarar vermediğini söylemiş, çalınan bir şey yokmuş. Ama asıl ilginç olan kısma geliyorum. Postacıya ona tuhaf gelen herhangi bir şeyle karşılaşp karşılaşmadığını sordum Bretherickler Florida’dayken. Önce hayır dedi ama sonra bir şey anımsadı: Kırmızı bir Alfa Romeo’nun Corn Mill House’un dışındaki yolun sonuna park ettiğini görmüş. Bretherickler evde yokken en az üç kez arabayı aynı yere park edilmiş vaziyette gördüğünü söyledi.”

Gibbs, “Zeki, öyle değil mi, postacı?” dedi. “Araba ve gördüğü kişi arasında bir bağlantı kuramamış mı?”

Kombothekra, “Hayır,” dedi. “Katili gördüğü gün araba orada yokmuş.”

“Belki bizimki o gün yürümeye karar vermiştir.”

“Şahıs,” diye Harbard onlara hatırlattı. “Unutmayın, kanıtlar bir kadına işaret ediyor.”

Gibbs ona kaşlarını çatarak baktı. Anlamışlardı, hâlâ neden hatırlatıp duruyordu? Üstelik hangi kanıttan bahsediyordu? Gibbs bir suçun failinin bir erkek olduğunu suçu gördüğü an anlardı.

Proust, “Öyleyse Encarna ve Amy Oliva, Bretherickler Florida’dayken öldürülerek gömüldüler,” diyerek konuyu sonuçlandırdı.

Kombothekra, “O zaman gömüldüler,” dedi. “Ne zaman öldürüldüklerini bilmiyoruz ama geçen yıl mayısın on dokuzundan sonra olması gerek. Bu tarih Amy’nin son okula gittiği ve annesinin de son işe gittiği gündü. İkisi de okul ve iş arkadaşlarına son günleri olduğunu söylememişler. Aniden İspanya’ya taşınma kararları herkes için bir sürpriz olmuş.” Kombothekra kaşlarını kaldırdı.

Sellers, “St. Swithun’s’ın müdüresi Bayan Fitzgerald taşınmadan sonra bir e-posta ile haberdar edilmiş,” dedi. “Görünüşe göre Encarna Oliva daha erken haber vermedikleri için üzgünmüş ve bir dönem ücreti karşılığında bir de çek göndermiş.”

Proust sıkkın sesler çıkarıyordu. Ters bir şekilde, “Bretherickler Florida’ya ne zaman uçmuş?” diye sordu.

Kombothekra ona, “Geçen yıl, 21 Mayıs Pazar günü,” dedi.

“Tamam o zaman, Çavuş. Eğer kılı kılına bir tarih istiyorsan, Encarna ve Amy Oliva 19 Mayıs Cuma akşamıyla Brethericklerin Florida’dan döndüğü 4 Haziran Pazar günü arasında bir noktada öldürülmüş.”

Kombothekra kendini savunması gerektiğini düşünüyor gibi göründü. “Mark Bretherick gerçeği söylüyordu,” dedi. “Tallahassee’deki Ulusal Yüksek Manyetik Alan Laboratuvarı’nda iki hafta boyunca çalışmış. Sanırım onu serbest bırakmak zorundayız. Gerçi onu bana yaptığım her şeyin yanlış olduğunu söylemesi için buralarda tutmak da akıllıca olabilirdi.”

Sellers, “Geraldine’in boşanma hakkında soru sormak ve bir avukatla konuşmak için aradığı şu hukuk bürosu,” dedi. “Ya arayan kişi Geraldine değilse? Arayan belki ismini vermek istemeyen bir başka kadındı?”

Kapı aniden geriye çarparak açıldı ve peşinde Charlie Zailer’la Simon Waterhouse göründü. Simon, “St. Swithun’s’ın baykuş barnağı gezisine katılanların tam listesi geldi mi?” diye sordu.

Gibbs gözlerini kapattı. *Sıçtım*. Barbara Fitzgerald'ın e-postası. Amy Oliva'nın mesajı ona bir şok yaşatmıştı ve listeyi unutmuştu. "Gelen kutumda ama çıktı alacak fırsatım olmadı," dedi.

"İçinde bir Jones var mıydı?"

Sellers ona, "Michelle Greenwood, Jones oldu," dedi. "Lucy Bretherick'in dadısı, yeni evlenmiş. Aynı zamanda Olivaların da dadısıymış."

Waterhouse güldü ve avucunun içiyle duvara vurdu. "Elbette," dedi.

Kardan Adam, "Beşe kadar sayacağım, Waterhouse," dedi.

"Vakit yok, efendim. Sally Thorning'i bulmalıyız."

"Kim?"

"Ve Esther Taylor'ı." Charlie'ye dönerek, "Bunu sen yapabilir misin?" diye sordu.

"Nerede olduğu hakkında fikrim olmadığı için bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Waterhouse, "Benim bir fikrim var," dedi. "Pam onu polise gitmekle tehdit ettiğini söylemişti, öyle değil mi? Burada. Belki de şu an resepsiyondan ileri geçememiştir ama o burada. Polis merkezinde."

15

10 Ağustos 2007, Cuma

Anahtarın deliğın içinde döndüğünü duyduğum zaman masaj masasını kendime doğru çektim ki benimle kapı arasında kalsın. Odaya girdi, gülmüyordu, ifadesizdi. Sol elinde silah ve sağ elinde ise dolu bir şırınga vardı. “Hayır,” dedim. “Hayır. Lütfen. Sonuncunun üzerinden çok az vakit geçti...”

“Neden sana söylediğim gibi bacaklarını duvara dayayarak yatmıyorsun?”

“Ama bu anlamsız,” dedim. “Bunu daha önce sana söylemek istemedim çünkü seni kızdırmaktan korktum ama ben çocuk sahibi olamam.”

“Ne?” Yüzü seğirdi.

“Jake doğduktan sonra bazı sorunlar yaşadım.” Bu yalanı daha inandırıcı bir hale getirecek kelimeler ve detaylar biliyordum. Zoe’ye hamileyken okumuş olduğum düzinelerce kitap sayesinde her çeşit jinekolojik rahatsızlığın ismini biliyordum. Peki, neden birini dahi hatırlayamıyorum? “Ben kısırım. Bacaklarımı havaya dikerek ne kadar uzun yatarsam yatayım bu bir şey değiştirmeyecek, hamile kalmayacağım. Üzgünüm. Sana bunu daha önce söylemeliydim.”

YANLIŞ ANNE

Güldü. “Sadece kısır. Çocuklarının birine geçebilecek az rastlanan bir genetik bozukluğun yok mu? Elbette, bunu Zoe ve Jake yüzünden söyleyemezsin, onun yerine kısır yalanını uyduruyorsun.”

“Yalan söylemiyorum. Hayatım üzerine yemin ederim.”

“Çocuklarının hayatları üzerine yemin et.”

Hayır. Hayır, o kadar da değildi.

“Hayır. Bunu asla yapmam. Doğruyu söylüyorum, Mark.”

“Bu benim ismim değil.”

“Ne peki?”

Başı öne düştü ve kollarına baktı. “William Markes. İlk seferde doğru tahmin etmiştin.”

Şıngayı masaj masasının üzerine bıraktı ve silahı her iki eliyle yüzüne doğrulttu. “Vicdan Ruleti oynayacağız,” dedi. “Bir dakika içinde sana kısır olup olmadığını soracağım. Eğer kısırsan doğruyu söyleyeceksin ve gitmene izin vereceğim. Evine gidebilirsin. Ben bir aile istiyorum ve buna ihtiyacım var, Sally. Mutlu bir aileye. Eğer bana bunu veremeyecekse bana göre değilmişsin demektir. Ama eğer kısır değilsen, burada benimle kalacaksın. Ve eğer kısır olmadığın halde yalan söylüyorsan seni öldüreceğim. Anlıyor musun? Eğer yalan söylersen bunu anlarım. Zaten çoktan biliyorum.” Silahtan bir tık sesi yükseldi.

“Kısır değilim.” O sormadan ağzımdan kaçırdım. “Özür dilerim. Bir daha yalan söylemeyeceğim.”

“Neden ağlıyorsun? Ağlaması gereken kişi benim.” Yavaşça nefesini verdi. “Masaj masasına uzan.”

Tüm enerjimi toplayarak, “Lütfen, ben yapabilir miyim?” diye sordum. Şıngayı işaret ettim.

“Kasten berbat edeceksin.”

“Etmem. Söz veriyorum.”

“Eğer edersen bunu kullanırım.” Silahı salladı. “Seni öldürmek için değil. Seni dizinden ya da ayağından vurmak için.”

“Yemin ederim ki düzgün yapacağım.” Çaresizlik içinde gevezelik ettim.

“İyi, çünkü dikkatle izliyor olacağım. Aptal değilim. Eğer ailemizi sabote etmeye çalışırsan anlarım.”

“Hayır!” Bedenimdeki tüm sinir uçları çılgık atıyordu. Beni daha uzun süre baygın tutmuş olmasını dilerdim, sonsuza dek. Eğer yalan söylersem beni öldüreceğini söylemişti, neden yalan söylemedim ki? *Korku. Dehşet, yaşama arzusu değildi, bu şekilde değil.* “Sen seyrederken olmaz. Lütfen!”

“Hayır?” Pencereye doğru yürüdü ve bana sırtını döndü. “Beni kullanıyorsun. Herkes beni kullanır çünkü yumuşak bir insanım. Asla itiraz etmem. Tüm gücün sende olduğunu ve benim bir hiç olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu gerçeği sen yüzüme vurasın diye görmezden geldiğimi mi sanıyorsun?”

“Ne demek istediğini bilmiyorum,” diyerek ağladım.

“Benim sana senden daha çok ihtiyacım var. Benim yerimde ol-saydın nasıl hissedeceğini düşün. Sen bana muhtaç değilsin ve beni istemiyorsun. Bu yüzden silaha, şırıngaya ve tüm kapılarda kilitlere ihtiyacım var. Ve şimdi benden hayatımın en önemli şeyi için sana güvenmemi mi bekliyorsun, üstelik buraya geldiğin andan itibaren bana yalanlar söylemişken? Bunun neresi haklı? Bunun neresi doğru?”

“Eğer bunu benim yapmama izin verirsen artık güçlük çıkar-mayacağıma söz veriyorum. Eğer sana yardım etmemi istiyorsan sadece senin ne istediğini değil, benim de ne istediğimi düşünmeye başlamalısın.”

“Neden bu kadar önemsiyorsun?” diye çıktı. “Neden bu küçük detay bu kadar önemli? Vücudunu daha önce gördüm, dokundum, her santimine.”

İçimde bir şey kırılmak üzereydi. Daha fazla tartışmadım. Anlamı yoktu: Ona göre, girebileceğimiz her muhtemel tartışma çoktan kazanılmıştı.

“İkimizin de iyiliği için şu işi bir an önce bitirelim,” diyerek şırıngayı aldı.

Masaj masasına doğru yürüdüm.

“Bekle,” dedi. “Bu kez masa olmaz. İnternette araştırıyordum. Gebe kalmak için sırt üstü yatmaktan daha uygun pozisyonlar var. Bak.” Önümde, ağzına aldığı şırıngayla, halının üzerinde, ellerinin ve dizlerinin üzerinde durdu. “Böyle yap,” dedi ayağa kalkarken. “Tamam. İyi.”

Çizgili halıya baktım ve renkleri sıraladım: Gri, yeşil, bakır, altın, turuncu. Gri, yeşil, bakır, altın, turuncu. Bir şey olmadı. Giysilerim başına fazla dert olduğunda bana zorla giydirdiği geceliğin eteğini kaldırdığını hissetmedim. Neden bu kadar uzun sürdü?

Hoş bir an boyunca öldüğünü hayal ettim. Arkamı döndüğümde onu sırt üstü, grileşmiş, soğuk ve gözleri boş bakarken bulacağımı düşündüm.

Rahatsız olmuş bir sesle, “Bu doğru görünmüyor,” dedi. “Tamam, biraz doğaçlama yapalım. Kollarını birbirine kavuştur gibi yap, halının üzerine ön kollarını düz şekilde yerleştir. Hayır, öyle değil... Evet, tamam. Harika. Ve şimdi –son– ön kollarını ileriye doğru sürümen gerek ki bedenin gerginleşsin. Böylece popon bedeninin kalan kısımlarından daha yüksekte olacak. İşte böyle. Dur. Mükemmel.”

Gri, yeşil, bakır, altın, turuncu. Gri, yeşil, bakır, altın, turuncu.

Üzerime bir karanlık çöktü. Başımı, ne olduğunu görmek için yukarıya döndürdüm. Kumaş. Tavan değildi. Bacaklarımın ve sırtımın havayla temasını hissediyordum. Geceliğin eteğini kaldırmış ve başımın üzerine atmıştı. Ağlamaya başladım. Yalvararak, “Bekle! İnternette erkeklerin üremesini araştır,” dedim ama kelimeler çok

uzaktan duyuluyordu. Söylemek istediğimi sadece ben anladım. “İki günde bir enjeksiyonun şansı, günde dört kezden daha yüksek, yalan söylemiyorum!”

Cevap vermedi.

Bir şeyin tenime değdiğini hissettim. Şırınga değil daha yumuşak bir şeydi. Kumaş. “Lütfen dur,” yalvardım. “Anlamı yok, bu kadar sık aralıkla işe yaramaz! Beni dinliyor musun? Yemin ederim, yalan söylemiyorum!”

Arkamdan hızla soluk alışverişlerini duydum. Gözlerimi kapattım ve kendimi şırıngaya hazırladım. Yüzümü kollarıma bastırdım. Saniyeler geçti; kaç saniye bilmiyordum. Hayatımın benden uzaklaşma hızını hesaplamayı unuttum. Bir şey olmadı.

Nihayet daha fazla bekleyemeyerek başımı kaldırdım ve döndüm. Silahı havada tuttu. Gömleğinin alt kısmında kan vardı. “Ne?” dedim.

Odanın içinde üzerime atladı. “Seni orospu!” diye bağırdı. “İblis kaltak!” Hareket etmeye fırsat bulamadım. Silahı başımın üzerinde gördüm, eli hızla alçaldı. Sonra korkunç bir çatırtı ve her şeyi silen müthiş bir acı...

Kendime geldiğimde kollarım ve bacaklarım seğiriyordu. Farkına vardığım ilk şey buydu. Yüzümü yoklamak için ellerimi kaldırdım. Göz çevreme anlayamadığım bir şey olmuştu. Sağ kaşımın üzerinde bir şişlik hissettim, sert ve iriydi. Sanki birisi kafatasımı kesip ayırarak bir kriket topunu cilt derimin altına iteleyerek yerleştirmişti.

Parmaklarım ıslaktı. Gözlerimi açtım: Kan. Doğru, bana silahla vurmuştu. Çevreye baktım. Yanımda olmadığını anladığımda gözlerim şükran yaşlarıyla doldu. O başka bir yerde olduğu sürece bu odada olmak umurumda değildi.

Gömleğindeki kandı. Ama bu bana vurmadan önceydi. Kendini yaralamış mıydı? Nasıl? Yavaşça ayağa kalktım. Çizgili halıda, yattığım

yerde kan vardı. Başımın olduğu yere yakın bir yerde değildi. Bana yaptığı şeyden sonra en bariz yeri kontrol etmeye çekindim. Çantama doğru sendeledim, günlüğümü çektim ve çarpı işareti koyduğum son sayfaya baktım. Sonra o günden bu yana kaç gün geçtiğini saydım: Yirmi dokuz. *Ah, Tanrım.*

Bana neden vurduğunu bilmek beni en az silahın sesini duyduğum anki kadar ürküttü. Bekleyemezdi. O kadar kızgındı. Hayatının bir döneminde bir kadın ve bir çocukla yaşamıştı; kanm ne anlama geldiğini bilmesi gerekirdi.

Beş altı gün beklemeye dahi tahammülü yoktu.

Acaba benden vazgeçip bir başka kadın bulmaya mı gitti?

Kapı tokmağını denedim. Kilitliydi. Kendi kendime hayal kırıklığı nedeniyle ağlamanın ne kadar saçma olduğunu bilerek küfrettim. Bir an için öfkeyle evi terk edeceğini ve önlem almayı unutacağını ümit etmiştim.

Dışarıya çıktığını biliyordum. Bundan emindim. Onu yarı yolda bıraktığım için şu an bana yakın olmaya dayanamazdı. Bir şey yapmalıydım. Yarın sabah sütçünün gelmesini bekleyemezdim. O an bir şey yapmam gerekiyordu.

Neden insanlar, “Eğer istersen bir yolunu bulursun,” derlerdi acaba? Pek çoğu asla o an benim içinde bulunduğum bir duruma düşmeyecekti. Bu aptal palavranın yanımda kaç kez telaffuz edildiğini anımsamaya zorladım kendimi.

Ben bunu asla söylemedim çünkü hiç inanmadım ama artık inanmak zorundaydım. Gerçekleştirmek zorundaydım.

Kapıyı kırmama imkân yoktu. İçinde metal olan kalın bir kapı, ateşe dayanıklıydı. Güçlü birisiydi –William Markes– onu açık tutmazsa kendi kendine kapanıyordu. Geriye pencere kalıyordu. Çift camlıydı. Yüzlerce kez inceledim. Kırmamın yolu yoktu.

Denemeliydim. Odanın uzak köşesinden koşarak kendimi cama doğru altı yedi kez fırlattım. Yerinden oynamadı. Kollarımın ve omuzlarımın artık kırılacaklarını hissedinceye dek buna devam ettim. Yumruklarımla cama vuruyor ve çılgık atıyordum, ondan bu kadar dayanıklı olduğu için nefret ediyordum.

Pencerenin bir bölümünde bir bulanıklık gördüm. Buraya geldiğimden beri oradaydı. Zaten sınırlı olan manzaramın bir kısmını bloke ediyordu. Hiç kaybolmuyordu; komik, o ana kadar farkına varmamıştım. *Nem, iki cam arasında sıkışıp kalmıştı.* Bu da yalıtımın bir yerde bozuk olduğu anlamına geliyordu.

Masaj masasına tırmanarak ampulün üzerindeki beyaz plastik bağlantı parçasını sökerek pembe cam abajuru çıkardım. Sonra kolumu geriye doğru atarak abajuru tüm gücümle hızla cama doğru fırlattım. Masadan aşağıya zıpladım, cam yığınına koştum. İnce, keskin uçlu bir kırık gördüm. Onu kendimi öldürmek için kullanmayı düşünmemle unutmam bir oldu; eğer ölmek isteseydim William Markes'a yalan söyledim ve beni vururdu, bu çok daha kolay olurdu.

Pembe üçgen camın en keskin ucunu kullanarak pencerenin tepesindeki gri lastik yalıtımı dilimlemeye başladım. Ayaklarımın altına bir şeyler batıyordu. İncelemek üzere duraksadığımda kanadıklarını gördüm: Abajurun minik parçaları cildime girmişti. Acıyı duymazdan geldim ve ince lastik şeridi kesmeye devam ettim. Ne kadar süreceği umurumda değildi. Durmayacaktım. Hayatımın geri kalanını pencerenin bu köşesini oyarak geçirecekmiş gibiydim.

Bana saatler gibi gelen bir süre geçtikten sonra bir lastik kıvrımı üzerime fırladı, eğreti küreğimle onu kaldırmayı başardım. *Evet.* Abajur parçasını haliya bıraktım, lastiğin ucundan tutup mümkün olduğunca sert çektim. Şerit soyuldu ve penceredeki cam hafifçe yerinden oynadı. Yalıtımı sökmeyi başarmıştım.

Bedenim bir şeyi kırabilmek için fazla bitkindi. Masaj masasını pencerenin kenarına ittim ve merkezindeki metal bacağı saat yö-

YANLIŞ ANNE

nünde çevirerek sökmeye başladım. Sıkışmıştı, biraz uğraştırıyordu. Mırıldanıyordum. *Annie Armut, der ki, “Aah”, der ki, “Aah”, der ki, “Aah”... Zoe'nin alfabe şarkısıydı, yuvada öğrenmişti. Zye gelene kadar bitmiş olur, diyorum kendime. Özgür olacağım. Annie Armut, der ki, “Aah”, o Bay A'ya ait. Büyük Ben der ki, “Beh”, der ki, “Beh”, der ki “Beh” ve sonra eve gider. Cici Cate...*

Başardım. Sağlam metal bacağı tuttum. İçi boştu ama yine de yeterince ağırdı. İşe yaramalıydı.

Karşı duvardan koşarken pencerenin ortasına doğru eğim aldım. Cam kırıldı. Önce çatladı; sonra parçalanarak sert, opak konfeti gibi düştü.

Çantamı omzuma atarak açık havaya doğru ilerledim.

Delil No: VN8723

Dosya No: VN87

Görevli Memur: Komiser Muavini Samuel

Kombothekra

**GERALDINE BRETHERICK'İN GÜNLÜĞÜ, ALINTI 8/9
(Corn Mill House, Castle Park, Spilling, RY29 0LE ad-
resindeki Toshiba dizüstü bilgisayarın hard diskinden
alınmıştır.)**

17 Mayıs 2006, 23:40

Akşam annem aradı. Çok yorgundum. Neredeyse tek söz söylemeyecek haldeydim. “Ne yapıyorsun?” dedi. Sanki cevabımın, “Lucy için odundan bir bebek evi uyuyorum. Gitmem gerek, dikiş makinemin başına dönmeliyim ki bir an önce bebeklerin minik

pencereleri için diktiğim şirin perdelerini bitirebileyim!” olacağını umarak hep aynı soruyu soruyordu.

Ona, “Lucy’nin evin her yerine saçtığı oyuncaklarını topluyorum,” dedim.

“Yapmıyor olmanı dilerdim,” dedi. “Her zaman ne kadar yorgun olduğunu söylüyorsun. Oturup ayaklarını uzatıp dinlenmelisin.”

Bu beni şaşırttı. Annem genellikle bana yorgun olmam için bir neden olmadığını söyler ve ayaklarımın pozisyonuyla ilgilenmez.

“Lucy uyuyor mu?”

“Henüz değil,” dedim.

“Yatağa gidene dek bekle öyleyse. Onun beş dakika içinde dağıtabileceği oyuncakları şimdiden toplamamın anlamı yok.”

Yine yanlıyorsun, anne. Açık bir neden vardı. Ortalığı toplamak sadece sonuç odaklı değildi. İşlemin kendisi de eşit şekilde önemliydi; bazen evde aklıma sahip çıkabilmemi sağlayan tek şeyin bu olduğunu düşünüyordum. Lucy ve ben, her ikimiz de evde olduğumuz zaman vaktimin çoğunu odadan odaya gezerek onun yarattığı dağınıklığı toplamakla geçirmekten başka bir şey yapmıyordum. Arkasında duruyordum ve o bir şeyi yere bıraktığı anda alıp yerine koyuyordum. Ne zaman raftan bir DVD, kitap veya oyuncak alsa onunla birlikte dört beş şey daha yere yuvarlanıyordu. Her kıyafet oyununda dolaptaki tüm kıyafetler dışarıya çıkartılarak odanın her yerine dağıtılıyordu. En fazla sinirime dokunanlar ise birden fazla parçası olan oyun setleriydi: Çay takımı, piknik çantası, kuaför seti, lego, yapboz bulmacalar. Tüm bunlar yerlere serpiliyordu.

Geçmişte annem oyuncak toplama işini Lucy’ye yaptırmamı tembihlemişti ama öyle yapmayı ne zaman denesem öfke nöbeti geçiriyor ve sonra benim tüm enerjimi toplayarak onunla uğraşmam gerekiyordu. Yine de bu arkasından dağınıklığını toplamam için tek neden değildi. Onun peşinde gezerek dağıttığı şeyleri yerine koymak bana bir çeşit

YANLIŞ ANNE

hastalıklı bir zevk veriyordu. Bunun ifade ettiği Şeye bayılıyordum. Tüm gözlemcilere hayatımı kabullenmenin ve yaŐayabileceđim bir düzene koymanın benim için ne kadar zor olduğunu ispatlamaya çalışıyordum – saniye saniye, dakika dakika. İçinde bulunduğum çıkmazın herkes tarafından açıkça fark edilmesini istiyordum: Lucy devamlı her Şeyi berbat ediyor ve ben devamlı hayatımın enkazını tamir etmeye uđraŐıyordum. Bundan asla vazgemeyecektim. Alacak nefesim kaldığı sürece dimdik ayakta, sorumluluğumun başında, onun insafına kalarak nefret ettiğim Şeylerle mücadele edecektim.

Acaba Lucy tüm simleri ve keçeleri odaya yayarken ben kanepede oturup sohbet etsem veya televizyon izlesem nasıl olurdu? İnsanlar benim statükoyu kabul ettiğimi düşünürlerdi. Bir kez ocuk sahibi oldun mu, bu gerçeği deđiŐtirezemezdin –bunu biliyordum– ama benim bitmeyen, çılgın toparlama alışkanlığım bunu deđiŐtirme yoluna giden en yakın mesafeydi (zarar vermeden).

Anneme bunların herhangi birden bahsetmedim elbette çünkü bana ne yapmam gerektiğini söylemeye başlayacaktı; ne yapmalıydım, ne hissetmemeliydım, ne dŐnmemeliydım. Çevrenizdeki insanlara ne yapmaları gerektiğini söyleyemezsiniz. Anneme daha anlayışlı olmasını söyleyebilirdim ama bu bizi nereye götürecek ki? AnlaŐıldıđı üzere böyle bir kapasitesi yoktu.

“Lütfen kendini çok fazla yorma,” dedi. Aslında gerçekten bu kadar endiŐelenmesi bana dokunaklı gelmişti ta ki, “Hayatına karıŐmaya alıŐmıyorum. Sadece Lucy’yi düşünüyorum, hepsi bu. Eğer sen bitkinsen ona uygun Şekilde bakamazsın,” diyene dek.

Sadece Lucy’yi düşünüyorum, hepsi bu? Bu cümlenin içine birkaç imtiyazlı ifade daha ekleyemez miydi?

Lucy olmadan otuz bilmem kaç yıl boyunca onun kızıydım.

Ona bir daha beni aramamasını söyledim.

Sam Kombothekra, bu tuhaf çok katlı dairede attığı her adıma dikkat etmezse boynunu kıracağını anladı. Her köşede dik merdivenler bulunuyordu ve durumu daha da uygunsuz hale getirmek için hole, sahanlıklara ve her basamağa rengârenk küçük tahta toplar eklenmiş görünüyordu. Sam birkaç saniye önce yeşil bir tane yüzünden neredeyse yuvarlanmıştı.

Elindeki zarfa bakarken kime ne zaman ne söylemesi gerektiğini düşündü. Esther'le mi yoksa Nick'le mi yalnız görüşmeliydi veya ikisiyle beraber mi konuşmalıydı? Belki önemli bir şey değildi.

Eğer her yere saçılmış olmasaydı Thorninglerin postasına bakmazdı bile. Zarfları toplayıp düzenledi, evin görüntüsünden anladığı kadarıyla karısının yokluğunda acınacak halde olan üst kattaki Nick Thorning'in yanına çıkmadan önce, ona bir iyilik ettiğini düşünüyordu. İki çocukları Zoe ve Jake emniyetli bir şekilde Nick'in annesinin yanına yerleştirilmişlerdi. Sam de aynı şeyi teklif etmek üzereyken Esther Taylor'ın önerdiği bir fikirdi.

Simon Waterhouse, Esther konusunda haklı çıkmıştı. Neredeyse. Charlie Zailer onu Rawndesley polis merkezinin resepsiyonundan almıştı. Orada kimse onun en iyi arkadaşını öldürmek isteyen insanların olduğuna inanmamıştı. Sam onun uzun hikâyesini dinle-

mişti. Hikâye, iddiaya göre, meme cerrahisinin Venedik göllerinin ekosistemini kurtarmaktan daha önemli olduğunu düşünen ve cinsel tatminsizlikleri bulunan bir dadı etrafında geliyordu.

Abartma, merak ve otorite bağımlılığı dışında Esther, pek çok yönden yardımcı olduğunu ispatlamıştı. Nick Thorning karısının kendisine üstü kapalı bir başının dertte olduğu mesajı verdiğiinden bihaberdi. Sally'nin Owen Mellish'in bir baş belası olduğunu düşündüğünü hatırladı ama adamın nerede çalıştığını hatırlamadı. Esther, Nick'i arayarak ondan Sally'nin Venedik'e Owen Mellish'le beraber gittiğini duyduğunda bir sorun olduğunu anladı. Adam Sally'yle HS Silsford'da çalışıyordu, bir hidrolik danışmanlık firması. Sam, Mellish'le Mellish'in kız arkadaşının evinde buluşma ayarlamıştı ki onu araştırabilsin. Sally Thorning'i Owen Mellish'in kaçırdığına veya öldürdüğüne işaret edecek herhangi bir kanıt bulamadı. Tek bulduğu birkaç poşet kokaindi ki eğer Sam istese onu bu nedenle içeri atabilirdi.

Sam basamakları tırmanarak salona çıktı. Nick Thorning yanında Esther'le birlikte kanepede oturuyordu. Esther onun elini tutuyordu. *Elimin tutulmasını istese de istemese de*, diye düşündü Sam. Simon ve Charlie odanın diğer tarafındaki koltuklarda oturuyorlardı.

"Neler oluyor?" Thorning'in gözleri Sam'i gördüğünde parladı. "Haber var mı?"

"Kredi kartı firmasını aradım ve sonra da oteli." Sam bir gazete, mum boya, önlük ya da battaniye tarafından işgal edilmemiş bir halı parçası bulmaya çalıştı. "Esther haklı: York'taki Seddon Hall'muş. Sally geçen yıl 2 Haziran, 9 Haziran tarihleri arasında orada kalmış." Sam bir kaşını ona doğru kaldırmış olan Simon'a karşı başını salladı. Evet, resepsiyoniste verdiği ikinci isim de ayrıca kontrol edilmişti, tarihler aynıydı. Simon önce rahatlamış göründü, biraz da şaşkın. Haklı olduğu ispatlandığında hep böyle görünürdü. Sam onun ne

sıklıkta haklı çıktığını düşünmemeye çalıştı. Eğer kendine bunu yapması için izin verirse kesinlikle istifa etmek isteyebilirdi.

“Bunu lütfen şahsi bir mesele olarak algılama, Nick.” Esther tenindeki ölü deriyi yolmak ister gibi görünen bir hareketle ve ritmik bir vahşilikle elini sıvazladı. “Bir ara vermeye ihtiyacı vardı. İş gezisi iptal olunca... Demek istediğim bunu kendisi için olmaktan çok sen ve çocuklar için yaptı.” Esther bakışlarını odada gezdirdi sanki kendine bir destek arar gibiydi. “Çok dolmuştu. Devam edebilmesi için bir dinlenmeye gereksinim duydum. Sizin eşleriniz çalışıyor mu?” Sam ve Simon’a baktı.

Sam’in karısı Kate çalışmıyordu. Yine de günün sonunda Sam’den daha yorgundu; Sam nedeninden tam olarak emin değildi.

Charlie, “Dedektif Waterhouse’un karısı tüm gün çalışıyor,” dedi. “Ama onların çocukları yok.”

Sam ona bakması gerektiği şekilde bakmayı bir türlü beceremedi. Charlie’nin Esther’i getirmekle görevlendirildiği için kızgın olduğunu biliyordu –muhtemelen bir hizmetçi gibi kullanıldığını düşünmüştü– ve kızgınlığı gittikçe artıyordu çünkü hâlâ ona tüm dosyayı açıklayacak vakit olmamıştı.

“Sally’nin hayatı o kadar kötü mü?” Nick sessizce sordu. “Benimle ve çocuklarla mutlu olduğunu sanıyordum.”

Esther, “Mutlu,” dedi ısrarla.

“Eğer bir ara vermeye ihtiyaç duyduysa neden söylemedi?”

Simon boğazını temizledi. “Bayan Taylor, Sally bu adamla Seddon Hall’da tanıştığıyla ilgili tam olarak ne söyledi?”

“Söyledim size. Bir gece barda tanışmışlar. Konuşmaya başlamışlar. Adam kendini Spilling’de yaşayan Mark Bretherick olarak tanıtmış. Bunu ortak bir nokta olarak kullanmış –ya da muhtemelen Sally öyle düşünmüş– bir süre yerel güzelliklerden bahsetmişler.”

“Yerel güzellikler mi?” Bu Sam’e tuhaf gelmişti. “Ne gibi?”

“Hımm... Şey... Tam olarak bilmiyorum. Ben Rawndesley’de yaşıyorum ve aslen Manchester’danım ama...”

“Anıt haç?” diye önerdi Simon. “Eski gemi kızakları?”

“Tam olarak onları kastetmemiştim. Yerel şeylerden bahsetmişler.”

“Sadece bir kez mi konuşmuşlar?”

“Hayır.” Esther şimdi kendine daha güvenli görünüyordu. “Adam tüm hafta oradaymış. Sally ona rastlayıp durmuş; Barda, spada... Sanırım birkaç kez sohbet etmişler.”

Sam artık dört kişiden fazlasını öldürmüş olabileceğine inandıkları adamın Sally Thorning’le karşılaşmaktan başka şeyler de yaptığından daha da emin olmaya başlamıştı. Eğer bir çeşit cinsel yaklaşma olduysa muhtemelen bundan Nick’in haberi yoktu ama Esther biliyordu. Ve Esther arkadaşının sırrını korumakta kararlıydı. Sam bunun bir öneminin olmadığını düşündü. Şu an öncelik Sally’yi bulmak ve kimsenin canı yanmadan adamı tutuklamaktı. Seller ve Gibbs belki şu an her ikisini de başarmış olabilirlerdi; Sam başarılarını umuyordu.

Esther, Nick’i teselli etmeye çalışıyordu, “Sally bana da söylemedi. Uzun süre sakladı. Sadece şu Brethericklerin olayını televizyonda gördüğü zaman anlattı.”

“Evet, o zaman *sana* söyledi! Bana söylemiş olması gerekirdi. Ben onun kocasıyım.” Nick Thorning birilerinden onay beklercesine odanın içinde gözlerini gezdirdi.

“Seni endişelendirmek istemedi.”

“Dönecek, değil mi?”

“Bunu gördünüz mü?” Sam, Nick’in yüzüne doğru bir zarf uzattı.

“Evet, bu sabah. Ne olmuş?”

Öyleyse onun için bir anlamı yoktu. Bu iyi bir işaret miydi? Sam, “Bu Esther’e gönderilmiş,” dedi.

“Biliyorum.”

“Esther burada yaşamıyor.”

“Ne?” Esther başını eğerek zarfın üzerindeki yazıyı görmeye çalıştı. “Bana mı gönderilmiş?”

Nick kızgın şekilde, “Esther’in burada yaşamadığını biliyorum,” dedi. “Aptal değilim. Sally’nin döndüğünde ne olduğuna bakacağını düşünmüştüm. Sadece onun dönmesini istiyorum. Dönecek, değil mi?”

Sam ona, “Onu bulmak ve güvenle evine getirmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz,” dedi. “Esther zarfı açar mısın?”

Esther zarfı yırtarak açtı. İçinden A6 boyutunda küçük yeşil bir not defteri ve bir kartpostal çıktı. “Bir fikrim yok...” Sam’e baktı, yüzünde telaşlı bir ifade vardı. “Bana gönderilmiş ama ne olduğu ya da ne anlama geldiği hakkında bir fikrim yok.”

Sam, Nick’in de aynı şekilde fikrinin olmayacağı düşünmüştü ancak hemen neler olduğunu anladığının farkına varınca memnun oldu. Sam, ismi St. Swithun’s’a yaptığı ziyaretten hatırlamıştı –Sian Toms okulda öğretmen yardımcısıydı. Sally okula gittiğinde Esther Taylor’ın ismini vermişti ama Sian Toms’a gerçek adresini vermiş olmalıydı.

Kartpostalda, “Sevgili Esther,” diyordu. “İşte Amy Oliva’nın konuşurken sana bahsettiğim defteri. Lütfen kimseye bunu sana gönderdiğimi söyleme, iş yerinde benim için hiç iyi olmaz. Ayrıca lütfen işin bittiğinde bana geri yollar mısın? Yerine koymam gerekiyor. Teşekkürler. Ev adresime gönder lütfen: Daire 33, Syree Court, 27 Lady Road, Spilling. En iyi dileklerle, Sian Toms.”

Sam defteri açtı. İlk giriş 15 Eylül 2005 tarihliydi. Amy’nin St. Swithun’s’daki son yılının başlangıcı olmalıydı. El yazısı Amy’ye aitti ya da bir çocuğa ait olduğu belliydi: İri ve orantısız. Sam yazılanları okumaya başladığında içini bir ürperti kapladı.

Bu hafta sonu annem, babam ve ben Alton Towers eğlence parkına gittik. Saatlerce sırada bekledikten sonra Log Flume’a bindik. Çok

vasattı. Kara Delik isminde bir başka eğlence ünitesine binmek istedim ama annem ona binmek için çok küçük olduğumu ve onun sadece yetişkinler için olduğunu söyledi. Ona babamla kendisinin binmek isteyip istemediklerini sordum ve bana, “Buna gerek yok. Baban ve ben zaten ebeveynlik denen bir kara deliğin içindeyiz,” dedi.

Sam bir sonraki sayfayı çevirdi. El yazısı aynıydı ama yazılanlar bu kez daha uzundu.

Bu hafta sonu harikaydı. Çikolatadan başka bir şey yemedim; Milky Way, Minstrel. Kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde. Pazar öğleden sonrasında hastaydım ama sanırım buna değerdi. Cuma akşamı her zamankinin aksine hissediyordum (beni tanıyanlar böyle bir şeyin olabileceğini hayal bile edemezler) ve anneme çayımın iğrenç ama sağlıklı kısmını –dikkatle kendisinin hazırladığı ve küçük mor plastik taslarda dondurarak sakladığı kısım– çöpe atarak direkt olarak yeşilliklerden yediğim zaman bana ödül olarak verdiği şeylerden yiyebilir miyim diye sordum. Bana, “Biliyor musun, Amy? Bu hafta sonu ben istediğimi yapabildiğim sürece sen de ne istersen yapabilirsin. Anlaştık mı?” dedi. Çok şaşırdım ve sevindim. Elbette evet dedim. Böylece ikram dolabından tüm çikolataları çıkararak kucama fırlattı ve kendisi de gidip okumak istediği bir kitap aldı. Ondan benim Annie DVD’mi oynatmasını istedim ama o bana her ikimizin de ne istersek onu yapıyor olduğumuzu hatırlattı ve kendisinin şu anda kalkıp DVD oynatıcısıyla uğraşmak istemediğini söyledi. Ayrıca çizim yapmak, yemek pişirmek, bulmaca çözmek, saçımı yapmak ya da evini Oonagh ve Lucy isimindeki pembe Barbie takıntılı ciyaklayan yaramazlar gibi kirletmek istemediğini de söyledi. Yeterince makul! Aslında, onun gerçekten tavrı koyması, aydınlanmama neden oldu. Bazen annemden bazı şeyler yapmasını istiyorum –mesela bana içecek bir şeyler getirmesini istiyorum ama sonra içmiyorum veya oynamayı gerçekten istemediğim oyuncaklar getirmesini istiyorum– istediğim şeyleri gerçekten istediğim için değil ama sadece ona bir

şey yaptırmış olmak için istiyorum çünkü onun hayattaki rolünün benim isteklerimi gerçekleştirmek olduğuna inanıyorum. Eğer benim başımda bir hizmetçi gibi beklemese sanki bir şey eksikmiş gibi görünüyor. Tüm batılı çocuklar aynı diyor annem. Çünkü toplum onları fazlasıyla koruyor ve yüz veriyormuş. Bu nedenle bu fikrini çocuk işçileri çalıştıran firmaların ürünlerini satın alarak ifade ediyor. Kabul etmeliyim ki bunu iyi ifade ediyor. Eğer gün doğumundan gün batımına dek baca temizliyor veya fabrikalarda giysi dikiyor olsaydım kesinlikle zorlu geçen bir günün ardından son görmek istediğim şeyin evde de çalışmaya devam etmek olduğunu anlardım.

Bu veryansının altına birisi kırmızı tükenmez kalemle şunları yazmıştı: “Lütfen daha fazla bu tarzda devam etmeyin, annesi. Amy hafta sonu haberlerini sınıfın önünde okuyamadığında ya da Neler Yaptık Defteri’ne giremediğinde üzülüyor. Lütfen, ona kendi sözlerinizi dikte etmek yerine, Amy’nin defterini diğer çocuklar gibi kendisinin doldurmasına izin verin. Teşekkürler.”

Nick Thorning sordu, “Bize ne olduğunu söyleyecek misiniz?”

Esther, “Sadece bir çocuğun okul defteri,” dedi.

Sam ona vurmak istedi. Defterdeki son girişi okudu. Diğer ikisinden farklı olarak bu girişte bazı imla ve yazım hataları vardı.

Bu haftasonu arkadaşlarımla oynadım ve Mungo’nun Sihir Şovunu izlemek için tiyatroya gittim. Harikaydı.

Amy’nin yazısının altında büyük kırmızı bir yıldız vardı. Bir öğretmen, “Kulağa çok hoş geliyor, Amy,” yazmıştı.

Bu öğretmen her kimse Sam ona da vurmak istemişti.

Gibbs, Cordy O’Hara’nın salonunda onun Oonagh’yı getirmesini beklerken, her gün yeni bir şey öğreniyorsun, diye düşündü. Güzel Sanatlar Bankası. Buraya gelmeden önceki yarım saatini Leyland

Carver’la telefonda harcamıştı. Encarna Oliva’nın banka müşterilerine hangi tablolar, heykeller ve kavramsal sanat parçaları üzerine yatırım yapmaları konusunda danışmanlık yapmakla görevli uzman iki kişiden biri olduğunu öğrendi. Gibbs tiksintisini saklamak adına iyi bir iş çıkardığını umuyordu. Zengin serseriler kendi resimlerini kendileri seçemiyorlar mıydı? Eğer her detaya senin adına karar vermesi için birini tutarsan yaşamanın anlamı neydi?

Gibbs zenginliğin insanları aptallaştırdığına karar verdi. Ayrıca kendini mağdur hissetmek hoşuna gitti. Nedenini bilmiyordu ama bu basit bir şekilde ona zevk veriyordu. Tamamen gereksiz işini yapmak için Encarna Oliva’nın aldığı ücreti ve bonusları duyduğu zaman... Gibbs, Leyland Carver’daki Lionel Burroway’ın ücreti kendisine telaffuz ettiğinde verdiği aşırı tepki nedeniyle polis merkezini arayarak şikâyetle bulunmayacağını umuyordu. Burroway müdafaya geçerek, “Bayan Oliva çok uzun saatler boyunca ve zor şartlar altında çalışıyordu,” demişti. “Özel görüşmelerin çoğu akşam saatlerindeydi ve sık sık şehir dışına seyahat etmek zorunda kalıyordu. Bize getirdiği işler sayesinde ona ödediğimizin on-yirmi katını kazandık. İşinde mükemmeldi.”

Gibbs homurdandı, “Doğru.” İşte bu yeni bir fikirdi, bir şahsın çalışmasının gerçekte para getirebilmesi. Yanlış meslek seçmişim, diye düşündü. İşinin ona getirdiği tüm şey kimsenin görmekten hoşlanmadığı sapık insanlardı.

Burroway’e Encarna Oliva’nın Patrick isminde bir meslektaşı olup olmadığını sormuştu, belki de yakın bir arkadaşıydı. Burroway, Leyland Carver’da çalışmış bir Patrick olduğunu hatırlayamamıştı. Gibbs ona Encarna’nın o kişiyle İspanya’ya gitmiş olabileceğini söylediğinde Burroway’ın sesi farkedilir şekilde soğuklaşmıştı. “Bizden ayrılış şekli gerçekten çok garipti,” dedi. “Bu konuda e-posta yerine şahsen bilgilendirilmiş olmayı dilerdim ama... Her neyse, eğer o...”

Gibbs, eğer o öldürülmüşse kabahğından dolayı ona kin tutamazsın, diye düşünerek sırttı. Encarna'nın ölü olduğunu bildiğı halde Burroway ona olan kırgınlığını bir kenara bırakmamıştı.

Cordy O'Hara'nın açık bıraktığı müzik Gibbs'in beynine işlemişti. Ayağa kalktı, yerdeki küçük müzik setine doğru yürüdü ve sesini kısıtı. Üzerinde dengede bırakılmış CD kutusunu inceledi: Midlake'in *The Trials of Van Occupanther* albümü. Gibbs bunu daha önce hiç duymamıştı.

Rengârenk çiçek desenli kumaşla kaplı, uyumsuz görünmesi gerekirken aslında hoş duran iri yer kuşonları odanın her yerine dağıtılmıştı. Gibbs'in üç parçalı takım elbisesinden daha pahalı görünüyordardı. Kuşonların arasında saksılar vardı ve ayrıca onlar da pahalı görünüyordu. Muhtemelen el yapımıydılar. Kiminin içinde sigara izmaritleri vardı ve altlarındaki tabakların yanında kül izleri vardı. Köşedeki yeşil cam masanın altında gel-al yemek kutuları ve berbat edilmiş birkaç tütün sarma kâğıdı vardı. Sanki bir grup evsiz habersizce bir iç tasarımcının evine girerek parti yapmıştı.

Odaya geldiklerinde Cordy O'Hara'nın elleri Oonagh'nın omuzlarındaydı ve bebeğini boynuna asmış olduğu kangurunun içinde taşıyordu. *Kırık bir kol gibi*. "Özür dilerim," dedi. "Ianthé'nin altını değiştirmem gerekti. Dağınıklık için de ayrıca özür dilerim. İkinci bebeğim olduğundan beri pislik içinde yaşıyoruz, korkarım temizlik yapamayacak kadar bitkinim. Oonagh, bu Chris. Diğer polis memurunu hatırlıyor musun, Sam? Chris onunla çalışıyor."

Gibbs ilk isimlerle hitap şeklini beğenmedi ama bir şey söylemedi; kendisi Cordy O'Hara'ya ona Chris diyebileceğini söylememişti. Sellers'ın yapacağı şeyi yaptı ve işe Oonagh'yı her şeyin yolunda olduğuna ve endişelenecek bir durum olmadığına ikna ederek başladı. Kız sadece altı yaşındaydı. Bu nedenle Kombothekra'yla konuşurken yalan söylediğini bildiklerini sohbetlerine karıştırmadı. Basitçe, "Oonagh, sen ve Amy o İspanya'ya gittiğinden beri birbirinize e-posta

gönderiyormuşsunuz, öyle mi?” diye sordu. Cordy O’Hara’ya uyararı gözlerle baktı. O Amy’nin öldüğünü biliyordu; Oonagh bilmiyordu ve şu an bunu keşfetmesini istemiyordu. Kız annesinin eteğinin arkasında saklanmaya çalıştı. Zayıflığı, çilleri ve havuç renkli saçlarıyla annesine çok benziyordu.

Cordy, “Mesajları yazmasına babası yardım etti,” dedi. “Oonagh, Amy’den o okuldan ayrıldığından beri haber almadığını söylediğinde bunu uydurduğunu bilmiyordum. Dermot’yla konuşana dek.”

Gibbs, “Önemli değil,” dedi. Hassas davranmasını gerektiren durumlardan nefret ediyordu. “Oonagh kimse sana kızgın değil. Ama sana birkaç soru sormam gerekiyor. Mesajlarından birinde Amy’ye annesiyle arasında her şeyin yolunda olup olmadığını sormuşsun, bunu hatırlıyor musun?”

Oonagh başıyla onayladı.

“Aralarında her şeyin yolunda olmadığını düşünmene neden olacak bir sebebin mi vardı?”

“Hayır.” Sesi neredeyse duyulmayacaktı.

“Amy’nin annesiyle ilgili sorularına hiç cevap vermeyişini garip buldun mu?”

“Hayır.”

“Oonagh, tatlım, Chris’e gerçekleri söylemelisin.”

Gibbs anında şüphelendi. Cordy O’Hara omzunu silkerek özür diledi. “Ben de ağzından almaya çalışıyorum bir süredir. Amy ondan pek çok sırrını saklamasını isterdi. Öyle değil mi, tatlım?” Oonagh kıpırdadı, bir ayağından diğerine hopladı.

Gibbs, “Oonagh, eğer bize doğruyu söylersen Amy’ye yardım etmiş olacaksın,” dedi. “O her neyse.”

Kız annesine, “Lütfen tuvalete gidebilir miyim?” diye sordu.

Cordy başıyla onayladı ve Oonagh ucuverdi. “İşin biter bitmez hemen buraya geri dön, lütfen, tatlım.” Cordy arkasından seslendi. “Gidebilir... Bir türlü doğru şekilde söylemesini öğretemedim.”

Gibbs, “Eğer benimle konuşmak istemezse, lütfen ben çıktuktan sonra siz de ağzından laf almayı deneyin,” dedi.

“Sürekli deniyorum.” Cordy saçını birden çok küpe deliği olan kulaklarının arkasına attı. “Sırları söyleyenlere çok korkunç şeyler olduğunu düşünüyor; çok sinir bozucu. Eğer onu zorlarsam bir şey uydurur. Uzun zaman önce bir kez onu gecenin bir yarısı yatağında ağlarken bulmuştum. Perişandı. Lucy Bretherick –Lucy biraz büyümüş de küçülmüş gibiydi– Amy’nin sırlarından birini söylemesi için Oonagh’nın gözünü korkutmuş. Zavallı Oonagh, Amy’nin bunu öğreneceğinden ve ona gecenin bir yarısı bir canavar göndererek, üzerine saldırtacağından korkmuştu.”

Gibbs, “Sır neydi?” diye sordu.

“Asla bana söylemedi. Lucy’ye söylediğinde kendini çok kötü hissetmişti ve bu nedenle aynı suçu bir kez daha işlemek istemiyordu. Zavallık minik şey.”

Gibbs o anda eğer bir gün Debbie ile bir çocukları olursa bir numaralı kuralın anne ve babadan asla bir sır saklanmayacağı olmasına karar verdi. Asla.

Cordy, “Korkunç hissediyorum,” dedi. “Amy taşındığı zaman rahatlamıştım. O gittikten sonra Lucy ve Oonagh normal küçük kızlara dönüştüler. Ama bir süre üçü beraberken...” Ürperdi. “Ben fena ödektim. Şimdi kendimden çok utanıyorum. Oonagh’nın asla böyle manzaralarla karşı karşıya gelmesine müsaade etmemeliydim. Lucy, Amy’nin sırrını ondan alana dek kızımın peşini bırakmayıp sonunda pes ettirdiğinde Oonagh’nın travma yaşamasına şaşmamak gerek.”

Gibbs, “Manzaralar mı?” diye sordu.

“Aslında bir tane. Gerçi tekrarlayıp durdu. Lucy, Amy’ye, ‘Benim annem tüm dünyada en çok beni seviyor, Oonagh’nın annesi tüm dünyada en çok onu seviyor ama senin annen seni sevmiyor, Amy,’ demek için eline geçen her fırsatı değerlendirirdi. Ah, bu çok üzücüydü.” Cordy ellerini göğsüne bastırdı. “Tamamen yanlıştı. Encarna, Amy’ye karşı şefkat doluydu, onu çok severdi. Sadece bir anne olmaktan nefret ederdi ki bu kesinlikle aynı şey değil. Bu işin ona ne kadar zor geldiği konusunda dürüsttü; bu onda hoşuma giden şeylerden bir tanesiydi. Kimsenin söylemeye cesaret edemeyeceği şeyler söylerdi.”

“Lucy ona annesinin onu sevmediğini söylediği zaman Amy buna nasıl tepki verirdi?”

“Titremeye başladır, kelimenin tam anlamıyla sefil olurdu. ‘Evet, seviyor,’ diye bağırırdı. Sonra Lucy onun haksız olduğunu ispatlamaya çalışırdı. Bir görgü şahidini mahkemede yerden yere vuran bir avukat gibi ısrarla, ‘Hayır, sevmiyor,’ derdi ve sonra uzun kanıt listesini saymaya başlardı, ‘Annen hep sana kızıyor, hiç sana gülümsemiyor, sen evde olduğun için hafta sonlarından nefret ettiğini söylüyor..’ Böyle sürüp giderdi.”

“Sizin önünüzde mi?”

“Hayır. Oonagh’nın odasında ama çok kez kulak misafiri oldum. Geraldine’in de duyduğunu biliyorum çünkü bir kez konuyu açmaya çalıştım ama hemen suçlu görünerek konuyu değiştirdi; sanki ben hiç konuşmamışım gibi. Geraldine’in kabullenemediği bir şey vardı: Onun da bu işi beceremediği idi. Ah...” Cordy sanki son yorumu silmesini ister gibi elini Gibbs’e doğru salladı. “Onun suçu olduğunu söylemek istememiştim elbette. Geraldine ve Mark’ın evliliklerindeki ve aile içindeki rolleri katı kurallarla bağlanmıştı. Mark’m işi zeki ve başarılı olmak, para kazanmaktı ve Geraldine’inki ise Lucy’ydi; eğer Lucy’nin acımasız davrandığını kabullenirse bu aynı zamanda kendisinin de işinde başarısız olduğunu kabullenmesi anlamına gele-

cekti: Mükemmel çocuğu yetiştirmek. Geraldine'in ailesinde her şey mükemmel olmak zorundaydı. Her konuda inatla iyimserdi, kızının hataları olduğunu tamamen görmezden gelirdi.

"Size daha önce bunu birinin söyleyip söylemediğini bilmiyorum; ben de söylemeyi planlamıyordum aslında ama..." Cordy derin bir nefes aldı. "Lucy Bretherick iyi bir kız değildi. Nazik değildi. Zeki, çalışkan, başarılı, evet. İyi? Kesinlikle, hayır. Amy'nin taşındığını duyduğum zaman rahatladığımı söylediğimi biliyorsunuz."

Gibbs onayladı. "Bu kulağa çok korkunç geliyor ve elbette öldüğü için üzgünüm ama... Oonagh'nın artık Lucy'yle vakit geçirmeyeceğini bilmek de üzerimden bir yük aldı."

"Amy gittikten sonra Lucy yeni kurbanı olarak Oonagh'yı seçmedi mi?"

Cordy başını salladı. "Her şey yolundaydı, dediğim gibi. Ama sadece altı yaşındalardı ve her kabadayının bir yardımcıya ihtiyacı vardır. Sanırım Lucy, Oonagh için böyle bir pozisyon düşünüyordu ve onu eğitmeye başlamıştı bile."

Bu Gibbs'e absürd gelmişti ama sorgulamadı. "Oonagh birkaç mesajında Patrick'le ilgili sorular sormuş," dedi.

"Bütün kızlar Patrick'e bayılırdı. Onlarla oynardı. Onun çok şirin olduğunu düşünürlerdi."

Şirin kelimesi Gibbs'i rahatsız etti. Demek Oonagh O'Hara da Patrick'le tanışmıştı. Nerede? Amy Oliva'nın evinde mi? Encarna âşığını kocasının burnunun dibinde mi gezdiriyordu?

"Patrick'in soyadını biliyor musunuz?" diye sordu Gibbs.

Oonagh dönmüştü. Kapıda dikiliyordu ve ona küçümseyen gözlerle bakıyordu. "Soyadı yok, şapşal," dedi.

"Tatlım! Bir daha kimseye şapşal deme! Chris bir polis!"

Gibbs, "Bana bundan daha kötüsünü söyleyenler de oldu," dedi. "Patrick'in soyadı?"

YANLIŞ ANNE

Cordy yüzünü buruşturdu. “Sanırım resmî kaydının yaptırılabilmesi için bir soyadı gerekebilirdi ya da doktor randevuları için. İyi bir soru. Galiba ikisinden biri olabilir. Tahminimce Oliva olabilir, Amy gibi.”

Artık Gibbs ortada garip bir şeylerin döndüğünden kesinlikle emindi. “Resmî kayıt mı?” diye sordu.

Cordy O’Hara ne olduğunu anladığı zaman utancından kızardı. Hatta neredeyse suçluluktan. “Ah, tabii, bilmiyorsun. Patrick, Amy’nin kedisi,” dedi. “Kocaman şişko bir sarman. Bütün kızlar ona bayılırdı.”

10 Ağustos 2007, Cuma

Masaj masasının bacağıyla tüm camları temizledikten sonra kendimi pencere kenarından dışarıya sallandırıp bahçeye atladım. Önce yaralı bir hayvan gibi inleyerek, nereye gideceğimi bilmeden ileri geri koştum. Çite, sonra da duvara çarptım. Güneşe rağmen bedenimin buz gibi olduğunu hissettim. Durarak lekelenmiş ince geceliğin eteklerini toplayarak belime dolayarak bağladım.

Kapana kısılmıştım. Tekrar. Bu bahçe açık hava hücresi gibiydi. Evin iki yanı boyunca uzanıyordu. Pencereden göremediğim ve üzerinde asma kilit bulunan ikinci bir ahşap bahçe kapısı vardı.

Üç tekerlekli çöp bidonu duvara sıralanmıştı; yeşil, siyah ve mavi. Yeşil olanı yakaladım ve çitin yanına sürükledim. *Eğer üzerine çıkabilirsem...* diye düşündüm. Denedim ama çok ince, kenarları da çok yumuşaktı. Ayağımı basacak sağlam bir yer yoktu. Bir kez, iki kez, kendimi yukarıya çekmeye çalıştım ama dengemi kaybettim. *Düşün. Düşün.* Adamın her an geri dönerek beni öldürebileceği fikri beynimin içinde bir nabız gibi atıyordu. Mümkün olduğunca yüksek sesle çığlık attım, “İmdat! Yardım edin! Birisi beni kurtarsın!” ama kimseyi duymadım. Tepki yoktu. Çevre hareketsiz gibiydi; uzaktan trafik gürültüsü bile duyulmuyordu.

Tüm ağırlığımı iri saksılardan birine vererek onu çöp bidonuna doğru ittim. Betonun çizerek ilerlerken korkunç bir ses çıktı. Harcadığım çaba sebebiyle soluk soluğa kaldım, sonunda saksıyı ters çevirmeyi de başardım. Tabanı geniş ve düzdü. Üzerine çıktım ve oradan çöp bidonunun kapağına tırmandım. Dizlerimin üzerine kondum. Birkaç saniye için havada sallanıyordum, dengemi kaybedeceğimden emindim, kollarımı iki yana açtım. Çite doğru atladım ve yakalayarak o şekilde kalmayı başardım. Bedenimin üst kısmını kalın dal ve yapraklara dayadım.

Üzerinden baktığım yer boş bir sokaktı, üç sokak lambası vardı –garip antika görünümlü fener tipi olanlardan– çevresinde bir örnek görünümlü ve bir örnek bahçeli evlerin bulunduğu bir çıkmazdı. Dönerek kaçmış olduğum eve baktım. Düz bej renkli taş örümlü dış cephesi bana bir anlam ifade etmedi. Nerede olduğuma dair bir fikrim yoktu.

Bidonun üzerinden çitin üzerine tırmanabilecek kadar yüksekte değildim. Eğer bidon on santim daha yüksek olsaydı ya da çit bu kadar pürüzsüz olmasaydı belki bir kısmını ayağımı basacak şekilde kullanabilirdim... Çıplak ayağımı basarak kuvvet alacağım bir yer arıyordum ama yoktu. Düz tepesine baktım; bu kadar yakın olduğuma ama yine de oraya tırmanamadığıma inanamıyordum.

Ne yapabilirdim? Ne yapabilirdim?

Süt şişeleri. Çantamdan kâğıt kalem alıp bir not yazarak boş şişelerden birinin içine yerleştirebilirdim. Acaba şişeyi gördüğüm bahçelerden birine düşebilecek kadar uzağa fırlatabilir miydim? Yardım gelmesi için ne kadar uzun beklemek zorundaydım, tabii eğer bekleyebilirsem?

Bidondan aşağıya atlayarak eve, kırık cama doğru koştum. Tam altına, duvarın içine küçük kare şeklinde bir hazne inşa edilmişti. İçinde iki dolu süt şişesi ve bir süt olmayan şişe var. İçinde süt olmayan şişede bir kâğıt parçası gördüm.

Beni kaçıarak, şiddet uygulayan adam sütçüye bir not bırakmış. O hâlâ dış dünyaya aitti, benim ulaşamadığım yere.

Notu çekerek, okudum. “Umarım gelmemenizi söylediğim bir önceki mesajımı almışsınızdır. Eğer almadıysanız, lütfen, aksini söyleyene dek daha fazla süt getirmeyin. En az bir ay için evde olmayacağım. Teşekkürler!”

En az bir ay... Eğer dışarı çıkamazsam o zamana kadar ölmüş olurum. Beni odada ölüme terk etmeyi mi planlamıştı? Ama eğer her iki kapı da içeriden kilitlenmişse sütçü nasıl? *Ah, Tanrım. Seni aptal, Sally.* Onları zorlamadım bile. İki asma kilit gördüm ve düşündüm ki...

Pencereden görebildiğim kapının üzerindeki kilitliydi ama diğer tarafta kalan ikinci kapıya ait olan değildi. Kilit kapatılmıştı. Beni yanıltan şey oydu. Ama sadece kapının üzerinde sallanıyordu; duvara ekli diğer parçaya takılı değildi. Çektim ve kapı bana doğru açıldı. Bir başka sessiz ve boş sokak gördüm.

Koş. Polise koş.

Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. Kapıyı en az açtığım kadar vahşice kapattım. *Geri gelmiyordu. En az bir aylığına...* Eğer bir şekilde evin kalan kısmına girebilirsem kendimi temizleyebilirdim; sokaklarda kendi kanıma bulanmış bu gecelikte koşmak zorunda kalmazdım. Eğer polis beni bu şekilde görürse giysilerimi William Markes’in zorla çıkardığını anlayacaktı. Sorular soracaktı. Nick anlayacaktı... Yüzleşemezdim. Eve geri dönmeliyim diye düşündüm.

Ağır bir saksı çifte camı kıracaktı. En ağır görüneni kaldırmayı denedim ama başaramadım. Daha küçük üç saksı duvar kenarına sıralanmıştı. İçlerinden bitkileri söktüm ve saksıyı almak için eğildim. Güçlkle kaldırıbiliyordum. Sağ kolumun altında iki elimle birden destek vererek hayvan kafası tutar gibi tutuyordum. Nefes nefese,

olabildiğince hızlı mutfak penceresine doğru koştum. İkinci kez vurduğumda pencere camı çatladı ve üçüncüde kırıldı.

Evin içine tırmandım. Tırmanırken ellerim ve ayaklarım kesiliyordu ama umurumda değildi. Yemek tarifleri kitabı tezgâhın üzerine geri yerleştirilmişti. Silahın yanına. Silahını almamıştı. Vazgeçmişti. Vezgeçmiş ve beni ölüme terk etmişti. Lavabonun yanında duran sıringayı görünce safra boğazımda yükseldi, geri çekildim.

Onu gördükten sonra artık mutfakta duramazdım. Öğürerek üst kata koştum. Giysi. Giyecek bir şeyler bulmalıydım. Pembe ve mavi odalardaki giysi dolapları boştu. Büyük yatak odasındaki ahşap askılarda erkek giysileri vardı. Onunkiler. Bir takım elbise, kollarında boya izleri ve bir cebinde bir sürü anahtar olan bir mont, iki gömlek ve bir hâkî kadife pantolon.

Onun giysilerinden birini giyme fikri dayanılmazdı. Ağlıyordum. Kendi giysilerimi istiyordum. Nereye koymuştu? Birden aklıma bir fikir geldi: Kilitli banyo kapısı. Bir cep dolusu anahtar...

Hepsini silkeleyerek sahanlıktaki halının üzerine döktüm. Kimileri belli ki fazla büyük, kimileri ise çok küçük ya da farklı tipteydi. Onları bir kenara ittim. Beş tane kaldı. Denediğim dördüncü anahtar kapıyı açtı. Banyo en az büyük yatak odası kadar genişti. Köşede bir gömme banyo vardı. Tam ortada yerde odunlar gibi yığılmış –bir çeşit kurban töreni için hazırlanmış ve ateşlenmeyi bekler gibi– birine ait bir öbek eşya. Giysiler, ayakkabılar, çantalar, okul çalışma kitapları, Barbie bebekler, bir saat, bir çift sarı yıkama eldiveni, bir şişe Sisley Eau du Soir parfüm, altın ve inci gömlek düğmeleri, kısacası yüzlerce şey. Bir zamanlar bir kadına ve bir kız çocuğuna ait olan şeyler. Tüm eşyaları bu odanın içine yığılmıştı. Benim eşyalarımın tam üzerine. *Tanrı'ya şükür.*

Yığını eşyalarımaya ulaşmak için itelerken bazı şeylerin küvetin içine düştüğünü işittim. En gürültülü sesi krom ayaklı siyah bir lamba çıkardı. Ne olduğunu anlayıncaya dek beni korkuttu. Küçük

bir yarattığı andırıyordu; siyah kafası, gümüş omurgası vardı. Ampulü küvetin içine düştüğünde kırılmış.

İlki pasaport bulduğumda kalbim deli gibi çarpmaya başladı. İlkini açarak, sayfayı çevirdim. Bu oydu, fotoğraftaki küçük kız. Amy Oliva. Diğer pasaport ise annesine aitti ve yüzü aynı nedenle kızıninki kadar tanıdıktı. Encarnacion. Bir İspanyol ismi miydi? Evet. Birkaç saniye önce yabancı dilde yazılmış bir defterin sayfalarını çevirmiştim.

Amy Oliva'nın babasıydı. Ama bana isminin William Markes olduğunu söylemişti.

Ağzı bolca bağlanmış bir plastik torbanın içinde yeşil ve kaygan bir şey buldum. Bir üniformaydı: St. Swithun's. Amy'nin okul üniformasıydı. Neden ıslaktı? Neden bu kadar kötü kokuyordu? *Yoksa onu boğmuş muydu?*

Ölü insanların eşyalarıyla kuşatılmış halde daha fazla kalamazdım. Sanki onların cesetlerini kendim bulmuştum. Amy ve Encarnacion'un ölü olduklarından o kadar emindim. Giysilerimi kavrayarak alt kata koştum ve minik duş odasındaki duşu açarak geceliği çıkardım. Belden aşağısında kocamın koyu bir kırmızı leke vardı. Sanki kesik bir başı sarmakta kullanılmış gibi görünüyordu.

Mümkün olduğunca çabuk yıkandım, bu esnada ayaklarımın etrafındaki suyun kırmızıdan pembeye ve sonra şeffafa dönüşmesini izledim. Radyatörün üzerinde düzgünce katlanmış duran mavi havluyu aldım ve kendimi kurulayarak giyindim.

Artık evden ayrılabilirdim. Evime dönebilirdim. Polisi araya bilirdim. Onları buraya getirebilirdim... Hayır. Onların bulmasını istemediğim şeyler vardı. Kaçtıktan sonra hayatıma bıraktığım yerden devam edebilmem gerekirdi –istediğim, alıştığım hayata– yoksa bir anlamı yoktu.

Bana ne yaptığını kimse bilmemeliydi.

YANLIŞ ANNE

Üst kattaki banyoya gittim. Öğürerek, Amy Oliva'nın kötü kokan üniformasını poşetten çıkardım. Sonra evin içinde yavaş yavaş yürüyerek geride bırakmayı riske edemeyeceğim eşyaları topladım: Gecelik, şırınga, İspanyolca defter.

Bahçeden geçerek sokağa çıkarken fena halde titremeye başladım.

Delil No: VN8723

Dosya No: VN87

**Görevli Memur: Komiser Muavini Samuel
Kombothekra**

**GERALDINE BREThERICK'İN GÜNLÜĞÜ, ALINTI 9/9
(Corn Mill House, Castle Park, Spilling, RY29 oLE adresindeki Toshiba dizüstü bilgisayarın hard diskinden alınmıştır.)**

18 Mayıs 2006, 23:50

Bu gece, küvetin içinde kitap okuyarak rahatlamaya çalışırken arkamda birinin soluk alıp verdiğini duydum. Lucy. Kapısı açık uymaya başladığından bu yana kendini geceleri yatağından kalkarak yanıma gelmekte özgür hissediyordu. Ona her gün hâlâ canavarlardan korkup korkmadığını soruyordum. Korktuğunu söylüyordu. “Öyleyse, hâlâ büyük bir abla olmamışsın,” diyordum. “Büyük ablalar canavarların uydurma olduklarını bilirler. Büyümüş akıllı kızlar kapıları kapalı uyurlar.”

Başımı çevirdiğimde onun banyo kapısında dikildiğini gördüm, “Lucy, saat on buçuk. Yatağına dön ve uyu. Hemen,” dedim.

“Bunu yapmamalısın, anne,” dedi.

Ona neyi yapmamam gerektiğini sordum.

“Gece lambasını banyonun kenarına bu şekilde koymamalısın. Suyun içine düşebilir ve seni elektrik çarpar sonra ölürsün.” Bunun ne anlama geldiğini anlamak için yaşı daha çok küçüktü ama kötü bir şey olduğunu biliyordu. Muhtemelen bunun can yakıcı bir şeyle aynı olduğunu sanıyordu, tıpkı bir kez bahçede düşerek her iki dizini de incittiği zaman olduğu gibi.

Ona, “Ben iyiyim,” dedim. “Dikkat ederim. Aspiratör üflerken küvetin içinde kitap okuyabilmemin tek yolu bu ve banyoda okumak hoşuma gidiyor çünkü beni rahatlatıyor.”

Neden açıklama yaptım sanki? Sebepler beş yaşındaki bir kız için anlamsız, ya da en azından benim beş yaşındaki kızım için öyleydi. Mantık işe yaramazdı, ikna işe yaramazdı, sadece-ben-öyle-istediğim-için işe yaramazdı, yalvarmak işe yaramazdı, hoşgörü işe yaramazdı, oyuncak cezası vermek işe yaramazdı, oyalama veya eğlence işe yaramazdı, görmezden gelmek işe yaramazdı, hatta rüşvet vermek bile her zaman işe yaramazdı; belki çikolata hâlâ ağzındayken işe yarayabilirdi. Bir şey işe yaramazdı; çocuk yetiştirmenin altın kuralıydı bu. Ne yaparsanız yapın, hangi tekniği seçerseniz seçin çocuğunuz ruhunuzu bir enkaza dönüştürdü.

Ona bir yetişkinmiş gibi açıklama yaparak verdiğim yanıt karşısında kızım gözyaşlarına boğuldu. “O zaman ben de iyi olurum!” diyerek bağırды. “Ben hiç banyoda kitap okumuyorum, beni asla elektrik çarpamaz! Cennete de hiç giremeyeceğim çünkü yüz yaşına gelmeden giremezsin. Bayan Flowers öyle söyledi!” Rahatlatıcı banyomu geri alnamaz şekilde berbat etmenin verdiği tatminle yatağına koştu.

Okulda çocuğun aklına ne çeşit saçmalıklar soktuklarını Tarla bilir. Lucy bana bir kez cennetin ne olduğunu sormuştu. Ona heyecanlı bir film ve aynı zamanda Maldivler’de beyaz kumların üzerindeki altı yıldızlı bir otel olduğunu söylemiştim.

YANLIŞ ANNE

Bana, “İsa öldüğünde oraya mı gitmiş?” diye sordu. “Tekrar canlanmadan önce?”

“Şüpheliyim,” dedim. “Onun hakkında fazla şey bilmememe rağmen bir göl kenarını tercih etmiş olduğunu düşünüyorum.” Kimse beni kızımın spiritüel eğitimiyle ilgilenmemekle suçlayamazdı.

“O zaman cennet oteline kim gider?” diye sordu Lucy.

“Henüz okulda kimse sana şeytandan bahsetmedi mi?” dedim.

10/8/06

Sellers 2'deki Belcher Close'un boş olduğundan emin olur olmaz eğilerek avuç içlerini dizlerine dayadı ve nefes almaya çalıştı. Ne olduğu belliydi: Adam onu içeriye kilitlemişti ve kadın da camı kırarak kaçmıştı.

İçeride, sahanlıkta ve merdiven basamaklarının üzerinde anahtarlar saçılmıştı. Mutfak tezgâhının üzerinde bir silah bırakılmıştı. Her yerde kan ve kırık pembe cam parçaları vardı. Sellers suç mahali araştırma ekibi gelene dek bir şeye dokunmamak için elinden geleni yapıyordu.

Ne büyük sezgileri vardı. Dün var olmayan bir Harry Martineau onlara çok yardımcı olarak Olivaların mektuplarını vermiş ve ona verdikleri adresle telefon numarasını bulmaya çalışacağına söz vermişti. Yere atılmış ceket ve açık evrak çantası. *Cüzdanımı kaybetmeyi başarmışım*. Telaşlı, darmadağın, zararsızdı. Gibbs & Sellers ona aldanmışlardı.

Sellers donakaldı. Ceket. Takım elbisenin ceketiydi. Üst kattaki giysi dolabında bir takım elbise asılıydı. Sellers onu bulduğunda rahatlamıştı çünkü orada bir ceset bulacağından endişelenmişti.

YANLIŞ ANNE

Tekrar üst kata koşarak dolabın kapağını açtı ve cekete baktı. Bunu nasıl gözden kaçırabilmişti? Dün aynı ceket gözünün önünde holde yerde yığın halinde duruyordu.

Sellers şehirde cebindeki lanet şeyin fotoğrafıyla yürüyüp durmuştu. Kim bilir kaç kez fotoğrafı çıkarıp insanlara göstermişti?

Giysi dolabının içine doğru eğilerek emin olmak üzere etiketini aradı. “Ozwald Boateng” yazıyordu.

Bu Mark Bretherick’in kaybolduğunu iddia ettiği takım elbisesiydi.

Sorgu odasında Sam Kombothekra’nın karşısında oturan Michelle Jones ona verilen bir mendilin içine doğru sanki ona yapılan bir yanlış daha hatırlar gibi başını ara sıra sallayarak ağlıyordu. Teninin sağlıklı parlaklığı, kan çanağına benzeyen göz akları tarafından gölgeleniyordu. Dudakları çatlamış ve soyulmaya başlamıştı. Onları koparırken bacaklarını üst üste atıyor sonra tekrar toparlanıyordu.

Michelle’le beraber karakola gelmek yerine yeni karısını bir taksiye bindirerek uykusuna geri dönen koca hakkında Sam pek iyi şeyler düşünmemişti. Etkileyiciydi. Eğer Sam böyle bir düşüncesizlik yapsa karısı Kate onu hemen boşardı. Sam karısının sesini sık sık zihninin içinde duyardı, tıpkı şimdi olduğu gibi, “İşte, birini yeterince tanımadan evlenirsen olacağı bu,” derken. Sam ve Kate evlenmeden önce on bir yıl beraber yaşamışlardı. Michelle ise kocasıyla Nisan 2006’da tanışmıştı, evlenmeden on beş ay önce. 1 Nisan’da, demişti Sam’a. İlgisini çektiği için de şaşırmıştı. Sam kadının büyük bir hata yapmamış olmasını umdu ama belki de aşırı tepki veriyordu. Jones’la henüz tanışmamıştı ve hemen negatif anlamlar çıkarmanın gereği yoktu.

Michelle, Amy’yi severmiş ama Encarna’ya neredeyse “âşık”mış; devamlı kullandığı kelime buydu. Neredeyse on beşinci kez, “Üzgünüm,” dedi. “Bu saçmalık. O benim erkek arkadaşım değildi ki,

ona bir sevgili gibi âşık değildim demek istiyorum.” Başını kaldırdı. “Dürüstçe söylüyorum. Öyle bir şey değildi. Sadece birbirimizin en iyi dostları olduğumuzu düşünüyordum. Çok iyi dostlar,” diyerek kendini düzeltti.

Varlıklı bir güzel sanatlar bankeri, bir dadının en iyi dostu muydu? Sam burnu havada biri olmadığını ümit ediyordu ancak bu ona düşük bir ihtimal gibi geliyordu. “Tatile gideceğini söylediğin zaman Encarna’nın sana çok kızdığından bahsediyordun?” diyerek onu devam etmeye teşvik etti.

Michelle başıyla onayladı. “Dönem tatili yaklaşıyordu...”

“Geçen mayıs sonu mu?”

“Sanırım öyleydi, evet. Encarna panik olmuştu çünkü dönem tatili iki haftaydı ve çalışması gerekiyordu... Ben müsait değildim. Daha önce hep müsait olmuşum, bekârken. Fazla sosyal hayatım yoktu ve Encarna’nın ailesi kendi ailem gibiydi; o hep böyle söylerdi ve benim kendimi ailenin bir parçası gibi hissetmemi isterdi ve ben de öyle hissederdim.” Mendil öylesine ıslanmıştı ki Sam kadının kumaşın altındaki parmak uçlarının pembeliğini görebiliyordu. “Ben her şeye her zaman evet dedim ve o da bana iyi ücret ödedi; dadılık yapan diğer arkadaşlarıma ödenenden kat kat fazla. Ama bir erkek arkadaşım olduktan sonra her şey farklıydı. Bana o iki hafta için tatile gitmemizi önermesi sadece kötü şanstı. Öyle heyecanlanmıştım ki Encarna’ya danışmadan ona evet dedim ve rezervasyon yapıldıktan sonra...” Omuz silkti. “Siz iptal edeceğimi düşünür müydünüz?”

Sam diplomatik şekilde, “Bir yanlış anlama olmuşa benziyor,” dedi.

“İptal edemezdim! Bana evlenme teklif etmeyi planladığını hissetmiştim ve öyle de oldu! Çok romantikti, daha yeni tanışmıştık ama o bana benim evlenmek istediği kişi olduğumu anladığını söyledi. Encarna için işleri yoluna koyabilmek adına elimden geleni yaptım. İspanya’daki annesini aradım ve ondan mümkünse gelmesini rica

ettim. Bana geleceğini söyledi. Bunu Encarna'ya söylediğim zaman bir bomba gibi patladı. Anlamış olmalıydım; annesiyle iyi geçine-mezlermiş ve onun iki hafta boyunca etrafında olmasını istemedi.” Michelle gözlerini sıkıca kapattı ve daha fazla gözyaşı akıttı. “Beni öldüreceğini sandım.”

“Size fiziksel olarak saldırdı mı?”

“Hayır. Sadece beni annesini arayarak ona bir hata yaptığımı söylemeye zorladı. Korkunçtu. Ve ben işi daha da kötüleştirdim. Ona dönem tatilinin neden bu kadar kötü geçeceğini düşündüğünü anlamadığımı söyledim. Amy’nin babası da işten bir hafta izin almayı teklif etmişti. O kendine düşeni yapmakta her zaman çok iyiydi; tüm yükü Encarna’nın üzerine yıkmış değildi.”

“O nasıl biriydi? Onu tarif et?”

“Ah, gerçekten çok tatlıydı.”

Sam tiksinişmiş görünmemekte zorlandı.

“Amy’ye karşı çok iyiydi. Encarna adamın kendisinden daha fazla annelik duyguları taşıdığını söylerdi ve bence haklıydı.”

“Dönem tatiliyle ilgili bir şey söylüyordun? İşten bir hafta izin almayı mı teklif etmişti?”

Michelle, “Evet, paylaşmayı önerdi,” dedi. “Her biri birer hafta evde Amy’yle kalacaklardı. Bu Encarna’yı öldürmezdi, öyle değil mi? Uygulamalı olarak annelik yapmaya pek meraklı olmadığını biliyordum ama Amy’ye bakmaktan bu kadar nefret ettiğinin farkında değildim. O...” Michelle her ne söyleyecekse vazgeçip, sustu.

“Ne? Eğer bir şey hatırladıysan, her neyse bana söylemek zorundasın.”

“Öyle demek istememişti. Eğer Amy’ye bakmak için işten bir hafta izin almak zorunda kalırsa kızını öldüreceğini söylemişti ama sadece abartıyordu. Öfkesini püskürtüyordu.”

Sam öne doğru eğildi. “Encarna, Amy’yi öldürmekle ilgili tam olarak ne dedi?”

“Bak, bunu sadece bana kendimi kötü hissettirmek için söyledi. Tatilimi berbat etmek istiyordu.” Michelle yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Daha önce hiç yurt dışına çıkmadığımı *biliyordu*. Benim tüm tatillerimi annem ve babamın aptal karavanında geçirdiğimi *biliyordu*.”

“Demek daha önce Encarna’yla beraber Amy’ye bakmak için hiç yurt dışına çıkmadın?”

“Hayır. Gittim ama hep İsviçre’deki aynı yere giderlerdi. Inder... Inter...”

“Interlaken?”

“Evet, orası. İsmi Grand Otel bir şeydi ve yedi gün açık bir çocuk kulübü vardı. Dadılık hizmeti de veriyorlardı.” Michelle dudaklarını sımsıkı kapattı. “Encarna’yla ilgili anlamadığım pek çok şey vardı. Sanırım onu çok sevmemin bir nedeni de buydu: Sıra dışıydı. Demek istediğim, insanların çoğu çocuklarıyla daha fazla vakit geçirebilmek için tatile çıkar, değil mi? Asıl amaç budur. Onları İsviçreli dadıların eline bırakmak için değil.”

Sam kendi iki küçük oğlunu İsviçreli dadıların eline bırakma ihtimalini düşünmesinin bile zor olduğunu düşündü. O ve Kate eski günlerdeki gibi havuz kenarındaki şezlonglarda otururken kitap okuyabilirler ve kokteyllerini içebilirlerdi. Interlaken’de Grand Otel bir şey. Google’da arama yapmanın anlamı yoktu. Kate plana anında karşı çıkardı ve beni böylesine duygusuz bir öneride bulunduğum için doğduğuma pişman ederdi.

Michelle acı bir şekilde, “Ashında,” dedi. “Yeni bir erkek arkadaşım olduğunu ve artık ona yirmi dört saat yardım etmemin mümkün olmayacağını söylediğim zaman Encarna beni kıskandığı için gururum okşanmıştı.”

Sam, “Yarım gün çalıştığımı sanıyordum?” dedi.

“Resmen, evet ama sık sık orada kalıyordum; daha kolaydı. Bekârken bu pek önemli değildi. Kazanlar dolusu param vardı. Encarna spor yapabilmem için eve spor aletleri almıştı. Ben bir spor tutkunuyumdur.” Michelle fit kolunu kaldırarak Sam’e gösterdi. “Bana bir araba bile aldı. Dadılık yapan arkadaşlarımınki gibi baştan savma arabalar değil, istediğimi seçmeme izin verdi.”

Sam, “Kırmızı bir Alfa Romeo mu?” dedi.

“Evet, doğru.” Bunu nasıl bildiğini sormadı. “Ona bayılıyordum. Speedy adını vermiştim. Ama sonra...”

Sam kendini toplaması için bir süre bekledi. Arabalara isim takılmasından nefret ederdi. Onun ve Kate’in VW’inin bir adı vardı. Sam bunu öylesine utanç verici buluyordu ki yıllarca ismini unutmuş gibi davrandı.

“Beni geri vermeye zorladı! Tatili iptal etmeyeceğimi söylediğim zaman. Ona ihanet ettiğimi ve o arabayı artık hak etmediğimi söyledi. Avucunu açarak anahtarları vermemi bekledi. Ve ben de verdim! O benim arabamdı, ona bas git demeliydim –ağzımı bozduğum için özür dilerim– ama şok olmuştum! Bana her zaman çok iyi davranmıştı ve birden bana herhangi birinin davrandığından çok daha kötü davranmaya başlamıştı ve... eğer *azıcık* mantıksız davranmış olsaydı muhtemelen kendimi ona ezdirmezdim. Ben bir paspas değilim. Ama fena halde çirkinleşmişti ve bu beni korkutmuştu. Doğru düşünemedim. Kendime bunun gerçekten yaşanmıyor olduğunu tekrarlayıp durdum. Ve o kendinden öyle emin davranıyordu ki belki onun haklı olabileceğini düşündüm. Belki ben de bunu hak ediyordum.”

“Michelle, Encarna, Amy’yi sever miydi?” diye sordu Sam.

“Elbette severdi. O sadece anneliğe katlanamazdı. Bu onun alanı değildi. Bu konuda da dürüsttü; bu nedenle de ona hayrandım. Ne kötü bir anne olduğu konusunda şaka yapardı. ‘Azize Michelle,

lütfen Şu çocuğu benden uzaklaştır yoksa kendimi çatı kirişlerine asacağım,' derdi."

Sam, "Amy'yi öldürmek konusunda şaka yapar mıydı?" diye sordu. Bir duraksama oldu. "Hayır."

"Michelle?"

"Size zaten söyledim. Eğer Amy'ye dönem tatilinde bakmak zorunda kalırsa onu öldüreceğini söylemişti. Amy'nin küçük bir gümüşi siyah gece lambası vardı. Masa lambası gibi bir şeydi ama genellikle banyonun içinde yerde dururdu –banyo kapısının yakınında bir priz vardı– ve tüm gece açık kalırdı. Amy'nin kapısı ve banyo kapısı olması gerektiği kadar açık olmalıydı ki Amy'nin odasına giren ışık ne çok aydınlık ne de çok loş olsun." Michelle gülümsemeye başladı ama sonra durdu. "Amy zel bir ocuktı. Bazen zıvanadan çıkabilirdi."

Sam, "Devam et," dedi.

"Ne? Ah. Encarna gece lambasını banyoda kitap okumak iste-diğinde kullanırdı. Banyo lambası fazla parlaktı ve lamba yanınca aynı zamanda aspiratör de çalışıyordu. Bu nedenle Amy'nin gece lambasını küvetin kenarına koyardı."

Sam bunu ne çeşit dikkatsiz bir aptalın yapabileceğini düşündü. Sonra Michelle'in hikyesinin nereye yöneldiğini anladı ve midesi bulandı. Korkularının en kötüsünü teyit ederek yolundan çekmek istercesine sordu, "Amy ona banyo yaparken lambayı suya düşüreceğini mi söyledi?"

Michelle başıyla onayladı. "Evet. 'Eğer beni yarı yolda bırakırsan birkaç gün içinde o lambayı Amy'nin banyo suyuna dşrebilirim,' dedi. 'Herkes bana elektrik çarpması yüzünden kendimi öldüreceğimi söylüyor ama ben o kadar fedakâr değilim!' çok korkunçtu, Amy tam arkasında duruyordu. Her kelimeyi duydu. Encarna önce onu görmemişti ama sonra gördüğünde kendini çok kötü hissetti. Ona sarıldı ve... Bence kesinlikle öyle demek istememişti. Sadece her

şeyi biraz abartırdı. Kızı da annesi gibiydi. Bu nedenle bana bağırıp tekme bastığında o kadar üzgün hissetmedim, hatta arabamı aldığımda bile. Birkaç gün sonra bana telefon açarak onu affetmem için yalvaracağını, bensiz yaşayamayacağını söylemesini bekliyordum. Hep böyle söylerdi. Ama... Bir daha asla ondan haber almadım. Tekrar tekrar onu aradım ama mesajlarımı görmezden geldi.” Sam’e baktı. “Bensiz yaşayamazken nasıl bir daha asla benimle konuşmadan yapabiliirdi? Anlamsız.”

Sam şu noktada Encarna’nın o sırada ölmüş ve gömülmüş olduğunun bununla bir ilgisi olabileceğini anımsatmanın kabalık olacağını düşündü. Tam şu an, Encarna, Oliva’nın ölmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Kate de aynı şeyi söylerdi ve bunu söylediği için kendini suçlu dahi hissetmezdi; Sam’den çok daha az bağışlayıcı bir yapısı vardı.

“Michelle, Encarna’ya bir erkek arkadaşın olduğunu ilk söylediğin anı hatırlıyor musun? Eğer ikiniz iyi arkadaşdıysanız bunu onunla paylaşmış olman gerek.”

“Evet. Ona neredeyse hemen söylemiştim.”

“Geçen yıl nisan başı mıydı?”

“Evet.”

“Peki, senin için sevinmiş miydi?”

“Bana sarılmıştı ve ...” Michelle gözlerini kırptırdı. “Neden iyi hatıralar en çok can yakanlardır? Ağlamaya başladı ve bana kenetlenerek, ‘Seni bizden çalacak,’ dedi.”

“Peki, sen ne dedin?”

“Ona bunun mümkün olmadığını söyledim. Onlarla beraber çalışmaya kendi bebeğim olana dek devam etmek istediğimi ve buna daha çok uzun zaman olduğunu söyledim.”

“Buna ne dedi?”

“Sevindi. ‘Michelle, sana yüzlerce kez söylemedim mi? Bir çocuk yapmana gerek yok, Amy var,’ dedi.”

Sam daha fazlasının olduğunu hissetti. “Sonra?” dedi.

“Sonra bana bir hediye verdi: İki bin sterlin tutarında bir çek.”

“Ne?” Simon, Norman Grace’in ofis kapısını hızla açarken hatırlamakla vakit kaybetmedi.

Norman’ın yüzü heyecan doluydu; Simon gibi o da direkt konuya girmeye hazırdı. “Sen sormadan söyleyeyim ki bunun ne demek olduğunu bilmiyorum. Bulmak senin işin.” Elinde Simon’ın boş tarafını görebildiği bir kâğıt parçası tutuyordu.

“Göster bana.”

Norman ona kâğıdı verdi ve sonra omzunun üzerinden yüksek sesle okumaya başladı, “Onun akşamları evde yok olması benim için bir gereklilik. Bununla kastettiğim büyük miktarda bir zaman değil, mesela altıdan on ikiye kadar, sanmayın ki vahşi arzularım var.”

Simon ona, “Dur,” dedi. “Okumadan önce bunun ne olduğunu bilmeliyim.”

“Tanımadın mı?”

Simon gözleriyle yazılanları taradı. “Fikirler tanıdık, evet. Geraldine Bretherick’in günlüğünden. Ama farklı şekilde yazılmış. Sanki Prozac kullanan veya yüz yıl öncesinde yaşayan biri tarafından yazılmış gibi. Kulağa modası geçmiş geliyor.”

Norman, Simon’ın da kendisiyle aynı sonuca ulaşmış olmasından memnun, tatminkâr şekilde başıyla onayladı. “Bana ne aramam gerektiğini söyledikten sonra –Jones işini keşfederek senin haklı olduğunu anladıktan sonra– hard diskin kalanını incelemeye başladım. “günlük” olarak isimlendirilmiş bir dosya daha buldum.” Gururla gülümsedi. Geraldine’in günlüğü olarak bir süredir incelediğimiz dosyanın ismi “GÜNLÜK”tü, büyük harflerle.

Simon neredeyse nefes bile almıyordu.

YANLIŞ ANNE

Norman, “Aynı günlük,” dedi. “Aynı tarihler, aynı sayıda giriş yapılmış, aynı malzeme ve anlam. Ama silinmiş olan “günlük” dosyası çarpıcı şekilde kötü yazılmış. Sanki kafasına ağır bir cisimle vurulduktan sonra yeni kendine gelen biri tarafından, diye düşündüm.”

Simon tekrar okudu. “Onun akşamları evde yok olması benim için bir gereklilik. Bununla kastettiğim büyük miktarda bir zaman değil, mesela altıdan on ikiye kadar – sanmayın ki vahşi arzularım var. Beni mutlu edecek şey iki buçuk saat. Sekiz buçuk ve on bir arası. Bedenim o saatler dışında uyanık kalmayacaktır çünkü her gün uyanık kaldığım saniyeler beni çok yoruyor. Amfetamin kullanan iyi bir işçi gibi gülümsemeyi dilemediğim zamanlarda da gülümseyerek ve söylemek istemediğim sözleri de telaffuz ederek kendimi meşgul tutarım. Yemek yemem. Elden çıkarılmayı hak ettiğine inandığım sanat parçaları için yüksek sesle söylenecek övgülerle doluyum. Bu benim günlük hayatımın tanımı. Bu nedenle kimse benim sekiz buçukla on bir arasındaki vaktimi ihlal edemez. Eğer bu olursa sağduyum benim için kaybolacaktır.”

Simon mırıldandı. “Sağduyum benim için kaybolacaktır’ ne demek?”

“Biliyorum. Bak, bu da “GÜNLÜK” dosyasındaki ikinci versiyonu. Bu “günlük” dosyasına son değişiklikler yapıldıktan altı gün sonra yaratılmış. Bu tarihten sonra “günlük” dosyası çok kez açılmış; aslında, ne zaman “GÜNLÜK” dosyası açılmışsa. Ama asla değişiklik yapılmamış. Kadının değiştirmeye ihtiyacı yoktu, var mıydı sence? Çünkü ikinci versiyon ayrı bir dökümandı.”

Simon kâğıt parçasını Norman’ın elinden aldı. Bu kez paragrafı yüksek sesle Norman okudu. Akşamları ayakta olmasını istemiyorum. Akşamlar! Birisi benim saat altıdan gece yarısına kadar ya da buna benzer abartılı saatleri kastettiğimi sanabilir. Ama hayır, sekiz buçukla on bir arasında sadece iki buçuk saatlik bir süreye razıyım. O saatten sonra fiziksel olarak ayakta kalmaya zaten bedenim izin

vermez çünkü günümün her dakikası bitkinlik verici. Hızla çalışan bir köle gibi yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle söylemek istemediğim şeyleri söyleyerek, aç ve susuz, parça parça edilip çöpe atılmayı hak eden sanat çalışmalarına vahşice bayılarak koştururum. Bu benim tipik bir günüm – ne şanslıyım. Bu nedenle sekiz buçuk ve on bir arasındaki saatler ihlal edilmemeli çünkü aksi takdirde aklımı yitiririm.”

“Yeniden yazmış, öyle değil mi?” dedi. “Sadece iki buçuk saatlik’ ve ‘hızla çalışan bir köle’ benzetmeleri hoş olmuş. Ve sondaki, ‘ne şanslıyım’ kısmı. Daha okunur şekle getirmiş. Aynı zamanda nükteli ve daha acıklı. Sanki ilk denemeden sonra yazdıklarını okuduğunda ruhsuz bulup biraz canlandırmak istemiş gibi. Tamamına tekrar göz atabilirsin, istersen: Orijinal ve düzeltili olan. Her ikisinin de çıktısını alabilirim.”

“Orijinal olanın çıktısını al ve bana mümkün olduğunca çabuk ulaştır.” Simon kapıya ulaşmıştı. “İlk dosyanın çıktısından elimizde bol miktarda var.”

Norman arkasından seslendi, “İkincisi demek istiyorsun.” Ama Simon gitmişti.

Norman’ın yüzü asıldı. *Kendi kazdığım kuyuya kendim düştüm*, diye düşündü. Simon’a bunun ne anlama geldiğini çözmenin onun işi olduğunu söylemişti; karışıklığı tartışarak beraber çözeceklerini sanmıştı. Ama şimdi düşününce, odadan çıkarken Simon Waterhouse hiç akli karışmışa benzemiyordu ki bu da akıl karıştırıcıydı.

“Neden intiharın eşliğindeki bir kadın sefaletinin son çaresiz iç döküşlerini canlandırmak istesindi?” Norman bilgisayar ekipmanlarından oluşan, esareti altındaki dinleyicilerine sordu. Tıpkı Simon Waterhouse gibi onlar da tatmin edici bir tepki vermediler.

YANLIŞ ANNE

Simon cinayet masası odasının dışında Sam Kombothekra'ya çarptı. Sam, "Bir sorununuz var," dedi. "Keith Harbard hâlâ resepsiyonda. Taksisi henüz gelmedi. Jonathan Hey ne zaman geliyor?"

"Saat vermedi. Sadece mümkün olduğunca çabuk geleceğini söyledi."

"Sıçtk," Sam homurdanarak ellerini saçlarının arasında gezdirdi, "bir bu eksikti."

"Sorun nedir?" Simon koridordan aşağı resepsiyona doğru fırlayan Sam'in peşine düştü.

"Onlar dostlar. Harbard, Hey'e burada ne yaptığını soracak. Hey ona bizim onu bir uzman olarak yardımını almak üzere son dakikada çağırdığımızı söyleyecek. Harbard ona bizim uzmanımızın kendisi olduğunu sandığını söyleyecek."

"Ee? Harbard'dan mümkün olduğunca kibar bir şekilde kurtulmaya çalışırız."

"Harbard'ın daha iyi bir uzmanın kendi hakkını gasp etmesine göz yumarak, olay çıkarmadan gitmesinin bir yolu yok, üstelik yaşının yarısındaki bir adam tarafından. Hemen Emniyet Amiri Barrow'u arayacaktır, onun bizim Hey'i çağırdığımızdan haberi bile yok!"

"Bu Proust'un sorunu, bizim değil. Proust, Hey'in gelmesi fikrine onay verdi; Barrow'a bunu kendisi açıklayabilir."

"Biz Cambridge'e gitmeliydik. Neden Cambridge'e gitmedik?" Sam karısı Kate'in taktiklerinden birini kullanarak kendi sorusunu yanıtladı. "Çünkü sen çoktan Hey'i buraya davet etmiştin, bana ya da Proust'a danışmadan..."

"Sam?"

"Ne?"

"Bir şey duyuyor musun?"

Koşarlarken gürültülü konuşmalar daha da yükseldi. Biri sesini yükseltti: Harbard. Simon ve Sam resepsiyona açılan çifte kapıdan içeriye daldılar.

Sam, “Profesör... Profesörler,” dedi kızarak. Simon gerginliğini anlıyordu. Kendisini şahsen bu tartışmalardan garip şekilde bağımsız hissediyordu. Onu görmekten rahatlamış olduğu farkedilen Johathan Hey’e gülümsedi. Hey huzursuz şekilde Harbard’a bakıyordu. Simon, “Bir hata mı var?” diye sordu. “Keith bana ihtiyacınız olmadığını söyledi.”

“Keith yanılıyor.”

Harbard, Sam’e döndü. “Neler oluyor? Ben yeterince iyi değil miyim artık? Beni gönderip bana danışmadan yakın dostumu ve meslektaşımı mı arıyorsunuz?”

Hey, “Keith, senin haberin olmadığını bilmiyordum,” dedi. Müdürün sopalamaya hazırlandığı bir okul çocuğu gibi huzursuz görünüyordu. “Bak, bunun çok uygunsuz bir durum olduğunu hissediyorum.” Açıkça kurtarılmayı bekleyerek Simon’a baktı. “Keith’in de söylediği gibi biz dostuz ve...”

Sam kendine geldi. “Profesör Hey, bu taraftan,” derken Jonathan Hey’i omuzlarından yönlendirerek resepsiyondan uzaklaştırdı ki bir iyi niyet gösterisi olarak Harbard’la birlikte oradan ayrılmaya karar veremesin. Kapılar arkalarından kapandı.

Simon, Harbard’a, “Altı-altı-üç-sekiz-yedi-sıfır,” dedi. “Taksinin numarası. Eğer beş dakika içinde burada olmazsa onları ara. Bizim hesabımıza yazmalarını söyle.”

Öfkeli profesöre sırtını dönerek Sam ve Jonathan Hey’in arkasından onlara yetişmek için acele etti. Toplantı odasına giden yolun yarısında arayı kapattı. Sam ona, “Profesöre ne söyledin?” diye sordu.

“Hiç. Sadece öfkesini yatıştırdım.”

“Tabii, eminim.”

“Simon, umarım öyle yaptın.” Hey’in sesi endişeliydi. “Zavallı Keith. Eğer sakıncası yoksa mümkün olan ilk fırsatta onu aramak isterim. Bu şekilde olduğu için memnun değilim. Beni uyaramaz mıydın ya da?”

“Jonathan.” Simon rahatlaması için elini adamın kolunun üzerine koydu. “Keith’in dostun olduğunu ve onun buna içerlemesini istemediğinin farkındayım ancak bu daha önemli. Dört kişi öldü.”

Hey başıyla onayladı. “Üzgünüm,” dedi. “Yardım edebilirim mutlu olacağımı biliyorsun.”

Simon ona, “Bana zaten çoktan büyük bir yardımda bulundun,” dedi. “Bu nedenle komiserimiz seninle tanışmaya can atıyor. Sam Kombothekra da sana Proust’un nadiren biriyle tanışmaya can attığını söyleyecektir. Sam, haksız mıyım?”

“Aaa... Şeyy...” Sam cevap vermekten kaçınmak için öksürmeye başladı. Çavuşunu bir yabancının önünde makaraya almanın kötü bir şekliydi bu. Jonathan Hey güven telkin etmesi için Simon’a baktı. Sam de öyle yaptı. Simon insanların güven almak için ne kadar nadiren ona baktıklarını düşündü. Genellikle saklamayı başaramadığı iç huzursuzluklarıyla çevresindekileri tedirgin ederdi. Şimdiyse, bir kez olsun kafasının içinde karışıklık yoktu. Ne Sam’e söyleyecek fırsatı olmuştı ne de Norman’a söyleyecek kadar uzun süre ofisinde kalmıştı ama bulmacanın son parçası birkaç dakika önce Norman’ın ofisindeyken yerine oturmuştu. Artık her şeyi biliyordu. Charlie onunla evlenmek zorundaydı. *Eğer ben gerçekten bunu yapmasını istersem...*

Proust’un onları beklemekte olduğu toplantı odasına vardılar. Proust, Jonathan Hey’in elini sıkarken ve onunla tanışmaktan memnun olduğunu söylerken yapay şekilde görgülü göründü. Yanında duran bir tepsinin üzerindeki çay, kahve, şeker, süt, bardaklar, tabaklar ve etkileyici çeşitlerde bisküvilerle tezat bir görünüm oluşturunuyordu. Tepsinin üzerine Simon’ın ne dendiğini hiç öğrenemediği dantel görünümlü kâğıtlardan döşenmişti. Bunu Proust mu istemişti? Yoksa

Sam mi? Simon her ikisine de Hey'den iyi bir konuşmacı ve Whewell Koleji, Cambridge'in lükslerine alışmış bir olarak söz etmişti.

Proust, "Profesör, çay mı kahve mi?" diye sordu.

"Aslında normalde... Ah, sanki ne olacak. Kahve içeceğim. Teşekkürler. Süt ve tek şeker." Hey kızardı. "Kulağınıza iradesiz geldiyse kusura bakmayın. Eğer fazla kafein alırsam mide şikâyetlerim oluyor ama bir bardaktan bir şey olmaz. Devamlı nane çayı içmek bir süre sonra insanı depresyona sokuyor."

Proust, "Ben kendim bir yeşil çay adamıyım," dedi. "Ama burada olmadığına göre ben de bir bardak kahvenin tadını çıkarabilirim. Çavuş? Waterhouse?"

Her ikisi de başlarıyla onayladılar. Acaba Proust dördü için de kahve mi hazırlayacaktı? İnanılmazdı ama öyle olacak gibi görünüyordu. Simon komiserin bardakların hepsine önce süt ve sonra üçüne çay, birine şeker, dördüncüsüne de kahve ve şeker koyuşunu izledi. *Sam'in şeker kullanmadığını ama benim kullandığımı biliyor –fark etmiş olmalı, bilgiyi depolamış.* Simon, Kardan Adam'a karşı küçük bir şefkat hissi duydu.

İçecekleri hazırlayan Proust bardakları tepsinin üzerinde sıralanmış bıraktı ve çekilerek eserini gururla izledi. Hey, Sam'le Spilling'e gelişinden konuşuyordu, ne kadar sürdüğünden. Sam mi ona sormuştu? Simon duymamıştı.

"A14 gerçek bir katil," dedi Hey. "Tampon tampona emekleyerek ilerliyorsunuz âdeta. Hep bir kaza var."

"Ama bu gece A14'den sakınmayı başardınız," diye lafa karıştı Simon.

Hey şaşkın göründü. "Hayır, ben..." Proust'un kendisine doğru yürüdüğünü gördüğünde kahvesini almaya hazırlanarak ellerini öne doğru uzattı ve gülümsedi. Sonra komiserin elinde ne tuttuğunu görerek bir adım geri çekildi.

YANLIŞ ANNE

Bir çift kelepçe.

Proust, “Jonathan Hey, seni Geraldine Bretherick ve Lucy Bretherick’i öldürmek suçundan tutukluyorum,” dedi. “Ve Encarnacion ve Amy Oliva cinayetleri – karın ve kızın!”

10 Ağustos 2007, Cuma

Yürüdüm, yürüdüm, burnumun dikine, yanından geçtiğim kimseye dönüp bakmadan, kimseyle konuşmadan. Bitmek bilmeyen bir banliyö sokaklar ağıydı resmen. Sadece ana yola ulaşarak uzaktan Picture House sinemasını ve Alternatif Tıp Merkezi'ni gördüğüm zaman Spilling'de olduğumu anladım.

Picture House'un önünde, üzerine bir çöp kutusu asılmış lamba direği vardı. Kutu neredeyse doluydu. En üstte bir bira kutusuyla kebab artıkları duruyordu. Plastik poşeti bunların üzerine koyarak aşağıya doğru bastırıyordum. Şırınga, kana bulanmış leylak gecelik; onları bir daha asla görmeyecektim.

Oradan uzaklaşırken torbadaki üçüncü eşya aklıma geldi: Kara kaplı defter. İspanyolca. Durdum. Onu orada bırakmamalıydım, bırakmam gerektiğini biliyordum ama yapamazdım. Kutunun başına geri dönerken etrafıma bakarak kimsenin beni izlemediğinden emin olmak istedim. Biri beni izliyordu: Sokağın karşısındaki bir bankta oturan yaşlı adam. Bakıyordu. Hareket etmiyor ya da başını çevirmiyordu. Birkaç saniye tereddütten sonra o kadar önemli olmadığına karar verdim. Her küçük karar bir mücadeleydi. Poşeti çıkararak kitabı kurtardım. Açtım. İçinde çizgili küçük bir kâğıt üzerine yazılmış bir mektup vardı ama ilginç bir şey değildi. Sadece Encarnacion'a birinin gezi planlarıyla ilgili yazmış olduğu detaylı bir nottu. Ne zaman

gittikleri, ne zaman dönecekleri, tarihler, saatler ve şu an beynimin algılamakta güçlük çektiği Amy'nin okuluyla ilgili bir şeylerdi. "Sevgili Encarna" diye başlıyordu ancak kimin yazdığını anlamadım çünkü imza yoktu. *Garip*.

Mektubu kitabın arasına koydum, plastik torbayı kutuya yerleştirerek eve doğru yürümeye başladım. Yarım saatimi alacaktı. Daha hızlı yürümezsem fazlasını hatta. Zordu, ayak tabanlarım kırık camların üzerinde durmaktan fena halde yanıyordu. Çantamda para vardı, taksiye binebilirdim. Neden eve bir an önce gitmek için ölmüyordum? Neyim vardı?

Yürümeyi bıraktım. Bir an için yapamayacağıma ikna oldum. Nick. Ev. Bir şey söylemek zorundaydım. Bir daha asla biriyle konuşmamayı göze alamazdım. Tek istediğim yok olmak.

Zoe ve Jake. Tekrar harekete geçtim. Çocuklarımı istiyordum. Hızlandım ve kısa sürede ayaklarımın acısını hissetmez hale geldim. Her şey yoluna girecekti. Her şey tıpkı eskisi gibi olacaktı.

Sokağımız değişmemiş görünüyordu. Her şey aynıydı, ben hariç. Esther'in arabası evimin dışında park edilmişti. Nefesim kesildi. Top yanlış yerdeydi. Her şeyin ait olduğu yerde olması gerekiyordu. Jake'in futbol topu yatak odasındaki dolapta olmalıydı. Topu alırken İspanyolca kitabı düşürdüm. Yerde kesinlikle çok fazla şey vardı: Pembe plastik bir bebek, rulo yapılmış bir *Private Eye* dergisi. Onları alamazdım. Ama yürüyüp yanlarından da geçemezdim.

"Sally? Sally, sen misin?" Bir kadın sesi duydum. Esther'i görmeyi bekleyerek başımı kaldırdım ama bu uzun boylu, kısa kahverengi saçlı zayıf bir kadının sesiydi. Onu daha önce hiç görmemiştim. "Sorun yok, Sally," dedi. "Sen iyisin. Ben Çavuş Zailer. Polis memuruyum."

'Polis' kelimesi beni ürküttü. Bir adım geri çekildim. Herkes biliyordu. Herkes başıma gelenleri biliyordu.

Polise çıkıp gitmesini söylemek için ağzımı açtım. "Bayılacağım," dedim. Yanlış kelimelerdi. Bacaklarım sallanıyordu. Gördüğümü fark ettiğim son şey gözüme takılan, Jake'in topunun üzerindeki kocaman ve ürkütücü hayvan kafası imgesiydi.

11 Ağustos 2007, Cumartesi

Gözlerimi açtım. Sanırım bu kez onları bir süre açık bırakabilirdim, bakalım ne olacak. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Hâlâ kendi yatağımdaydım. En sevdiğim resim hâlâ şöminenin üzerindeydi. Bir Tayland folk tablosu, adlarına Bangkok'ta bir araştırma yaptığım bir fırmanın armağanıydı. Ağaç kabuğu üzerine boyanmıştı. Yanardöner sarı bir arka plan üzerinde bacak bacak üzerine atmış oturan tombul bir bebek kucağında bir balık taşıyordu. Nick bu tabloya pek bayılmıyordu –hastalıklı göründüğünü söylüyordu– ama ben çok seviyordum. Bebek tombuldu ve pembe yanaklıydı. Resim bana çocuklarımin yeni doğmuş hâllerini hatırlatıyordu.

“Jake,” dedim. “Zoe?” Henüz onları görmedim, bağırdıklarını, şarkı söylediklerini veya bir şey istediklerini duymadım. Sonra polisin burada olduğunu hatırladım. Çocuklarımin başka bir yere mi göndermişlerdi?

Birtakım sesler duyduğumda tekrar seslenmek üzereydim, bir kadın ve bir erkek sesiydi. Nick değildi. Esther değildi. Konuşmalar yaklaşırken gerçek olduğunu kontrol etmek için gözlerimi kırptırdım. Sözleri benim için bir anlam ifade etmiyordu.

“Ailesinin yanında değil, evde veya işte de değil, kayınvalidesinin yanında yok...”

“Simon, sen onun dadısı değilsin. O özgür ve masum bir adam.”

Simon? Simon da kim?

“Evet, evet.”

“Sen... Bana söylemediğin bir şey yok, değil mi? O *masum* mu?”

Sanırım kadın polisti... Ne zaman eve varmıştım? Ne kadar süre önceydi?

Simon denen adam, “Sana söylemediğim çok şey var,” dedi.
“Vakit olmadı.”

“Şu anın nesi var?”

Kadının sesi yorgundu. Sanki artık rahatsız edilmek istemiyordu.

“Fransızca-İngilizce şarkı. Stacey’nin ödevi...”

“Simon, Tanrı aşkına! Neden dört kişinin öldüğünü bilmek istiyorum...”

“Bir İngiliz yazmış. İçinde geçen tüm deyimler –‘kıkırtıdan fazlası’, ‘şarkıya patlamak’, ‘içine çorap koymak’, ‘gömleğini çıkarmamak’– İngilizce deyişler. Fransızca versiyonu bire bir çevrilmiş ve aynı anlamı ifade edemez. Fransızca bir anlama gelmeyecek boş sözler. Fransızca versiyonu orijinal olamaz. ‘İçine bir çorap koy’un Fransızcada bu şarkıda olduğu gibi ‘bir mola ver’ anlamına geldiğinden şüpheliyim.”

“Ben ‘bir ara ver’in bir ara ver anlamına geldiğinden şüpheliyim.”

Neden bahsettikleri konusunda bir fikrim yoktu. Evim mantıksız kişiler tarafından işgal edilmişti.

Simon hemfikirli. “Tamamen. ‘Bir ara ver’ demek...”

“Bırak güzel uzun bir uyku çeksin?” Kadın güldü. Alkış sesi duydu . “Mükemmel, dedektif.”

Deniek Simon da bir polis memuruydu.

“Verdiğin sözü unutma?”

Kadın kıs kıs güldü. “Cock Robin’den bir alıntı mı bu?”

“Ne?”

“*Verdiğin söz.* Cock Robin. Seksenlerde listelerdeydi. ‘Lütfen bana sana ihtiyacım olduğu saatte orada olacağını söyle, benden uzaklaşmayacaksın...’” Kadın şarkı söylüyordu. Bir kadın polis yatak odamın kapısında şarkı söylüyordu.

Gözyaşlarına boğuldum. Şarkıyı anımsadım. Çok severdim. “Çocuklarımı istiyorum!” diye bağurdım.

Nick ve benim yatak odamızın kapısı aniden açıldı ve kadın içeri girdi. Çavuş... Adının ne olduğunu söylemişti ama unutmuşum.

“Sally, uyanmışsın. Nasıl hissediyorsun?”

Adam da peşinden odaya girdi –Simon– uzun boylu ve yapılıydı. Bana çizgi karakter Çaresiz Dan’i anımsatan çıkık bir çenesi ve birkaç kez parçalarına ayrılmış gibi görünen bir burnu vardı. Sanki her an yataktan fırlayıp üzerine saldıracakmış gibi düşünüyormuş gibi endişeli görünüyordu.

“Çocuklarım nerede? Nick nerede?” diye sordum. Sesim kesik kesik çıkıyordu.

“Zoe ve Jake iyiler, Sally,” dedi kadın. “Nick’in annesindeler. Nick alışverişe gitti. Her an dönebilir. Bizimle konuşabilecek misin? Önce bir bardak su ister misin?”

Nereden geldiğini bilmediğim bir panik dalgasına kapılarak oturmaya zorladım kendimi. “Masum adam kim?” diyerek soludum.

“Ne? Sakin ol, Sally.”

“Ondan daha önce bahsediyordunuz. Kim ailesinin yanında, işte veya evinde değil? Söyleyin bana!”

Polis memurları birbirleriyle baktı. Sonra kadın, “Mark Bret-herick,” dedi.

“Onu öldürmüş! Ya da öldürecek! Onun elinde, biliyorum...”

YANLIŞ ANNE

Simon açıklamamı dinlemeden gözden kayboldu. Merdivenlerden aşağıya küfrederek paldır küldür inişini duydum.

Çavuş-her-kimse bana, sonra kapıya, tekrar bana baktı. Onunla gitmek istiyordu. “Neden Jonathan Hey onu öldürmek istesin ki?” diye sordu.

“Jonathan Hey mi? O da kim?”

Ayağa kalkarak, “Sam” diye bağırdı.

21

11/8/07

Simon arabaların sol yanlarından kaldırım döşemeleri arasındaki dar boşluğa girip hızla önlerine geçerek bir Ford Focus ve Land Rover'ı sollarken Charlie oturduğu koltuğa yapıştı, kızgın korna sesleri duyulmayacak gibi değildi. Charlie diğer araba sürücülerinin yanlarındakilere ne söylediklerini hayal edebiliyordu, “Muhtemelen polis peşlerindedir.”

“Anlamıyorum,” dedi. “Hey tutuklu, ona sor.”

“Ya söylemezse ya da inkâr ederse? Eğer Mark Bretherick'i sağ bulmak istiyorsak değerli vaktimizi boşa harcamış olurum. Hey, Sally Thorning'i bir odaya kilitledi ve ölüme terk etti. Ya aynı şeyi Mark Bretherick'e de yapmışsa?”

“Neden sen ve Sally Thorning adamın Mark Bretherick'e zarar vermek isteyeceğinden bu kadar eminsiniz?”

“Ona inanıyorum. Adamla vakit geçirdi. Aklından neler geçtiğini benden iyi biliyor.”

“Ama... Hepsini o öldürdü, değil mi? Geraldine'le Lucy'yi ve Encarna'yla Amy'yi?”

“Evet. Hepsini,” dedi Simon.

“Neden? Yavaş git!” Bir minibüsün yanını sıyrıp geçmişti ve hız limitinin iki katı hızla yol alıyordu.

“Bilmiyorum.”

“Ne?”

“Duydun.”

“Simon, eğer nedenini bilmiyorsan öyleyse onun yaptığım da bilemezsin. Emin olamazsın.”

“Giysi dolabında Bretherick’in takım elbisesi asılıydı ve banyosunda kanlı bir gömlek ve pantolon vardı, Geraldine’in bileklerini keserken giydiği giysiler. Ah, itiraf etti.”

Simon onunla oynuyordu. Charlie ona bulaşmaktan kaçınıyordu. Kırmızı bir Mercedes onlara çarpmamak için kenara çekilirken Charlie olduğu yerde büzülüp kaldı.

“Dört cinayeti de... Ama bize nedenini söylemiyor.”

“Hey’in yaptığını nasıl anladın? Sellers giysiyi görmeden, elinde henüz kanıt yokken?”

“Sam’in söylediği bir şey beni düşündürdü. Corn Mill House’da Encarna ve Amy Oliva’yı bulduğumuz zaman. Aklıma kazınan bir şey söyledi: “Aile katliamı işaret iki.” Komik bir ifade, sence de öyle değil mi? Benim asla kullanmayacağım bir tarz. Ben olsam numara iki derdim, işaret iki değil. Bir nedenle aklıma kurcalayıp durdu.”

Hızı doksana düştü. Konuşmak ona iyi geliyordu.

“Bana da kısıraklar-yulaf-yerler-ve-geyikler-yulaf-yerler tekerlemesini ilk kez duyduğumda aynı şey olmuştu,” dedi Charlie.

“Ve küçük kuzular sarmaşık yerler.”

“İlk kez duyduktan sonra aklımdan aylarca, yıllarca çıkmamıştı. Beni deli etmişti!”

Simon, “Aklımdan çıkaramadığım bir başka şey Geraldine’in günlüğü,” dedi. “Başından beri bu işte bir yanlışlık olduğundan emindim. Onu kesinlikle Geraldine’in yazmadığından emindim.”

“Hey mi yazmış?” Charlie tahmin yürüttü.

“Hayır, yanlış olan da buydu. Bunu sonradan anladım ancak derinlerde, bilinçaltımda, günlüğü yazan kişinin Geraldine Bretherick’in katili olduğunu da sanmıyordum. Uydurulmuş benzemiyordu. Düşündüğümde nasıl sahte olabileceğini göremedim. Fazlasıyla detaylı ve ikna ediciydi. Bir ruhu vardı... Ne zaman çıktı sayfalarına baksam tüm hayatı ve dünyası yansıyan karakteriyle bütün olan bir kişilik. Kulağa saçma geliyor ama yazılanların ardında bir varlığın ve gözlerimin önünde gördüğüm kelimelerde söylenenlerden fazla söylenmeyenlerin olduğunu hissettim. Gerçekten bu ilüzyonu katil yaratmış olabilir miydi? Üstelik günlük dosyasının Geraldine ve Lucy ölmeden uzun zaman önce oluşturulduğunu fark ettik.”

Hızı seksene düştü.

“Öyleyse günlük kimin?” Charlie sordu.

“Encarna Oliva’nın.” Simon önlerindeki yığılmayı görünce yüzünü buruşturdu. Cumartesi öğleden sonra Spilling merkezi hep aynıydı.

“Hey onu öldürdükten sonra sakladı.” Charlie konuşurken gizemi çözüyordu. “Ve Geraldine’i öldürdükten sonra Encarna’nın günlüğünü Geraldine’in bilgisayarına geçirdi... Ama sen dosyanın onlar ölmeden önce oluşturulduğunu söylememiş miydin?”

“Evet.”

“Anlamadım.” Charlie çantasında sigara ve çıkmak aradı. “İntihar notunu Geraldine mi yazdı?”

“Evet.” Simon direksiyona sabırsızca tıklatıyordu. “Kendi isteğiyle. O bir intihar notu değildi, hepsi bu.”

“O zaman neydi? Ve tüm bunların Sam’in ‘Aile katliamı işaret iki’ sözleriyle bağlantısı nedir? Simon!” Charlie parmaklarını Simon’ın yüzünün önünde şıklattı.

“William Markes’ı anımsıyor musun? ‘William Markes denen bir adam muhtemelen hayatımı mahvedecek?’”

Charlie başıyla onayladı.

“Geraldine Bretherick’in hayatında bir William Markes bulamadık...”

Charlie hevesle, “Çünkü günlük Geraldine’in değildi,” dedi. “William Markes, Encarna Oliva’nın tanıdığı biriydi.” Sonunda hikâyeyi anlayabilmiş miydi?

“Hayır. William Markes denen bir adam yok.”

“Ne?”

“Bul ve değiştir. ‘Aile katliamı işaret iki’ –‘mark’ bir isim olduğu gibi aynı zamanda İngilizcede işaret anlamına gelen bir kelime. Encarna ve Amy’nin cesetlerini bulduğumuz zaman Sam, Cook’un kemiklerin üzerinde ölüm nedenlerini gösterecek bariz işaretler bulacağını umduğunu söylemişti.”

“Yalvarmam işe yarar mı?” Charlie sigarasını yaktı. Trafik ilerlemeye başlamıştı.

“Elinde Geraldine Bretherick’in bilgisayarında Encarna Oliva’nın günlüğü var. İnsanların onun Geraldine’e ait olduğuna inanmasını istiyorsun. Yakınma ve şikâyetlerle dolu, tam olarak Geraldine’in intihar nedenini belirginleştirecek bir şey olduğunu düşünüyorsun. Ama şikâyetler Mark ve Lucy Bretherick’le ilgili değil, öyle mi?”

“Hayır. Encarna, Jonathan veya Amy’den şikâyet ederdi. Ah, aman Tanrım!” Charlie bu kez çözdüğünü anladı.

“Eğer Geraldine Bretherick’in günlüğü olduğuna inanacaksak isimler değişmek zorundaydı. En çabuk yöntem nedir? Bul ve hepsini değiştir. Herhangi bir aptal bile birkaç tuşa basarak bunu becerebilir.”

“Böylece tüm Jonathanlar Mark oldu ve Amyler de Lucy.”

Simon önündeki Audi’yle çarpışan arabacılık oynarken başıyla onayladı. Sıkıtığı dişlerinin arasından, “Haydi!” diye homurdandı.

“Ama... Öyleyse William Markes?”

“Encarna Oliva kocasına Jon diyordu. Ve ‘bul ve değiştir’ komutu Hey’in istediğinden biraz fazlasını gerçekleştirmişti. Bulduğu her yerde Jon’u Mark’la değiştirmişti, evet, ama Hey j-o-n harflerinin

tıpkı m-a-r-k harflerinde olduğu gibi diğer yazıların içeriklerinde de yer alabileceğini unutmuştu.”

Charlie baş parmağının tırnak çevresini kemirmeye başladı. “Böylece William Jones, William Markes mı oldu?”

Simon, “Doğru,” dedi. “Michelle Jones’un kocası – Amy Oliva’nın dadısı, ismi evlenmeden önce Michelle Greenwood’du. Michelle, Encarna’ya bir erkek arkadaşı olduğunu söylediğinde Encarna ona evlenme teklif edeceği korkusuna kapılmıştı; haklı çıkmıştı. Michelle’in kendi ailesini kuracağından endişeliydi, kendi hayatını. William Jones denen bir adamın –henüz tanışmadığı ancak Michelle’den adını duyduğu bir adam– muhtemelen hayatını mahvedeceğinden bahsederken bunu kastetmişti.”

“Simon, sen bir modern dünya harikasisin.” Charlie derin bir nefes çekti. Bunun içeceği en keyifli sigarası olacağını şimdiden söyleyebilirdi. “Ama dur biraz... Birinin bul ve değiştir komutunu kullandığını çözdün ama bu kişinin Jonathan Hey olduğunu nasıl anladın? Mark’ın diyelim ki Paul veya Fred yerine Jon’u değiştirdiğini nereden bildin?”

Simon utanarak, “İlk seferde yanıldım,” diye mırıldandı. “Sellers bana Amy Oliva’nın babasının isminin Angel olduğunu söylediğinde William Markes’in aslında William Angeles olduğunu sandım; Tanrı’ya şükür bu sanıyla direkt Kardan Adam’ın karşısına çıkmadım. Belki bir şekilde doğru olmadığını biliyordum. Çünkü değildi. Hey kendini Olivaların evini satın alan Harry Martineau olarak tanıtarak bize boş kürek çektiriyordu. Amy için tamamen uydurma bir baba yarattı: Angel Oliva, Culver Vadisi Hastanesi’nde bir kalp cerrahı.”

“Sally Thorning’in kocasının çalıştığı yer,” dedi Charlie.

“Evet, Hey bunu biliyordu. Ondan esinlendiğine şüphe yok. Bu hiç iyi değil.” Simon arabayı sola sokarak kaldırım boyunca hızla sürmeye başladı.

“Simon, hayır!”

“Hey, Geraldine Bretherick’e takmıştı. Sally Thorning’le Seddon Hall’da tanıştığı zaman kendini onun kocası olarak tanıttı. Bir başka adam olduğunu hayal etmenin bir nedeni ona imrenmesi, tabii onun eşine veya kızına da tamah ediyorsa...”

“*Tamah* mı? Yine İncil kursuna mı başladın?”

“Ama Geraldine’i sonunda öldürdü. Belki nedeni Geraldine’in onu istememiş olmasıydı. Öyleyse ona en yakın seçenek kim olabilir? Sally Thorning, öldürülen aşk nesnesinin karbon kopyası, bir yıl önce tanışmış olduğu bir kadın. Onu kaçırdı – bu kez reddedilme riskini göze almadı. Takıntısını Geraldine’den Sally’ye aktardı. Gibbs & Sellers kapısını çaldığı zaman arkasına gizlenecek bir kimliğe ihtiyaç duydu ve kendini Sally’nin kocası Nick Thorning’in bir meslektaşı olarak tanıttı.”

“Ama... Eğer Harry Martineau, Hey’in icat ettiği sahte bir isimse sana neden tanıdık geldi?” Charlie sordu. Akli karışmıştı.

Simon, “Daha önce karşılaştığımı düşünmüştüm ama öyle değilmiş. En azından, bir erkek ismi olarak değil,” dedi. “Pam Senior *Harry, Sally ile Tamşınca*’dan bahsettiği zaman anladım. Kurgu Harry Martineau, Hey’in idollerinden birine duyduğu hayranlık: Harriet Martineau, sosyolog. Cambridge’deki ofisinde düzinelerce kitabın üzerinde onun ismini gördüm – onu anlatan kitaplar, onun yazdığı kitaplar. O nedenle ismi tanıdık geldi.”

Trafik tekrar serbestçe akmaya başlamıştı. Simon tekrar yola çıktı ve hızını yüze çıkardı. On saniye sonra hemzemin geçidin ikaz işaretine yaklaştıklarında frene asılmak zorunda kaldı. “Siktiğimin cehennemi! Haydi, yapma!”

Charlie, Simon’ın omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu. Boyunun arkasına parmak uçlarıyla masaj yapmayı düşündü. İmkânsızdı.

“Hey’in Geraldine’i öldürmesiyle ilgili doğru tahminlerde bulunduğunu varsayarsak, neden Lucy’yi de öldürdü?”

“Bilmiyorum. Tahmin edebilirim.”

Charlie bekledi.

“Sadece Geraldine’i istemiyordu. Geraldine ve Lucy’yi istedi. Tüm mutlu aile paketini istiyordu. Mark Bretherick’in sahip olduğu şeyi. Pek çok insan gibi Hey de Bretherickleri mutlu bir aile olarak görüyordu; hayali, ideali. Eğer kendi ailesini, yerlerine bu ideali koymak için öldürmüştü ve Geraldine onu reddetmişse...” Simon omuz silkti. “Yalnızca bir teori,” dedi.

Charlie, “Ya not,” dedi. “Onun bir intihar notu olmadığını söyledin.”

Simon’ın omuzlarındaki gerginliğin çoğu kaybolmuştu. Tekrar bildiği sulara dönmüştü, kesinlikle emin olduğu cevaplar. “Sally Thorning dün gece daairesine geldiğinde kara kaplı bir defter taşıyordu. Fark ettin mi?”

“Hayır. Onu yerden toplamakla meşguldüm.”

“Kapağın içine sıkıştırılmış bir mektup buldum. Geraldine Bretherick’in el yazısıydı. Bu sabah ilk işim, mektupla sözde intihar notunu bir araya getirmek oldu...”

“Aynı mektubun ikinci sayfası mı?” Charlie tahmin yürüttü.

Simon başını evet anlamında salladı. “Geraldine bir sayfanın arkasını çevirerek devam etmek yerine iki sayfa kullanmış. Tüm mektubun kopyasını çıkardım; bir tanesi arka koltukta duruyor. Eğilirsen belki erişebilirsin.”

Charlie çoktan emniyet kemerini açıyordu. Ağzında sigarasıyla döndü ve baş parmağıyla işaret parmağını kullanarak kâğıdı yakaladı ve tekrar dönerek koltuğuna geri yerleşti. Fotokopiye bakınca iki sayfanın yan yana yerleştirildiklerini aradaki yeşil çizgiden anlaşıyordu.

Okumaya başladı.

YANLIŞ ANNE

Sevgili Encarna,

Neredeyse bu mektubu yazmayacaktım. Pek çok insanın sıkça yaptığı gibi ben de fazla dürüst olmaktan korkuyordum ama senin bizim tatile çıkacağımıza inanmadığın dedikodusu kulağıma geldi ve bunu cevapsız bırakamazdım. Tüm dönem tatili için Tallahassee, Florida'da bir ev kiraladık. Heathrow'dan 21 Mayıs Pazar günü t 11:00'da uçuyoruz. Eğer arayıp kontrol etmek istersen uçuş numaramız BA135. 4 Haziran Pazar günü saat 7:30'da geri dönüyoruz ve dönüş uçağımızın uçuş numarası BA136. Biletler evde ve eğer inanmana yardım edecekse sana gösterebilirim.

Eğer Tallahassee'ye gitmiyorsa olsaydık, eğer tüm tatili burada Spilling'de geçirmeyi planlıyorsa olsaydık, Amy'ye iki haftalığına bakma fikrine bana önerdiğin hediyelere ve ödemelere rağmen yine de hayır diyecek cesareti bulacak olduğumu umuyorum. Tekliflerin fazlasıyla cömertti ve beni düşündüğün için memnunun ve senin için kötü niyetle bir şey dilemediğimi söylediğim zaman bana inanacağını umuyorum. Seni herhangi bir şey için suçlamıyorum. Şu tüm ebeveynleri suçlama martavalına hiç katılmıyorum. Seni her zaman sevdim ve saygı duydum. Her zaman müthiş şekilde lafını sakınmayan ve cesur ve benim asla olamayacağım kadar iddialı olduğunu düşündüm. Bu nedenle sana karşı tamamen dürüst olmak istedim. Birinci sınıftan beri diğer pek çok anne gibi benim de Amy'nin davranışlarıyla ilgili belli sorunların olduğunu biliyorsun, özellikle doğruyu söylemek konusunda. Seninle bazı annelerin konuştuklarını bildiğim gibi bazı öğretmenlerin de bu konuda konuştuklarını biliyorum. Umarım şimdiye dek bu sorunların gerçek ve ciddi olduklarını ve bizim aşırı korumacı tavuklar gibi davranan anneler olmamızdan ileri gelmediğini anlamışsındır. Kendini benim yerime koy: Endişelerimi nasıl görmezden gelerek

evet derdim? Mark ve ben, Lucy'yi tamamen açık ve dürüst davranacak şekilde yetiştirdik. Amy'nin Lucy'nin çevresinde bulunması onun için fazlasıyla üzücü ve akıl karıştırıcı.

Charlie kalan ikinci sayfayı daha önce bir kez okumuştı ama ilk kez yüksek sesle yazan kişinin intiharı planlamadığını bilerek okudu. “Çok üzgünüm. Acı vermek ya da herhangi birini üzmemek yapmak istediğim son şey. Sanırım uzun ve detaylı bir açıklamaya girmemem en iyisi – yalan söylemek istemiyorum ve her şeyi olduğundan daha beter hale getirmek istemiyorum. Lütfen beni affet. Biliyorum, fena halde bencilce davranıyor gibi görünüyorum ama Lucy için en iyi olanı düşünmek zorundayım. Gerçekten, yürekten üzgünüm. Geraldine.”

Simon, “Hey bu mektubun ikinci sayfasını Geraldine’in intihar notu olarak kullanabileceğini anladığında, kendini ciğer bulmuş kedi gibi hissetmiştir,” dedi.

Charlie notu tekrar okudu. “Besbelli Encarna onu Florida gezisi hakkında yalan söylemekle suçlamış. Ne küstahlık.”

Simon, Corn Mill House’a giden yola saptı. “Yaklaştık,” dedi. “Muhtemelen çok geç kaldık.”

Charlie gözlerini kırptırdı. Hemzemin geçitte sıkışıp kalmış olmadıklarının farkında değildi. Simon olimpik engelli atlamaya hazırlanır gibi araba kullanıyordu. Charlie, “Dikkat et,” diye bağırdı. “Arabayı çukurların *etrafından* sürebileceğini bilmen gerek. Direksiyonu kullanmayı dene!”

Ağır bir iç çekişin ardından Charlie’nin sözünü dinledi.

Charlie izmaritini pencereden dışarıya atarken, “Günlük dosyası,” dedi. “Eğer Geraldine ölmeden önce onun bilgisayarındaysa...”

Simon, “Haftalar önce,” dedi. “Ve sadece bir defada tamamlanmamış – dosya birden fazla kez açılmış. Norman bana tarihleri verdi. Son açıldığı tarih dışında her defasında Geraldine hâlâ hayattaydı.”

“Ama son açılışında değildi?”

“Hayır. Ağustos’un 3’üydü, o zaman ölmüştü. Hey, onu öldürdükten sonra açmış. Ah, hayır, inanmıyorum.” Simon her iki eliyle de direksiyona vurdu. Bir DHL kamyonu doğrudan üzerlerine geliyordu ve geçeceği yer yoktu. “Bu siktiğimin yolundan nefret ediyorum. Hayır! Hayır, sen geri bas, seni siktiğimin herifi!”

Charlie, “Yüzüne bak,” dedi. “Geri basmayacak. Biz geri gitmek zorundayız. Ne yapıyorsun? Simon, dışarıya çıkıp ona cinayet masasından olduğunu söyleyinceye kadar... Geri gidip onun geçmesine izin verirsek daha hızlı hareket ederiz!”

Simon kapısını çekip kapattı ve çukurların üzerinde geri gitmeye başladı. Charlie kendini boynunda bir prangayla evlenirken hayal etti. Simon’ın homurdanarak küfür etmesini durdurmak için ona bir soru daha sordu. “Öyleyse Geraldine hâlâ hayattayken Hey nasıl onun bilgisayarına erişebildi?” Erkekler bebekler gibi miydi? Onlardan uzlaşmacı davranmalarını istemek yerine dikkatlerini dağıtmak daha iyi bir taktik miydi? “Ve bu Hey’in Geraldine ve Lucy’yi öldürmeyi aylarca ya da haftalarca planladığı anlamına mı geliyor? Eğer günlük dosyasını onları öldürmeden çok önce oluşturmuşsa...”

Simon, “Hayır,” dedi.

“Hayır? O zaman kim? Encarna kendisi mi?”

“O bir yıldan fazla süredir ölü.” Simon neredeyse gülümsedi. “Dün gece Sally Thorning’in beraberinde getirdiği defter – bana onun ne olduğunu sormadın.”

“Ah, Tanrının, bir dakika içinde bir intihar mektubu yazmaya başlayacağım.”

“Encarna Oliva’nın günlüğüydü. İspanyolca yazılmıştı. Geraldine Bretherick’in nerede çalıştığını hatırladın mı?”

“Bir Bilgi Teknolojisi yardım masasında çalışmıyor muydu?”

“Evet, ama nerede?”

“Bilmiyorum!”

“Garcia Lorca Enstitüsü, bir lisan okulu. Bir İspanyolca lisan okulu.” Charlie’nin gözleri irileşti, bir şey söylemedi. “Geraldine’in bilgisayarında bulduğumuz günlük ikinci bir kopyaydı. Norman ilk kopyanın silindiğini keşfetti. Yazılanlar sert ve ruhsuzdu. Mantıklıydı ama kabaydı...”

Charlie nefesi kesilerek, “Geraldine İspanyolca biliyor muydu?” diye sordu.

“Norman’ın ofisinden ayrılır ayrılmaz Garcia Lorca’yı arayarak sordum. Evet, biliyordu. Şirket kuralı. Tüm çalışanlar İspanyolca bilmek zorunda, teknisyenler dâhil.”

“Ah, aman Tanrım! Geraldine, Encarna’nın günlüğünü çevirdi. Hey için çevirdi. Bu nedenle bilgisayarındaydı.”

Simon onayladı. “Ama eğer nedenini bulmak istiyorsak onu konuşturmalıyız.”

DHL kamyonu onları geçmişti. Tekrar ileriye doğru yol almaya başladılar. Simon, “Bu bağlantıyı daha önce kurmuş olabilirdim ve olmalıydım da,” dedi. “Geraldine’in eski işyeri ve Encarna Oliva’nın İspanyol oluşu arasındaki bağ. Günlük. Encarna’nın en iyi İngilizce ifade edilebileceğini düşündüğü tırnak içine alınmış deyimlerle dolu, ‘güllük gülistanlık’, ‘domino etkisi’, ‘statüko’...”

Charlie, “Sonuncusu Latince,” diye belirtti.

“Orijinal el yazması günlükte güllük gülistanlık ve ona benzer diğer tırnak içindeki deyimler İngilizce yazılmışlar. Geraldine günlüğü çevirirken bu kelimelerin çevresindeki tırnak işaretlerini aynen bırakmış.”

“Nasıl çözdüğün anlaşıldı.” Charlie başını inanamayarak salladı. “Stacey’nin Fransızca ödevi, *Dostum François*.”

Simon, “Nasılsa yine de çözecektim,” dedi.

Charlie çıkışarak, “Bunu bilemeyiz,” dedi. Bulmacayı kazayla çözmüştü, işini yapmanın bir yan ürünü olarak. Üzerinde ter dökmemişti... “Kopya çektin,” dedi sessizce.

Corn Mill House’un önünde kenara çektiler. Sıcak puslu havada ev ve bahçe hareketsiz ve uzak görünüyordular, gerçek bir bina değil de sanki bir görüntü gibiydi. Charlie çevresindeki boşluğu hissederek Bretherick’in orada olmadığını düşündü.

Simon önce kapı zilini çaldı ama cevap alamadığında yan taraftaki pencerelerden birini kırdı. Bunu merdivenleri inip çıkarak, her kapıyı açarak, her parça mobilyanın altına ve arkasına bakarak geçen birkaç dakikalık hummalı bir koşturmaca izledi. Ve elbette banyolar: Charlie, Simon’ın banyoları kontrol etme görevini ona bıraktığını fark etti.

Mark Bretherick’i bulamadılar. Geniş odaların sessiz ve dışarıya göre bile daha soğuk olduğu gerçeği dışında başka bir şey bulamadılar.

Sellers döşemeyi ayıran uzun, kırmızı banda baktı, “Sence bu şerit ne anlama geliyor?” diye Gibbs’e sordu. Spilling Manyetik Soğutma’nın anahtarlarını Alman olan Hans’dan almışlardı; zayıf bir adamdı, adamın üstündeki bol cepli fitilli kadife pantolon ve kocaman beyaz eşofman kendinden daha ağır görünüyordu. Mark Bretherick’ten sonra ikinci söz sahibi kişiydi.

Gibbs şeridin üzerinden atlarken, “Bir çeşit sağlık ve emniyet boku,” dedi.

Sellers, “Dikkat et,” dedi. “Bir şey patlayabilir.”

“Sadece ofisini arayıp noktayı koyamayız. Yakınlarda bir yerde olabilir.”

Sellers içini çekti ve onu takip etti. Okulda fen dersinde hep başarısız olmuştu ve bu konuyla ilgili hafif bir korkusu vardı. Bu çeşit tuzaklardan da nefret ederdi – bunsen ocakları, koruyucu maskeler, pipetler. Bej halıyla kaplı, saksı bitkileriyle donatılmış ofis sığınağın-

dan ayrılarak, metalik kokulu, göz kamaştırıcı spot lambaları ve tozlu beton zeminiyle atölyede bir maceraya atılmayı hiç arzu etmiyordu.

“Burada da yok, değil mi?” Sellers çevresine bakınarak sızlandı. Bir duvarın önüne altı iri silindir sıralanmıştı. Mark Bretherick’in yaptığı soğutucular bunlar mıydı? Sellers’ın aklındaki buzdolabı fikrinden çok farklı görünümlüydüler; belki de depolama üniteleriydi ama... Hangi kahrolası ne olduklarını bilebilirdi ki?

Bir başka duvar ahşap raflarla kaplıydı ve üzerlerine kablolar, teller, matkaplar, çelik bir yılan benzeyen bir şey, televizyon kumandasına benzeyen bir başka şey, yazar bir kasayı andıran bir makine yığılmıştı. Burası, Sellers’ın incelerse bir milyon yılda çözemeyeceği bir başka akıl karıştırıcı bilimsel amaca hizmet ediyor olmalıydı. Gözü, oynar bir parçası olan veya öyle görünen küçük bir makineye ilişti. Manyetik soğutma ünitesinin bir parçası mıydı? Oynar oluşu soğutmayı sağlamak için miydi?

Bir ilan panosunun üzerinde birkaç sayfa kâğıt, kırmızı başlıklı raptiyelerle tutturulmuştu. Sellers “Küçük Modüler Reaktör Deneysel Ek” başlıklı olanı okumayı denedi ama çabucak hayatında daha önce hiç duymadığı kelimeler tarafından engellendi: Flanş, pirinç kaynak, gönyemetre, termos, deflektör. Sellers’ın kafası karışmıştı.

“Bretherick burada değil,” dedi. “Stepford’ı arayalım ve dönelim.”

Gibbs, “Bekle,” dedi. Gümüş silindirleri işaret etti. “Onların ve yanlarındaki ahşap kasaların içine bakmalıyız; bir cesedin içine saklanabileceği büyüklükteki her şeyin.”

“Ah, yapma! Hey, Bretherick’i öldürmedi. Bunu neden yapsın?”

Gibbs omuz silkti. “Belki insanları öldürmek hoşuna gidiyordur? Dördünü çoktan becerdi. Eğer Sally Thorning mücadele etmeseydi beş edecekti.”

Sellers, “Bretherick burada değil,” dedi. “Hissedebiliyorum.”

“Öyleyse nerede? Neden iletişimi kesti? Soruşturmanın her adımını takip etmek istiyordu. Buradan uzaklaşarak, cep telefonunu kapatmasının imkânı yok. Buna inanmam.”

Sellers, “Ben inanırım,” dedi. “Önce adamın karısını katil olmakla suçladık, sonra kendisini. Sonra da, ‘Pardon dostum, sıçtık diyecektim. Sen temizmişsin, karın da öyle. Öldüğüne üzüldük.’ Bizi görmek istememesine şaşmıyorum.”

Gibbs ofisten bir sandalyeyi sürükleyerek atölyeye getirdi. Sellers her kocaman silindirin önüne sandalyeyi taşıyarak içlerini kontrol etmesini izledi. “Evet? İçlerinde ne var?”

“Uzun, şeffaf tüplere benziyor. Küçük...”

“Mark Bretherick değil öyleyse? Sadece onu arıyoruz.”

Gibbs tek tek yedi iri ahşap paketleme kasasının kapaklarını açtı. “Boş,” dedi. “Haydi, gidelim.”

“Stepford’ı arayıp...” Sellers cep telefonuyla boğuştu. “Sinyal yok.”

“İçerideki telefonu kullan.”

Sellers ofise geri dönerken Gibbs sandalyeyi taşıyarak onu takip etti. Kırmızı çizginin emniyetli tarafına geçmek üzereyken Sellers’ın bağırdığım duydu, “Dikkat et, bir...” Çok geçti. Gibbs yerde bacağına sarılmış, bağıracığı yerde yutkunuyordu. Suratinin yanında on santim yüksekliğinde ve elli santim genişliğinde metal bir silindir vardı. Yerdeki bir delikten çıkıyordu. Soğuk sert metale takılarak kaval kemiğini çarpmıştı.

“İyi misin? Bir bakalım.”

Gibbs yaşlı bir kadın gibi Sellers’ın onun paçasını sıvayarak yarasını incelemesine müsaade etmeyecekti. “İyiyim,” dedi ancak acı tüm bedenini yırtacak gibiydi.

Sellers sıırıttı. “Çizgiyi aşmamalıydın.” Sessizce küfürü bastı. “Bu telefon da çalışmıyor.”

“Dışarıda sinyal alabilirsin.”

“Chris? Ofisteki telefonlar çalışmıyor. Tüm kablolar kesilmiş.”
Sellers uzun beyaz bir kabloyu havada salladı.

“Buradaymış.” Gibbs ayağa kalkmayı denedi.

“Şu ahşap kasalar...”

“Boştu.”

“Onların gümüş silindirleri taşımak için olduklarını fark ettin mi? Transfer yaparken, bilirsin.”

“Onlardan yedi tane vardı ama sadece altı silindir.”

Gibbs & Sellers birbirlerine baktılar.

“Ben neye takıldım? Bacağımı ne sikti?”

“Evimdeki kokteyl mikserinin kapağına benzeyen bir şeydi ama daha iriydi.”

“Kapak?”

Gibbs, Sellers kapağa doğru koşarken sendeleyerek peşinden gitti. Sellers uzaktaki duvarı işaret etti. “Şu canavarlara bak, sadece tepeden açılıyorlar. İçine her ne konuyorsa –plastik tüp ya da neyse– koyabilmek için bir şekilde alçaltılmaları gerek, öyle değil mi? Bu şeyin altında bir çeşit platform olmalı ki istediklerinde silindirleri alçaltıp yükseltebilsinler. Yardım et, bu şey sıkışmış.” Gibbs’in düşmesine neden olan daire şeklindeki metal kapağı açmaya çalışıyordu.

İki dedektif beraberce onu döndürmeye çalıştılar. Kimildamadı. Gibbs, “Diğer yönü dene,” dedi. “Bak, oluyor...”

Aksi yöne ittiklerinde kapak açıldı. Ağırdu, beraber kaldırabildiler. Her ikisi de yedinci silindiri boş bulmayı ümit ettiler.

Koyu renkli saçlar ve kan gördüler; soluk alışverişleri duydular. Soluk alışverişi. Bretherick yaşıyordu.

“Mark? Mark, ben Dedektif Colin Sellers. Her şey yoluna girecek. İyileşeceksin. Seni hemen buradan çıkaracağız. Mark? Konuşabilir misin? Başını kaldırabilir misin?”

Saçlar hareket etti. Sellers alnının bir kısmını gördü, kan izleri vardı. Gibbs dışarıya koşarak yardım çağırmak için telefon açmaya gitti.

“Çok iyi. Konuş benimle, Mark. Uyanık kal ve benimle konuş. Ne söylersen söyle.”

Bretherick’in sesi cızırtılı bir fısıltıydı. “Bırak beni,” dedi ve devamında söylediği şeyse kulağına “huzur içinde” gibi gelmişti. Sellers adamdan boğuk bir ses çıktığını duydu ve başının aşağıya düştüğünü gördü.

12/8/07

“Bize yardım ettin.” Simon masanın diğer ucundaki Hey’le yüz yüzeydi. “Bana söylediğin şeyleri –Geraldine’in kendini ve Lucy’yi öldürmediğini, Geraldine ve Lucy’yi öldüren kişinin Encarna ve Amy’yi de öldürdüğünü– neden söyledin?”

Hey, “Yanılığdan nefret ederim,” dedi. “Bir şeyin yanlış olmasına katlanamam. Yardımcı olmaya çalıştım.” Simon ya da Charlie’yle göz göze gelmemeyi deniyordu. Dün çılgın gibiydi. Bugün yüzü ifadesizdi.

“Bizim gerçeği bulmamızı mı istedin?”

“Hayır. Öyle değil.” Bir duraksama oldu. “Bilmek istediğiniz ve bilmeye ihtiyacınız olan her şeyi bilen kişi bendim. Bana ihtiyacınız vardı. Ben de size bildiğimin küçük bir kısmını aktardım. Sonra size gereğinden fazlasını söylediğimi ve anlayacağınızı düşünerek panikledim. Sizi yanlış yönlendirmeye çalıştım ve her şeyi berbat ettim. Her şey yine yanlış oldu.” Hey başını salladı. “Seni sevmiştim, Simon. Eğer bir anlam ifade ediyorsa, hâlâ da öyle.”

“Beni tanıımıyorsun.” *Kimse tanımıyor –kimse tanıyamadı– öyleyse seni özel yapan ne?* “Encarna ve Amy’nin cesetlerini bulduktan sonra olayı çözmemizin an meselesi olduğunu bilmen gerekirdi. Ama yalan söylemeye devam ettin, sanki yanına kalırmış gibi. Harry

Martineau, Angel Oliva. Ve sana merkezde ihtiyacımız olduğunu söyledığım zaman...”

Hey, “Bana tuzak kurdun,” dedi. “İstesen beni böyle bir tören kurmadan tutuklayabilirdin. Bu konuda bu kadar aldatıcı davranabileceğin aklıma gelmedi.” Ağzı titriyordu. “Seni yarı yolda bıraktığımı düşünüyorsun. Üzgünüm. Gerçekten yardım etmek istedim, Simon. Senin kötü adamın olmayı asla istemedim.”

Charlie boğazını temizledi. Havadaki gerginliği kırdı.

Simon konuşma sırasının geldiğini hissetti. Hey’e, “Hâlâ yardım edebilirsin,” dedi. “Onları neden öldürdün, Encarna ve Amy’yi, Geraldine ve Lucy’yi?”

Sessizlik. Sanki soru sorulmamıştı.

Simon, “Tamam, daha küçük şeylerle başlayalım o zaman,” diye öneride bulundu. “Geçen yıl Sally Thorning’i Seddon Hall’da takip mi ettin?”

Hey başıyla onayladı. “Karıma ve kızıma olanlardan sonra... Perişandım. Bir şey yapamadım, çalışmadım, düşünemedim. Kendimi tren istasyonunda buldum.”

Simon, “Encarna ve Amy’yi öldürdün, cesetlerini Corn Mill House’un bahçesine gömdükten sonra perişandın...” dedi. “Tren istasyonuna gittin. Ülkeden ayrılmayı mı planlıyordun? Cambridge’deki işinden ayrılmayı ve yeniden hayata başlamayı?”

“Cambridge’deki pozisyonumuma bu ocak ayında başladım. Ondan önce Rawndesley’de öğretim üyesiydim.”

“Üniversite de mi?”

“Sanırım. Artık Cambridge’de kazandığım tecrübe nedeniyle Rawndesley’i üniversite olarak görmeye başladıklarını söyleyebilirim. Yani... evet, orada.”

Ne söylemek üzere olduğunu tartar gibi duraksadı. “Neden istasyona gittiğimi bilmiyorum. Bir planım yoktu. Orada Sally’yi gördüm...” Büzüldü. “Sally’yle her şeyi berbat ettim.”

Simon, “Onu anında fark ettin çünkü tıpkı Geraldine’e benziyordu,” dedi. “Geraldine’den hoşlanıyordun.”

“Birbirimizden hoşlanırdık. Aramızda bir şey geçmedi. Geçmeyecekti de... Hatta ben kendi başıma kaldıktan sonra dahi... Belki de diğer insanların ailelerini parçalamak konusunda biraz da dikkatsiz davrandıktan sonra.”

Simon hayatında hiç bu kadar kendini alttan alan bir ifade daha duymamıştı.

Hey söylediklerinin farkında değil görünüyordu. Ayrıca birisi işlediği dört cinayeti ortaya çıkarmasa, konuşmaya da arzulu görünüyordu. “Geraldine asla Mark’ı terk etmeyecekti ya da benimle yasak bir ilişkiye girmeyecekti. Ona bir kez, ‘Mark’ın bilmesine gerek yok,’ demiştim ve o da bana, ‘Ben bileceğim,’ demişti. Bu durumda kendinden nefret edermiş.”

Charlie sandalyesinde öne eğildi. “Ama sana karşı hisleri olduğunu biliyordun. Eğer şartlar farklı olsaydı...”

Hey tereddütsüz, “Evet,” dedi. “Eğer farklı şartlar söz konusu olsaydı Geraldine benimle evlenirdi.”

Simon ikna olmamıştı. Hey diplomatik bir geçiştirmeye, yasak bir aşkı karıştırabilirdi.

Charlie, “Öyleyse Sally Thorning başlangıçta sadece bir eğleneydi,” dedi. “Geraldine’e benziyordu ama o değildi. Hâlâ Geraldine’in duyarlı davranarak Mark’ı senin için terk edeceğini umuyordun.”

“Sally’yi hafife almayın.” Hey yaralanmış görünüyordu. “Akıl sağlığını kurtardı. Düşündüm ki... Onu öylece istasyonda görmek... Sanki birisi ya da bir şey bana her şeyin düzeleceğini söylemeye çalışıyordu. Sally, Sillsford Şatosu baykuş barınağının bir tişörtünü

giyiyordu. Okul gezisinde ben de Geraldine'le beraber oradaydım." Gözleri birden keskinleşti. "Alnıma yazılan Sally'ydi, Geraldine değil. Bunu çok geç anladım. Geraldine fazla mükemmel ve fazla iyiydi. Ondan pek çok şeyi saklamak zorunda kalıyordum. Aslında tüm vaktimi Sally'ye harcamam gerekirken onun peşinde çok vakit kaybettim. Sally benim gibi. Onun yanında kendim olabiliyordum."

Simon tekrar dört cinayetden bahsetmek için kaşınıyordu. Kendini tuttu. Bu yöntem daha iyiydi; en azından Hey konuşuyordu.

Charlie, "Sally'yi Seddon Hall'a kadar takip ettin," dedi. "Bir oda tuttun ve kendini tanıttın..."

"Ve tüm haftayı onunla geçirdim. Evet. Hepsini biliyorsunuz."

"Haftayı onunla seks yaparak mı geçirdin?"

"Diğer şeylerin yanında, evet."

Simon ve Charlie birbirleriyle baktılar. Sally Thorning onlara tekrar tekrar o ve Hey'in otelde sadece birkaç kez sohbet ettiklerini, daha fazlasının yaşanmadığını söylemişti. Eğer biri Simon'a sormuş olsaydı, ona Sally'ye inandığım söylerdi. Kadının aklı başındaydı, Hey'inki değildi. Kadının sözüne karşı Hey'inkiydi.

Hey, "Sally'yi yatağa atmak kolay oldu," dedi. "Geraldine... Onunla bir şansım olmamıştı. Bu nedenle bütün süre boyunca Sally beni orada müsait şekilde beklerken ben şaşkına dönmüş halde uğruna savaşıp gereken kadının Geraldine olduğuna inanmıştım. Ama aslında Sally avucumun içindeydi. Bense tıpkı kaba bir mağara adamı gibi tam da bu sebeple onun değerinin farkına varamadım. Ta ki Geraldine'i kaybedene kadar..."

Simon, "Jonathan, sana fotoğrafları sormak istiyorum," dedi. "Corn Mill House'da Lucy ve Geraldine'in baykuş barınağında çekilmiş çerçeveli fotoğrafları vardı. Çerçevelerin altında Encarna ve Amy'nin aynı yerde çekilmiş fotoğraflarını bulduk. Bu konuda bize ne söyleyebilirsin?"

Hey meraklanmış göründü. Hafifçe. “Onları Corn Mill House’da mı buldunuz? Ama orada değillerdi...”

Geraldine ve Lucy’yi bayıltıp öldürdüğü zaman. “Hayır, onlar Geraldine ve Lucy Bretherick öldürüldükleri zaman Mark Bretherick’in ofisindelerdi.”

Hey gözlerini kapattı. “O fotoğrafları evin her yerinde aradım.”

Charlie, “Anlat bize,” dedi.

“Şu aptal utanç verici şeylerden biriydi. Bana sık sık olur. Encarna’yı baykuş barınağı gezisine gitmek için ikna ettim. Anne babalar da davetliydi. Hep meşguldük. Bir kez için işten izin alarak günümüzü Amy’yle beraber geçirmenin hoş olacağını düşünmüştüm.” Başını salladı. “Encarna okuldan bir günlük okul ücretini geri istemekle tehdit edip durdu çünkü Amy’ye onların bakması için para ödediğimiz bir günde kızıma karım ve ben bakıyorduk. Gezi bir felaketti.”

“Fotoğraflar?” Charlie hatırlattı.

“Geraldine fotoğraf makinesini unutmuştu. Ben benimkini götürmüştüm. Onun ve Lucy’nin fotoğraflarını çekmeyi önerdim.”

Simon ve Charlie bekledi.

“Baykuş barınağı gezisi Encarna ve Amy ölmeden hemen önceydi. Fotoğrafları bastırmayı düşünmeye başlayana dek, her iki sete de ihtiyacım olduğunu anlamıştım. Karımın ve kızımın fotoğraflarına ihtiyacım vardı...” Duraksadı. “Üzgünüm,” dedi. “Bir saniye.”

Simon sessizce, “Sanırım, anlıyorum,” dedi. “Ayrıca çekmiş olduğun Geraldine ve Lucy’nin fotoğraflarını da istiyordun. Zamanla onların senin yeni ailen olacağı umudu içindeydin.”

Hey onayladı. “Bencilceydi. Geraldine için de kopya yapabilirdim ama yapmadım. Mark’ın onları almasını istemedim. Çerçevelelere önce Encarna ve Amy’ninkileri yerleştirdim ve salondaki bir rafın üzerine koydum. Bir süre sonra onların beni izlemesine katlanamadım.” Ürperdi. “Onları çöpe ya da banyodaki diğer eşyaların yanına atmaya

da kıyamadım. Bu onların hayattaki son ışıltısını da söndürmek gibi olacaktı. Sizce anlamlı mı?”

Simon başıyla onayladı. Hayır, hiç anlamlı değildi – onun olmasını istediği şekilde değil. Tedirginlik hissi artıyordu. Şekillenmekte olan hikâyede yanlış bir şey vardı, ama ne? Neydi?

“Öyleyse, yerine, çerçevelerin içine Geraldine ve Lucy’nin fotoğraflarını koydun,” dedi.

Hey, “Yerine değil,” diye çıkıştı. “Ayrıca. Amy’nin fotoğrafını bir kez bile o çerçeveden çıkarmadım. Ya da Encarna’nınkini. Geraldine’i seviyordum, evet, ama ailemi sevdiğim şekilde değil.” Gözyaşlarını silmek için bir girişimde bulunmadan ağlamaya başladı. “Her ne yaptıysam, yaptığım ne kadar yanlış olsa bile, onları sevdim. Sally’yi sevdiğim gibi – o benim gerçek ailemdi. Ya da olabilirdi. Bunu anlayamaz mısınız? Sadece her şeyi *doğru* yapmayı istiyordum.” Simon’a baktı. “Her zaman şimdi olduğun kişi miydin? Ben değildim. Bir zamanlar farklı bir insandım.”

Charlie, “Baykuş barınağında çektiğiniz fotoğraflar nasıl Mark Bretherick’in ofisine gitti?” diye sordu.

Hey, “Tahmin edilemeyen bir felaket,” dedi. “Geraldine bir gün beklenmedik şekilde geliverdi. Asla böyle bir şey yapmazdı. Zaten ben de nadiren evdeydim. Encarna ve Amy’yi kaybettikten sonra vaktimin çoğunu üniversitede geçiriyordum. Bir süredir benden bir haber alamadığı için endişelenerek gelmişti. Ona Encarna’nın beni terk ettiğini ve Amy’yi de alarak İspanya’ya gittiğini söyledim. Seddon Hall’dan döndükten sonra onu görmeye gittim. Üzgünüm, bunları size yanlış sırada anlatıyorum.” Hey derin bir nefes almak için durdu.

“Senin için üzülmesini istedin ve ona yalan söyledin.”

Hey, “Kendim için üzülüyordum,” diye itiraf etti. “Tamamen yalnızdım. Bunun ne kadar kötü olduğunu biliyor musun? Yanında sevgi dolu ailenin bulunmamasını? Sana gününün nasıl geçtiğini soracak kimsenin olmamasını, sana gerçekten var olduğunu hisset-

tirecek kimsenin var olmayışını?” Bir cevap duymak için beklemedi. “Geraldine’i kapımda gördüğüm zaman düşündüm ki... Onu gördüğüm için çok heyecanlandım. Fotoğrafları tamamen unuttum. Neredeyse anında fark ettim ama o ana dek salona girmişti. Onun ve Lucy’nin çerçevelenmiş fotoğrafları rafın üzerindelerdi – eğer başını sağına çevirirse onları görecekti. Ne söyleyecektim?”

Charlie sordu. “Ne yaptın?”

“Ona gözlerini kapatmasını ve onun için bir sürprizim olduğunu söyledim. Çerçeveleri rafın üzerinden kaparak ona verdim ve ona fotoğrafları Mark ve ona bir armağan olarak çerçevelettiğimi söyledim. Mark’ın ismini de kullanmaya özen gösterdim ki ileriye gittiğimi düşünmesin.”

Simon, “Onları eve götürdü,” dedi. “Encarna ve Lucy’nin de resimlerini götürdüğünü bilmeden. Onun veya Mark’ın çerçeveleri açarak diğer fotoğrafları bulacağından endişe duymadın mı?”

“Sence?” Sesi titriyordu. Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarından arındı. “Evlerine biraz sohbet etmek bahanesiyle sık sık gitmeye başladım. O fotoğrafları geri almak istiyordum ama –onlara ihtiyacım vardı– onları Geraldine’in evinde bir türlü bulamadım. Şimdi nedenini biliyorum: Mark’ın ofisindelermiş.” Ellerini yumruk yaptı. “Aileme ihanet etmiş gibi hissettim. Kendi kendime bakmaya katlanamasam dahi onları daima orada, çerçevelerin içinde, rafın üzerinde bulunduracağıma dair yemin etmiştim. Ama bu kadarını bile beceremedim.”

Rafın üzerindeki çerçevelerinde bir başka kadın ve çocuğun fotoğraflarının ardında, yenileriyle birlikte. Hey’in dengesizliğine Simon’ın aklı ermedi, adamın kendine has içsel mantığı vardı.

Charlie, “Encarna ve Amy’yi ve Geraldine’i sevdiğini söyledin...” dedi.

Hey ısrarla ekledi. “Ve Sally’yi. Çoktan bulmuş olduğum bir şeyi arıyor olduğumun farkına varmam vakit aldı.”

“Peki ya Lucy?”

YANLIŞ ANNE

“Lucy?” Gözleri buğulandı. Yoluna uygunsuz veya ilgisiz bir şey konulmuş gibi rahatsız olmuş göründü. “Geraldine onu seviyordu. O Geraldine’in kızıydı.”

Charlie nazıkçe, “Bunu biliyoruz,” dedi. “Lucy’ye karşı ne hissettin?”
Hey ona dik dik baktı.

Simon masanın diğer ucuna uzanarak onu yakalayıp, gerçeği söyletene kadar sarsmak istedi. Charlie’nin bir bakışı bunu yapmaması için onu uyardı. “Eğer istemiyorsan Lucy hakkında konuşmak zorunda değiliz,” dedi. “Bize Encarna’nın günlüğünden bahsetmek ister misin? Geraldine’in çevirisinden?”

Hey, Simon’a baktı. “Günlüğü Encarna... Onu Encarna gittikten sonra buldum. Benim İspanyolca bilmediğimi biliyordu. Bu nedenle İspanyolca yazmıştı. İçinde ne olduğunu bilmek istedim... Encarna, Geraldine gibi değildi. O her şeyi yapabilirdi.”

Simon ona, “O ölmüştü,” diyerek hatırlattı.

“Bilmeye hakkım vardı.” Hey’in sesi kendini müdafa eder tondaydı.

“Geraldine’den günlüğü çevirmesini mi rica ettin?”

Hey onayladı.

“Ona ödeme yaptın mı?”

“Elbette hayır. Bunu bana bir iyilik olarak yaptı.”

Charlie ve Simon beklediler.

“Geraldine, Amy’yi ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. Bana her zaman ne kadar mükemmel bir baba olduğumu söylerdi. Encarna’nın asla onu benden çalarak bir daha asla göremeyeceğim İspanya’ya götürmesine göz yummazdım. Geraldine’e velayet davası açacağımı söyledim. Encarna’nın günlüğünün annelikten ne kadar nefret ettiğiyle ilgili uzun yakınmalarla dolu olduğundan emindim.” Omuz silkti. “Gerisini tahmin edebilirsiniz. Yalan söylemiş olmakla gururlanmıyorum.”

Simon, “Geraldine’e günlük çevirisinin Amy’nin velayetini kazanmana yardımcı olacağını söyledin,” dedi. Bir zamanlar Hey’e duymuş olduğu saygı nedeniyle kendinden iğreniyordu.

“Bu korkunç bir hataydı.” Hey’in sesi titredi. “Pek çok hatadan birisi. Geraldine beni görmemek için bahaneler sıralamaya başladı. Önce Encarna’nın günlükte yazdıklarının beni kötü gösterdiğini düşündüm, yalanlar ya da çarpıtmalar. Sonunda Geraldine’i benimle bu konuda konuşmaya ikna etmeyi başardığımda ortaya tamamen farklı bir sonuç çıktı. Beni düşünüyordu. Her zaman olduğu gibi yine kendinden önce başkalarını düşünüyordu.” Gözleri tekrar yaşlarla doldu. “Bana günlüğün mahkemenin kararında bir fark yaratıp yaratmayacağını sordu. Avukatımla konuşarak, günlüğün dolaylı bir kanıt olarak gözardı edilmeyeceğinden, belirleyici bir kanıt olarak kullanılacağından emin olmamı istedi. Ona buna gerek olmadığını söyledim ama devamlı bu konudan bahsetti.”

Simon yüksek sesle sonuca vardı. “Çünkü senin ve Amy’nin hislerini incitmek istemedi.” Yerine oturan başka bir detay: Geraldine Bretherick’in hukuk bürosunu araması. Dostu, Hey’in en az geleceği kadar geçmişini de mahvedeceğine inandığı, karısının yazdığı yıkıcı sözleri onunla paylaşmadan önce bir uzmana danışmak istemişti. Çeviriyi yapma fikrine katıldığı için ne kadar pişman olmuştu acaba.

Hey gömleğinin kolunu gözlerini ve burnunu silmek için kullandı. “Tüm istediği bana Amy’yi geri almamda yardım etmekte, ama sonunda bana o zehri göstermek zorunda kaldı, sayfa sayfa.”

Charlie duyusuzca, “Onu bu yüzden mi öldürdün?” diye sordu. “Gerçekleri göstermiş olduğu için onu bağışlayamadın mı?”

Hey, “Nasıl Geraldine’in hatası olabilir?” dedi. “Ona günlüğü ben verdim, ondan çeviriyi yapmasını ben istedim.” Dehşete kapılmış gibiydi.

“Neden Seddon Hall’da Sally Thorning’e gerçek ismini söylemedin? Neden kendini Mark Bretherick olarak tanıttın?”

YANLIŞ ANNE

“Bunu düşünmemiştim. Öyle söyleyiverdim. Yaptığım şeyden sonra gerçek ismini vermek istemedim. Mark hep aklımdaydı. Karım ve kızım... Ben...”

Charlie, “Onları Brethericklerin bahçesine gömdün,” dedi.

Mark ve Geraldine Florida’dadaydı. Harika vakit geçirdiklerini biliyordum. Bunu bozmak istedim. Onlara ait bir şeyi bozmak istedim.”

“Mark’ı kıskanıyor muydun?”

Gözyaşları arasında, Hey sabırsız bir ses çıkardı. “Çavuş, benim gibi insanlar neredeyse herkesi kıskanırlar.”

Simon, “Mark’ın ismini kullandığın için pişman olmuştundur,” dedi. “Geraldine ve Lucy öldükten sonra devamlı haberlerdeydi. Sally Thorning’in televizyonda gerçek Mark’ı göreceğini tahmin etmiş olman gerek. Bu yüzden mi onu bir otobüsün altına iterek öldürmek istedin?”

“Sally’yi bir otobüsün altına itmedim.”

“Buna inanmamızı mı bekliyorsun?”

“Geraldine’i ittim.” Uzun bir duraksama. “Günlerce perişandım. Hepsi ölmüştü, tüm sevdiklerim. Sonra... Rawndesley’de Geraldine’i gördüğümü *sandım*.”

“Sally Thorning’le bir hafta geçirdin ve sonra onu tanımadın mı?”

Simon gözlerini Hey’den ayırmadan, “Sally’yi unutmuştu,” dedi. “Onu kullanmış ve sonra unutmuştu. Onu bir yıldan uzun bir süre görmemişti. Bu doğru değil mi, Jonathan?”

Hey yanıt veremeyecek kadar kederli şekilde gürültülü hıçkırıklara boğuldu.

“Amy’yi kaybettiğini bilerek onun için üzülen ve yardım etmek adına günlüğü çeviren Geraldine’di. Henüz öldürmüştü olduğu kişi Geraldine’di ve bu nedenle aklında ilk sıradaydı. Birden onu Rawndesley’de capcanlı ve sağlıklı şekilde karşısında gördü. Böylece onu tekrar öldürmeyi denedi.”

“Panik oldum. Ben...”

Charlie sordu. “GHB’yi nereden buldun?”

Simon, “Zor olmamıştır herhalde,” dedi. “Bana Cambridge’de söylemiştin; onlar hakkında kitap yazabilmek için taşaklara yakın olmalıydın.”

“Kime?”

“Suçlular. Failler. Billy gibi – bana ondan bahsettiğini hatırlıyor musun? Her ne istersen senin için temin edebilecek bağlantıların olduğunu sanıyorum. Bir silah mesela.”

Charlie sordu. “Neden Geraldine ve Lucy’yi öldürdün, Jonathan? Söyle. Kendini daha iyi hissedeceksin.”

Gözleri bulandı. “Benimle mutlu olabilirdi. Geraldine. Amy’nin oyun odasını onun için yeniden dekore ettim. İşleri aceleye getirmeyecektim. Onun kendine ait bir yeri olsun istedim.” Ellerine bakarak mırıldanmaya başladı, “Pembe cama bayılırdı. Mark pembe camı eve sokmazdı; çok dışı olduğunu söylüyordu.”

Simon, “Ya Lucy?” dedi. “Onun için de bir oda hazırladın mı?”

Hey’in yüzü donuklaştı. Neden Lucy’ye takmışlardı?

“Bize masaj masasından bahset.”

“Sally’yi Rawndesley’de gördükten sonra, ben... Anladım, tabii. Şoku üzerimden attıktan hemen sonra. Geraldine’in öldüğünü biliyordum. Sally...”

Charlie, “Anlıyoruz,” dedi. “Sally hâlâ hayattaydı. Geraldine’in odası Sally’nin odası haline geldi. Masaj masasını Sally için aldın.”

Hey sandalyesinde kamburlaştı. “Durmak zorundasın,” dedi. “Bunu çok kötü bir şeymiş gibi anlatıyorsun. Kötü. Biliyorum. Senin bildiğin ve benim bilmediğim bir şey yok, inan bana.” Gözleri Simon’a meydan okur gibiydi. “Mutlu bir aile istedim. Hepsi bu. Lütfen, Sally’nin böyle olduğunu, şimdi tarif ettiğin şekilde olduğunu düşünmesine izin verme. Bir ayrılığın ardından toparlanmaya çalışma evresi içinde olduğumu söyleme. Eğer söylersen beni asla affetmez.”

Simon sordu. “Neden Mark Bretherick’i öldürmeye çalıştın?”

“Yaşıyor mu?”

“Evet.”

“Ona üzgün olduğumu söyleyin. Onu bağışlayamam ama üzgünüm.”

“Bağışlamak mı? Ne için? Senin sahip olmak istediğin mutlu aileye sahip olduğu için mi? Geraldine’e sahip olduğu için mi?”

Charlie sordu. “Senin ailen hiç mutlu muydu, Jonathan? Sen, Encarna ve Amy?”

Hey acı şekilde, “Encarna bir bankada çalışmaya başlayana dek, evet,” dedi. “Bir banka! İnanamadım. Çok zekiydi, yetenekliydi, her şeyi başarabilirdi. Ama kapitalist sistemin bir parçası olmayı seçti. Bana para kazanmanın bir sanat olduğunu söylerdi ve bu fikrine katılmadığım için benimle alay ederdi. Oxford’daki ilk yılında birincilik derecesine yükselmiş bir kadından söz ediyorum.” Hey başını salladı. “Üstelik sadece sanat tarihinde değil, her konuda.”

Simon, “Senin işin hakkında Encarna ne düşünüyordu?” diye sordu. “Sen ve Keith Harbard’m aile katliamı cinayetleri üzerinde çalışıyor olduğunuzu biliyor olması gerek.”

Hey gözlerini masaya dikerek bakmaya başladı. Gözleri irileşmiş ve bedeni gerginleşmişti.

“Bunu aklına senin işin mi sokmuştu? Annelikten nefret edişi ve...”

“Hayır!”

“Sen ve Harbard’m kadınların gittikçe artan bir sıklıkla aile katliamı suçunu işleyeceğini tartıştığınızdan haberdar mıydı?”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Amy’yi Encarna öldürdü, öyle değil mi, Jonathan?” Öyle olmak zorundaydı. Başka türlü anlaşılmıyordu. Bir şeyin Hey’i uçurumun kenarından itmiş olması gerekiyordu. Bu çılgınlık her zaman insanın içinde olan bir şey değildi, öldürme yetisi. “Kendini suçladın, fikri kafasına soktuğun için. Bir cinayet işledi ve aynı zamanda da intihar etti.”

“Hayır! Asla böyle bir şey yapmazdı...”

“Eve geldin ve banyoda cesetlerini buldun. Amy’nin gece lambası. Bunu herkesin bilmesine katlanamazdın: Hayatını bu korkunç suçları araştırmaya ve engellemeye adanmış olan bir profesörün...”

“Hayır! Hayır!” Hey’in yüzü kızardı ve ıslandı. “Encarna asla Amy’ye zarar vermezdi. Bak, lütfen, bana inanın! Ben... Bunu ispatlayamam ama...”

Charlie ayağa kalkarak, “Jonathan, yine aynı şeyi yapıyorsun,” dedi.

“Ne?” Simon yüzüne bir tokat indirebilirdi. Hey’i ehlileştirmeye çok yakındı; ne yapmaya çalışıyordu?

“Bizi yanıltıyorsun, sonra gerçeği söylüyorsun. Daha fazla yalanlar, daha fazla gerçekler. Bizim neye inanmamızı istediğine karar veremiyorsun, değil mi?”

“Dur, lütfen...”

“Önce Encarna ve Amy’nin ölümlerini aile katliamı cinayeti olarak yutturabileceğini umdun. Uzmanlık alanın. Bu nedenle her ikisi de banyoda çıplaktı: Bizim Encarna’nın yaptığına inanmamızı istedin. Ama şimdi, bizi bunu söylerken duyunca, gerçekten buna inanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuz zaman, buna izin veremiyorsun, değil mi? Encarna’yı savunmak zorundasın çünkü bunu eğer sen yapmazsan kim yapacak?”

Charlie durdu. Hey kıvranıyordu ve Simon ona bakıyordu, öfkeden deliye dönmüştü. Ona, “Encarna kendini ya da Amy’yi öldürmedi,” dedi. Simon’m gözlerinin Hey’e doğru hareket ettiğini gördü –orijinal teorisine döndüğünü tahmin ederek– ve telaşla ekledi, “Hayır. Onları öldüren Jonathan da değildi.”

23

13 Ağustos 2007, Pazartesi

“Putbol oynyalım? Kığket sopası oynyalım?” Jake yatağın ayak ucunda umut dolu bir şekilde elinde pembe topu ve onun en sevdiği oyuncuğ olacağından habersiz, daireminizin eski sahipleri tarafından kiler dolabında unutulmuş bir bastonla dikiliyordu. Zoe yatağın içinde benimle beraber oturuyordu. Kolları boynuma dolanmıştı. Bana kendimi güvende hissettiriyordu: Korkusuz bir dört yaş çocuğ tarafından korunmak.

Esther ona, “Jake, annen şu an oyun oynayacak kadar iyi değıl,” dedi. “Üstelik o şey kriket sopasından çok hokey sopasını ar dırıyor. Neden Zoe’den seninle hokey oynamasını istemiyorsun?”

Jake’in alt dudağınü büktü. “Evine dön, kokmuş,” dedi.

“Üzerine alınma,” dedim.

“Sorna? Sorna?”

Zoe ona sertçe, “Jake, annemin dinlenmesi gerek,” dedi. “Ona bakmamız gerek.”

“Evet, tatlım. Seninle futbol ve kriket oynarım ama sonra, söz veriyorum.” Yeniden çocuklarımla beraber olmak beni ne:redeyse mutluluktan havaya uçuruyordu. Onları bir daha asla göreme:yeceğim korkusunu yaşadıktan sonra yüzlerini tekrar görebilmek... Onları

sevdiğimi geri döndüğümünden beri o kadar çok tekrarlardım ki artık ne zaman duysalar sıkılmış bir ifadeyle gözlerini devirmeye başladılar.

Jake odadan dışarıya koştu. Zoe yataktan zıpladı ve peşinden giderken, “Yürü, koşma, Jake. Çok uslu olmalıyız. Acil durum,” dedi. Birkaç dakika sonra salondan gelen boğuk bir çatırtı duydum. Zoe cırlıyordu, “Hayır, Jake! O benim Barbie bebeğim!” Nick her ikisini de kurbağa taklidi yaparak güldürüyordu. Ben olsaydım kızıp ellerinden sopayı alarak daha kötü bir sonuç alırdım.

Evden bir daha nasıl çıkacaktım? Zoe ve Jake’i bir daha gözümün önünden nasıl ayırırdım?

Esther’i yüzümü mercek altına almışken yakalıyorum. Bunu sık sık yapıyordu. “Kes şunu,” dedim.

“O adamın evinde neler oldu, Sally? Sana ne yaptı?”

“Söyledim sana. Hiçbir şey.”

“Sana inanmıyorum.”

“Bu sana kalmış.” Sırttım.

“Nick’e anlatacak mısın?”

“Anlatacak bir şey yok.”

Nick polisin bildiği kadar biliyordu: Jonathan Hey beni evine hapsetti ve sonunda bir silahla kafama vurarak ölüme terk etti. Polis şimdilik hikâyemi kabullenmiş görünüyordu. Nick kesin şekilde kabul etti; artık daha fazla soru sormayacaktı. Sanırım nedenini anlıyordu: Hey beni öldürmek istedi çünkü o bir katil, bu kadar basit. Çünkü o bir çılgındı.

Nick’in garip, korkutucu ya da hoş olmayan şeylere ayıracak vakti yoktu. Bu tarz şeyler için aklında yer ayırmayı reddederdi. Bu sabah beni neşelendirmek için çiçek getirdi. Son kez benden özür dilemek için çiçek getirmişti, Spilling’e taşındığımız gündü. Tüm gün toplantılarla meşguldüm ve ona çamaşır makinesinin içindeki ıslak çamaşırları unutmadan paketleyerek getirmesini tembihleyip durmuştum. Monk Barn’daki dairemize ilk kez o öğleden sonra

geldiğimde siyah sütyenimi ve utanç verecek şekilde delikli çoraplarımı dolap tokmaklarından, kanepelerin ve koltukların üzerinden sarkarken ve holde yerde buldum. Agent Provocateur geceliğim duş taburesinin üzerindeydi. Nick ıslak çamaşırları bir torbaya koymakla uğraşmamıştı; en basit şekilde onları makinenin içinden alarak çamaşır sepetine tıkmıştı.

Bu durumun tuhaflığını düşündükçe gülümsememe engel olmıyordum.

Esther, “Ne?” dedi şüphe içinde. “Çavuş Kombothekra’nın sana verdiği zarfta ne vardı?”

Kendime Esther’in en iyi dostum olduğunu hatırlattım. Ona her şeyi anlatmak isterdim. “Mark Bretherick’den bir mektup. Hayatını kurtardığım için bana teşekkür ediyor.”

Benim hayatımı kim kurtardı? Bu soruyu bir takıntı haline getirdim. Bunu ben mi yapmıştım? Esther miydi? Düşüncelerim Pam Senior’a gelip duruyordu. Rawndesley merkezinde durup bağırarak beni taciz ederken, birkaç gün sonra onun polise gitmesine neden olacak zincirleme olayları başlattığını kimin bilebileceğini düşünmek tuhaftı. Polis ismimi ilk kez Pam’dan duymuştu. Eğer Jonathan Hey’in evinden kaçmış olmasaydım Pam’in polise yaptığı ziyaret kurtulma nedenim olacaktı.

Esther’e, “Mark görüşmek istiyor. Konuşmak için,” dedim.

“Ondan uzak dur, Sally. Karısını yeni kaybettiğini unutma.”

“İyiliksever.”

“Uzak dur,” beni uyardı. “Bunun kime ne yararı var?”

“Ona yararı olabilir. Öyle olacağını düşünmüştür yoksa istemezdi.”

Jonathan Hey adamın kafatasını bir metal çubukla parçalamış, neredeyse ölüyormuş.

Nick’in odadaki varlığı yanıt vermesini engelliyordu. “Sam Kombothekra sen uyurken aradı,” dedi. “Ona geri arayacağını söyledim.”

“Ne istiyordu?”

“Yeni bir güncelleme, sanırım.”

“Bana telefonu getir.” Her neyse bir an önce öğrenip başımdan atayım dedim.

Nick, “Sal? Sana sormak istediğim bir şey var,” dedi. “Aklımı kurcalıyor.”

Esther odadan çıkarken bana dokunaklı şekilde bakıyordu.

“Onu evine gönderir misin?” diye sordum yalnız kaldığımız zaman. “Kont Drakula tarafından refakat edilmek gibi bir his bu.”

“Şu siyah defter, Encarna Oliva’nın günlüğü. Neden onu yanında getirdin?”

“Yabancı dilde yazılmıştı. Açtım ve içinde ne yazdığını anlayamadım...” Gerçektir. Söylediğimin yalan bir tarafı yoktu.

“Sen de önemli olabileceğini mi düşündün?” Nick bana beklenti içinde bakıyordu. Başımın onayladım. Polis bana gerçek ismini söyleyene dek Amy Oliva’nın babasının İspanyol olduğunu sanıyordum, annesi gibi. Defteri banyosunda bulduğum zaman içindeki İspanyolca yazıları görünce ona ait olduğunu ve benim hakkımda bir şeyler yazmış olabileceğini düşündüm –bana karşı ne hissettiğini, bana ne yapmayı planladığını. Yok edebilmek için beraberimde getirmiştım. Ama bunun yerine bayıldım ve onu polisin önünde halının üzerine düşürdüm.

Kendimi asla bayılan cinste bir kadın olarak görmemiştım ama eve döndüğümünden bu yana kendimi uykuya daldığımın farkına varmaksızın uyanırken buluyordum. Hâlâ çok yorgundum. Sam Kombothekra bunun nedeninin şok olduğunu söylüyordu.

Nick etkilenmişti. “Bir psikopatın evinden kaçıyordun ve aklında önemli bir kanıt da beraberinde götürmek vardı. Bu... çok yerinde bir hareket.”

Gözlerimi kapatırken, “Buna çoklu görev deniyor,” dedim. “Bir ara anlatırım.”

13/8/07

Sam kendini toplayarak Simon, Charlie ve Jonathan Hey'in sessizce oturdukları sorgu odasına girdi. Hırpalanmış bir kanıt poşetinin içindekileri masaya boşalttı: Yeşil giysilerden oluşan bir yığın; ıslak ve kokuşmuştu. "Amy'nin üniforması," dedi.

Hey irkildi.

Charlie, "Öldüğünde üzerinde bunlar vardı," dedi. "Onu soydun. Eğer yanıyorsam, bana bu giysilerin ne anlama geldiğini söyle. Neden ıslak ve küflüler?"

Hiçbir şey. Tepki vermedi.

Charlie, "Amy'ydi," dedi. "Encarna'yı Amy öldürdü."

Hey gözleri kesin bir şekilde başını salladı. Bir avukat tutma hakkını geri çevirmişti ve bu nedenle Charlie'nin ona aynı şeyi kırk kez sormasına engel olacak biri yoktu. Avukatlar –Hey avukatların bankacı gibi olduklarını söylemişti– başkalarını sömürerek kazanç sağlardı.

Sam ne düşüneceğini bilmiyordu. Charlie'nin hükmüne güveniyordu ve Simon'ın da onun teorisini desteklemesi büyük anlam taşıyordu ama emin olmadan önce bunu Hey'in de söylediğini duy-maya ihtiyacı vardı.

Simon, “Amy dışında kimi bu kadar fazla korumak isteyebilirsin ki? İşlemediğin iki cinayetin suçunu üzerine almaya gönüllüsün?” dedi. “Harbard gibi akbalar beş yaşındaki bir kızın, annesinin katili olduğuyla ilgili makaleler ve kitaplar yazmak için beklerken.”

Hey, “Onu öldürürdüm,” diye fısıldadı.

Charlie, “Senin acın onun umurunda olmazdı,” dedi. “Hoşuna nasıl giderse öyle yazardı, bunu sen de biliyorsun. Bunu televizyonda da söylerdi, belgesellerde ve tartışma programlarında. Harbard’ın kim olduğunu düşün, ne yaptığını ve senin yüzünden bunu yapmaya ne kadar yakın olduğunu düşün.” Öne doğru eğildi. “Eğer bize gerçeği söylersen, tüm gerçeği, senin trajedin üzerinden beslenmeyi başaramayacak. Bir kitap yazarak Encarna’nın bir aile katliamı faili olduğunu söyleyemeyecek.”

Sam ilgiyle izledi. Yeni bir yaklaşımdı bu: Hey’i bildik bir şeytanla tehdit etmek. İşe yaraması için dua etti.

Simon, “Haklı,” dedi. “Harbard bayıldığı şeyi yapacak. Kendi sonuçlarını icat edecek, tüm kanıtlara rağmen. Eğer biz seni Encarna ve Amy’nin cinayetlerini işlemek suçundan tutuklamazsak –ki bunu yapmayacağız– ne düşünecek? Bana Geraldine Bretherick hakkında bir kitap yazmak istediğini söylemiştin ama artık Geraldine’in kendini ve Lucy’yi öldürmediğini biliyor. Sence onun yerine Encarna’ya kancayı takması ne kadar sürer? Eğer bize gerçeği söylersen kimse Harbard’ı dinlemekle ilgilenmeyecektir, Jonathan, söz veriyorum.” Simon’ın sesi çatallaştı. O ve Charlie Hey’i günlerdir sorguluyorlardı. “Ailen adına sen konuşmak zorundasın artık. Onları tanımayan ya da umursamayan bir başkasının bunu yapmasına izin verme.”

Hey’in başı hareket etti. Bu bir onaylama işareti miydi? Küçük bir tane?

Sam sakın bir ses tonuyla, “Bize Encarna ve Amy’nin öldükleri gün ne bulduğunu söyle,” dedi. Gerçi sakinlik dışında pek çok başka şey hissediyordu. “Eve döndüğün zaman. Neredeydin?”

Hey gözlerini uzağa dikerek baktı, görünmeyen bir korku tarafından ele geçirilmiş, onun büyümesini izler gibiydi.

“Seslendin ama kimse cevap vermedi?” Sam öneride bulundu.

“Bir meslektâşın veda partisindeydim. Sevdiğim bir meslektâşım bile değildi. Eve geç döndüm. Eğer gitmeseydim Amy ve Encarna hâlâ yaşıyor olacaktı.” Elleriyle gözlerini kapattı. “Herkes yaşıyor olacaktı.”

“Jonathan, banyoda ne buldun?”

“Banyoda ölmüşlerdi. Her ikisi de. Ve bir... bir lamba vardı. O da ayrıca suyun içindeydi. Amy’nin gece lambası. Ve Encarna’nın okuduğu kitap.”

Simon nazıkçe, “Elektrik mi çarpmıştı?” dedi.

“Evet. Amy... Encarna’nın üzerinde yatıyordu, üzerinde hâlâ okul üniforması vardı. Islanmıştı. Bir kaza olduğunu düşündüm.” Hey ağladı. “Lamba küvete düştü ve Amy, Encarna’nın başının dertte olduğunu görünce ona yardım etmek istedi, onu çekip çıkarmak için yakaladı ve küvet zemine öyle derin gömülmüştü ki... Amy onu çekmeye çalışırken koluna yapışmış olmalı, parmaklarını kolundan ayırırken zorlandım.” İrkildi. “Sadece beş yaşındaydı! Annesinin öldüğünü görürken o panikle... Ellerini banyo suyunun içine sokarken bunun kendisini de öldüreceğini bilemezdi! Encarna’yı öldürmek istemiş olması da anlamsız, gerçekten – beş yaşında bir çocuk birini öldürmenin ne demek olduğunu bilemez.”

Sam, Hey’in anlattığı olayı gözünün önünde canlandırmamaya çalışıyordu. Bu çok zordu.

Charlie, “Bunun bir kaza olduğuna inanmak istedin,” dedi. “Ama inanmadın. Yüreğinin derinliklerinde değil. Her nasılsa kısa süre içinde Amy’nin annesine zarar vermek istemiş olduğundan şüphelendin. En azından, bundan korktun. Lambayı suyun içine kasten itmiş olmasından korkuyordun.”

“Hayır.” Hey’in gözleri vahşice bakıyorlardı. Ellerini saçlarının arasında tekrar tekrar gezdirdi. “Hayır, hayır.”

“Hayır mı? Eğer trajik bir kazaysa neden bir ambulans çağırmadın? Neden cesetlerini Brethericklerin bahçesine gömdün?”

“Bilmiyorum. Neden öyle yaptığımı bilmiyorum.”

Simon, “Jonathan, kendine fazla güvenmiyorsun, değil mi?” dedi. “Profesyonel başarına rağmen. Dikkatlice sakladığın cesetlerin bir gün bulunabileceğinden korkuyordun –sadece senin şansızlığın yüzünden– değil mi? Ayrıca Amy’yi insanların onun ne yaptığını öğrenmesinden korumalıydın. Bu nedenle onu soydun ki eğer bir gün biri onu ve Encarna’yı bulursa birer kurban gibi görünsünler.”

Hey bayılacak gibi görünüyordu. “Evet,” diyerek soluklandı.

Charlie devraldı. “Herkes katillerin değil ama kurbanların çıplak ve gömülü olarak bulunduğunu bilir. Amy’nin giysilerini başkalarını olduğu kadar kendini de ikna etmek için çıkardın: Bir kaza olabilirdi. Amy ve annesi beraberce banyo yapıyorlardı belki ve gece lambası küvetin içine düştü. Eğer cesetler bulunursa bu hikâyeyi mi anlatmayı planlıyordun? Jonathan?”

Simon, “Yoksa her ikisini de Encarna’nın öldürdüğünü söylemeyi mi planlamıştın?” diye sordu. “Bir aile katliamı. Karın senin işinden ilham almıştı ve onun imajını korumak için cesetlerini gömdün, herkeşe böyle söyleyecektin. Eğer böyle söyleseydin kimse senin aslında Amy’yi koruduğundan şüphelenmeyecekti.”

Hey, “Bilmiyorum,” dedi. “Belki.”

Sam sordu. “Amy sana hiç annesini öldürmek istediğini söylemiş miydi?”

“Artık yeterince biliyorsunuz. Size yeterince anlattım.”

Sam, Oonagh O’Hara’dan Amy’ye gönderilen e-postaları düşündü. Annen nasıl? Annen iyi mi? Oonagh bu soruyu değişik versiyonlarda, her mesajının sonunda sormuştu. Sam, “Ona söyledi,” dedi Charlie ve Simon’a. “Oonagh O’Hara’ya da söylemişti ve Oonagh da Lucy’ye

söyledi.” Lucy’nin Oonagh’nın ağzından aldığı ve Oonagh’nın ele verdiği için kendini kötü hissettiği sır bu olmalıydı. “Bu nedenle Lucy’yi öldürdün.” Sam, bunun doğruluğundan Hey’in yüzünü görene dek emin değildi.

“Ne çeşit bir çocuk böyle bir şey söyler?” Hey içini dökmeye başladı, üzüntüsü habis, sapkın bir nefret tarafından ele geçirilmişti. “Herkes Lucy Bretherick’in bir melek olduğunu sanıyordu. Bir melek babasına kendi çocuğu hakkında hiç böyle bir şey söyler mi?” Yanıt beklemedi. “Bırakın size Lucy’nin gerçekte nasıl olduğunu söyleyeyim. Encarna ve ben ona katlanamazdık. Bilmiş bir gösterişçiydi, rahatsız edici, duygusuz, küstah, kendini beğenmiş bir yaratık. Anne ve babası onun dünyadaki öneminden şüphe etmemesini sağlamak için ellerinden geleni yaptı. Onu herkesten daha üstün olduğuna inandırdılar. Her şeye muhalifti! Ah, denedim, gerçekten denedim. Onu sevmek için çok uğraştım, Geraldine için. Bizim bir aile olabilmemizi çok istedim. Ama asla işe yaramazmış, artık bunu görebiliyorum. İnsan ancak kendi çocuğunu sevebiliyor.”

Simon kemiklerinin donduğunu hissetti. “Geraldine ve Lucy’nin öldükleri gün neler oldu?” diye sordu. “Corn Mill House’daydın. Günlük yüzünden mi?”

Hey başıyla onayladı. “Geraldine çeviriyi bitirmişti. Geraldine ona kızacağımı düşünerek dehşete kapılmıştı ve okumamam gerektiğini söyleyip duruyordu ama ben kızgın değildim. Gözyaşları içindeydi. Ben onu rahatlatmaya çalıştım. Günlükteki bir şey beni şaşırtmadı – Encarna’nın her zaman söylediklerinden biraz daha fazlasıydı. Lucy’yle ilgili bazı korkunç şeyler yazmıştı, ona vurmak ve yumruklamak istediği hakkında. Geraldine’i gerçekten öyle düşünmediğine, sadece atıp tuttuğuna ikna etmeyi başardım.”

Simon, “Bu ne zamandı?” diye sordu. “Hangi gün?”

“Neden?” Hey sabırsızdı. “1 Ağustos’tu.”

Sam bunun iki haftadan az bir zaman önce olduğunu düşündü. Mümkün müydü?

Simon, “Devam et,” dedi.

Beklenmedik şekilde Hey ona gülümsedi. Alçakgönüllü bir gülümseme idi, sanki konuşmasına izin verilmiş olduğu için minnet doluydu. “Günlükte birkaç kez Amy’nin gece lambasından söz ediliyordu.”

“Biliyoruz. Hepsini çevirttik.”

“Geraldine birini bile anlamadı. Amy’nin neden Encarna banyodayken belirip, ‘Beni elektrik çarpamaz ama seni çarpacak,’ diye bağırıldığını anlamadı.” Hey acı dolu bir ses çıkardı ve sonra bunun için özür diledi. “Elbette cümlelerin son kısmını sildim. Geraldine öldükten sonra.”

Sam, “Bize Lucy’den bahset,” dedi.

“Orada olduğunu bilmiyorduk. Arkamızdan gelmiş, konuşuyorduk... *Melek* konuşmalarımızı dinliyormuş. Yalan söyledim, Geraldine’e Amy’nin ne demek istediği hakkında bir fikrim olmadığını söyledim – benim için bir anlamı olmadığını söyledim. Sonra Lucy konuşmaya başladı, ‘Amy annesini öldüreceğini söylüyor.’ Yaptığından zevk almışa benziyordu, her zamanki gibi, övgü bekler gibi. Geraldine deliye döndü. Ona kaba davranmamasını, çirkinleşmemesini söyledi ama Lucy susmadı. Amy’nin Oonagh O’Hara’ya, annesini bir daha küvetin içinde kitap okurken gördüğü zaman gece lambasını suya iterek öldüreceğini söylediğini anlattı. Oonagh’nın bugün yaşıyor olmasının tek nedeni ona ulaşmanın yolunu bulamamış olmam.”

Charlie başıyla onayladı. “Geraldine ve Lucy’yi bu nedenle öldürmek zorunda kaldın. Çünkü biliyorlardı. Amy’nin sırrını biliyorlardı ve sen kusursuz kızını korumak zorundaydın.”

“Lucy’yi çıplak ellerimle öldürebilirdim ama Geraldine’e fazlasıyla önem veriyordum. Onu üzmemek istemedim.”

Simon, “Bir bahane bularak oradan ayrıldın,” dedi. “Onları bayıltacak bir ilaç arayışı içine girdin.”

“Geraldine’i eğer uyanık olursa öldüremezdim. Ben bir katil değilim, Simon.” Gözlerinde yalvarırcasına bir bakış vardı. “Yapamazdım. Haklıydın. Benim şeyi görmeye gittim... Kullandığın kelime neydi? Taşak? Çok korkunç, alçaltıcı bir kelime bu arada. Kullanmamalısın.

“Uyarı için teşekkürler.”

“Billy’yi gördüm. Bana ihtiyacım olan şeyi verdi ve onunla ne yapacağımı anlattı. Aynı gün geç saatte Corn Mill House’a döndüğümde Lucy benden özür diledi. Bunu uydurduğunu söyledi. Geraldine rahatlamıştı ve beni görmekten çok memnundu.” Hey’in yüzü aydınlandı. “Bunu hiç unutmayacağım. ‘Tanrı’ya şükür! Senin için çok endişelenmişim,’ dedi. Gözleri kızarmıştı, Lucy’ninkiler de. Genellikle hiç kavga etmezlerdi ama... Geraldine besbelli ona ağzının payını vermişti.”

Charlie, “Sonra ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

Hiçbir şey? Adam inanılmaz, diye düşündü Sam.

Hepimize birer içecek hazırladım. Geraldine ve Lucy’ninkilere GHB koydum. Hey’in gözleri Simon’ın bakışlarıyla buluştu. “İstemedim ama... Lucy hiç uydurmazdı. O çocukta gerçeği söylemek takıntısı vardı. Eğer ben bile bunu biliyorsam, Geraldine’in de bilmesi gerekiyordu; Encarna ve Amy’nin gerçekten İspanya’da olup olmadıklarını merak etmeye başlamış bile olabilirdi.” Öksürdü. “Bundan sonraki kısım hakkında konuşmamayı tercih ederim.”

Simon, “Cinayetler,” dedi.

“Sonrasında, ben... Geraldine’in bilgisayarındaki günlük dosyasını buldum. İsimleri değiştirdim, Geraldine’in hayatına ait olmadığı bariz olan girişleri ve Encarna’nın hayatı veya işiyle ilgili detayları sildim. Sonunda elimde sadece birkaç damıtılmış paragrafla kaldım.”

Simon, “O kadar da damıtılmış değildi,” diyerek belirtti. “Geraldine’in annesi Büyük Uyku bardağıyla ilgili kavganın asla gerçekleşmediğini söylemişti.”

YANLIŞ ANNE

“Perişandım. Bazı parçaları kaçırmışım. Bazı şeyleri yanlış yapmışım.”

Charlie, “Encarna günlüğünü nisanda yazmaya başlamış,” dedi. “10 Nisan ve 18 Mayıs arasında yirmi iki giriş yapmış. Çoğu insan günlük yazmaya ocak ayında başlar.”

“Michelle’in bir erkek arkadaşı olduğunu öğrendiği zaman başladı,” dedi Hey. “Michelle’in bizi terk edeceği düşüncesiyle dehşete kapılmıştı. O zaman ruh hali iyice bozulmaya başladı. Siyah defter o zaman ortaya çıktı.”

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Sonra Sam, “Teşekkürler, Jonathan. Bize gerçekleri anlattığın için teşekkürler,” dedi. Simon’ın onaylamayan yakıcı bakışlarını teninde hissedebiliyordu. Sam, Simon’m bu huyunu hiç beğenmiyordu. Asla birine acımaz ya da affetmezdi.

Hey inanılmaz şekilde, “Teşekkürler, Çavuş. Hepinize. Bana kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissettirdiniz. Mutlu olmadan önce dürüst olmam gerektiğini anlamamı sağladınız. Bir gün tüm bunları Sally’ye de açıklayabilmek tek umudum. Simon?” dedi.

Simon gönülsüzce ona baktı.

Hey, “Sana söylediğim en önemli kısmı unutma,” dedi. “Amy, Encarna’yı kurtarmayı denedi. Bu nedenle suya düştü. Onunki iyi bir ölümdü.” Yüzünü yavaşça titrek bir gülümseme kapladı. “Öldüğü an, annesini kurtarmaya karar verdiği andı.”

16/8/07

Charlie, “Beni mi görmek istemiştiniz, efendim?” dedi. Kardan Adam ne istiyor olabilirdi ki? Cinayet masasında boşalan bir pozisyon yoktu; Sam Kombotheakra, Charlie’nin yerini almıştı. *Böyle olmasını sen istemiştin, hatırladın mı?*

“Seni görmek her zaman bir zevk, Çavuş.” Proust işaret parmağını Dünyanın En İyi Dedesi bardağının ağzı boyunca hareket ettirdi. “Encarna Oliva’nın günlüğünün nahoş meselesini tartışmak için bile olsa. Dondurucu şeyin üç farklı versiyonuyla boğuştuğumuzu düşünmekte haklı mıyım, İspanyolca orijinalini saymıyorum?”

“Bu doğru, efendim.”

“Ve bu üç versiyon...”

“Geraldine Bretherick’in ilk çevirisi, Geraldine Bretherick’in makaslanmış çevirisi ve benim Cambridge’de öğretim üyesi eski bir meslektaşım tarafından yapılmış üçüncü çeviri, Manolo Galan.”

“Onun yorumu Geraldine’in ikinci versiyonuyla benzerlikler taşıyor.” Proust bardağına bakarak yüzünü buruşturdu. “Aynı yazının çevirisi ama yine de tamamen farklı olmayı başarıyor.”

“Evet, efendim.”

“Katılıyor musun?”

“Evet, efendim.”

“Gördüğün şekliyle farkı tanımla.” Proust sandalyesinde öne doğru eğildi.

“Geraldine’in makaslanmış versiyonu...”

“Şu ‘makaslanmış’ kelimesini kullanmayı kesecek misin? ‘Düzenlenmiş’ mi demek istiyorsun?”

“Geraldine’in düzenlenmiş çevirisi... Bilmiyorum, daha enerjik, daha... Biliyorum, efendim, bu kulağa sağlıksız geliyor ancak daha eğlenceli.”

Proust, “Profesör Galan’ın versiyonu ruhsuz ve renksiz ve tüm bu nedenlerle daha da nahoş,” diyerek çıktı. “Geraldine Bretherick’inki bazı yerlerde neredeyse bizi güldürmek ister gibi.”

“Ne demek istediğinizi biliyorum, efendim.”

“Neden bunu yapsın? Sen ne düşünüyorsun?”

“Simon ve Sam ne düşünüyor?” Charlie soruyu duymazdan gelmişti.

Proust, “Bayan Bretherick’in Encarna Oliva’nın şüphesiz bir canavar olduğunu kabullenemeyecek kadar iyi, nazık ve naif olduğunu,” dedi. “Sen katılmıyor musun?”

“Emin değilim...”

“Dök içini, Çavuş.”

Charlie, Brethericklerin evlilik yıldönümü kartlarını düşündü. İçlerindeki mesajlar çok resmiydi, fazla kibardı. Kocana onu ne kadar seversen sev her zaman bu kadar nazık davranmak zor olmalıydı. Lucy Bretherick’i düşündü ve sonra Geraldine’in bir yandan hayran olduğu kızının aslında mükemmel olmadığını, diğer çocukların canını yakma kapasitesinin bulunduğunu fark ederken bir yandan da mükemmel bir anne olmaya çalışmayı ne kadar zor bulmuş olabileceğini düşündü.

Senin annen seni sevmiyor, Amy.

Charlie, “Geraldine’in Encarna’yla hafif bir empati kurmuş olup olmadığını merak ettim,” dedi. “Bastırılmış duygularıyla. Eğer biriyle

empati kuruyorsanız ve nasıl hissettiklerini anlıyorsanız belki bazen siz de o insanlar gibi hissediyor olabilirsiniz... Onları daha sempatik tasvir etmeye zorunlu hissedersiniz.” İcini çekti. Bu kadar ileri gitmişken Proust’un kalanı da duymasına izin verecekti. Bir erkek olarak şüphesiz onu dikkate almayacaktı. “Belki Geraldine ölümüne bıkmıştı –pardon, yanlış kelime seçimi– mükemmel bir eş ve anne olmaktan yorulmuştu. Jonathan Hey’e var olmayan velayet davasında yardım etmeye çalışırken günlüğü çevirme fırsatını bir çeşit “öteki ben” geliştirmekte kullandı. Ona kötü bir kızın sesi olarak konuşma izni verilmişti. Kendinin bunları söylemesi kesinlikle yasaktı fakat bu günlük vasıtasıyla düşüncelerini ifade etmesi için uygun bir araçtı...” Charlie söylediklerinden sonra Proust’un bakışlarının sertleştiğini gördü. Durdu.

“Geraldine Bretherick’in de annelik için Encarna Oliva’nın hissettiği gibi hissediyor olabileceğini ileri sürüyor olamazsm?”

“Hayır, öyle değil. Ama bilmiyorum, belki az miktarda bir veya iki kez benzer şeyler hissetmiş olabilir ve...”

“Ve ne Çavuş? Çıkar ağzındaki baklayı.”

Charlie cesur davranmaya karar verdi. “Asla size ait olmasını istemediğiniz hislere sahip olduğunuzu fark etmenize izin verdiği- nizi anlar olmadı mı? Ve bu farkındalıktan bariz bir keyif aldığınız olmadı mı?”

Proust sabırsızlıkla, “Hayır,” dedi. “Analiz açmazında saplanıp kalmayalım, Çavuş. Bir sonuç aldık. Önemli olan da bu.”

“Evet, efendim.”

Charlie kapıdayken Proust mırıldandı. “Lizzie de seninle aynı fikirde. Günlük hakkında, Geraldine...”

“Öyle mi?”

YANLIŞ ANNE

“Eğer zekâlarınız böyle çalışıyorsa, hiçbir süper kadın başarı söz konusu olduğunda erkeğin arkasında durmuyor. Lizzie ayrıca seni tebrik etmemi söyledi. Tebrikler, Çavuş.”

Charlie neredeyse gülecekti; daha önce onu hiç bu kadar huysuz ya da daha az coşkulu görmemişti. “Ne için, efendim?”

“Sen ve Waterhouse. Yaklaşmakta olan düğününüz.” Proust bardağına tıkladı. Görünüşe göre bu sohbetin son bulmasını istiyordu ve yalnız değildi.

Charlie ağzının açık kaldığını hissetti. “Efendim, sandığınız gibi...”

Kardan Adam bir elini havaya kaldırdı. “İşleme gerek yok, Çavuş, sadece sonuç. Böyle bir plan kurmak için nedenlerinizin olduğuna şüphe yok –*duygusal* nedenler.” Başını salladı. “Benim fikrimi sormadığınız için söylemeyeceğim.”

Charlie ne diyebilirdi? Teşekkürlerini homurdandı ve kızarmış bir yüzle sessizce sıvıştı. *Alçak Simon – aptal, kendini beğenmiş, bir şeyden habersiz... mental vaka.* Proust’a evleneceklerini söylemişti? Ne lanet oyunlar çeviriyordu?

Teşekkürler

Belirtilen isimlere yardımları için büyük şükran doluyum: Mark ve Cal Pannone, Kurt Haselwimmer, Caroline Fletcher, Guy Martland, Isabel Galan, Tom Palmer, James Nash, Ray French, Wendy Wootton, Narmal ve David Sandhu, Dan, Phoebe ve Guy Jones, Jenny, Adele ve Norman Geras, Susan Richardson, Suzie Crookes, Aimee Jacques, Katie Hill, Joanne Golenya.

Bu benim üçüncü cinayet romanım ve başından beri bana yardım eden, ithaf olunan ve ilham veren insanları (hiç de İngilizvari olmayan bir şekilde) iltifatlara boğmamın tam zamanı: Zeki Peter Straus, Rowan Routh and Jenny Hewson. Rogers, Coleridge & White şirketinde, Hodder'daki fantastik ekip: Tanya, Lucy, Laura, Liz, Richard, Ron, Aslan, Martin, Jamie, Lisa, Nick, Sue, Kelly, Pippa, Helen, Suzie, Alex, Alix, Auriol, Diana, Rebecca, Annaberth, Francesca, Kerry, Leni, Emma, Emma, Will, Peter, Henry ve tüm temsilciler: Ian, Julia, Phil, Jake, Bob... Herkes derken gerçekten herkesi kastediyorum! Carolyn Mays, Kate Howard ve Karen Geary'ye ekstra teşekkürler. Tatil endüstrisinde, "The Seven Stars and Stripes Award for World-level Perfection" denen bir ödül vardır ve hepiniz bu ödülün yayıncılık sektöründeki eş değerini hak ediyorsunuz!

"Mon Ami François" isimli şarkının sözleri John Gould tarafından yazılmıştır. Şarkı 1966 yılında EMI Albümü *Four Degrees Over*'da yer almıştır.